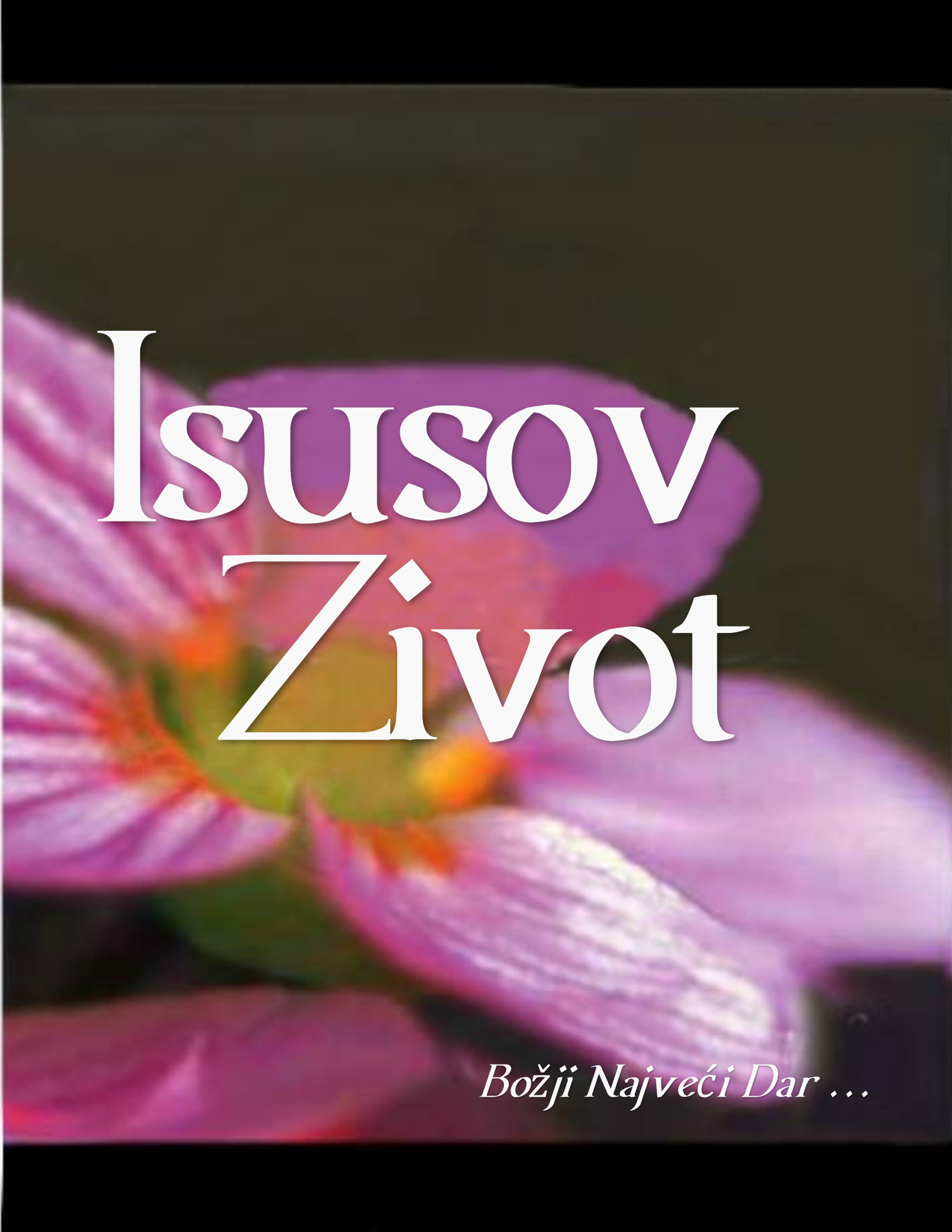

Isusov
Život
Božji Najveći Dar ...

New Covenant Publications International Ltd. Croatian

Autorska prava © 2020. Međunarodne Publikacije Novog Saveza

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ili prenositi u bilo kojem obliku ili bilo kojim sredstvima bez izričitog pisanog dopuštenja autora, osim u slučaju kratkih citata u ključnim osvrtima i člancima. Molimo vas da sva relevantna pitanja uputite izdavaču.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ili koristiti na bilo koji način, bilo mehanički ili elektronički, uključujući preslikavanje, snim anje ili bilo koji sustav pohrane i čitanja podataka, bez pism enog dopuštenja izdavača.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogiziranje u podacima o publikaciji

Uredio i dizajnirao: Međunarodne Publikacije Novog Saveza

Tiskana u Velikoj Britaniji.

Prvo tiskanje 26. svibnja 2020

Objavio : Međunarodne Publikacije Novog Saveza

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Posjetite web stranicu: www.newcovenant.co.uk

Isusov Zivot

Ellen G. White

Oslabljeni svijet teturao je po svojim temeljima kad se pojavilo kršćanstvo. Nacionalne religije koje su zadovoljavale roditelje, više nisu bile dovoljne za njihovu djecu. Nove generacije nisu mogle održati zadovoljstvo u starim formama. Bogovi svakog naroda, kada bi došli do Rima, izgubili su svoje proroštvo, kako je narod gubio svoju slobodu. Dovedeni licem u lice u Kapitoliju, uništili su jedni druge i njihova božanstvenost je nestala. Pojavila se velika praznina u svjetskoj religiji. Vrsta deizma, lišena duha i života, lebdjela je neko vrijeme iznad bezdana koji je proždro snažno praznovjerje antike. Ali, kao i sve negativne vjeroispovijesti, nije imala snage obnoviti se. Nacionalne predrasude nestale su s padom nacionalnih bogova. Razna su se kraljevstva stopila, iz jednog u drugo. U Europi, Aziji i Africi postojalo je jedno ogromno carstvo, a ljudski je rod počeo osjećati svoju univerzalnost i jedinstvo.

Poglavlje 1

Povijest Reformacije 16. Stoljeća

Jean-Henri Merle D'Aubigne

Ova stranica namjerno ostaje prazna

New Covenant Publications

International Inc.

Reformirani Knjige, Transformirani Umovi

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Priznanja

Posvećeno Bogu.

Predgovor

Publikacije New Covenant International ponovno povezuju čitatelja s božanskim planom vežući raj i zemlju i ojačavajući vječni zakona ljubavi. Logo, Kovčeg Saveza, predstavlja prisnost između Krista Isusa, Njegovih ljudi i središnjice Božjeg zakona. Kao što je zapisano, „Evo dolaze dani – riječ je Jahvina – kad ću s domom Izraelovim i s domom Judinim sklopiti Novi savez. – riječ je Jahvina: Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj.“ (Jeremija 31:31-33; Hebrejima 8:8-10). Doista, novi savez svjedoči o iskupljenju, rođenom iz trajnog sukoba i zapečaćenom krvlju.

Nebrojenim stoljećima, mnogu su trpjeli ponižavajuću bol i neshvatljivu opresiju, sračunatu da uništi istinu. Naročito u Mračno doba ovo je svjetlo bilo snažno napadnuto i pomračeno ljudskim tradicijama i narodnim neznanjem, jer su stanovnici svijeta prezirali mudrost i prekršili savez. Uništenje kompromisa s proliferacijom zla izazvalo je takvu kaznu neobuzdane degeneracije i dijaboličke nehumanosti, da su mnogi životi bili nepravedno žrtvovani, odbijajući predati slobodu svijesti. Ipak, izgubljeno znanje je oživjelo, osobito u vrijeme Reformacije.

Doba reformacije šesnaestog stoljeća zaiskrilo je moment istine, temeljne promjene i posljedične turbulencije, što se odražavalo u protureformaciji. Međutim, kroz ovaj svezak, iznova se otkriva nedvojbeni značaj ove jedinstvene revolucije iz perspektive Reformatora i drugih hrabrih pionira. Iz njihovog izvještaja, mogu se razumjeti razorne bitke, temeljni razlozi ovog izvanrednog otpora i natprirodnih intervencija.

Naš moto: „Reformirani Knjige, Transformirani Umovi“, naglašava poseban žanr književnosti, sastavljen u kritičnom dobu i njegovom utjecaju. Također, odjekuje hitnost osobne reformacije, ponovnog rođenja i transformacije. Kako je tiskara u Gutenbergu, zajedno s prevoditeljskom agencijom, širila principe reformirane vjere, prije otprilike 500 godina, tako će digitalizirani tisak i internetski mediji komunicirati na svakom jeziku svjetlo istine u ova nova vremena.

Sadržaj

Poglavlje 1—Ispunjenje obećanja o Kristu 6
Poglavlje 2—Rođenje Kristovo 8
Poglavlje 3—Kristovo posvećenje u Hramu 12
Poglavlje 4—Dolazak mudraca u Betlehem 16
Poglavlje 5—Isusovo djetinjstvo 22
Poglavlje 6—Isusov dolazak u Hramna dan Pashe 27
Poglavlje 7—Ivan Krstitelj, Isusov preteča 32
Poglavlje 8—Isusovo krštenje 36
Poglavlje 9—Isusovo kušanje u pustinji 39
Poglavlje 10—Isusova pobjeda u kušanju 46
Poglavlje 11—Andrija i Filip nalaze Mesiju 51
Poglavlje 12—Na svadbenoj svečanosti u Kani Galilejskoj 58
Poglavlje 13—Isus izgoni trgovce iz Hrama 62
Poglavlje 14—Razgovor sa Nikodemom 67
Poglavlje 15—Isus kod Jakovljevog izvora 73
Poglavlje 16—„Idi, sin je tvoj zdrav!” 80
Poglavlje 17—Pozivanje učenika 82
Poglavlje 18—Isus u Kapernaumu 85
Poglavlje 19—Iscjeljenje gubavog i uzetog 89
Poglavlje 20—Izbor dvanaestorice apostola 95
Poglavlje 21—Propovijed na Gori blaženstva 100
Poglavlje 22—Po vjeri neka ti bude 109
Poglavlje 23—Isus utišava buru na Moru 113
Poglavlje 24—Iscjelenje dugogodišnje bolesnice 119
Poglavlje 25—Isus nahranjuje pet hiljada ljudi 122
Poglavlje 26—Noć na uzburkanom Jezeru 127
Poglavlje 27—Uslišena molba žene Hananejke 132
Poglavlje 28—Isus najavljuje svoje stradanje na križu 135
Poglavlje 29—Preobraženje Isusovo 142
Poglavlje 30—Iscjeljenje bijesnog 146

Poglavlje 31—Isus u Jeruzalemu na blagdan Sjenica 150
Poglavlje 32—Farizeji postavljaju zamke Isusu..... 154
Poglavlje 33—Isus, dobri pastir 158
Poglavlje 34—Isusov posljednji odlazak iz Galileje 162
Poglavlje 35—Milostivi Samarjanin 169
Poglavlje 36—Isus ne potcjenjuje nikoga 173
Poglavlje 37—Još ti samo jedno nedostaje 177
Poglavlje 38—Isus uskrsava Lazara u Betaniji 181
Poglavlje 39—Zavjera svećenika i Farizeja protiv Isusa 190
Poglavlje 40—Isus u Jerihonu 194
Poglavlje 41—sus svečano ulazi u Jeruzalem 198
Poglavlje 42—Drugo očišćenje Hrama 205
Poglavlje 43—Isus kori Farizeje zbog licemjerstva 209
Poglavlje 44—Isus u predvorju hrama 216
Poglavlje 45—Isusov primjer poniznosti 221
Poglavlje 46—Spomen Isusovog stradanja na križu. 228
Poglavlje 47—Isus tješi svoje učenike 234
Poglavlje 48—Isus u Getsemaniji 247
Poglavlje 49—Isus pred Anom i Kajfom 255
Poglavlje 50—Izdajnik Juda 266
Poglavlje 51—Isus pred Pilatom 272
Poglavlje 52—Isus na križu Golgote 285
Poglavlje 53—Svršetak borbe na križu 296
Poglavlje 54—Isus u Josipovom grobu 301
Poglavlje 55—Isusovo uskrsnuće 309
Poglavlje 56—Prvi posjetioci na Isusovom grobu 314
Poglavlje 57—Isus se javlja dvojici učenika na putu za Emaus..... 318
Poglavlje 58—Isus se javlja apostolima poslije uskrsnuća 322
Poglavlje 59—Isus se sastaje sa apostolima u Galileji 327
Poglavlje 60—Isusovo uznesenje 333

Poglavlje 1—Ispunjenje obećanja o Kristu

Kao što zvijezde sa nepogrješivom tačnošću putuju vječnim stazama svemira, tako se Božja obećanja ostvaruju tačno i na vrijeme. {IZ 1.1}

„Kada se ispunilo vrijeme, Bog je poslao svoga Sina". Bog je svojim proviđenjem upravljao plimom ljudskih pobuda i utjecaja, dok svijet nije sazreo za pojavu Spasitelja. {IZ 1.2}

Ljudi su težili za religijom, koja bi mogla zadovoljiti srce. lako je izgledalo da se svjetlost istine udaljila od čovječanstva, Ipak je u to vrijeme bilo duša koje su težile za istinom, ali su bile ispunjene strahom i žalošću. One su težile za poznanjem živoga Boga i za vječnim životom. Svojim pogledom punim čežnje tražili su Spasitelja, čiji bi dolazak donio svjetlost u njihova srca. {IZ 1.3}

I izvan jevrejskog naroda bilo je ljudi koji su očekivali dolazak božanskog Učitelja. To su bili nadahnuti učitelji, koji su težili za istinom. Oni su se pojavljivali jedan za drugim kao zvijezde na mračnom nebu, i njihove proročke riječi zapalile su nadu u srcima tisuća neznabožaca. {IZ 1.4}

Već je oko dvije stotine godina Sveto pismo bilo prevedeno na grčki jezik, koji je u rimskoj imperiji bio u velikoj upotrebi. Očekivanjem Mesije bili su prožeti kako Jevreji, koji su bili rasijani po svim krajevima svijeta, tako, u izvjesnoj mjeri, i neznabošci. Među njima bilo je i takovih koji su shvatali proročanstva Svetoga pisma o Mesiji, i očekivali ga da ih oslobodi od grijeha. Njihovi mudraci su se trudili da dokuče tajnu jevrejske vjere i njihovog simboličnog bogosluženja. Trebalo je, dakle, da dođe pravi tumač, onaj koji je jedini mogao da objasni simbole koji su se odnosili na njega. {IZ 1.5}

Među Jevrejima bilo je još plemenitih duša, potomaka svete loze, koja je sačuvala znanje o živome Bogu. Ovi su se držali obećanja datog očevima, i njihova se vjera oslanjala na slijedeće Mojsijeve riječi: „Gospod Bog vaš podignuće vam proroka između vaše braće, kao mene; njega poslušajte u svemu što vam kaže".1 Oni su čitali kako će Bog pomazati svoga Izabranika, „da objavi dobre glase krotkima", „da zavije ranjene u srcu", „da objavi sužnjima, slobodu i da oglasi godinu milosti Gospodnje". {IZ 1.6}

Istina, malo je bilo onih koji su razumjeli pravu svrhu Kristovog dolaska na svijet. Većina je očekivala Mesiju kao jednog moćnog kneza koji će uspostaviti svoje carstvo u Izraelu i koji će osloboditi svoj narod od rimskog jarma. {IZ 2.1}

Vrijeme se ispunilo. Čovječanstvo, koje se tokom vjekova iskvarilo prestupanjem Božjih zakona, čeznulo je za Spasiteljem. {IZ 2.2}

Sotona je tvrdio da načela Božjih zakona isključuju svako oproštenje grijeha. Da je Bog uništio svijet, onda bi sotona imao dovoljno dokaza o istinitosti svojih tvrdnji; onda bi on mogao optuživati Boga i pred ostalim svjetovima. Ali Bog nije uništio svijet, već je poslao svoga Sina da ga spase. U svakom vijeku, u svakom času, pokazivao je Bog svoju ljubav prema palom čovječanstvu. Usprkos ljudskog otpada, Božja se milost jednako izlijevala na svijet. I kada se ispunilo vrijeme, Bog se proslavio darom spasonosne milosti, poslavši svoga Sina svijetu. {IZ 2.3}

Sotona je smatrao da je uspio da pokvari Božji lik u čovjeku. Isus je došao da obnovi u čovjeku sliku njegovog Stvoritelja. On je došao da istjera demone koji su gospodarili čovjekovom voljom. On je došao da ljude podigne iz grijeha, da obnovi u ljudima karakter po slici svog božanskog karaktera i da nas odjene u svoju slavu. {IZ 2.4}

Poglavlje 2—Rođenje Kristovo

Krist se toliko ponizio da je uzeo na sebe ljudsku prirodu, spustio se da živi usred ljudi, često grubih i nemilostivih. Morao je da sakrije svoju slavu da ne bi sjaj njegove spoljašnosti privlačio ljudske poglede. Ni bogatstvo, ni svjetska čast, ni ljudska veličina ne mogu spasiti dušu od smrti. Isus nije želio da nešto u njegovoj zemaljskoj prirodi privuče ljude k njemu. Samo ljepota istine treba da privuče one koji žele da ga slijede. Karakter Mesijin je bio mnogo godina ranije opisan u proročanstvu, i Isus je želio da ga ljudi prihvate na temelju svjedočanstva Božje riječi. {IZ 2.5}

Anđeli, oduševljeni slavnim planom spasenja, s nestrpljenjem su očekivali da vide kako će izraelski narod dočekati Božjeg Sina, koji je uzeo na sebe ljudsku prirodu. Drugi narodi su bili zaokupljeni bajkama i obožavanjem lažnih bogova. Anđeli, dakle, došli su na zemlju, gdje se otkrila slava Božja i gdje je sijala svjetlost proročanstva. Oni su nevidljivo došli kod slugu Božjeg doma, koji su bili određeni da tumače sveta proročanstva. Već je svećenik Zaharija saznao kad je služio pred oltarom da je Kristov dolazak pred vratima. Već se rodio preteča, čija je misija bila posvjedočena proročanstvima i čudesima. Vijest o tom rođenju, i neobično značenje misije Ivana Krstitelja, na daleko su se raširili. Ali Jeruzalem se nije pripremao da dočeka svoga Otkupitelja. {IZ 2.6}

Sa čuđenjem su nebeski vjesnici posmatrali ravnodušnost naroda koga je Bog pozvao da objavi svijetu svjetlost istine. Jevrejski je narod bio sačuvan kao svjedok da Krist treba da se rodi od potomstva Abrahamovog i iz doma Davidova. Ipak taj narod nije bio svijestan blizine Spasiteljevog, dolaska. Svakodnevne žrtve u hramu objavljivale su jutrom i večerom dolazak Božjeg Jagnjeta; ali se ipak ovdje nisu vršile nikakve pripreme za njegov doček. Svećenici i učitelji nisu shvatili da je pred njima ispunjenje najvećeg događaja vjekova. Oni su ponavljali svoje prazne molitve i vršili obrede da bi ih ljudi vidjeli; ali zbog svoje želje za bogatstvom i svjetskim častima nisu se pripremali za dolazak Mesije. Ista ravnodušnost opažala se i kod naroda, jer je sebičnim i griješnim srcima bila tuđa radost koja je ispunjavala cijelo nebo. Samo su pojedinci čeznuli za Nevidljivim, i samo njima se nebo otkrilo.1 {IZ 3.1}

Anđeli su pratili Josipa i Mariju iz Nazareta, mjesta njihovog boravka u Davidov Grad. Naredba kojom je carski Rim zapovijedio da se popisu stanovnici širom njegove prostrane imperije, doprla je do galilejskih brežuljaka i njihovih stanovnika. Kao što je Kir bio nekada pozvan da preuzme svjetsku vlast da bi oslobodio Božji narod iz ropstva, tako je sada trebalo da Cezar Avgust ispuni Božju namjeru, da dovede Isusovu majku u Betlehem. Ona je pripadala Davidovom koljenu, i u Davidovom gradu trebalo je da se rodi Sin Davidov. „Iz Betlehema će izići”, rekao je prorok, „poglavar Izraela, kome su izlasci od početka, od vječnih vremena”. Ali Josipa i Mariju niti su poznavali niti cijenili

u njihovom carskom gradu. Umorni, bez zaklona, prolazili su oni dugom uskom ulicom od ulaznih vrata do istočnog kraja grada, uzalud tražeći prenoćište. Za njih nije bilo mjesta u prepunim gostionicama. Napokon su našli utočište u jednoj prostoj zgradi, koja je služila za zaklon stoci. Tu se rodio Spasitelj svijeta. {IZ 3.2}

Ljudi nisu znali što se događa, ali nebo je odjekivalo od radosti. Duboka i nježna pažnja privukla je k zemlji sveta bića koja borave u svijetu svjetlosti. Prisustvo Spasitelja obasjalo je čitav svijet. Mnoštvo anđela se sakupilo na betlehemskim brežuljcima. Oni su čekali znak da objave svijetu radosnu vijest. Da su izraelske vođe vjerno vršile povjerene im dužnosti, uživale bi radost da sudjeluju u objavljivanju Isusovog rođenja. Ali sada su ostale po strani. {IZ 3.3}

Bog je rekao: „Izliću vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju." „U tami sjaji vidjelo pravednicima".3 Zraci svjetlosti, koji izviru od Božjeg prijestola, obasjat će one koji traže vidjelo i koji su voljni da ga radosno prime. {IZ 3.4}

Na poljanama gdje je nekada mladi David pasao svoja stada, sada su pastiri bdjeli kod svojih ovaca. Noćnu tišinu prekidali su razgovori o obećanom Spasitelju i molitve Bogu da dođe car na Davidov prijestol. „I gle, anđeo Gospodnji stade među njima, i slava Gospodnja obasja ih, i uplašiše se vrlo. I reče im anđeo: ne bojte se, jer gle, javljam vam veliku radost, koja će biti svemu narodu. Jer vam se danas rodi Spas, koji je Krist Gospod u gradu Davidovom." {IZ 4.1}

Ove su riječi ispunile pastire vizijom o slavi. Došao je Spasitelj Izraela! Njegov se dolazak obično povezivao sa slavom, veličinom i pobjedom. Ali anđeo je morao da ih pripremi da svoga Spasitelja prepoznaju u siromaštvu i poniženju. „I eto vam znaka", rekao je on, „naći ćete dijete povito gdje leži u jaslima." {IZ 4.2}

Nebeski vjesnik je rastjerao njihov strah. On im je kazao kako će naći Isusa. Pun obzira prema ljudskoj slabosti, dao im je vrijeme da se prilagode nebeskom sjaju... Ali radost i slava nisu mogli da ostanu duže sakriveni. Cijela je poljana bila obasjana sjajem nebeske vojske. Zemlja je šutjela, a nebo se sagnulo da sluša pjesmu: {IZ 4.3}

„Slava Bogu na visini,
A na zemlji mir i dobra volja među ljudima." {IZ 4.4}

O kada bi čovječanstvo danas priznalo tu pjesmu! Njena vijest i melodija odjekivat će kroz sva vremena i do krajeva svijeta. I kada se bude pojavilo Sunce pravde, čiji će zraci nositi zdravlje, tada će ovu pjesmu zapjevati veliko mnoštvo, a njihov glas odjekivat će kao glas velikih vođa: „Aleluja! jer caruje Gospod Bog Svedržitelj!"4 Anđeli su nestali, svjetlost iščeznula, i noćna je tama opet pokrila betlehemske brežuljke. Ali u svom sjećanju pastiri su sačuvali najveličanstveniju sliku koju je ljudsko oko ikada vidjelo. „I

kad anđeli otidoše od njih na nebo, pastiri govorahu jedan drugome: hajdemo do Betlehema, da vidimo to što se tamo dogodilo, što nam kaza Gospod. I dođoše brzo, i nađoše Mariju i Josipa, i dijete gdje leži u jaslima". Radosno su otišli da objave što su čuli i vidjeli. "I svi koji čuše, diviše se tome što im kazaše pastiri. A Marija čuvaše sve riječi ove i slagaše ih u svome srcu. I vratiše se pastiri hvaleći i slaveći Boga za sve što čuše i vidješe, kao što im bi kazano." {IZ 4.5}

Udaljenost između neba i zemlje nije ni danas veća nego u času kada su pastiri slušali anđeosku pjesmu. Čovječanstvo je i danas predmet nebeske brige kao tada kada su ljudi niskog roda i jednostavnog zanimanja sreli anđele u ponoći i razgovarali s nebeskim vjesnicima u poljima i vinogradima. Nebo može biti vrlo blizu nas na našem teškom životnom putu. Anđeli sa nebeskih dvorova pratit će korake onih koji se pokoravaju Božjim zapovijestima. {IZ 4.6}

Historija o Betlehemu je neiscrpna tema. U njoj je sakrivena „dubina bogastva, mudrosti i razuma Božjega".5 Mi se čudimo pred žrtvom Spasitelja koji je zamijenio nebeski prijestol jaslima, društvo anđela koji su ga obožavali sa društvom stoke u štali. Njegovo je prisustvo ukor našoj ljudskoj oholosti i taštini. Ali to je bio tek početak njegovog čudnovatog poniženja. Za Božjeg Sina bilo bi veliko poniženje da je uzeo na sebe ljudsku prirodu čak i tada kada je Adam boravio u raju u svojoj nevinosti. Ali Isus je uzeo na sebe ljudsku prirodu kada je ona bila oslabljena grijehom od četiri tisuće godina. Kao svaki sin Adamov, i on je uzeo na sebe posljedice neumoljivog zakona naslijeđa. {IZ 5.1}

Opterećen tim naslijeđem došao je on da dijeli naše bolove i naša iskušenja, i da nam da primjer bezgrešnog života. {IZ 5.2}

Sotona je mrzio Krista zbog njegovog položaja koji je zauzimao u nebeskim dvorovima. On je mrzio Krista još više kad je on napustio nebeski prijestol i zavjetovao se da će otkupiti grešnike. Ipak je Bog dopustio da sin Božji dođe na svijet, koga je sotona smatrao svojim vlasništvom, da se tu rodi kao malo, slabo dijete, podvrgnuto ljudskim slabostima. Dopustio je da susreće životne opasnosti kao svaki drugi čovjek, da se bori kao svako ljudsko biće koje može da doživi neuspjeh i vječan gubitak. {IZ 5.3}

Srce jednog zemaljskog oca strepi nad svojim sinom. On posmatra lice svog djeteta i drhti pri pomisli na opasnosti koje ga čekaju u životu. On želi da zaštiti ovo drago biće od sotonske sile i da ga sačuva od iskušenja i borbi. Bog je dopustio da njegov Sin pođe u susret težoj borbi i strašnijoj opasnosti, i to zato da bi životna staza naše djece bila sigurna. To je ljubav. „Divite se, nebesa! Čudi se, zemljo!" {IZ 5.4}

Poglavlje 3—Kristovo posvećenje u Hramu

Oko četrdeset dana poslije Kristovog rođenja, Josip i Marija odnijeli su dijete u Jeruzalem da ga posvete Gospodu i da prinesu žrtvu. To je bio jevrejski običaj. Krist je kao zastupnik ljudskog roda, morao da ispuni zakon u svim pojedinostima. {IZ 5.5}

Zakon je zahtijevao da majka prinese jedno jagnje od godinu dana kao žrtvu paljenicu i jednog goluba ili grlicu kao žrtvu za grijeh. Ali zakon je dopuštao siromašnim roditeljima, koji nisu mogli da donesu jagnje da prinesu par grlica ili dva mlada goluba, jednoga za žrtvu paljenicu, a drugoga kao žrtvu za grijeh.1 {IZ 5.6}

Žrtve koje su se prinosile Gospodu trebalo je da budu bez mane. One su predstavljale Krista, što dokazuje da je i sam Isus bio bez fizičkih mana. On je bio „Jagnje bez mane i mrlje". U tjelesnom pogledu on je bio bez mane. Njegovo je tijelo bilo snažno i zdravo. Za vrijeme cijelog svog života živio je u skladu sa prirodnim zakonima. Svojim je primjerom pokazao, u tjelesnom i duhovnom pogledu, što Bog želi da čovječanstvo postigne pokoravajući se božanskim zakonima. {IZ 5.7}

Običaj da se prvenci posvećuju potjecao je iz daleke prošlosti. Bog je obećao da će dati nebeskog Prvenca da spase grešnika. Svaka obitelj trebala je priznati ovaj dar posvećenjem svoga prvenca. Trebalo je da on bude posvećen za svećeničku službu kao pretstavnik Krista među ljudima. {IZ 6.1}

Zakon o posvećivanju prvenaca bio je obnovljen prilikom oslobođenja Izraelaca iz egipatskog ropstva. Dok su Izraelci još bili u egipatskom ropstvu, Gospod je poslao Mojsija faraonu, caru egipatskom, da mu kaže: „Ovako veli Gospod: Izrael je sin moj, prvenac moj. I kazah ti: pusti sina mojega da mi služi. A ti ga ne htje pustiti: evo ja ću ubiti sina tvojega, prvenca tvojega".2 {IZ 6.2}

Mojsije je objavio ovu vijest, ali ponosni car je odgovorio: „Ko je Gospod, da poslušam glas njegov i pustim Izraela? Ne znam Gospoda niti ću pustiti Izraela".3 Gospod je učinio znake i čudesa u korist svoga naroda, i udario je faraona strašnim kaznama. Napokon je anđeo dobio nalog da kod Egipćana istrijebi prvence od ljudi i stoke. Izraelci, da bi bili pošteđeni, trebalo je da poškrope krvlju žrtvovanog jagnjeta dovratnike na svojim vratima. Svaka je kuća na ovaj način bila obilježena da bi anđeo mogao mimoići stanove Izraelaca kad bude izvršavao svoj smrtonosni zadatak. {IZ 6.3}

Pošto je Gospod udario Egipat, rekao je Mojsiju: „Posveti mi svakog prvenca ... od ljudi i stoke, jer je moje". „Jer je moj svaki prvenac; od onoga dana kad pogubih sve prvence u zemlji egipatskoj, posvetih sebi svakog prvenca u Izraelu od čovjeka do živinčeta; moje će biti; ja sam Gospod".4 Kada je bila uspostavljena služba u svetinji,

Gospod je izabrao Levijevo pleme da služi u svetinji umjesto prvenaca od cijelog Izraela. Ali prvenci su se još uvijek smatrali Božjim vl?sništvom, i trebalo ih je otkupiti otkupnom cijenom. {IZ 6.4}

Tako je zakon o posvećivanju prvenaca imao naročito značenje: ne samo da je potsjećao na čudnovato Božje izbavljenje Izraela, nego je upućivao i na veliko oslobođenje koje će izvesti jedinorodni Sin Božji. Kao što je krv na dovratnicama spasla prvence Izraela, tako i Kristova krv može spasiti svijet. {IZ 6.5}

Obred Kristovog posvećenja imao je, dakle, duboko značenje. Ali svećenik nije vidio što se krije iza toga. On nije znao da odgonetne tajnu. Posvećivanje djece u hramu bila je obična stvar. Dan za danom, svaki put kada je jedno dijete bilo posvećeno Gospodu, svećenik je za njega primao otkupninu. Iz dana u dan vršio je propisane obrede, ne zanimajući se mnogo za roditelje niti za dijete, osim u slučaju kada se radilo o bogatim roditeljima ili o onima koji su zauzimali visok položaj. Josip i Marija su bili siromašni; kad su se pojavili s djetetom svećenici su vidjeli pred sobom samo muža i ženu u odijelu jednostavnih Galilejaca. Oni nisu privlačili pažnju svojom spoljašnošću, a njihov je dar bio dar siromašnih ljudi. {IZ 6.6}

Svećenik je vršio propisani obred. Uzevši dijete, držao ga je pred oltarom. Zatim, vrativši ga majci, upisao je njegovo ime — Isus — u spisak prvenaca. Nije ni slutio da je ovo malo dijete, koje drži u svom naručju, Veličanstvo neba, Car slave. Nije pomišljao da je ovo dijete onaj za koga je Mojsije rekao: „Gospod Bog vaš podignuće vam proroka između braće vaše, kao mene, njega poslušajte u svemu što vam kaže". Nije pomišljao da je to dijete onaj, čiju slavu je Mojsije želio da vidi. Svećenik je držao u svom naručju većega od Mojsija, i kada je zabilježio ime djeteta, zabilježio je ime onoga koji je bio temelj cijele jevrejske vjere. Ovo je ime takođe značilo ukidanje cijele jevrejske obredne službe, jer se sistem žrtava i darova približavao kraju. Pretslika se ispunila; sjenka je postala stvarnost. {IZ 7.1}

Slava Gospodnja je napustila svetinju, ali u betlehemskom djetetu bila je sakrivena slava pred kojom su anđeli padali ničice. Ovo malo, nesvjesno dijete bilo je obećani Potomak na koga je upućivao prvi oltar podigut na vratima Edema. On je bio Bog silni, Knez mira. On je onaj koji se otkrio Mojsiju riječima: JA SAM. On je onaj koji je vodio Izraela u stubu od oblaka i ognja. On je onaj koga su proroci od davnina objavljivali: vjekovna Čežnja naroda, Korijen i Klica Davidova, sjajna Zvijezda Danica. Ime ovog slabog djeteta, zabilježeno u spisak plemena Izraelovih kao jednoga od naše braće, bilo je Nada palog čovječanstva. Ovo dijete, za koje je trebalo platiti otkupnu cijenu, bilo je onaj koji će platiti otkup za grijehe cijelog čovječanstva. On je bio pravi „Prvosvećenik nad domom Božjim", posrednik „s desne strane Veličanstva na visini".5 {IZ 7.2}

Samo duhovan čovjek može da razumije duhovne stvari. U hramu je Sin Božji bio posvećen za djelo koje je došao da obavi. Svećenik je u njemu vidio samo dijete kao što su druga djeca. Iako nije primjetio ništa neobično, ipak je ovim činom priznao da je Bog dao svoga Sina svijetu. Ovom prilikom Krist nije ostao potpuno neprimjećen. „I gle, bješe u Jeruzalemu čovjek po imenu Simeun, i taj čovjek bješe pravedan i pobožan, koji čekaše utjehe Izraelove, i Duh Sveti bješe u njemu". {IZ 7.3}

Ušavši u hram, Simeun je primjetio jednu obitelj koja je pružala svećeniku svoga prvenca. Njihova je spoljašnost svjedočila o siromaštvu, ali je on pod utjecajem Svetog Duha, ipak jasno razumio i osjetio da je ovo dijete, donijeto pred Gospoda, Utjeha Izraela, onaj koga je onželio da vidi. U očima začuđenog svećenika, Simeun je izgledao kao čovjek koji je van sebe. On je uzeo dijete iz Marijinih ruku i posvetio ga Gospodu, a njegova se duša ispunila radošću kakvu nikad ranije nije osjetio. Podigavši dijete k nebu, uskliknuo je: „Sad otpuštaš s mirom slugu svoga, Gospode, po riječi svojoj, jer vidješe oči moje spasenje tvoje koje si pripravio pred licem svih naroda, vidjelo da obasjane znabošce, i slavu naroda tvoga Izraela". {IZ 7.4}

Ovaj je čovjek bio prožet proročkim duhom: i dok su Josip i Marija razmišljali o tim riječima, onih je blagoslovio, a Mariji je rekao: „Gle, ovo je dijete određeno da mnoge obori i podigne u Izraelu, i da bude znak protiv koga će se govoriti; i tebi će samoj mač probosti dušu, da se otkriju misli mnogih srca". {IZ 8.1}

Proročica Ana je takođe potvrdila proročanstvo koje je Simeun izrekao o Kristu. Dok je Simeun govorio, Anino je lice otsjajivalo božanskom slavom i ona je izrazila zahvalnost svoga srca što je mogla da vidi Krista Gospoda. {IZ 8.2}

Ove ponizne Božje sluge nisu uzalud proučavale proročanstva. I svećenici i izraelske vođe takođe su proučavali dragocjena proročanstva, ali nisu mogli svojim očima vidjeti vidjelo života, jer nisu hodili putovima Gospodnjim. {IZ 8.3}

Marija je razmišljala o Simeunovim proročkim riječima, koje su bile tako jasne i koje su imale veliko značenja. Posmatrala je dijete u njegovom naručju, i sjećala se riječi koje su bile kazane betlehemskim pastirima. Njeno srce je ispunjavala radost, zahvalnost i svijetla nada. Simeunove riječi su je potsjetile na proročanstvo proroka Izaije: „Ali će izići šibljika iz stabla Jesejeva, i izdana kiz korijena njegova izniknu će. I na njemu će počivati Duh Gospodnji, duh mudrosti i razuma, duh savjeta i sile, duh znanja i straha Gospodnjega... Pravda će mu biti pojas po bedrima, i istina pojas po bocima..." „Narod koji hodi u tami vidjeće vidjelo veliko, i onima koji sjede u zemlji gdje je smrtni sjen, zasvijetliće vidjelo... Jer nam se rodi dijete, sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će mu biti: Divni, Savjetnik, Otac vječni, Knez mira".6 {IZ 8.4}

Ali Marija ipak nije razumjela Kristovu misiju. Simeun je prorokovao o njemu da će biti svjetlost neznabošcima i slava Izraelu. Anđeli su takođe objavili Spasiteljevo rođenje kao predmet radosti za cio svijet. Bog je pokušavao da ispravi uskogrudno shvatanje Jevreja o Mesinijom djelu On je želio da u njemu vide ne samo Spasitelja Izraela nego i otkupitelja svijeta. Ali trebalo je da protekne dosta godina dok nije sama Isusova majka mogla da razumije misiju svoga sina. {IZ 8.5}

Marija je očekivala buduće Mesijino vladanje na prijestolu Davidovu, ali nije razumjela da se samo stradanjem može doći do slave. Simeun je svojim riječima pokazao da životni put Mesijin kroz svijet ne će biti lak. Riječima: „A tebi će mač probosti dušu", Bog je u svojoj nježnoj milosti unaprijed otkrio Isusovoj majci bol koji će ona osjećati iz ljubavi prema njemu. {IZ 8.6}

Simeun je rekao: „Gle, ovo je dijete određeno da mnoge obori i podigne u Izraelu, i da bude znak protiv koga će se govoriti." Čovjek treba da padne da bi se podigao. Mi treba da padnemo na stijenu i da se na njoj razbijemo ako želimo da se podignemo u Kristu. Ako želimo učestvovati u slavi vječnoga carstva, onda treba naše „ja" da siđe sa prijestola, naša oholost da se ponizi. Jevreji su odbili časti koje je trebalo platiti poniženjem. Oni nisu htjeli da prime svoga otkupitelja. Isus je bio za njih znak protiv koga se govorilo. {IZ 9.1}

„Tako su se otkrile misli mnogih srca." U svjetlosti Spasiteljevog; života otkrivena su sva srca, počevši od srca Stvoritelja pa do srca kneza tame. Sotona je prikazao Boga kao sebično i okrutno biće, koje sve traži, a ništa ne daje; koji svoja stvorenja upotrebljava samo za svoju slavu, a ne čini ništa za njihovo dobro. Ali Krist je otkrio Očevo srce. On posvjedočava da su misli Božje za nas „misli dobre, a ne zle". On pokazuje da je Božja mržnja prema grijehu jaka kao smrt, ali da je i njegova ljubav prema grešniku jača od smrti. Pošto je primio na sebe djelo našeg otkupljenja, on je bio gotov da sve žrtvuje da dovrši to djelo. On nije prešutao ni jednu glavnu istinu koja je potrebna za naše spasenje, nije ustegao ni jedno čudo milosti niti propustio da ne upotrebi svako božansko sredstvo. {IZ 9.2}

Kristovim životom i smrću otkrile su se takođe ljudske misli. Kristov život od jasala do križa poziva nas na predanje i sudjelovanje u njegovim stradanjima. Taj život otkriva ljudske misli. Isus je donio istinu sa neba, i svi oni koji su pazili na glas Svetoga Duha bili su privučeni k njemu. Svojim stavom prema Kristu svaki određuje svoj položaj i svoju ličnu osudu. {IZ 9.3}

Na dan suda, svaka izgubljena duša razumjet će teške posljedice svog odbacivanja istine. Tada će i najveći prijestupnik razumjeti smisao križa. Grešnici će se osjetiti osuđeni pred vizijom Golgote i njene tajanstvene Žrtve. Svaki lažan izgovor će otpasti.

Ljudski otpad će se otkriti u svom mrskom karakteru. Ljudi će vidjeti kakav je bio njihov zbor. Tada će se objasniti sva pitanja istine i zablude o kojima se raspravljalo u toku vjekovne borbe. Na dan općeg suda, Bog će sebe opravdati u pogledu postojanja i trajanja grijeha. Pokazat će se da božanski propisi nisu davali ni najmanjeg povoda za grijeh. U Božjoj upravi nije bilo nikakovog nedostatka niti uzroka za nezadovoljstvo. Kad se budu otkrile pomisli svih srca, tada će se vjerni i nevjerni sjediniti u priznanju: „Pravedni su i istiniti putovi tvoji, Care svetih. Ko se neće bojati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoje?... jer se tvoji sudovi javiše”.7 {IZ 9.4}

Poglavlje 4—Dolazak mudraca u Betlehem

„A kad se rodi Isus u Betlehemu Judinu, za vrijeme cara Iroda, a to dođu mudraci od Istoka u Jeruzalem i kažu: Gdje je car jevrejski što se rodio? Jer smo vidjeli njegovu zvijezdu na Istoku, i došli smo da mu se poklonimo”.1 {IZ 10.1}

Ovi mudraci sa Istoka su bili istraživači istine. Oni su pripadali jednom velikom i utjecajnom staležu, koji je obuhvatao ljude plemićskog porijekla, kao i većinu bogatih i učenih iz njihovog naroda. Neki između njih su zloupotrebljavali lakovjernost naroda; drugi, čestiti, proučavali su istine koje je Proviđenje zabilježilo u knjizi prirode, i bili su poštovani zbog svoje čestitosti i mudrosti. Među ove su spadali i mudraci koji su došli da vide Isusa. {IZ 10.2}

Božanska svjetlost je uvijek sijala usrijed tame neznaboštva. Proučavajući zvjezdano nebo da bi otkrili tajne koje su sakrivene u njihovim svijetlim stazama, ovi mudraci posmatrali su Stvoriteljevu slavu. Tražeći veće znanje, oni su se obratili jevrejskom Pismu. I u njihovoj zemlji čuvali su se proročki spisi, koji su objavljivali dolazak jednog božanskog učitelja. Balam je pod utjecajem Svetoga Duha prorekao procvat Izraela i pojavu Mesije. Njegova proročanstva prenošena su predanjem iz stoljeća 1.1 stoljeće. Ali Spasiteljev dolazak bio je jasnije objavljen u starom zavjetu. Mudraci su s radošću saznali da je mesijin dolazak blizu, i da će čitav svijet uskoro biti ispunjen znanjem o Spasiteljevoj slavi. {IZ 10.3}

One noći kada je Božija slava obasjala betlehemske poljane, mudraci su opazili na nebu jednu tajanstvenu svjetlost. Kada je, svjetlost iščezla, pojavila se na nebu jedna sjajna zvijezda koja se tamo zadržala duže vrijeme. To nije bila jedna stalna zvijezda niti planeta; i ta je pojava izazvala najveću radoznalost. Ova je zvijezda bila ustvari grupa svijetlih anđela koji su se nalazili u daljini. Mudraci nisu znali o tome ništa, ali ipak su dobili utisak da je ta zvijezda tamo radi njih. Pitali su za savjet svećenike i filozofe i pretražili su stare knjige. Balam je u svom proročanstvu kazao: „Izaći će zvijezda iz Jakova i ustaće palica iz Izreala”.2 Ova čudna zvijezda bila im je poslata kao vjesnik onoga koji je bio obećan. Mudraci su oduševljeno pozdravili svjetlost istine koju im je nebo poslalo. Sada im je ta svjetlost svijetlila još jasnije. U snu su bili postreknuti da idu da traže novorođenog Kneza. {IZ 10.4}

Kao što je Abraham na Božji poziv pošao vjerom „neznajući kuda ide”, kao što su Izraelci slijedili vjerom stub od oblaka koji ih je vodio u obećanu zemlju, tako su ovi mudraci pošli da nađu obećanog Spasitelja. Istok je bogat skupocjenim stvarima, i mudraci nisu pošli na put praznih ruku. Običaj je bio da se knezovima i ličnostima iz viših staleža donesu darovi u znak počasti, zato su i oni ponijeli najbogatije darove svoje zemlje da bi ih poklonili onome koji će biti na blagoslov svim zemaljskim obiteljima.

Potrebno je bilo da putuju noću da bi mogli pratiti zvijezdu; da bi skratili duge noćne sate, ponavljali su narodna kazivanja i proročanstva koja su se odnosila na onoga koga su tražili. Prilikom svakog odmaranja ponovo su proučavali proročanstva, i sve su više dolazili do uvjerenja da ih Bog vodi. Zvijezda im je bila spoljašni znak, ali oni su imali i unutrašnje svjedočanstvo Svetoga Duha, koji je utjecao na njihova srca i ispunjavao ih nadom. Njihov dugi put bio je sretan put. {IZ 10.5}

Najposlije su došli u izraelsku zemlju. Silazeći niz Maslinsku goru, gledali su pred sobom Jeruzalem. Zvijezda koja ih je vodila zaustavila se iznad hrama, a zatim nestala. Oni su pošli naprijed sigurni da je radosna vijest o Mesijinom rođenju glavni predmet svih razgovora. Ali njihovo se očekivanje nije ispunilo. Čim su došli u sveti grad, uputili su se u hram. Na njihovo najveće iznenađenje nitko nije ništa znao o novorođenom Caru. Njihova pitanja nisu izazvala nikakvu radost, nego su čak pobudila iznenadenje, strah, pa i prezir. {IZ 11.1}

Svećenici su ponavljali svoje uobičajene obrede. Hvalili su svoju religiju i svoju pobožnost, dok su Grke i Rimljane prezirali kao neznabošce i najgore grešnike. Mudraci nisu bili idolopoklonici; u Božjim očima, oni su bili bolji od ovih tobožnjih vjernika, a ipak su Jevreji gledali na njih kao na neznabošce. Njihova ozbiljna pitanja nisu probudila naklonost čak ni kod čuvara svetih proročanstava. {IZ 11.2}

Vijest o dolasku mudraca brzo se raširila po cijelom Jeruzalemu. Ova neočekivana posjeta prouzrokovala je u narodu ogromno uzbuđenje, i glas o tome dopro je i do palate cara Iroda. Misao da bi se mogao pojaviti jedan suparnik, probudila je strah kod podmuklog Iroda. On je sebi bio prokrčio put do prijestola bezbrojnim ubistvima. Pošto je bio porijeklom stranac, to ga je narod, nad kojim je vladao, mrzio. Njegova jedina sigurost bila je naklonost Rima. Ali novi Knez imao je više prava. On je bio rođen da vlada. {IZ 11.3}

Irod je posumnjao u svećenike da spremaju zavjeru sa strancima da bi izazvali ustanak u zemlji i da bi ga svrgnuli sa prijestola. On je sakrivao svoje nepovjerenje i odlučio je da osujeti njihove namjere većim lukavstvom. Pozvao je glavare svećeničke i književnike i ispitivao ih o učenju svetih knjiga u pogledu Mesijinog rođenja. {IZ 11.4}

Ovo njegovo ispitivanje, na potstrek stranaca, uvrijedilo je ponos jevrejskih učitelja. Ravnodušnost kojom su oni ispitivali svete spise izazvala je gnjev kod zavidnog tiranina. Irod je pretpostavljao da oni žele da sakriju od njega svoje znanje o tom predmetu. On je odlučio da ih uplaši i zapovjedio im je da pažljivo istraže i da mu naznače mjesto gdje treba da se rodi očekivani Car. „A oni mu rekoše: U Betlehemu Judinu, jer tako prorok napisa: {IZ 11.5}

I ti Betleheme, zemljo Judina,
Ni po čemu nisi najmanji u državi Judinoj;
Jer će iz tebe izići čelovođa, koji će pasti
narod moj, Izrael". {IZ 12.1}

Irod je tada pozvao mudrace na tajni razgovor. Gnjev i strah ispunjavali su njegovo srce; on je ipak znao sačuvati spoljašni mir i ljubazno je primio strance. Ispitivao ih je kada im se pojavila zvijezda i pravio se kao da se raduje Kristovom rođenju. {IZ 12.2}

Tada je kazao svojim posjetiocima: „Idite i raspitajte se dobro za dijete, pa kad ga nađete, javite mi da i ja idem da mu se poklonim." Rekavši ovo on ih je otpustio, i oni su se uputili prema Betlehemu. {IZ 12.3}

Svećenici i narodne starješine nisu bili tako velike neznalice u pogledu Kristovog rođenja kao što su se prikazivali. U Jeruzalem je doprla vijest o javljanju anđela pastirima, ali jevrejski učitelji nisu htjeli da obrate na nju pažnju. Oni su mogli da nađu Isusa i mogli su da odvedu mudrace do mjesta njegovog rođenja; ali, naprotiv, mudraci su njima morali da skrenu pažnju na Mesijino rođenje. „Gdje je car jevrejski što se rodio?", pitali su mudraci, „jer smo vidjeli njegovu zvijedu na Istoku i došli smo da mu se poklonimo". {IZ 12.4}

Oholost i zavist zatvorile su vrata istini. Svećenici i rabini su mislili da bi se stavili u težak položaj i izgubili pred narodom ugled kao tumači božanskih istina ako bi prihvatili vijest koju su donijeli pastiri i mudraci. Ovi učeni učitelji nisu se htjeli poniziti da ih uče oni koje su nazivali neznabošcima. Nemoguće je da ih je Bog napustio i da je dao ovu vijest neukim pastirima i neobrezanima. Odlučili su da odbace vijest koja je uzbudila cara i stanovništvo Jeruzalema. Oni čak nisu htjeli da idu u Betlehem da ispituju točnost ovih iskaza. Nazvali su svako interesovanje za Isusa fanatizmom. Već tada su svećenici i rabini počeli da odbacuju Krista. Od ovog časa su se njihova oholost i tvrdoglavost pretvorile u pravu mržnju prema Spasitelju. Dok je Bog otvorio vrata neznabošcima, dotle su vođe jevrejskog naroda same sebi zatvorile ta vrata. {IZ 12.5}

Mudraci su sami otputovali is Jeruzalema. Mrak je već bio pao kada su napustili gradska vrata. Poslije dugog putovanja razočarani ravnodušnošću jevrejskih vođa, napustili su Jeruzalem sa manje povjerenja nego što su ga imali kad su u njega ušli. Na svoju veliku radost opet su ugledali zvijezdu, koja ih je povela u Betlehem. Njima nije bilo otkriveno, kao pastirima, skromno Isusovo stanje. Kad su došli u Betlehem, nisu primjetili da carska straža čuva novorođenog Cara. Nijedan velikodostojnik nije bio tamo prisutan. Isus je ležao povit u jaslima u društvu svojih jednostavnih roditelja. Da li je ovo dijete zaista onaj o kome je pisano da će „podignuti pleme Jakovljevo i vratiti

ostatak Izraelov", da će biti „svjetlost narodima" i da će donijeti „spasenje do krajeva zemaljskih"?3 {IZ 12.6}

„I ušavši u kuću, vidješe dijete sa Marijom materom njegovom, i padoše i pokloniše mu se". Pod skromnim Isusovim izgledom prepoznali su prisustvo Božanstva. Oni su mu dali svoje srce kao svome Spasitelju i poklonili mu darove: zlato, tamjan i smirnu. Kolike li vjere! O njima bi se moglo kazati ono što je kasnije rečeno o rimskom kapetanu: „Zaista vam kažem, ni u Izraelu nisam našao toliku vjeru".4 {IZ 13.1}

Mudraci nisu prozreli Irodove namjere u pogledu Isusa. Pošto su ispunili svoju misiju, odlučili su da se vrate u Jeruzalem da obavijeste cara o svome uspjehu. Ali jedan božanski vjesnik zabranio im je u snu svaku vezu s njime. Zaobišavši Jeruzalem, vratili su se u svoju zemlju drugim putem. {IZ 13.2}

Isto tako je i Josip bio opomenut da bježi u Egipat sa Marijom i djetetom. Anđeo mu je rekao: „Budi ondje dok ti ne kažem, jer će Irod tražiti dijete da ga pogubi". Josip je bez oklijevanja poslušao i pošao je na put noću radi veće sigurnosti. {IZ 13.3}

Bog je preko mudraca obratio pažnju izraelskog naroda na rođenje svoga Sina. Njihova istraživanja u Jeruzalemu, sveopće interesovanje koje su probudili kod naroda, pa čak i zavist koju su izazvali kod Iroda, sve je ovo nagnalo svećenike i rabine na razmišljanje i upravilo je njihove misli na proročanstva o Mesiji i na veliki događaj koji se upravo zbio. {IZ 13.4}

Sotona, koji je bio odlučio da spriječi božansku svjetlost da ne sija u svijetu, poslužio se ovim lukavstvom da uništi Spasitelja. Ali onaj koji ne drijema i ne spava, bdio je nad svojim ljubljenim Sinom. Onaj koji je dao Izraelu manu s neba, i koji je hranio Iliju u vrijeme gladi, pružio je Mariji i malome Isusu utočište u neznabožačkoj zemlji. Darovi koji su mudraci donijeli iz neznabožačke zemlje bili su sredstvo kojim se Proviđenje poslužilo da ih opskrbi za njihovo putovanje u Egipat i njihov boravak u stranoj zemlji. {IZ 13.5}

Mudraci su bili među prvima koji su Spasitelju poželjeli dobrodošlicu. Oni su prvi položili darove pred njegove noge. Koliko su njemu poslužili tim darovima! Bog prima dar srca koje ga ljubi, i iskorišćuje ga najbolje za svoju službu. Ako smo Isusu dali svoja srca, onda ćemo njemu takođe dati i svoje darove. Naše zlato i srebro, naše najskupocjenije zemaljsko blago, naše najbolje duševne i duhovne sposobnosti posvetit ćemo onome koji nas je ljubio i koji je sebe dao za nas. {IZ 13.6}

Irod je u Jeruzalemu nestrpljivo očekivao povratak mudraca. On je počeo da sumnja kad je vidio da vrijeme prolazi a njih nema. Primjetivši da mu rabini nisu baš rado otkrili mjesto Mesijinog rođenja, on je zaklju

čio da su naslutili njegove namjere, i da su ga mudraci namjerno mimoišli. Ova ga je misao razgnjevila. Gdje lukavstvo nije uspjelo, trebalo je da sila odnese pobjedu. On je odlučio da pokaže oholim Jevrejima da će osujetiti svaki njihov plan da podignu novog vladara na prijestol. {IZ 13.7}

Odmah je u Betlehem poslao vojnike s nalogom da pogube svu djecu od dvije godine i na niže. Mirni stanovi Davidova grada bili su svjedoci strašnih prizora, koje je prorok opisao šest stotina godina ranije. „Glas u Rami ču se, plač, ridanje i jaukanje mnogo; Rahela plače za svojom djecom i neće da se utješi, jer zna da ih nema". {IZ 14.1}

Jevreji su bili odgovorni za ovu nesreću. Da su vjerno i ponizno živjeli pred Bogom, Bog bi od njih otklonio carev gnjev. Ali oni su se svojim grijesima udaljili od Boga i odbacili Svetog Duha, svoj jedini štit. Nisu proučavali Sveto pismo sa željom da se potčine Božjoj volji. Istraživali su proročanstva da bi ih tumačili po svojoj volji i da bi pokazali da Bog prezire druge narode. Tvrdili su da će Mesija doći kao car koji će pobijediti njihove neprijatelje i gnjevno zgaziti neznabošce. Na ovaj su način izazivali mržnju kod svojih gospodara. Sotona je -namjeravao da izazove Spasiteljevo uništenje time što će pokvariti njihovo mišljenje o Mesiji. Zlo se vratilo na njihovu glavu. {IZ 14.2}

Ovaj čin okrutnosti bio je jedan od posljednjih koji su zamračivali Irodovo vladanje. Uskoro poslije pokolja nevine djece, sam car morao je podleći neizbježnoj osudi: umro je užasnom smrću. {IZ 14.3}

Anđeo je pozvao Josipa, koji se još nalazio u Egiptu, da se vrati u svoju zemlju. Pošto je u Isusu gledao nasljednika Davidovog prijestola, on je želio da se nastani u Betlehem: ali doznavši da Irodov sin Arhelaj vlada u Judeji na mjesto svoga oca, pobojao se da ne bi sin ispunio očeve namjere protiv Krista. Od Irodovih sinova, Arhelaj je moralno najviše ličio na svoga oca. Njegovo stupanje na prijestol bilo je praćeno pobunom u Jeruzalemu; stotine Jevreja bilo je poubijano od rimskih vojnika. {IZ 14.4}

Josipu je opet bilo pokazano jedno mjesto utočišta. On se vratio u Nazaret, svoj raniji dom, i tu je Isus živio skoro trideset godina. „I tako su se ispunile riječi proroka: nazvaće se Nazarećanin". Galilejom je vladao jedan od sinova Irodovih, ali stanovništvo je tu bilo više pomiješano nego u Judeji, tako da Jevreji nisu imali ovdje toliku moć, te Isusove težnje nisu pobuđivale toliku zavist kod onih koji su bili na vlasti. {IZ 14.5}

Tako je zemlja dočekala svoga Spasitelja! Nije bilo mjesta gdje bi Otkupitelj kao dijete mogao spokojno da živi i da bude u sigurnosti! Bog nije mogao da povjeri ljudima svoga ljubljenog Sina, koji je došao da izvrši djelo spasenja za njih. On je stavio anđelima u dužnost da pomažu Isusu i da ga štite dok ne ispuni svoju misiju na zemlji i dok ne umre od ruke onih koje je došao da spase. {IZ 14.6}

Poglavlje 5—Isusovo djetinjstvo

Isus je provodio djetinjstvo i mladost u jednom malom planinskom mjestu. Svako mjesto na zemlji moglo je da se smatra počašćeno da je on živio u njemu. I za carske palate bila bi čast da ga prime kao gosta. Ali on je mimoišao bogate domove, carske dvorane i slavne centre nauke, i nastanio se u zabačenom i prezrenom Nazaretu. {IZ 15.1}

Kratak izvještaj o njegovim prvim godinama je vrlo važan. „A dijete je raslo i bilo je duhom jako, jer je bilo puno mudrosti, i milost je Božja bila na njemu". Obasjan prisustvom svoga Oca, „Isus je napredovao u mudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi".1 {IZ 15.2}

Njegov je duh bio aktivan i pronicljiv; on je bio razumniji i mudriji od svojih vršnjaka. Njegov se karakter odlikovao divnom uravnoteženošću. Njegove duhovne i tjelesne sposobnosti razvijale su se postepeno, u skladu sa zakonima djetinjstva. {IZ 15.3}

Isus kao dijete je bio vrlo ljubazan. Uvijek je bio gotov da druge usluži. Njegovu strpljivost nije moglo ništa poremetiti, a njegova istinitost bila je nepokvarena. I ako je u svojim načelima bio čvrst kao stijena, ipak je u svom životu pokazivao nesebičnu ljubaznost. {IZ 15.4}

Isusova majka bdjela je s najvećom brižljivošću nad razvitkom njegovih sposobnosti i divila se savršenstvu njegovog karaktera. Njoj je bila radost da bodri taj živ i inteligentan duh. Sveti Duh joj je davao mudrost da je mogla, u saradnji s nebeskim anđelima, da radi na razvitku tog djeteta, koje je priznavalo samo Boga svojim Ocem. {IZ 15.5}

Od najstarijih vremena vjerni Izraelci su posvećivali najveću pažnju obrazovanju omladine. Gospod je naredio da se djeca od najranijeg djetinjstva poučavaju o njegovoj dobroti i veličini koje su otkrivene naročito u njegovom zakonu i u historiji izraelskog naroda. Pjesma, molitva i nauka Svetog pisma trebalo je da se prilagode dječjem umu. Očevi i majke trebalo je da poučavaju djecu da je zakon Božji izražaj njegovog karaktera, i da se primanjem u srce njegovih načela oživljava u nama slika Božja. Nastava se vršila naročito usmeno; ali djeca su također učila jevrejsko pismo, i svitak pergamenta, koji je sačinjavao Stari zavjet, bio je predmet njihovih proučavanja. {IZ 15.6}

Isus nije primio svoje obrazovane u školama sinagoga. Njegova je majka bila njegov prvi zemaljski učitelj. Iz njenih usta i proročkih spisa sticao je svoje znanje o božanskim stvarima. Na koljenima svoje majke učio je one riječi koje je nekada sam davao Izraelu preko Mojsija. Ni kasnije nije posjećivao škole rabina. Nije mu bila potrebna nauka koju

bi mogao crpsti na tom izvoru. Sam Bog je bio njegov učitelj. On je stekao svoje znanje kao što ga i mi možemo steći; njegovo veliko poznavanje Svetog pisma pokazuje nam da je u svojim mladim godinama marljivo proučavao Božju riječ. Velika biblioteka Božjih djela stajala mu je također na raspoloženju. On koji je sve stvorio, proučavao je sada nauku, koju su njegove ruke zabilježile na zemlji, u moru i na nebu. Daleko od pokvaranosti svijeta, on je svoje znanje crpao iz prirode. Od svoje rane mladosti bio je prožet jedino željom: da živi, da bi činio dobro. A za to mu je davala poticaj i priroda. Dok je proučavao život biljaka, životinja i ljudi, otkrivao je nove ideje u pogledu metoda rada. Neprestano se trudio, da iz onoga, što je posmatrao, uzima primjere, koji će mu pomoći da bolje objasni živa Božja proročanstva. Poređenja iz prirode, kojima se volio služiti iznoseći nauku istine za vrijeme svoje javne službe, pokazuju koliko je njegov duh bio otvoren utjecaju prirode i koliko je duhovnih pouka znao izvući iz života svoje svakodnevne okoline. {IZ 15.7}

Značenje Božje riječi otkrivalo se Isusu iz Božjih djela, dok se on trudio da otkrije suštinu stvari. Nebeska bića su mu pomagala i njegov je um bio ispunjen svetim mislima. Od samog početka svog duhovnog buđenja, on je neprestano rastao u duhovnoj milosti i u poznanju istine. {IZ 16.1}

Svako dijete može steći znanje, kao što ga je Isus stekao. Ako se trudimo da upoznamo našeg nebeskog Oca kroz njegovu riječ, onda će nam se anđeli približiti, da ojačaju naš um, da očiste i oplemene naš karakter. Mi ćemo postati slični Spasitelju. Posmatranje svega što je u prirodi veliko i lijepo upućuje naša osjećanja na Stvoritelja. Vezom s djelima Beskonačnoga, naš um obuzima spasonosni strah, a duša prima novu snagu. Veza s Bogom kroz molitvu razvija duševne i moralne sposobnosti. Razmišljanjem o onome što je duhovno, povećavaju se naše duhovne energije. {IZ 16.2}

Isus je živio u skladu s Bogom. U djetinjstvu je razmišljao i govorio kao dijete, ali nikada nije ni jedna mrlja grijeha pomutila Božju sliku u njemu. Ipak on nije bio zaštićen od iskušenja. Stanovnici Nazareta su bili na glasu zbog svoje zloće. Natanaelovo pitanje: „Može li iz Nazareta doći nešto dobro”? — pokazuje koliko su oni bili malo cijenjeni. Isusova je okolina stavljala na probu njegov karakter. On se morao stalno truditi, da sačuva svoju čistotu, i bio je izložen svim borbama, koje mi poznajemo, da bi postao za nas primjer u djetinjstvu, mladosti i zrelim godinama. {IZ 16.3}

Sotona se nije umorio u svojim naporima da izvojuje pobjedu nad Djetetom iz Nazareta. Anđeli su čuvali Isusa od njegove najranije mladosti; ipak njegov život je bio neprestana borba sa silama tame. Prisustvo na zemlji jednog života bez ljage grijeha bilo je za kneza tame predmet uznemirenosti i očajanja. Sotona je postavljao Isusu sve moguće zamke. Nikada ne će nijedno ljudsko dijete živjeti tako svetim životom usred

tako strašnih moralnih napada, kao što su bili ovi, protiv kojih se morao boriti naš Spasitelj. {IZ 16.4}

Isusovi roditelji su bili siromašni i bili su primorani da sredstva za svoje životne potrebe zarađuju svakodnevnim radom. Isus se, dakle, upoznao sa siromaštvom, odricanjem i oskudicom. To iskustvo služilo mu je kao zaštita. Njegov je život bio suviše ispunjen radom, da bi bilo mjesta lijenosti, koja priprema put iskušenjima. Nijednog slobodnog trenutka nije tražio pokvareno društvo. Koliko je bilo moguće, zatvarao je vrata kušaču. Nijedan dobitak, nijedno uživanje, nikakva pohvala ili ukor nisu ga mogli primorati da učini jedno zlo djelo. On je bio vješt ne samo da opazi zlo, nego i da mu se odupre. {IZ 17.1}

Isus Krist je jedino biće, koje je živjelo na zemlji bez grijeha; međutim, on je trideset godina proveo među stanovnicima Nazareta. Ovo pokazuje, koliko su u zabludi oni, koji misle, da je život bez mane moguć samo onda, ako tome odgovaraju prilike mjesta, u kome žive, sreća ili napredak. Naprotiv: kušanja, siromaštvo i nevolje su odgojna sredstva, koja razvijaju čistotu i odlučnost. {IZ 17.2}

Isus je živio u skromnoj kući; vjerno je i radosno nosio svoj dio tereta u izdržavanju doma. On je bio gospodar neba; anđeli su se radovali, što mu se pokoravaju; sada je on postao dragovoljan sluga, poslušan i ljubazan sin. Naučio je zanat, i radio svojim rukama s Josipom u drvodjeljskoj radionici. Obučen kao jednostavan radnik, prolazio je ulicama malog grada na svoj skroman posao. Nikada se nije poslužio svojom božanskom snagom, da bi olakšao svoje terete ili smanjio svoje muke. {IZ 17.3}

Rad je pridonio razvitku Isusovog tijela i duha za vrijeme njegovog djetinjstva i mladosti. On nije nerazumno upotrebljavao svoje fizičke snage, nego je znao da ih čuva, da bi mogao obavljati posao na svim područjima. Savršen kao radnik, on je bio savršen i kao čovjek. On nije trpio nesavršenstvo čak ni u rukovanju alatom. Svojim primjerom je pokazao da treba da budemo marljivi, i da dobro izvršen posao zaslužuje da bude cijenjen. Vježba, koja daje rukama vještinu, i uči omladinu da nosi terete života, povećava fizičku snagu i razvija sve sposobnosti. Svatko treba da nauči jedno korisno zanimanje za sebe i za druge. Bog je htio da rad bude blagoslov. Samo marljiv radnik poznaje pravu ljepotu i radost života. Blagoslov Božji počiva na djeci i omladini, koja sudjeluju u dužnostima doma i pomažu svojim roditeljima. Takva će djeca biti korisna društvu, kad napuste svoje domaće ognjište. {IZ 17.4}

Za vrijeme cijelog svog zemaljskog života, Isus je bio neumoran radnik. On je mnogo želio i mnogo je preduzimao. U toku svoje službe rekao je: „Meni valja raditi djela Onoga, koji me posla, dok je dan; doći će noć, kad nitko ne će moći raditi”.2 Isus nije izbjegavao brige i odgovornosti, kako to čine mnogi, koji se nazivaju njegovim

učenicima. Mnogi su slabi i nesposobni, jer nastoje, da se oslobode tih dužnosti. Oni mogu imati dragocjene i divne osobine, ali se ne mogu upotrebiti, kad treba da se savladaju teškoće ili otklone smetnje. Ista odgojna sretstva, koja su došla do izražaja kod Krista, treba i u nama da razviju snagu i čvrstinu Kristovog karaktera. I milost koju je on primio, možemo primiti i mi. {IZ 17.5}

Za vrijeme cijelog svog života među ljudima, Spasitelj je dijelio sudbinu siromaha. On je kroz svoje iskustvo upoznao njihove brige i nevolje, zato je mogao tješiti i hrabriti sve skromne radnike. Oni, koji imaju pravi pojam o njegovoj nauci, ne će nikada pomišljati da treba praviti razliku imeđu ljudi, i da treba bogate više cijeniti od siromašnih. {IZ 18.1}

Isus je unosio u svoj posao radost i taktičnost. Potrebno je mnogo strpljenja i duhovnosti, da se u domaći život i radionicu unese vjera Biblije, da se izdrži napor, koji posao iziskuje, a da oči ipak budu uprte u Božju slavu. U tome nam Krist može pomoći. On nikada nije bio tako preopterećen zemaljskom brigom, da ne bi imao vremena za razmišljanje o nebeskim stvarima. Često je izražavao radost svoga srca pjevajući psalme ili duhovne pjesme. Stanovnici Nazareta slušali su ga kako hvali Gospoda i kako mu zahvaljuje. On je pjesmom održavao vezu s nebom; i dok su se njegovi drugovi umarali od posla, hrabrile su ih nježne melodije iz njegovih usta. Oni, koji su ga slušali, osjećali su kao da lete sa ove zemlje u nebesku domovinu. {IZ 18.2}

Za vrijeme njegovog povučenog života u Nazaretu, iz Isusa je izvirala struja ljubavi i nježnosti. On je bio izvor spasonosne milosti za svijet. Njegovo je prisustvo donosilo sreću svima: starima, žalosnima, onima koje je tištila težina grijeha, pa čak i djeci, koja su se igrala nevinim igrama. Onaj koji je svojom silnom riječju držao svjetove, bio je gotov da se sagne i podigne jednu ranjenu pticu. Ništa mu nije izgledalo nedostojno njegove pažnje i pomoći. {IZ 18.3}

Dok je Isus rastao u mudrosti i rastu, napredovao je također u milosti pred Bogom i pred ljudima. Pokazujući ljubav prema svima, zadobijao je ljubav svih. Atmosfera nade i hrabrosti, koja ga je okružavala, činila ga je izvorom blagoslova za sve porodice. Cesto su ga u sinagozi subotom pozivali, da čita iz proročkih spisa, i srca slušalaca zaigrala bi od radosti, videći da nova svjetlost izvire iz poznatih riječi svetoga teksta. {IZ 18.4}

Isus je izbjegavao svaki vanjski sjaj. U toku godina, koje je proveo u Nazaretu, nije nikad otkrio svoju čudotvornu moć. Nije tražio jedan viši položaj ili neku titulu. Iz njegovog skromnog i tihog života, kao i iz šutanja Biblije o njegovim prvim godinama života, možemo izvući važnu pouku: što je život jednog djeteta mirniji i jednostavniji, bez vještačkog uzbuđivanja, u skladu sa prirodom, pogodniji je za razvitak tjelesnih, duševnih i duhovnih sposobnosti. {IZ 18.5}

Isus je naš primjer. Mnogi sa zanimanjem proučavaju njegov javni rad, a zanemaruju pouke iz njegovih prvih godina. Baš u svom porodičnom životu je 0n primjer djeci i omladini. Spasitelj je pristao da živi u siromaštvu, da bi nam pokazao kako možemo živjeti blizu Boga, ma koliko bile skromne prilike našeg života. On se trudio da ugodi svome Ocu, da mu dade čast i da ga proslavi u običnim prilikama života. On je otpočeo svoje djelo kao običan radnik, te je time uzdigao skromno zvanje onih, koji teškim radom zaslužuju svoj svakodnevni hljeb. Kod svoje drvodjeljske klupe osjećao se isto tako u službi Božjoj kao i kasnije kad je činio čudesa za druge. Na svakog mladića koji ide za Kristovim primjerom, primjerom vjernosti i poslušnosti u krugu obitelji, mogu se primijeniti riječi, koje je Otac izgovorio kroz Svetog Duha: „Evo Sluge moga, koga podupirem, Izabranika moga, koji je mio duši mojoj".3 {IZ 19.1}

Poglavlje 6—Isusov dolazak u Hramna dan Pashe

Kod Jevreja je dvanaesta godina označavala granicu između djetinjstva i mladalačkog doba. Jevrejin, koji bi navršio tu godinu, dobijao je naziv sin zakona, a takođe i sin Božji. Time je on dobijao izvjesna preimućstva u pogledu vjerskog obrazovanja; imao je pravo da sudjeluje kod svečanosti praznika i obreda. U skladu s tim običajem, Isus je posjetio u svom djetinjstvu Jeruzalem prilikom praznika Pashe. Kao i svi pobožni Izraelci, Josip i Marija išli su svake godine u Jeruzalem na praznik Pashe; kad je Isus navršio dvanaest godina, roditelji su ga po običaju poveli sobom.1 {IZ 19.2}

Tri puta u godini: prilikom praznika Pashe, Pedesetnice i Sjenica, trebalo je da svi Izraelci dođu u Jeruzalem pred Gospoda. Od ova tri praznika najviše je bilo prisutno prilikom Pashe. Jevreji su dolazili iz svih zemalja, u koje su bili rasijani. Iz svih krajeva Palestine dolazilo je mnogo poklonika. Put iz Galileje u Jeruzalem trajao je više dana, i vjernici su se udruživali u veće grupe radi društva i sigurnosti. Žene i starci su jahali na volovima ili magarcima po strmim i kamenitim putevima; jači ljudi i omladina išli su pješke. Praznik Pashe padao je krajem ožujka ili početkom travnja, kada je cijela zemlja bila odjevena cvijećem i odjekivala pjesmom ptica. Svuda uz put bili su spomenici izraelske historije, i očevi i majke pričali su svojoj djeci čudesa, koja je Bog učinio za svoj narod u prošlim vremenima. Putem su skraćivali vrijeme pjesmom i muzikom, i kad su napokon ugledali jeruzalemske kule, svi su se glasovi udružili u pobjedonosnu himnu: {IZ 19.3}

„Evo, stoje noge naše na vratima tvojim, Jeruzaleme.
Neka bude mir oko zidova tvojih i napredak
U dvorovima tvojim!„2 {IZ 20.1}

Praznik Pasha bio je uspostavljen prilikom rađanja jevrejske nacije, Posljednje noći ropstva u Egiptu, kada nije bio u izgledu nikakav znak oslobođenja, Bog je zapovjedio Izraelcima da se pripreme za brzi odlazak. On je objavio faraonu posljednju kaznu, koja će stići Egipćane, a Izraelcima je dao uputstva, da svaka njihova obitelj bude na okupu u svome domu. Pošto su krvlju zaklanog jagnjeta poprskali dovratnike na svojim vratima, trebalo je da jedu pečeno jagnje sa beskvasnim hljebom i gorkim zeljem. „I ovako jedite: opasani, obuća da vam je na nogama i štap u ruci, i jedite hitno, jer je prolazak Gospodnji”.3 U ponoći su bili pobijeni svi prvenci među Egipćanima. Tada je faraon uputio Izraelcima ovu poruku: „Ustajte, idite, iz naroda moga... otiđite, služite Gospodu, kao što govoriste”.4 Jevreji su napustili Egipat, kao jedna nezavisna nacija. Gospod je naredio da se otsada svake godine slavi Pasha. „I kad vas djeca zapitaju: šta znači ovaj obred? tada im recite: to je pashalna žrtva u čast Gospodu, koji je mimoišao domove djece Izraelove u Egiptu, kada je potirao Egipćane”. Tako se historija o tom divnom oslobođenju trebala ponavljati od naraštaja do naraštaja. {IZ 20.2}

Na praznik Pashe nadovezivao se praznik beskvasnih hljebova, koji je trajao sedam dana. Na drugi dan tog praznika prinosili su Gospodu ječmen snop, kao prvinu od žetve. Svi obredi praznika bili su slike ili simboli, koji su se odnosili na Kristovo djelo. Oslobođenje Izraela iz Egipta bilo je slika spasenja, na koje je upućivala Pasha. Žrtvovano jagnje, beskvasni hljebovi i snop prvine pretstavljali su Krista. {IZ 20.3}

Kod većine Jevreja Kristovog vremena ovaj se praznik praznovao samo formalno. Ali, koliko je bilo njegovo značenje u očima Božjeg Sina! Prvi put je Isus u svojoj dvanaestoj godini ugledao hram. Vidio je svećenike odjevene u bijele haljine kako vrše svoju svečanu službu. Posmatrao je krvave žrtve na žrtvenom oltaru. Kleknuo je na molitvu sa ostalim poklonicima, dok se oblak tamjana dizao k Bogu. Prisustvovao je obredima pashalne službe, koji su na čovjeka činili tako jak utisak. Dan za danom bolje je razumijevao značenje svih tih obreda. Izgledalo mu je kao da je svaki čin povezan s njegovim životom. U njemu su se probudile nove težnje. Tih i povučen, ostavljao je utisak, kao da je počeo da ispituje jedan težak problem. Spasietlj je počeo da shvata tajnu svoje misije. {IZ 20.4}

Ushićen posmatranjem ovih prizora, udaljio se od svojih roditelja. Tražio je samoću. Kad se pashalna služba završila, ostao je još u predvorju hrama; poklonici su već napuštali Jeruzalem, a on se još uvijek nalazio u hramu. {IZ 21.1}

U to vrijeme jedna prostorija u hramu bila je određena za školu, po uzoru na proročke škole. Tu su se glavni rabini sastajali sa svojim učenicima. U tu dvoranu je ušao Isus. Sjedeći kod nogu ovih ozbiljnih, učenih ljudi, slušao je njihovu nauku. Kao onaj, koji želi da stekne mudrost, raspitivao se o proročanstvima i događajima, koji su se tada zbivali i nagovještavali Mesijin dolazak. {IZ 21.2}

Isus je pokazao da je željan pravog poznanja Boga. Njegova su se pitanja odnosila na duboke istine, koje su bile odavno zaboravljene, ali koje su ipak bile od najveće važnosti za spasenje duša. Svako od njegovih pitanja, iako je otkrivalo koliko je usko i površno znanje ovih tobožnih mudraca, iznosilo je pred njih jednu božansku pouku i otvaralo nov pogled na istinu. Rabini su pričali kako će Mesija podići jevrejski narod na najveći stepen; ali Isus je iznosio Izaijino proročanstvo i ispitivao ih o značenju onih mjesta, koja govore o stradanju i smrti Božjeg Jagnjeta. {IZ 21.3}

Učitelji su mu, sa svoje strane, postavljali pitanja i veoma su se čudili njegovim odgovorima. Djetinjskom poniznošću ponavljao je riječi iz Pisma, otkrivajući im duboki smisao, koji ovi mudraci nisu ni naslućivali. Da su prihvatili istine, na koje im je skrenuo pažnju, došlo bi do reforme u religiji onoga vremena, probudilo bi se duboko zanimanje za duhovne stvari, i mnogi bi se pripremili, da prime Isusa, kad bude otpočeo svoje djelo. {IZ 21.4}

Rabini su znali da Isus nije pohađao njihove škole; međutim, oni su primjetili da on bolje poznaje proročanstva od njih samih. U ovog mladog ozbiljnog Galilejca polagali su veliku nadu. Željeli su da on postane njihov učenik, da bi ga učinili učiteljem u Izraelu. Htjeli su da na sebe preuzmu brigu oko njegovog školovanja, misleći da oni treba da izgrade jedan tako osobit duh. {IZ 21.5}

Isusove riječi tako su dirnule njihova srca kao što ih nikad prije nisu dirnule riječi iz ljudskih ustiju. Bog je nastojao da prosvijetli ove vođe i upotrebio je za to jedino uspješno sredstvo. U njihovom ponosu bilo im je ispod časti da bilo od koga prime nauku. Kad bi se Isus pojavio kao učitelj, oni bi odbili da ga slušaju. Ali oni su smatrali da treba sami da ga uče ili bar ispitaju njegovo poznavanje Pisma. Isusova mladićska čednost i ljepota pobijedile su njihovu predrasudu. Njihov se um nesvijesno otvorio Božjoj riječi, i Sveti Duh progovorio je njihovim srcima. {IZ 21.6}

Oni nisu mogli spriječiti, da ne uvide, da njihovo shvatanje Mesijinog djela nije u skladu sa proročanstvima; ali ipak se nisu htjeli odreći teorija, koje su laskale njihovom častoljublju. Nisu htjeli priznati da su krivo tumačili Pismo, čijim su se učiteljima izdavali. I oni su govorili jedan drugome: „Odakle dolazi mudrost ovome, kad nije nikada učio?" Vidjelo je svijetlilo u tami, ali „tama ga nije primila".5 {IZ 21.7}

Za to vrijeme. Josip i Marija su bili u velikom strahu i brizi. Napustivši grad, u velikom metežu izgubili su iz vida Isusa. Zemlja je bila tada gusto naseljena, i iz Galileje je bilo mnogo onih, koji su išli u Jeruzalem. Želja da putuju sa prijateljima i novim poznanicima privlačila je za neko vrijeme njihovu pažnju. Tek kada je pala noć, primjetili su da nema Isusa. U času kad su stali da se odmore, opazili su da nema njihovog djeteta, koje je bilo uvijek tako uslužno. Oni se nisu odmah zabrinuli misleći da se nalazi negdje dalje u povorci. Usprkos njegovoj mladosti imali su povjerenje u njega, da će im biti na usluzi, čim to bude trebalo, kao što je uvijek činio. Ali malo po malo počeli su se bojati. Svuda su ga tražili među svojim saputnicima, ali uzalud. Zadrhtali su, kad su se sjetili, kako je Irod htio da ga pogubi, kad je bio još malo dijete. Mračne slutnje obuzele su njihova srca. Gorko su prebacivali jedno drugome. {IZ 22.1}

Vrativši se u Jeruzalem, nastavili su da ga traže. Sutradan, kad su se pomiješali sa poklonicima u hramu, jedan poznati glas privukao je njihovu pažnju. Nemoguće je bilo da se prevare; nijedan glas nije bio sličan njegovom, tako ozbiljan, pun oduševljenja i melodičan. {IZ 22.2}

Oni su našli Isusa u školi rabina. Ma koliko su bili sretni, nisu mogli zaboraviti strah i brigu, koje su preživjeli. Kad je Isus bio opet s njima, njegova majka se nije mogla uzdržati, da ga ne ukori riječima: „Sine, što učini nama tako? Evo otac tvoj i ja sa strahom tražimo te". On im odgovori: „Zašto ste me tražili? Zar ne znate, da meni treba

u onom biti, što je Oca moga”? Njegovo lice je bilo obasjano nebeskom svjetlošću; božanstvo se otkrilo kroz čovjeka. U času kad su ga našli u hramu, čuli su njegov razgovor sa rabinima i zadivili se njegovim pitanjima i odgovorima. Njegove riječi su učinile na njih neizbrisiv utisak. {IZ 22.3}

Josip i Marija, prirodno, smatrali su Isusa svojim djetetom: on je uvijek bio s njima, u mnogome je bio sličan drugoj djeci; i njima je bilo teško da shvate da je on Sin Božji. Oni su bili u opasnosti da ne cijene dar, koji im je bio dat u Spasitelju svijeta. Bol njihovog odvajanja od njega, i nježan, Isusov ukor, imali su za cilj, da im pokažu svetost onoga što im je bilo povjereno. {IZ 22.4}

Da su Josip i Marija razmišljanjem i molitvom stajali u uskoj vezi s Bogom, shvatili bi svetost dužnosti, koja im je bila povjerena, i ne bi izgubili iz vida Isusa. Nepažnjom samo u toku jednog dana, izgubili su Spasitelja; da bi ga opet našli, trebalo im je da ga traže tri dana sa strahom. To može biti i naše iskustvo; praznim razgovorima, ogovaranjem ili zanemarivanjem molitve možemo u jednom danu izgubiti prisustvo Spasitelja, i može proći mnogo bolnih dana, dok ga ponovo ne nađemo i ne dobijemo mir, koji smo u jednom trenutku izgubili. {IZ 22.5}

U našem međusobnom ophođenju treba da pazimo da ne zaboravimo Isusa, i ne smijemo izgubiti iz vida, da je on među nama. Kada smo odviše zauzeti zemaljskim stvarima, te nemamo vremena da mislimo na njega, koji je nada našeg vječnog života, onda se odvajamo od Isusa i nebeskih anđela. Ova sveta bića ne mogu ostati tamo, gdje se ne želi Spasiteljevo prisustvo i gdje se ne primjećuje njegovo otsustvo. Zbog toga dolazi tako često do razočaranja među tobožnjim Kristovim sljedbenicima. {IZ 23.1}

Mnogi prisustvuju religioznim službama, primajući ohrabrenja i utjehu kroz Božju riječ, ali zanemarujući molitve, razmišljanje i bdjenje, gube primljene blagoslove, te se osjećaju još siromašniji nego ranije. Često im se čini, da Bog postupa s njima nemilostivo. Oni ne uviđaju svoju pogrešku. Time što se odvajaju od Isusa, gube svjetlost njegovog prisustva. {IZ 23.2}

Dobro bi bilo kad bismo svaki dan proveli jedan sat u razmišljanju i posmatranju Kristovog života. Trebalo bi o tome razmišljati podrobno, nastojeći da u duhu oživimo sve događaje iz Kristovog života, a naročito njegove posljednje dane. Ako posmatramo njegovu veliku žrtvu prinijetu za nas, ojačat će naše povjerenje u njega, povećat će se naša ljubav prema njemu, i više ćemo biti prožeti njegovim Duhom. Želimo li da se spasimo, treba da se pokajemo i ponizimo na podnožju križa. {IZ 23.3}

Poglavlje 7—Ivan Krstitelj, Isusov preteča

Kristov preteča podigao se između vjernih u Izraelu, koji su već dugo očekivali dolazak Mesije.1 Stari svećenik Zaharija i njegova žena Elizabeta, bili su oboje pravedni pred Bogom. U njihovom tihom i svetom životu svijetlila je svjetlost vjere, kao zvijezda u tami tog pokvarenog vijeka. Ovom pobožnom paru obećan je sin, koji će ići „pred licem Gospodnjim, da -mu pripremi put". {IZ 23.4}

Zaharija je stanovao u brdovitom kraju Judeje, ali je dva puta godišnje odlazio u Jeruzalem, da kao svećenik služi u hramu po sedam dana, kako se to tražilo od svećenika onog vremena. „A dogodi se, kad je on služio svećeničku službu po rasporedu svoga reda pred Bogom, da ga po običaju svećeničkom kockom zapade da uđe u hram Gospodnji i prinese kad". {IZ 23.5}

On je stajao pred zlatnim oltarom u svetinji. Oblak tamjana s molitvama Izraela dizao se k Bogu. Iznenada je osjetio božansko prisustvo. Pokazao mu se anđeo Gospodnji, koji je spajao s desne strane kadionog oltara, što je bio znak naročite naklonosti. Već mnogo godina molio se Zaharija za dolazak Spasitelja; sada je nebo poslalo svoga vjesnika, da objavi da će ove molitve biti uskoro uslišene; ali milost Božja mu je izgledala prevelika, da bi u to mogao vjerovati. Obuzeo ga je strah, počeo je sam sebe ukoravati. {IZ 23.6}

Ali anđeo gaje pozdravio radosnim uvjeravanjem: „Ne boj se, Zaharija, jer je uslišena molitva tvoja, i tvoja će ti žena Elizabeta roditi sina, i nadjeni mu ime Ivan. I bit će ti radost i veselje, i mnogi će se obradovati rođenju njegovom. Jer će biti velik pred Gospodom, i ne će piti vina i opojna pića, i napunit će se Duha Svetoga već u utrobi svoje majke. I mnoge će sinove Izraelove obratiti ka Gospodu Bogu njihovom. I on će ići pred njim u duhu i sili Ilijinoj, da obrati srca otaca k djeci i nevjernike mudrosti pravednika, i da pripravi Gospođu narod gotov". {IZ 24.1}

Zaharija je dobro znao, kako je Abrahamu u njegovoj starosti bio dat sin, zato što je vjerovao Onome, koji je obećao. Stari svećenik je za trenutak pomislio na ljudsku slabost. On je zaboravio, da je Bog kadar ispuniti ono, što je obećao. Kakve li razlike između tog nevjerja i radosnog djetinjskog povjerenja Marije, djevojke iz Nazareta, koja je na divnu anđelovu vijest odgovorila: „Evo sluškinje Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj".2 {IZ 24.2}

Rođenje Zaharijinog sina, kao i rođenje Abrahamovog i Marijinog sina, sadrži veliku duhovnu istinu, koju mi teško učimo, a brzo smo gotovi da je zaboravimo. Mi sami od sebe nismo u stanju učiniti nijedno dobro djelo, ali što mi ne možemo učiniti, učinit će sila Božja u svakoj duši, koja je poslušna i koja vjeruje. Vjerom je dato dijete obećanja Također vjerom se rađa duhovni život, vjerom smo u stanju da izvršimo djela pravde. {IZ 24.3}

Zaharija je posumnjao u anđelove riječi. Zbog toga je ostao nijem, dok se anđelove riječi nisu ispunile. „Evo”, rekao je anđeo, „zanijemi, ćeš i nećeš moći govoriti do onoga dana, dok se to ne zbude, zato što nisi vjerovao mojim riječima, koje će se ispuniti u svoje vrijeme”.3 Dužnost svećenika u toj službi bila je da se moli za javne i narodne grijehe i za dolazak Mesije; ali, kad je Zaharije to pokušao učiniti, nije mogao izgovoriti nijednu riječ. {IZ 24.4}

Odmah poslije rođenja obećanog djeteta, očev se jezik odriješio, „i govorio je slaveći Boga”. „I obuze strah sve susjede njegove, i po svim gorama judejskim razglasi se ovaj sav događaj. I svi, koji čuše staviše u svoje srce govoreći: Šta će dakle biti ovo dijete?” Sve je ovo skrenulo pažnju na Mesijin dolazak, kome je trebao Ivan pripremiti put. {IZ 24.5}

Duh Sveti je sišao na Zahariju i nadahnuo mu je veličanstvene riječi, kojima je unaprijed opisao misiju svoga sina: {IZ 24.6}

„Ti, dijete, zvat ćeš se prorok Svevišnjega;
Jer ćeš ići pred licem Gospodnjim, da mu pripraviš put; Da poučiš narod njegov da je spasenje njegovo u oproštenju grijeha;
Po velikoj milosti Boga našega,
Po kome nas pohodi sunce s visine ,
Da obasja one koji sjede u tami i u sjenu smrtnom;
Da uputi noge naše na put mira”.4 {IZ 24.7}

„A dijete je raslo i utvrđivalo se duhom i bilo je u pustinji dotle dok se nije pokazalo Izraelu”. Prije Ivanovog rođenja anđeo je rekao: „I bit će veliki pred Gospodom, i ne će piti vina ni opojna pića, i napunit će se Duha Svetoga”. Bog je pozvao Zarijinog sina na jedno veliko djelo, kakvo nikad nije bilo povjereno ljudima. Da bi mogao izvršiti to djelo, bila mu je potrebna pomoć Svetog Duha. I Duh Božji ne će ga napustiti, ako bude slušao uputstva anđela. {IZ 25.1}

Ivan vjesnik Božji, trebalo je da donese ljudima božansku svjetlost. Trebalo je da uputi ljudske misli novim smjerom. Trebalo je da im pokaže svetost božanskih zahtjeva i savršenu pravdu, koja dolazi od Boga. Takav vjesnik trebalo je da bude svet. Trebalo je da bude hram, u kome će stanovati Sveti Duh. Da bi mogao izvršiti svoju misiju, trebalo je da bude tjelesno zdrav, a duhovno i duševno jak. Morao je biti gospodar svog apetita i svojih tjelesnih nagona. Morao je biti gospodar nad sobom, da ga spoljašnje okolnosti ne bi mogle pokolebati, i da bi ostao čvrst kao stijena u pustinji. {IZ 25.2}

Posvećen Bogu od svoga rođenja, kao nazirej, Ivan Krstitelj je ostao vjeran svome zavjetu kroz cio svoj život. Kao stari proroci, on se odijevao odijelom od kamilje dlake i

opasivao kožnim pojasom. Hranio se skakavcima i divljim medom, koji je našao u pustinji, a pio je čistu vodu sa izvora brežuljaka. {IZ 25.3}

Iako je bio u pustinji, i na njega su dolazila iskušenja. Koliko je bilo u njegovoj moći, zatvorio je sve ulaze na koje bi sotona mogao ući. Njegov jasan duhovni pogled, njegov čvrst i odlučan karakter i pomoć Svetoga Duha omogućili su mu da prepozna sotonino približavanje i da se odupre njegovoj moći. {IZ 25.4}

Sam, u noćnoj tišini, čitao je obećanja, kojima je Bog objavio Abrahamu da će njegovog potomstva biti kao zvijezda na nebu. Kad se zora rađala na brdima Moaba, sjetio se onoga, koji je upoređen „sa svjetlošću jutarnjom, kad sunce izlazi bez oblaka". Pod sjajem podnevnog sunca divio se sjaju njegovog otkrivanja, kad će se javiti „slava Gospodnja i svako će tijelo vidjeti njen sjaj".5 {IZ 25.5}

Sa strahopoštovanjem, a ipak pun radosti, čitao je u proročkim spisima proročanstva o dolasku Mesije, o obećanom potomstvu koje će stati na glavu zmiji, o Knezu mira, koji će se pojaviti prije nego što izumre Davidova loza. {IZ 25.6}

On je gledao na Gospoda u njegovoj slavi, i tako je zaboravio na sebe. Posmatrao je uzvišenost svetosti, i osjetio je da je sam nesavršen i nedostojan. Gotov je bio da pođe kao nebeski vjesnik ne bojeći se ljudi, jer je gledao na Boga. {IZ 26.1}

Usred sukoba i borbi čuo se glas u pustinji, glas jasan i oštar, ali pun nade: „Pokajte se, jer se približi carstvo Božje!" Neka čudna nova snaga pokrenula je narod. Proroci su objavljivali Kristov dolazak kao jedan udaljen događaj; sada je Spasitelj bio tu sasvim blizu. Neobičan Ivanov izgled potsjećao je ljude na stare proroke. Svojom pojavom i odijelom bio je sličan proroku Iliji. Duhom i silom Ilijinom otkrivao je pokvarenost i korio grijehe, koji su vladali u narodu. Njegove su riječi bile jasne, neposredne i uvjerljive. Neki su ga smatrali uskrslim prorokom. Sav narod bio je uzbuđen. Mnoštvo je trčalo u pustinju. {IZ 26.2}

Ivan je objavljivao dolazak Mesije, pozivajući narod na pokajanje. On je krštavao u vodi Jordana, to je bila slika očišćenja od grijeha. {IZ 26.3}

Knezovi i rabini, vojnici, carinici i seljaci dolazili su da čuju proroka. Svečana Božja opomena probudila ih je. Mnogi su se pokajali i krstili. I ugledne ličnosti pokoravale su se zahtjevu Krstitelja, da bi imale udjela u objavljenom carstvu. {IZ 26.4}

„Već je sjekira", rekao je prorok, „položena na korijen drveta. Svako, dakle, drvo, koje ne rađa dobar rod, posjeći će se i u oganj baciti", Vrijednost drveta cijeni se ne po njegovom imenu, već po rodu. Ako plod nema vrijednosti, ime ne može spasiti drvo od uništenja. Ivan je rekao Jevrejima, da njihov opstanak pred Bogom zavisi od njihovog

karaktera i života. Samo ime ne znači ništa. Ako njihov život i karakter nisu u skladu sa Božjim zakonom, onda oni nisu njegov narod. {IZ 26.5}

Svi, koji žele biti Kristovi sljedbenici, govorio je, dat će dokaz vjere i pokajanja. Ljubaznost, čestitost i vjernost videt će se u njihovom životu. Oni će pomagati nevoljne i donosit će svoje darove Gospodu. Oni će braniti nemoćne i dat će primjer hrabrosti i saučešća. Tako će Kristovi sljedbenici pružiti dokaz o preobražavajućoj sili Svetoga Duha. U njihovom svakodnevnom životu vidjet će se pravda, milost i ljubav. {IZ 26.6}

„Ja vas krštavam vodom za pokajanje", rekao je Ivan, „ali Onaj, koji za mnom dolazi, jači je od mene. Ja nisam dostojan da ponesem njegovu obuću. On će vas krstiti Duhom Svetim i ognjem".6 {IZ 26.7}

Krist je trebao da se pojavi već sa vreme Ivana Krstitelja, da otkrije Božji karakter. Već njegovo prisustvo bit će dovoljno da ljudima otkrije njihove grijehe. Samo oni, koji će biti željni da se očiste od grijeha, moći će stupiti u vezu s njime. Samo oni, koji su čista srca, moći će se održati u njegovom prisustvu. {IZ 26.8}

Ivan Krstitelj je, dakle, objavio Izraelu božansku vijest. Mnogi su primili- njegove opomene. Mnogi su sve žrtvovali da bi bili poslušni. Mnoštvo je išlo iz mjesta u mjesto za novini učiteljem, i mnogi su gajili nadu da je on Mesija. Ali kad je Ivan vidio, kako narod dolazi k njemu, on je iskoristio svaku priliku da uputi njihovu vjeru na Onoga, koji je trebao da dođe. {IZ 27.1}

Poglavlje 8—Isusovo krštenje

Glas o proroku iz pustinje i o njegovoj neobičnoj vijesti, proširio se po cijeloj Galileji. Vijest je doprla do seljaka u najudaljenijim selima i do ribara na obali mora. Ovi jednostavni, ozbiljni ljudi primili su je iskreno. O tome se govorilo i u Nazaretu, u Josipovoj drvodjeljskoj radionici. I tu je bio jedan, koji je razumio poziv. Njegovo je vrijeme došlo. Napustivši svoj svakodnevni posao, on se oprostio od majke, i sa svojim zemljacima pošao prema Jordanu. {IZ 27.2}

Kad je Isus došao da se krsti, Ivan je otkrio u njemu takvu čistotu karaktera, kakvu nikad ranije nije sreo ni u jednom čovjeku. Sveta atmosfera njegovog prisustva ulivala je strah. Od mnogih, koji su se na Jordanu skupljali oko njega, Ivan je slušao žalosne ispovjesti zločina i gledao duše pognute pod teretom bezbrojnih grijeha; još nikad nije došao u dodir s bićem, koje širi oko sebe tako božansku atmosferu. Sve je to bilo u skladu sa onim što je Ivanu bilo otkriveno o Mesiji. Ipak on je oklijevao da ispuni Isusovu molbu. Kako bi mogao on, grešnik, da krsti to bezgrešno Biće? Zašto treba da se onaj, kome nije potrebno pokajanje, podvrgne obredu, koji znači priznavanje krivice? {IZ 27.3}

Kad je Isus zatražio krštenje, Ivan je ustuknuo natrag uskliknuvši: „Ti treba mene da krstiš, a ti dolaziš k meni”? Isus je odgovorio blago, ali odlučno: „Ostavi sad; jer tako nam treba ispuniti svaku pravdu”. Ivan je popustio. Odveo je Spasitelja u Jordan i krstioga. „I krstivši se Isus, izađeodmahizvode. I gle, otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božjega gdje silazi kao golub i dođe na njega”.1 Isus se nije krstio radi svojih grijeha. Ali on se izjednačio sagrešnicima, učinio je ono„ što mi treba da učinimo, i izvršio djelo, koje mi treba da izvršimo. Njegov život stradanja i strpljenja od časa krštenja, treba da nam služi kao primjer. {IZ 27.4}

Izišavši iz vode, Isus je kleknuo da se pomoli na obali rijeke. Pred njime se otvorilo jedno novo važno razdoblje njegovog života. Sada je tek počela borba njegovog života. Iako je bio Knez mira, njegov je dolazak izazvao sukobe. On, koji je bio temelj jevrejskih obreda i vjere, sada je bio smatran neprijateljem i rušiteljem. On, koji je proglasio zakon na Sinaju, bit će osuđen kao prijestupnik zakona. On, koji je došao da slomi sotoninu vlast, bio je nazvan Belzebulom. {IZ 27.5}

Pošto je postao jedno s nama, trebalo je da nosi breme naših grijeha i bezakonja. On, koji je bio bez grijeha, morao je okusiti sramotu grijeha. Ljubitelj mira morao je da stanuje sa svađalicama; istina je morala stanovati sa lažju, čistota, sa pokvarenošću. Svaki grijeh, svaka nesloga, svaka grešna želja, sve je to bilo plod tuđih prijestupa, koji su tištali njegovu dušu. {IZ 28.1}

On je sam morao ići stazom, sam je morao nositi breme. Spasenje svijeta počivalo je na njemu; on je svukao svoju slavu i primio na sebe slabu ljudsku prirodu. On je sve to vidio i podnosio, ali je ostao čvrst. u svojoj odluci. Spasenje ljudskog roda ležalo je u njegovim rukama; on je ispružio svoju ruku, da bi uhvatio ruku svemoćne Božje ljubavi. {IZ 28.2}

Činilo se kao da Spasiteljev pogled prodire u nebo, kad je izlivao svoje srce u molitvi. On je znao, koliko su ljudska srca odrvenila grijehom, i kako će im biti teško da razumiju njegovo djelo i prime dar spasenja. On je tražio od Oca snagu, kojom će pobijediti njihovu nevjernost, slomiti lance, kojima ih je sotona svezao, i umjesto njih pobijediti uništavatelja. On je tražio svjedočanstvo da Bog prima čovječanstvo u ličnosti svoga Sina. {IZ 28.3}

Anđeli nisu nikad čuli takvu molitvu. Oni bi htjeli donijeti svome omiljenom Vođi vijest ohrabrenja i utjehe. Ali Otac je sam želio da odgovori na molbu svoga Sina. Zraci slave izlazili su od samog njegovog prijestola. Nebo se otvorilo, i svjetlost u obliku goluba sišla je na Spasiteljevu glavu: prava slika onoga, koji je bio krotak i ponizan. {IZ 28.4}

Ivan, i samo još nekolicina od onih, koji su se nalazili na Jordanu, opazili su nebesku pojavu. Ali svi prisutni su osjećali svečanost nebeskog prisustva. Narod je mirno stajao posmatrajući Krista. Kristovo je lice bilo obasjano svjetlošću koja okružava nebeski prijesto. Njegovo lice, okrenuto k nebu, sijalo se slavom, kakvu nikada nisu vidjeli na ljudskom licu. S neba se čuo glas, koji je govorio: „Ovo je sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji !" {IZ 28.5}

Ovo svjedočanstvo neba trebalo je da ulije vjeru svjedocima tog prizora i da ojača Spasitelja u njegovoj misiji. Iako su grijesi jednog grešnog svijeta počivali na Kristu, iako se on toliko ponizio da je uzeo na sebe palu ljudsku prirodu, ipak nebeski je glas potvrdio da je on Sin Vječnoga. {IZ 28.6}

Ivan je bio duboko ganut, kad je vidio kako se Isus sa suzama moli i traži Očevo odobravanje. Kad ga je slava Božja okružila i kad je čuo nebeski glas, Ivan je poznao znak, koji mu je Bog obećao. On je znao,, da je čovjek, koga je tek krstio, Spasitelj svijeta. Duh Sveti je došao na Ivana, i on je pokazujući rukom na Krista, uskliknuo: „Gle, jagnje Božje, koje uzima na sebe grijehe svijeta". Nitko od slušalaca, pa ni sam govornik, nije razumio potpuno značenje riječi: Jagnje Božje. Na brdu Moriji je Abraham čuo pitanje, koje mu je postavio njegov sin: „Oče!... gdje je jagnje za žrtvu,,? Otac je odgovorio: „Sine, Bog će se sam pobrinuti za jagnje za žrtvu".2 U ovnu, koga je Proviđenje dalo u zamjenu za Izaka, Abraham je nazreo simbol onoga, koji treba da umre za spasenje svijeta. Izaija, uzevši ovu sliku, prorokovao je pod nadahnućem

Svetoga Duha: „Kao jagnje na zaklanje vođen bi... i ne otvori usta svojih. Gospod pusti na njega bezakonje sviju nas”.3 Ali Izrael nije razumio te riječi. Mnogi imaju u pogledu žrtava isto shvatanje kao neznabošci: smatraju žrtve kao dar kojim sami mogu urnilostiviti Boga. Ali Bog im želi pokazati da iz njegove ljubavi izvire dar, kojim on želi da ih pomiri sa sobom. {IZ 28.7}

Riječi, koje je Bog izgovorio nad Isusom na Jordanu: „Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji”, obuhvataju cijelo čovječanstvo. Bog je tada govorio Isusu kao našem predstavniku. Pored svih naših grijeha i slabosti, mi nismo odbačeni kao bića bez vrijednosti. Njegova veličanstvena milost darovana nam je u ljubaznome Sinu. Slava, koja je počivala na Kristu, zalog je Božje ljubavi prema nama. Ona svjedoči o moći molitve. Ona pokazuje kako ljudski glas može doprijeti do Boga, kako su naše molitve primljene u nebeskim dvorovima. Grijehom je naša zemlja odvojena od neba, njena veza s nebom je prekinuta, ali Krist je ponovo uspostavio vezu sa svijetom slave. Njegova je ljubav zagrlila čovjeka i dosegla najviša nebesa. Svjetlost, koja je kroz nebeska vrata sišla na Spasiteljevu glavu, sići će i na nas, ako u molitvi tražimo potrebnu pomoć, da se odupremo iskušenju. Glas, koji je Isus čuo, ponovit će se svakoj vjernoj duši: „Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji”. {IZ 29.1}

„Ljubazni, sad smo djeca Božja i još se ne pokaza što ćemo biti; ali znamo da kad se pokaže, bit ćemo kao i on, jer ćemo ga vidjeti kao što jest”.4 Naš Otkupitelj je otvorio put, kojim mogu naći pristup k Ocu najveći grešnici, najpotlačeniji i najprezeniji. „Gle, ja sam otvorio pred tobom vrata, koja nitko ne može zatvoriti”.5 {IZ 29.2}

Poglavlje 9—Isusovo kušanje u pustinji

„Isus pak pun Duha Svetoga vrati se od Jordana, i odvede ga Duh u pustinju". Apostol Marko upotrebljava još značajniji izraz: „I odmah Duh izvede ga u pustinju. I bi ondje u pustinji dana četrdeset; i kuša ga sotona, i bi sa zvijerjem". „I tih dana ništa nije jeo".1 {IZ 29.3}

Duh Božji odveo je Isusa u pustinju da tamo bude kušan. Isus nije tražio kušanja. On je pošao u pustinju želeći da bude sam, da razmišlja o svom poslanstvu i o svome djelu i da se postom i molitvom pripremi za krvavu stazu, kojom je trebalo da pođe. Sotona je znao, da je Isus pošao u pustinju, i mislio je da je to najpovoljniji čas da mu se približi. {IZ 29.4}

Velika pobjeda za spasenje svijeta bila je stavljena na kocku u čašu borbe između Kneza svjetlosti i vođe carstva tame. Pošto je naveo čovjeka na grijeh, sotona je tvrdio, da je zemlja njegovo vlasništvo i nazvao je sebe knezom ovog svijeta. Izjavio je da su ga ljudi izabrali za svoga vladara. {IZ 30.1}

Krist je došao da pobije sotonina tvrđenja. Kao Sin čovječji, on je ostao vjeran Bogu i pokazao time, da sotona nije apsolutni gospodar ljudskog roda. Svi, koji žele da se oslobode sotonske moći, bit će oslobođeni. {IZ 30.2}

Od vremena kada je Bog rekao zmiji u Edemu: „I mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između sjemena tvojega i sjemena njezina", sotona je znao da njegova vlast nad svijetom ne će biti apsolutna. On je osjećao, da postoji u ljudima jedna sila, koja se protivi njegovoj vlasti. Sa živim interesovanjem posmatrao je kako Adam i njegovi sinovi prinose žrtve. U tim je obredima jasno vidio simbol veze između neba i zemlje. On je odlučio da prekine tu vezu. Nastojao je da lažno pretstavi Boga i da da krivo tumačenje obreda, koji su upućivali na Spasitelja. Naveo je ljude da se boje Boga kao bića, koje uživa u njihovom uništenju. Žrtve, koje su bile namijenjene da otkriju Božju ljubav, postale su samo sredstvo za utišavanje njegovog gnjeva. Sotona je probudio u ljudima najniže strasti, samo da nad njima učvrsti svoju vlast. Kad je Bog dao napisanu Riječ, sotona je počeo proučavati proročanstva, koja su se odnosila na dolazak Spasitelja. Tokom vjekova pokušavao je zavesti ljude u pogledu razumjevanja tih proročanstava, da bi odbacili Krista, kad bude došao. {IZ 30.3}

Kad se Isus rodio, sotona je znao, da je ovaj Božji Poslanik došao s božanskom misijom, da razori njegovu vlast. On je drhtao slušajući anđeosku vijest, koja je posvjedočila o sili novorođenog Cara. Sotona je dobro znao, kakav je položaj Krist zauzimao na nebu kao Očev ljubimac. Utjelovljenje Sina Božjeg ispunilo ga je čuđenjem i strahom. On nije mogao dokučiti tajnu ove velike žrtve. Njegova sebičnost nije mogla shvatiti toliku ljubav prema palom ljudskom rodu. Ljudi imaju vrlo slabi pojam o

nebeskoj slavi i o nebeskom miru, kao i o sreći koju pruža veza s Bogom; ali Lucifer, herubim zaklanjač, znao je dobro šta je izgubio i htio je da se osveti time što će povući u propast druga stvorenja. Da bi to postigao, naveo je ljude da potcjenjuju nebeska dobra i da prionu za zemaljska. {IZ 30.4}

Na koliki otpor je naišao Knez neba želeći da zadobije ljude za svoje carstvo! Od svoga najranijeg djetinjstva u Betlehemu bio je stalno izložen napadima od strane đavola. Krist je bio slika Božja, zato je sotona na svom savjetu odlučio da Krista pobijedi. Do tog vremena nijedno ljudsko biće nije uspjelo da odoli sili zavodnika. Sile zla su se udružile ne bi li pobijedile Krista. {IZ 30.5}

Sotona je prisustvovao Spasiteljevom krštenju. Vidio je Očevu slavu, kako je okružavala njegovog Sina. Čuo je Božji glas, koji je posvjedočio Isusovo božanstvo. Od kada je Adam pogriješio, ljudski rod je bio lišen neposredne veze s Bogom; od tog vremena veza između neba i zemlje održavala se jedino kpoz Krista. Sad, kad je Krist došao „u tijelu sličnom našem grešnom tijelu", čuo se opet Očev glas. Ranije se on otkrivao ljudima **kroz Krista** a sada se **otkriva u Kristu**. Sotona se nadao da će Božje gnušanje nad grijehom prouzrokovati vječno rastavljanje neba od zemlje, ali sad se pokazalo da je veza između Boga i čovjeka opet uspostavljena. {IZ 31.1}

Sotona je vidio da mora pobijediti ili će biti pobijeđen. Znao je da ishod borbe obuhvata suviše mnogo, da bi mogao borbu prepustiti demonima. Morao je sam preuzeti upravljanje bitkom. Sve sile zla su se udružile protiv Sina Božjeg. Krist je bio meta sveg sotoninog oružja. {IZ 31.2}

Mnogi ne uviđaju od kolike je važnosti za njih ishod borbe između Krista i sotone, i zbog toga se za to malo interesuju. Ali ova se borba ponavlja u svakom ljudskom srcu. Nitko tko napušta carstvo zla i predaje se službi Bogu, nije pošteđen od sotonskih napadaja. Kušanja, koje je Krist trebao pobijediti, ista su koja mi danas treba da pobijedimo. Ona su bila toliko veća, koliko je njegov karakter viši od našega. Noseći na sebi strašan teret grijeha svijeta, Krist je morao da se odupre kušanju apetita, ljubavi prema grijehu i želji za hvaljenjem, koji vodi do usvisivanja samoga sebe. Ova ista iskušenja su navela na grijeh Adama i Evu, i ona tako lako i nas navode na grijeh. {IZ 31.3}

Sotona je iznosio Adamov grijeh kao dokaz da je Božji zakon nepravedan i da se ne može ispunjavati. Obučen u čovječju prirodu, Krist je trebalo da iskupi Adamov grijeh. Ali kad je Adam bio izložen napadu kušača, on tada još nije bio potčinjen sili grijeha. On je tada imao potpunu duševnu i fizičku snagu; bio je okružen edemskom slavom i svakodnevno je stajao u vezi s nebeskim bićima. Isus nije bio u takvim okolnostima, kad je ušao u pustinju, da se bori sa sotonom. Za vrijeme od četiri hiljade godina, duševne i

fizičke snage, kao i moralna vrijednost čovječanstva, bile su stalno u opadanju; Krist je uzeo na sebe slabosti palog čovječanstva. Samo na taj način je mogao otkupiti čovjeka od njegove duboke pokvarenosti. {IZ 31.4}

Mnogi tvrde da Krist nije mogao podleći iskušenju. Ali on tada ne bi mogao zauzeti Adamov položaj i izvojevati pobjedu tamo gde je Adam podlegao. Kad bi smo mi imali da podnesemo strašnija iskušenja od Kristovih, onda on ne bi bio u stanju da nam pomogne. Ali naš Spasitelj je uzeo na sebe ljudsku prirodu, koja može podleći iskušenju. Mi ne podnosimo ništa, što on već nije podnio. {IZ 31.5}

Prvo veliko iskušenje, koje je Krist morao susresti, kao i naši praroditelji u raju, bilo je na području apetiti ili nagona za jelom. Naše otkupljenje je počelo baš tamo, gde je počeo naš pad. Kao što je popuštanjem nagonu za jelom, Adam pao, tako je savlađivanjem te iste želje, Krist izvojevao pobjedu. „I postivši četrdeset dana i četrdeset noći, naposljetku ogladnje. I pristupivši k njemu kušač, reče: ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postanu hljebovi. A on odgovori i reče: pisano je: ne živi čovjek o samom hljebu, nego o svakoj riječi, koja izlazi iz usta Božjih".2 {IZ 32.1}

Od Adamovog vremena do Krista, popuštanje samome sebi povećalo je želju za jelom i druge strasti do nenormalne mjere. Fizički i moralno oslabljeni i bolesni ljudi nisu bili u stanju da sami izvojuju pobjedu. Krist je za njih pobijedio podvrgnuvši se najtežim iskušenjima. Iz ljubavi prema njima, on se odricao samoga sebe, u čemu ga nisu mogli pokolebati ni glad ni smrt. Njegova prva pobjeda omogućila je našu pobjedu u svim sukobima sa silama tame. {IZ 32.2}

Kad je Isus otišao u pustinju, okružavala ga je slava njegovog Oca. Budući da je stalno bio u vezi s Bogom, bio je uzdignut iznad ljudskih slabosti. Ali slava ga je napustila, i on je bio ostavljen da se sam bori sa iskušenjem. Ono je navaljivalo svaki čas. Njegova ljudska priroda plašila se borbe, koja ga je čekala. Četrdeset dana je postio i molio se. Oslabio i omršavio je od gladi, bio je iscrpljen i izmučen zbog duševne borbe, „njegovo lice bilo je nagrđeno, nije moglo da se prepozna, tako da se svojim izgledom razlikovao od ostalih ljudi".3 Sad je došla prilika, koju je sotona jedva čekao. On je mislio da je došao čas kad će moći da izvojuje pobjedu nad Kristom. {IZ 32.3}

Pred Spasiteljem pojavio se sotona u obliku nebeskog anđela i izjavio je da je, kao odgovor na njegove molitve, poslat od Boga da mu javi da je njegov post završen. Kao što je Bog poslao jednog anđela da spriječi Abrahama da ne podigne ruku na Izaka, tako, zadovoljan Kristovom gotovošću da pođe krvavom stazom, šalje Otac sada njega da ga oslobodi. To je bila vijest koju je on donio Isusu. Krist je bio iznemogao od gladi, kad mu se iznenada približio sotona. Pokazujući mu kamenje, koje je ležalo po pustinji i bilo

nalik na hljebove, kušač mu je rekao: „Ako si Sin Božji, zapovjedi da ovo kamenje postanu hljebovi”. {IZ 32.4}

Lako se pretstavio u obliku anđela vidjela, ove prve riječi su otkrile njegov karakter. „Ako si Sin Božji”. Ove riječi imale su za cilj da unesu sumnju. Da je poslušao Sotonin savjet, za Krista bi značilo da prihvata tu sumnju. Kušač je odlučio da obori Krista onim istim načinom, kojim je tako dobro uspio kod naših praroditelja. Kakvom vještinom se sotona pojavio kod Eve u Edemu : „Šta! Zar je istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu”?4 U riječima kušača bila je istina; ali način, kako ih je izgovorio, pokazivao je prezir prema Božjoj riječi. To je bio zaobilazan način, da bi ulio sumnju u Božju istinu. Sotona je pokušao da unese u Evin duh misao, da Bog ne će učiniti ono, što je rekao; da lišavajući ih tako prekrasnog roda, Bog dolazi u protivurječnost sa svojom ljubavlju i saučešćem prema čovjeku. Sotona je nastojao da sada u Krista unese svoja lična osjećanja. „Ako si Sin Božji”. Ove riječi otkrivaju gorčinu njegove duše. Zvuk njegovog glasa izražavao je potpuno nevjerovanje. Zar bi Bog tako postupao sa svojim Sinom? Zar bi ga ostavio u pustinji sa divljim zvijerima, bez hrane, bez pomoći? On je pokušao da u Krista usadi misao, da Bog nikad nije htio svog Sina izložiti takvim okolnostima i da za to treba da pomogne sebi svojom božanskom silom. „Ako si Sin Božji”, pokaži svoju moć, utoli svoju glad. Zapovjedi, da ovo kamenje postanu hljebovi. {IZ 32.5}

Nebeske riječi : „Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji”, još su zvučale u ušima sotone. Ali on je pokušavao da u Kristu uništi vjeru u to svjedočanstvo. Božja riječ je Krista uvjeravala da je njegova misija među ljudima božanska. Ista riječ određivala je njegov odnos prema nebu. Sotonin je cilj bio da navede Krista da sumnja u tu riječ. Sotona je znao, ako uspije da pokoleba Kristovo povjerenje u Boga, onda može biti siguran da će pobjeda biti na njegovoj strani. Nadao se da će Krist pod utjecajem obeshrabrenja i gladi izgubiti vjeru u svoga Oca i učiniti čudo u svoju korist. Kad bi se to desilo, onda bi plan spasenja bio uništen. {IZ 33.1}

Isus je sa borbom u sebi slušao velikog kušača. Ali Sin Božji nije htio dokazati sotoni svoje božanstvo, niti mu objašnjavati razlog svog poniženja. Kad bi popustio želji pobunjenika, ništa ne bi pridonio dobru čovjeka i slavi Božjoj. Kad bi Isus popustio nagovaranju neprijatelja, sotona bi dalje tražio: učini kakav znak, da bih vjerovao, da si Sin Božji. Svaki dokaz bio bi bez vrijednosti da slomi pobunu u njegovom srcu. Osim toga, nije trebalo da Krist upotrebljava božansku silu u svoju korist. On je došao da podnese kušanja, kao i mi, da bi nam pokazao primjer vjere i poslušnosti. Ni ovoga časa, ni bilo kojom drugom prilikom svog zemaljskog života, Isus nije učinio nijedno čudo u svoju korist. Sva njegova divna djela imala su za cilj dobro drugih. Iako je Isus još u

početku prepoznao sotonu, nije htio da se upusti u prepirku s njime. Sjećajući se glasa s neba, predao se ljubavi svoga Oca. Nije htio da pregovara sa kušačem. {IZ 33.2}

Isus se usprotivio sotoni riječima Pisma: „Stoji napisano", rekao je on. U svim iskušenjima, Riječ Božja bila je njegovo jedino oružje. Sotona je tražio od Krista da učini jedno čudo kao dokaz svoga božanstva. Ali nešto što vrijedi više od svih čuda: čvrsto povjerenje u ono, što je rekao Gospod, to je siguran znak. Krist je stajao na tom stanovištu, i kušač nije mogao postići nikakav uspjeh. {IZ 34.1}

U času svoje najveće iscrpljenosti, Krist je bio napadnut najstrašni im iskušenjem. Sotona je mislio, da će tako pobijediti. Ovim načinom je ranije pobijedio ljude. Ljudi, koji su se dugo i hrabro borili za dobro, bili su na kraju pobjeđeni, kad im je snaga klonula i volja oslabila, i kad se njihova vjera prestala oslanjati na Gospoda. Mojsije, umoran od četrdesetogodišnjeg lutalačkog života, osjetio je da mu se vjera koleba. On je učinio jednu pogrešku na pragu obećane zemlje. Isto tako Ilija; on je bio jak pred Ahabom, protivio se cijelom izraelskom narodu, četiri stotine i pedesetorici Balovih proroka, ali poslije veličanstvenog prizora na Karmelu, kad su lažni proroci bili uništeni, i narod obećao da će ubuduće služiti Bogu, on je pred prijetnjama idolopokloničke žene Jezabele pobjegao u pustinju, da bi spasio svoj život. Tako je sotona uvijek znao da iskoristi čovječje slabosti. Čim je netko okružen oblacima, zbunjen teškim prilikama, ožalošćen zbog siromaštva ili bijede, sotona odmah prilazi sa svojim iskušenjem. On traži slaba mjesta u našem karakteru. Pokušava da uzdrma naše povjerenje u Boga, koji dopušta da dođu na nas takve prilike. Tada smo u iskušenju da izgubimo povjerenje u Boga i da posumnjamo u njegovu ljubav. Cesto sotona prilazi k nama kao što je prišao i Kristu, stavljajući pred nas naše slabosti i nemoći. On se nada da će nas obeshrabriti i slomiti našu vjeru u Boga. Tada je siguran za svoj plijen. Ako mu se odupremo, kao što se Krist odupro, tada ćemo izbjeći mnogi poraz. Raspravljati sa neprijateljem znači davati mu preimućstvo. {IZ 34.2}

Kada je Krist rekao kušaču: „Ne živi čovjek samo o hljebu, već o svakoj riječi, koja izlazi iz usta Božjih", ponovio je riječi, koje je prije više od četrnaest vjekova uputio Izraelu: „Gospod, Bog tvoj, vodio te je četrdeset godina u pustinji, i mučio te je, i glađu te morio; ali te opet hranio manom, za koju ti nisi znao, ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovjek ne živi o samom hljebu, nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih".5 Kad su u pustinji nedostajala sva sredstva za život, Bog je svom narodu slao manu sa neba, i to u dovoljnoj količini i redovno. Time je želio da ih uvjeri, da ih ne će napustiti, dok se uzdaju u njega i idu njegovim putevima. Spasitelj je sada imao priliku da sam sprovede u život pouku, koju je davao Izraelu. Riječ Božja je hrabrila izraelski narod, ista riječ je hrabrila i Krista. On je čekao od Boga određen čas izbavljenja. Poslušnost Bogu dovela ga je u pustinju, i on nije htio da pribavi hranu po sotoninim uputstvima. U prisustvu

cijeloga svemira posvjedočio je, da je bolje podnijeti bilo kakvo stradanje, negoli makar malo otstupiti od Božje volje. {IZ 34.3}

„Čovjek ne živi samo o hljebu, već o svakoj riječi, koja izlazi iz usta Božjih". Često Kristov sljedbenik dolazi u položaj, kad ne može da služi Bogu i da u isto vrijeme uspješno vodi svoje zemaljske poslove. Katkada izgleda da će zbog poslušnosti prema jasnim Božjim zapovijestima biti lišen sredstava za život. Sotona će tada pokušati da ga uvjeri, da je za njega bolje da napusti svoje lično uvjerenje. Ali samo je jedna stvar na ovome svijetu na koju se možemo osloniti: Božja riječ. „Tražite najprije carstvo Božje i pravdu njegovu, sve drugo će vam se dodati".6 Ni u ovom životu ne služi za naše dobro, ako otstupimo od Božje volje. Ako smo naučili da poznajemo silu njegove riječi, onda ne ćemo popustiti uplivu sotone u pogledu briga za hljeb ili spasavanja svoga života. Mi ćemo se jedino pitati: šta je Bog zapovjedio? Šta je on obećao? Ako pravilno odgovorimo na ova pitanja, mi ćemo poslušati njegove zapovijesti i vjerovat ćemo u njegova obećanja. {IZ 35.1}

Nama je nemoguće da se svojom snagom odupremo željama naše pale prirode. Sotona nas kuša baš kroz naše slabosti. Krist je znao, da će se neprijatelj približiti svakom čovjeku i, koristeći se njegovim naslijeđenim slabostima, pokušavat će da uhvati u zamku svojih lažnih laskanja sve one, koji se ne uzdaju u Boga. Prokrčivši stazu, kojom čovjek mora da ide, Spasitelj je pripremio put našoj pobjedi. {IZ 35.2}

Neka onaj, koji se bori protiv svojih nagona, posmatra Krista u pustinji kušanja. Neka ga posmatra takođe kad je, u samrtnoj borbi na križu, uzviknuo: „Žedan sam"! On je izdržao sve čemu mi možemo biti izloženi. Njegova pobjeda je naša pobjeda. {IZ 35.3}

Isus se oslanjao na mudrost i silu svog nebeskog Oca. On je izjavio: „Jer mi Gospod, Gospod pomaže, za to se ne osramotih, za to stavih čelo svoje kao kremen i znam da se ne ću postidjeti. Gle, Gospod, Gospod, pomagat će mi". Sjećajući se svog vlastitog primjera, on dodaje: „Tko se među vama boji Gospoda i sluša glas sluge njegova? Tko hodi po mraku i nema vidjela, neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svoga".7 {IZ 35.4}

„Knez ovoga svijeta ide", veli Isus, „ali on nema ništa u meni". Ništa nije bilo u Kristu, što bi sotona mogao iskoristiti, da ga navede na grijeh. On nije dao svoj pristanak grijehu. Nije popustio iskušenju čak ni u mislima. Mi možemo činiti isto. Kristova čovječja priroda bila je sjedinjena sa božanskom pravdom; prisustvo Božjeg Duha osposobilo ga je za borbu. Krist je došao da nas učini učesnicima svoje božanske prirode. Dok smo s njim sjedinjeni vjerom, grijeh ne može vladati nad nama. Bog čini takođe, da vjerom čvrsto prihvatimo Kristovo božanstvo, da bi smo izgradili savršen karakter. {IZ 35.5}

Krist nam je pokazao, kako možemo to da postignemo. Kako je on izvojevao pobjedu u svojoj borbi protiv sotone? — Riječju Božjom. Samo tom Riječju mogao je da se odupre iskušenju. „Napisano je”, rekao je on. Nama su data časna i prevelika obećanja, „da njih radi imamo udjela u Božjoj prirodi, ako utečemo od tjelesnih želja ovoga svijeta”.8 Sva obećanja Božje riječi pripadaju nama. Riječ Božja nas poziva da živimo od svake riječi, koja izlazi iz usta Božjih. Kad na nas navale iskušenja, ne gledajmo na prilke i na svoju slabost, nego na silu Riječi Božje. Nama stoji na raspoloženju sva sila neba. „U srce svoje zatvorio sam riječ tvoju, da ti ne griješim”. 9 „Vjeran riječima usta tvojih, čuvao sam se puta nasilnika”.10 {IZ 36.1}

Poglavlje 10—Isusova pobjeda u kušanju

„Tada ga odvede đavo u sveti grad i postavi ga na vrh crkve. Pa mu reče: Ako si Sin Božji, skoči dolje; jer, u Pismu stoji da će anđelima svojim zapovjediti za tebe, i uzet će te na ruke, da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom".1 {IZ 36.2}

Sotona je sada odlučio, da se sa Kristom sretne na njegovom području. Neprijatelj, pun lukavstva, navodi također riječi koje potječu iz Božjih usta. On se i dalje pokazuje kao anđeo vidjela i navodi dokaze o svome poznavanju i razumijevanju Pisma. Isus se služio Božjom riječju, da bi podupro svoju vjeru, a kušač se njome služio, da bi prikrio svoje prijevare. On se pretvarao, da je samo htio iskušati Isusovu vjeru i hvalio je njegovu čvrstinu. Pošto je Spasitelj pokazao svoje povjerenje u Boga, sotona ga sad nagovara, da pruži još jedan dokaz svoje vjere. {IZ 36.3}

Ali sotona, kao uvod u kušanje, iznosi sumnju: **„Ako** si Sin Božji?" Krist je bio u iskušenju da odgovori na to „ako", ali on je odbio i najmanju sumnju. On nije htio da izloži svoj život opasnosti time što bi dao dokaz sotoni. {IZ 36.4}

Kušač je mislio, da će se koristiti Kristovom ljudskom prirodom i da će u njemu probuditi taštinu. Ali, iako sotona može da podbada na grijeh, on ne može da nas na to primora. On je rekao Isusu. „Skoći dolje", znajući da ga sam ne može baciti dolje; jer bi ga Bog odbranio. Sotona nije mogao da primora Isusa da se baci dolje. Krist bi mogao biti pobijeđen, samo ako bi sam pristao na iskušenje. Ali sve sile sotonske ne će biti u stanju da ga primoraju, da i najmanje otstupi od volje svoga Oca. {IZ 36.5}

Kušač nikad ne može da nas primora da učinimo zlo. On može nad nama gospodariti samo onda, ako popustimo njegovom utjecaju. Da bi sotona mogao vršiti svoju vlast nad nama, potrebno je da naša volja na to pristane, i da naša vjera prestane da se oslanja na Krista. Međutim, svaka grešna želja koju gajimo, pruža sotoni jedan oslonac. Svaka točka, u kojoj ne uspijemo da se uzdignemo do božansknog ideala, otvara mu vrata, kroz koja se on žuri da uđe da nas kuša i uništi. I svaki naš pad ili poraz, pruža mu priliku da nanosi sramotu Kristu. {IZ 36.6}

Navodeći obećanje: „Zapovjedit će anđelima svojim za tebe", sotona je ispustio riječi: „da te čuvaju na svim putevim tvojim", tj. na svim putevima, koje je Bog odredio. Isus je odbio da skrene sa staze poslušnosti. Iako je gajio savršeno povjerenje u svoga Oca, on nije htio da se iz lične pobude stavi u položaj, koji bi primorao njegovog Oca da ga spasava od smrti. On nije htio da primora Proviđenje da mu dođe u pomoć, i tako da propusti da ljudima pokaže primjer povjerenja i poslušnosti. {IZ 37.1}

Isus je rekao sotoni: „Stoji napisano: ne kušaj Gospoda Boga svoga". Mojsije je izgovorio ove riječi Izrealcima, kad su žedni u pustinji tražili vode vičući: „Je li Gospod

među nama ili nije?”2 Bog je za njih učinio divne stvari, ali u svojoj nevolji oni su posumnjali u njega, i tražili su dokaz, da je on s njima. U svojoj nevjernosti oni su htjeli da ga iskušaju. Sotona je savjetovao Kristu da učini isto. Bog je već posvjedočio da je Isus njegov Sin; tražiti nov dokaz o svom božanskom porijeklu, značilo bi kušati riječ Božju, kušati Boga. Isto bi to značilo kao kad bismo tražili ono, što Bog nije obećao. Mi ne smijemo upućivati Bogu naše molbe, da bismo ga iskušali da li će ispuniti svoju riječ, već zato, što smo sigurni da će je ispuniti; ne radi dokaza, da nas ljubi, već zato, što znamo, da nas ljubi. „Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu, jer onaj koji dolazi Bogu treba da vjeruje da ima Bog i da plaća onima, koji ga traže”.3 {IZ 37.2}

Vjera nema ništa zajedničko sa pretpostavkama. Samo onaj, koji ima pravu vjeru, bit će zaštićen od pretpostavki. Jer pretpostavka je sotonina imitacija vjere. Vjera se oslanja na Božja obećanja i rađa plodove poslušnosti. Pretpostavka također traži obećanja, ali ih upotrebljava, kao što ih je sotona upotrebio: da opravda grijeh. Vjera bi vodila naše praroditelje da se uzdaju u Božju ljubav i da slušaju njegove zapovijesti. Pretpostavka ih je navela na gaženje zakona, jer su mislili, da će ih njegova velika ljubav zaštititi od posljedica njihovog grijeha. To nije vjera, koja traži naklonost neba, a ne ispunjava uslove, pod kojima se daje milost. Prava vjera se temelji na obećanjima Svetoga pisma. {IZ 37.3}

Cesto, kad sotona ne uspijeva da izazove naše nepovjerenje, on uspijeva da nas navede na sumnju. Ako uspije da mi sami, svojevoljno, pođemo putem kušanja, onda je pobjeda njegova. Bog će sačuvati sve, koji se drže staze poslušnosti; ako se tko udalji sa nje, stupa na sotonino područje. Tamo će sigurno pasti. Isus nam je uputio ovu opomenu: „Bdijte molite se da ne padnete u napast”.4 Molitve i razmišljanje mogu da nas spriječe da ne pojurimo sami na put opasnosti, i tako ćemo izbjeći mnoge poraze, {IZ 37.4}

Ne treba, međutim, gubiti hrabrost kad navale iskušenja. Često, kad se nalazimo u teškom položaju, sumnjamo da nas je vodio Duh Božji. Ali Duh Božji je bio onaj, koji je odveo Isusa u pustinju da ga sotona kuša. Kad nas Bog stavi na probu, on ima za cilj naše dobro. Isus nije htio doći u položaj da traži Božja obećanja u kušanju kome bi se svojevoljno izložio, niti je pao u razočaranja kad je ono došlo. Ugledajmo se na njega. „Vjeran je Bog, koji ne će pustiti da se iskušate više nego što možete podnijeti. On će učiniti iskušenju kraj, dajući vam snagu da ga podnesete”.5 On kaže: „Prinesi Bogu hvalu na žrtvu i izvršuj Višnjemu zavjete svoje. Prizovi me u nevolji svojoj, izbavit ću te, i ti me proslavi”.6 {IZ 38.1}

Isus je pobijedio u drugom iskušenju. Sad je sotona otkrio svoj pravi karakter. {IZ 38.2}

Lako zbačen sa neba, on je moćan anđeo. On sebe smatra vođom pobune i bogom ovoga svijeta. {IZ 38.3}

Postavivši Isusa na jedno visoko brdo, sotona je učinio da prednjim prelete, kao u kakvom nizu slika, carstva ovoga svijeta sa svojom slavom. Sunce je obasjavalo gradove pune veličanstvenih hramova, bacalo je svoje zrake na mramorne palate, na bogata polja i vinograde pune sočnih plodova. Sakriveni su bili tragovi zla. Isusove oči, koje su gledale samo grozotu i pustoš, vidjele su sada prizor neuporedive ljepote i napretka. Tada su se čule riječi kušača: „Dat ću ti svusilu i slavu ovih carstava, jer je ona meni data, a ja je dajem kome hoću. Sve ovo dat ću tebi, ako padneš te mi se pokloniš". {IZ 38.4}

Samo kroz stradanje je Krist mogao ispuniti svoj zadatak. Pred njime je bio život bola, muke i borbe, i na kraju prerana smrt. Trebalo je da nosi grijehe cijeloga svijeta. On je morao pristati da bude rastavljen od ljubavi svoga Oca. Sada mu kušač nudi onu vlast, koju je prisvojio. Krist je mogao izbjeći užasnu budućnost, ako bi priznao sotoninu vlast. Ali raditi tako, značilo bi odreći se pobjede u ovom velikom sukobu. Poku-šavši da se uzdigne iznad Sina Božjeg, sotona je sagriješio nebu. Kada bi sada uspio, to bi značilo pobjedu pobune. {IZ 38.5}

Kad je sotona rekao Kristu: carstvo i slava ovoga svijeta pripadaju meni, i onome, kome ih ja dajem, — time je izjavio samo djelimično istinu, i to u cilju da obmane. Vlast, kojom raspolaže, sotona je oteo Adamu, a Adam je bio samo opunomoćenik Stvoritelja. On nije bio nezavisan gospodar. Zemlja pripada Bogu, a Bog je sve predao u ruke svome Sinu. Adam je bio pozvan da vlada po Kristovim uputstvima. Iako je Adam predao sotoni svoju vlast, Krist je ipak ostao zakoniti vladar. Zato je Bog rekao caru Nabukodonosoru: „Svevišnji vlada carstvom zemaljskim i daje ga kome hoće". Sotona može pretstavi jati vlast, koju je oteo, samo koliko mu to Bog dopušta. {IZ 38.6}

Nudeći Kristu carstvo i vlast ovoga svijeta, sotona je namjeravao, da ga navede, da se odrekne svog božanskog prava nad zemljom i da vlada samo po njegovim naredbama. To bi bila vlast slična onoj, koju su očekivali Jevreji. Njihova je želja bila, da vladaju svijetom. Da je Krist pristao da im da takvo carstvo, oni bi ga oduševljeno primili. Ali tada bi prokletstvo grijeha, sa svim njegovim strašnim posljedicama, ostalo na ovome svijetu. Krist je rekao kušaču: „Odlazi od mene, sotono, jer stoji napisano: Bogu se pokloni i njemu jedinome služi". {IZ 39.1}

U razgovoru sa Isusom, sotona je htio da ospori njegovo božanstvo. Energičan način, kojim je Krist odbio kušača, bio je ovome dokaz, da ne može protivurječiti Sinu Božjem. Božanstvo je otsjajivalo kroz ljudsku napaćenu prirodu. Sotona nije imao silu da se

odupre toj zapovijesti. Postiđen i gnjevan, napustio je Otkupitelja. Kristova pobjeda bila je potpuna kao nekada Adamov poraz. {IZ 39.2}

I mi se možemo oduprijeti iskušenju i primorati sotonu da nas napusti. Isus je izvojevao pobjedu poslušnošću i vjerom u Boga. I on nam kaže preko apostola: „Pokorite se Bogu, a protivite se đavolu, i pobjeći će od vas".7 Sami ne možemo da se oslobodimo vlasti kušača; on je pobijedio čovječanstvo; i ako pokušavamo da se odbranimo ličnim silama, uhvatit ćemo se u zamku njegovih lukavstava i postat ćemo njegov plijen: ali „tvrda je kula ime Gospodnje, k njemu će uteći pravednik, i biće u visokom zaklonu".8 Sotona drhti i bježi pred najslabijom dušom, kad ona traži utočište kod ovog moćnog Imena. {IZ 39.3}

Kad se neprijatelj povukao, Isus je iscrpljen pao na zemlju sa smrtnim bljedilom na licu. Nebeski anđeli su bdjeli nad borbom, posmatrajuću kako njihov ljubljeni Zapovjednik podnosi neiskazani bol, da bi nama donio oslobođenje. On je izdržao veće kušanje, nego što ćemo mi ikada trebati da izdržimo. Anđeli su pristupili i služili Sinu Božjem koji je ležao kao na samrti. Oni su ga krepili hranom i hrabrili viješću, da ga Otac ljubi, i da se cijelo nebo raduje njegovoj pobjedi. Došavši k sebi, Isusovo veliko srce se opet ispunilo saučešćem prema čovjeku, i on je nastavio započeto djelo. On ne će znati za odmor, dok ne pobijedi neprijatelja, i dok ne otkupi čovječanstvo. {IZ 39.4}

Poglavlje 11—Andrija i Filip nalaze Mesiju

Ivan Krstitelj je propovijedao i krštavao s onu stranu Jordana, nedaleko od mjesta, gde je Bog zaustavio rijeku, da bi omogućio prelaz Izraelcima. Nedaleko od tog mjesta nalazila se tvrđava Jerihon, koju je porušila nebeska sila. Uspomena na te događaje izazivala je živo interesovanje za vijest Krstitelja. Ne će li onaj, koji je učinio tako divne stvari u prošlosti, otkriti opet svoju silu da izbavi Izraela? Ova misao uzbuđivala je srca mnoštva, koje se iz dana u dan skupljalo na obalama Jordana. {IZ 39.5}

Propovijedi Ivana Krstitelja imale su toliki utjecaj na narod, da su privukle pažnju vjerskih poglavara. Ivan nije tražio od Sinedriona odobrenje za svoj rad; on je jednako korio vođe i narod, farizeje i sadukeje. Ipak narod ga je sa oduševljenjem slijedio. Ljudi su se sve više i više interesovali za njegovo djelo. Iako se on nije obraćao Sinedrionu, ovaj ga je ipak smatrao kao javnog učitelja, koji je njemu odgovoran. {IZ 40.1}

Sinedrion je bio sastavljen od izabranih članova iz redova svećenika između narodnih starješina i učitelja. Poglavar svećenički bio je predsjednik Sinedriona. Svi članovi Sinedriona trebalo je da budu ljudi zrelih godina. Trebalo je da poznaju ne samo religiju i historiju jevrejskog naroda, nego i opću kulturu. Bilo je potrebno da budu bez fizičke mane, oženjeni, ljudi s djecom, da bi ih smatrali mudrijima. Sastajali su se u jednoj dvorani, koja se nalazila uz hram. U doba jevrejske nezavisnosti, Sinedrion je bio vrhovni narodni sud, koji je uživao građanski i crkveni autoritet. Iako je sada bio potčinjen rimskim namjesnicima, on je još uvjek vršio veliki vjerski utjecaj na građanskom i vjerskom području. {IZ 40.2}

Sinedrion nije mogao odlagati da se ne zainteresira za rad Ivana Neki su se sjećali otkrivenja datog Zahariji u hramu i očevog proročanstva, koje je označavalo njegovog sina kao preteču Mesije. Ali, to se izgubilo iz vida za vrijeme buna i promjena, koje su ce dešavale u toku posljednjih trideset godina. Te uspomene je oživljavalo uznemirenje, koje je izazvao rad Ivana Krstitelja. {IZ 40.3}

Već dugo vrijeme nije Izrael imao proroka; već dugo nisu bili svjedoci reforme slične ovoj, kojoj su sada prisustvovali. Poziv na priznavanje grijeha bio im je nov i izazvao je uzbuđenje. Mnoge vođe su odbijale da slušaju Ivanove savjete i ukore, bojeći se da ne bi bili primorani da otkriju tajne svoga života. Ivan je na jedan određen način objavljivao dolazak Mesije. Dobro je bilo poznato da je Danijelovih sedamdeset proročkih sedmica, koje se završavaju dolaskom Mesije, gotovo isteklo; osjećalo se nestrpljenje, da se što prije uđe u eru nacionalne slave, koju su svi očekivali. Narodno oduševljenje je primoravalo Sinedrion, da se odluči da odobri ili odbaci Ivanovo djelo. Utjecaj Sinedriona se u narodu smanjivao. Sada se radilo o tome, kako da on sačuva svoj ugled.

Da bi došli do zaključka, poslali su na Jordan jedno izaslanstvo sastavljeno od svećenika levita, da razgovaraju sa novim učiteljem.1 {IZ 40.4}

Veliko mnoštvo naroda je slušalo Ivanove riječi u času, kad su mu se približili izaslanici. Oholi rabini došli su kao vlast, koja je trebalo da ostavi utisak na narod i potakne proroka na pokornost. Mnoštvo, pokrenuto poštovanjem, da ne kažemo strahom, izmaklo je da im načini prolaz. Ovi veliki ljudi, bogato odjeveni, ponosni na svoj položaj i na svoju vlast, stajali su pred prorokom pustinje. {IZ 40.5}

„Tko si ti”? zapitali su ga oni. {IZ 41.1}

Pogađajući njihovu misao, Ivan im je odgovorio: Ja nisam Krist! {IZ 41.2}

„Tko, si dakle? Jesi li Ilija?” {IZ 41.3}

— Nisam. {IZ 41.4}

„Jesi li prorok?” {IZ 41.5}

— Nisam. {IZ 41.6}

„Reci nam, dakle, tko si ti, da bismo mogli odgovoriti onima, koji nas poslaše k tebi. Šta kažeš o sebi?” {IZ 41.7}

— Ja sam glas onoga, koji viče u pustinji: poravnite put Gospodnji, kao što je kazao prorok Izaija, {IZ 41.8}

Ivan je ukazivao na veličanstveno proročanstvo proroka Izaije: „Tješite, tješite narod moj, govori Bog vaš. Govorite Jeruzalemu ljubazno i javljajte mu, da se navršio rok njegov, da mu se bezakonje oprostilo... Glas jedan viče: pripremite put u pustinji, put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našemu. Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se sagnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna. Tada će se javiti slava, Gospodnja, i svako će tijelo vidjeti, jer usta Gospodnja rekoše”.2 {IZ 41.9}

Nekada, kad bi neki car putovao kroz zabačene krajeve, slali su ljude ispred carskih kola, da poravnaju neravan put i zatrpaju jame, da bi car mogao proputovati sigurno i bez smetnje. Ovaj običaj je poslužio proroku kao slika da prikaže evanđeosko djelo. „Sve će se doline povisiti i sva će se brda i brežuljci sniziti”. Kad Duh Božji dirne dušu svojom oživljujućom silom, ljudska oholost se snizuje. Poniznost i ljubav puna požrtvovanja, što ljudi obično tako malo cijene, tada se podižu i dobijaju svoju punu vrijednost. To je djelo evanđelja, a Ivanova vijest bila je jedan njegov dio. {IZ 41.10}

Izaslanici iz Jeruzalema zapitali su Ivana: „Zašto onda krštavaš”? Oni su očekivali njegov odgovor. Iznenada, dok je njegov pogled prelazio preko mnoštva, njegovo je oko

zaplamtjelo, njegovo je lice zasjalo, cijelo se njegovo biće potreslo od jakog uzbuđenja. Pruživši ruku, povikao je: „Ja vas krštavam vodom; ali među vama stoji jedan, koga ne poznajete. To je onaj, koji dolazi iza mene, kome ja nisam dostojan da razdriješim remenje na obući njegovoj". {IZ 41.11}

Ovu jasnu i nesumnjivu poruku trebalo je da odnesu Sinedrionu. Ivanove riječi mogle su da se odnose samo na onoga, koji je već odavno bioobećan. Mesija je bio među njima! Svećenici i starješine pogledali su okosebe začuđeno, nadajući se da će prepoznati onoga, o komo je Ivan govorio. Ali ga nisu mogli otkriti u mnoštvu. {IZ 41.12}

Idućeg dana Ivan je vidio, kako Isus dolazi k njemu. Svjetlost nebeske slave obasjala je proroka, i on, pruživši ruku, progovorio je: „Evo Jagnje Božje, koje uze grijehe svijeta. To je onaj o kome govorah: Za mnom dolazi onaj, koji bješe prije mene... I ja ga ne znadoh; nego da se javi Izraelu, zato ja dođoh da krstim vodom... I ja vidjeh Duha, gdje silazi s neba kao golub i stade na njemu. I ja ga ne znadoh; nego onaj, koji me posla da krstim vodom, on mi reče: na koga vidiš da silazi Duh i stoji na njemu, to je onaj, koji će krstiti Duhom Svetim. I ja vidjeh i zasvjedočih da je ovaj Sin Božji". {IZ 42.1}

Zar je to Krist? Narod je gledao sa strahom i čuđenjem onoga, koga je Ivan malo prije nazvao Sinom Božjim. Ivanove su riječi učinile dubok utisak. On je govorio u ime Boga. Ljudi su ga iz dana u dan slušali kako ih kori za grijehe i sve su više dolazili do uvjerenja, da je on Božji poslanik. Ali tko je taj, koga Ivan proglašava većim od sebe? Ništa u njegovoj spoljašnosti nije otkrivalo njegov položaj. On je izgledao kao običan čovjek, obučen kao i oni u skromno odijelo siromaha. {IZ 42.2}

Posmatrajući ga izbliza, narod je vidio lice, na kome se odražavalo božansko saučešće, združeno s nebeskom silom. Njegov pogled i njegove crte lica su izražavale poniznost i neizrecivu ljubav. Osjećalo se kao da ga okružuje duhovna atmosfera. Ljubazan, skroman u svom ponašanju, on je ipak ostavljao utisak, da u sebi ima silu, koja se nije mogla sasvim sakriti. Da li je to zaista onaj, koga je Izrael tako dugo očekivao? {IZ 42.3}

Slijedećeg dana, kad su dva učenika stajala pored Ivana, ovaj je opet prepoznao Isusa u mnoštvu. Opet je svjetlost Nevidljivoga obasjala lice proroka, koji je uzviknuo: „Evo Jagnje Božje"! Ove riječi, iako ih nisu potpuno razumjeli, potresle su njihova srca. Šta znači ime, koje je Ivan njemu dao? Šta znači izraz: Jagnje Božje? Ivan to sam nije objasnio. {IZ 42.4}

Ostavivši Ivana, oni su pošli da traže Isusa. Jedan od njih bio je Andrija, Simonov brat; drugi je bio evanđelist Ivan. Oni su postali prvi Kristovi učenici. Gonjeni jednom

neodoljivom silom, pošli su za Isusom, željni da s njim govore, iako bojažljivi i tihi, kao da su utonuli u razmišljanje: da li je to zaista Mesija? {IZ 42.5}

Isus je znao da idu za njim učenici. Oni su bili prvi plodovi njegove službe, i kolika je bila radost u srcu božanskog Učitelja, videći da ove duše odgovaraju na poziv njegove milosti. Okrenuvši se on ih zapita: „Koga tražite”? Tako im je dao priliku, da se vrate, ili da izraze svoju želju. {IZ 42.6}

U tom času oni su imali samo jedan cilj. Jedna briga ispunjavala je njihove misli. Oni su ga zapitali: „Učitelju, gdje stanuješ”? Kratko viđenje nije im maglo pružiti ono, što su željeli. Oni su željeli da budu nasamo sa Isusom, da sjede kod njegovih nogu i da slušaju njegove riječi. {IZ 42.7}

„On im reče: dođite i vidite. Oni dakle pođoše i vidješe gdje je stanovao, i ostadoše kod njega taj dan”. {IZ 43.1}

Da su Ivan i Andrija imali duh nevjerstva kao svećenici i starješine, oni ne bi kao učenici sjeli kraj Isusovih nogu. Oni bi mu se približili kao kritičari, da sude njegovim riječima. Mnogi na taj način zatvaraju vrata najdragocjenijim prilikama. Ovi prvi učenici odgovorili su na poziv Duha Svetoga, koji im je bio upućen preko propovijedi Ivana Krstitelja. Sada su oni poznali poziv nebeskog Učitelja. Isusove riječi djelovale su sa puno svježine, istine i ljepote. Božanska svjetlost obasjavala im je smisao nauke iz knjiga Staroga zavjeta. Mnogostrani pojmovi istine bili su im iznijeti u novoj svjetlosti. {IZ 43.2}

Poniznost, vjera i ljubav osposobljavaju čovjeka da primi veliku nebesku mudrost. Vjera, koja kroz ljubav radi, jeste ključ znanja, i tko ljubi „poznaje Boga”.3 {IZ 43.3}

Učenik Ivan je bio čovjek veoma prijatan, vatren, ali ipak ozbiljan. On je počeo zapažati Kristovu slavu, ne spoljašnju slavu i svjetsku moć, kako su drugi očekivali, nego „slavu kao jedinorodnoga od Oca, punu milosti i istine”.4 On se bio sav odao posmatranju ove uzvišene istine. {IZ 43.4}

Andrija, želeći drugome da saopći radost, koja je ispunjavala njegovo srce, pošao je da traži svoga brata Simona. Našavši ga, uzviknuo je: „Našli smo Mesiju!” Simon nije čekao drugi poziv. On je također slušao propovijed Ivana Krstitelja, i sad je požurio Spasitelju. Kristove oči počivale su na njemu, čitajući njegov karakter i historiju njegovog života. Njegovu naglu narav, njegovo toplo srce, njegovo častoljubije, njegovo samopouzdanje, njegov pad i njegovo pokajanje, njegov rad i njegovu mučeničku smrt — sve je to Spasitelj čitao; i on je rekao: „Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kefa, tj. kamen”. {IZ 43.5}

„Sutradan, želeći Isus da pođe u Galileju, srete Filipa i reče mu: Pođi za mnom!” Filip je poslušao zapovijest, i odmah je stupio u Kristovu službu. {IZ 43.6}

Filip je pozvao Natanaela. Ovaj je također bio prisutan u mnoštvu, kad je Ivan Krstitelj nazvao Isusa „Jagnje Božje”. Posmatrajući Isusa on je osjetio izvjesno razočaranje. Zar ovaj čovjek, koji nosi znakove rada i siromaštva, može biti Mesija? Ipak se Natanael nije mogao odlučiti da odbaci Krista. Ivanova propovijed osvojila je već njegovo srce. {IZ 43.7}

Kad je Natanael primio Filipov poziv, nalazio se sam u jednom šumarku razmišljajući o riječima Ivana Krstitelja i o proročanstvu o Mesiji. On se molio Bogu, da mu javi, da li je onaj, koga je Ivan objavio, zaista Spasitelj; i Duh Sveti ga je uvjerio da je Bog pohodio svoj narod podigavši mu Spasitelja. Filip je znao, da se njegov prijatelj bavi ispitivanjem proročanstva, i našao je njegovo skrovište, gde se molio pod svojom smokvom. Oni su se često molili na tom usamljenom mjestu, skriveni lišćem drveća. {IZ 43.8}

Natanael je vidio direktan odgovor na svoje molitve u vijesti: „Našli smo onoga, o kome Mojsije govori u zakonu, i o kome govore proroci”. Ali Filipova vjera bila je još kolebljiva, što se vidi iz riječi, koje je dodao: „To je Isus iz Nazareta, sin Josipov”. Opet se Natanaelovo srce ispunilo predrasudama. On je uzviknuo: „Može li iz Nazareta doći nešto dobro?” {IZ 44.1}

Filip nije htio da započne prepirku. On mu je rekao: „Dođi i vidi!” Kad je Isus vidio Natanaela, kako se približava, rekao je o njemu: „Evo pravog Izraelca, u kome nema lukavstva”. Iznenađen, Natanael je uzviknuo: „Odakle me poznaješ? Isus odgovori i reče mu: Prije nego što te Filip pozva, vidio sam te, kad si bio pod smokvom”. {IZ 44.2}

To je bilo dovoljno. Božji Duh, koji je dao Natanaelu svjedočanstvo, dok se sam molio pod smokvom, govorio mu je sada kroz Krista. Dok je još sumnjao, dok je bio pun predrasuda, Natanael je došao Isusu, obuzet iskrenom željom, da upozna istinu; sada je njegova želja bila ispunjena. Njegova vjera ubrzo je nadmašila vjeru onoga, koji ga je doveo Isusu. On je rekao: „Učitelju, ti si Sin Božji, ti si car Izraela”. {IZ 44.3}

Da je Natael imao povjerenje u rabine kao vođe, ne bi nikada našao Isusa. Zato što je htio sam da vidi i procjeni, to ga je učinilo učenikom. Tako i danas, mnogima predrasude ne dopuštaju da se približe Kristu. Drukčije bi bilo, kad bi oni htjeli da dođu i vide. {IZ 44.4}

Čovjek ne može doći do poznanja istine, dok se oslanja na ljudska mišljenja. Po primjeru Natanaela treba da proučavamo riječ Božju i da se molimo da nas Duh Svetli prosvijetli. Onaj, koji je vidio Natanaela pod smokvom, vidjet će nas na usamljenom

mjestu molitve. Nebeski anđeli poslani su sa svijeta svjetlosti k onima, koji ponizno traže božanska upustva. {IZ 44.5}

Pozivom Ivana, Andrije, Filipa i Natanaela, postavljeni su prvi temelji kršćanske crkve. Ivan je uputio dvojicu od svojih učenika Kristu. Jedan od njih, Andrija, našao je svoga brata i pozvao ga k Spasitelju. Zatim je bio pozvan Filip, a on je pošao da traži Natanaela. Ovi primjeri nam pokazuju, koliko je važno da uputimo poziv svojim rođacima i prijateljima da se približe Kristu. Mnogo ima takvih, koji ispovijedaju vjeru u Krista i kažu da ga poznaju, ali nikad nisu učinili jedan lični pokušaj, da barem jednu dušu dovedu k Spasitelju. Oni sav posao ostavljaju propovjedniku. Ali ovi sami, ma kakve bile njihove sposobnosti, ne mogu ispuniti zadatak, koji je Bog povjerio svima članovima crkve. {IZ 44.6}

Mnogima je potrebna pomoć kršćanskih ljubaznih srca. Mnogi od onih, koji su pali u propast grijeha, bili bi spaseni, kad bi njihovi susjedi, obični ljudi i žene, pokušali da ulože za njih lični trud. {IZ 45.1}

Onaj, koji nastoji da drugima pruži svjetlost, sam će primiti blagoslov. „Kiše blagoslova će pasti na njih". „Ko napaja, bit će napojen". Bog je mogao postići svoj cilj u pogledu spasenja grešnika i bez naše pomoći, ali on je naredio da surađujemo sa Kristom u njegovom radu, da bismo razvili karakter sličan njegovom karakteru. Da bismo dijelili njegovu radost, — radost da vidimo duše spasene njegovom žrtvom, treba da sudjelujemo u radu na njihovom spasenju. {IZ 45.2}

Riječi, kojima je Natanael prvi put izrazio svoju vjeru, rječi tako vatrene i iskrene, zvučile su kao pjesma u Isusovim ušima. „Isus odgovori: što ti kazah da te vidjeh pod smokvom, zato vjeruješ; vidjet ćeš i više od ovoga!" Spasitelj je s radošću gledao djelo, koje mu je bilo određeno: da propovijeda radosnu vijest skromnima, da zavija ranjena srca i da objavi slobodu onima, koje sotona drži u ropstvu. On je dodao, misleći na skupocjene blagoslove, koje je je donio ljudima: „Zaista, zaista vam kažem, od sada ćete videti nebo otvoreno, i anđele Božje kako se penju i silaze k Sinu čovečjem". {IZ 45.3}

Ovdje je Krist rekao: Na obalama Jordana otvorila su se nebesa, i Duh božji je sišao na mene u obliku goluba, kao znak da sam Sin Božji. Vaša će vjera oživjeti, ako vjerujete u mene. Tada ćete zauvijek gledati nebo otvoreno. Ja sam vam ga otvorio. Božji anđeli se penju noseći Ocu molitve duša, koje su u bijedi i nevolji; oni silaze donoseći ljudskoj djeci blagoslov i nadu, hrabrost, pomoć i život. Božji anđeli stalno saobraćaju između neba i zemlje. {IZ 45.4}

Kristova čuda u korist žalosnih i onih, koji stradaju, bila su učinjena Božjom silom preko anđela. Njihovom službom dolaze nam sva dobra u Kristu od Boga. Uzevši na sebe ljudsku prirodu, Spasitelj je svoje interese povezao sa interesima palih sinova i

kćeri Adamovih, a u isto vrijeme svojim božanstvom on se držao Božjeg prijestola. Tako je Krist posrednik, koji sjedinjuje ljude sa Bogom, i Boga sa ljudima. {IZ 45.5}

Poglavlje 12—Na svadbenoj svečanosti u Kani Galilejskoj

Isus nije otpočeo svoju službu nekim velikim junačkim djelom u Jeruzalemu ili pred Sinedrionom. On je otkrio svoju moć u malom galilejskom selu, da bi povećao radost jedne svadbene svečanosti. Time je pokazao svoju ljubav prema ljudima i svoju želju da ih učini sretnima. U pustinji kušanja, on je sam pio iz čaše bola, međutim ljudima je pružio čašu blagoslova, posvetivši svojim prisustvom odnose ljudskoga života. {IZ 45.6}

Napustivši Jordan, Isus se vratio u Galileju. Tamo je trebalo da bude svadba, i to u Kani, jednom malom mjestu blizu Nazareta; mladenci su bili rođaci Josipa i Marije; Isus, znajući o toj porodičnoj svečanosti, pošao je na vrijeme u Kanu, i bio zajedno sa svojim učenicima pozvan da prisustvuje ovoj svečanosti. {IZ 46.1}

Tamo je opet susreo svoju majku, s kojom se bio rastao prije nekog vremena. Vijest o otkrivenju Boga na Jordanu, prilikom Isusovog krštenja, došla je do Nazareta i oživjela u njoj uspomene na prizore, koje je tako dugo čuvala u svom srcu. Kao i ostali, Marija je bila jako uzbuđena radom Ivana Krstitelja. Ona se dobro sjećala proročanstva objavljenog prilikom njegovog rođenja. Kristova veza s Ivanom Krstiteljem probudila je ponovo njene nade. Ali do nje su doprle i vijesti o Isusovom tajanstvenom odlasku u pustinju, što ju je ispunjavalo žalosnim predosjećanjima. {IZ 46.2}

Od dana, kada je primila posjetu anđela u svojoj kući u Nazaretu, Marija je slagala u svoje srce sve, što joj je potvrđivalo, da je Isus Mesija. Njegov život pun blagosti, bez trunke sebičnosti, pružao joj je pouzdanje, da je on zaista Poslanik Božji. Međutim, i ona je znala za sumnju i razočaranja; i ona je čeznulo za časom, kada će on otkriti svoju slavu. Smrt je oduzela Josipa, koji je s njome dijelio tajnu o Isusovom rođenju. Nikoga nije imala kome bi povjerila svoje nade i bojazni. Dva posljednja mjeseca bili su za nju mjeseci stradanja. U Kristovom prisustvu, čija je nježnost bila njena jedina utjeha, ona je razmišljala o Simeunovim riječima: „Tebi samoj probost će nož dušu;" ona se sjećala na ona tri dana, kad je mislila da je za uvijek izgubila sina, i sa zebnjom u duši čekala je da se vrati. {IZ 46.3}

Kod svadbene svečanosti opet ga je vidjela. On je još uvijek bio nježan i poslušan sin. Ipak, on nije bio isti čovjek. Njegovo lice, promijenjeno, nosilo je tragove izdržane borbe u pustinji; izraz dostojanstva i sile otkrivao je njegovo nebesko poslanstvo. S njime je bila grupa mladih ljudi, čije oči su ga s poštovanjem pratile, i koji su ga nazivali Učiteljem. Ovi Kristovi drugovi pričali su Mariji, šta su čuli i vidjeli prilikom Isusovog krštenja i u drugim prilikama. I oni su završili riječima: „Našli smo onoga, o kome je Mojsije govorio u zakonu, i o kome su takođe proroci govorili."1 {IZ 46.4}

Svadba je obično trajala nekoliko dana. Dogodilo se, da se zaliha vina potrošila prije svršetka gozbe. Ova činjenica prouzrokovala je zbunjenost i žalost, jer nije bio običaj, da

svadba bude bez vina, a ne dati vina smatralo se negostoprimstvom. Marija je kao rođaka mladenaca, sudjelovala u organizaciji gozbe; ona je svoju brigu povjerila Isusu: „Nemaju više vina". Time je željela, da mu da znak, da se pobrine, za potrebe gostiju. Ali Isus joj odgovori: Šta je meni do tebe, ženo? Još nije došao moj čas." {IZ 46.5}

Ovaj odgovor, koji nam se može činiti malo grubim, nije izražavao ni neljubaznost ni nedostatak učtivosti. Način Isusovog izražavanja prema majci potpuno je u skladu sa istočnjačkim običajima. Ljudi su se služili istim izrazom, kad su se obraćali ljudima, kojima su željeli iskazati poštovanje. Sva djela Kristovog zemaljskog „života bila su u skladu s načelom, koje je sam dao: „Poštuj oca i mater!„2 Na križu ispunjavajući posljednju dužnost nježnosti prema svojoj majci, Isus joj se obratio istim izrazom, preporučivši je brizi svog ljubljenog učenika. Kod svadbene svečanosti i kasnije na križu, ljubav, koja je došla do izražaja u glasu, pogledu i ophođenju, bila je vjerni tumač njegovih riječi. {IZ 47.1}

U vrijeme svoga djetinjstsva, prilikom posjete hramu, u času kad se tajna njegovog životnog djela otvorila pred njegovim očima, Isus je rekao svojim roditeljima: „Zar ne znate da meni treba biti u onom što je Oca moga?"3 Ove riječi bile su program čitavog njegovog života i njegove službe. Sve je bilo potčinjeno njegovom djelu, ovom velikom djelu otkupljenja, koga je trebalo da izvrši na zemlji. On je sada ponovio ovu pouku. Marija je bila u opasnosti, da vjeruje, da joj njeno materinstvo daje naročito pravo nad Isusom, da u izvjesnoj mjeri upravlja njime u njegovom radu. Do tridesete godine on je bio za nju ljubazan i poslušan sin. Njegova je ljubav ostala nepromijenjena, ali on se sada morao baviti onim, što je Oca njegova. Nikakva zemaljska veza nije mogla da ga odvrati od njegove službe kao Sina Svevišnjega, niti da utječe na vladanje Spasitelja svijeta. Njemu je bila potrebna potpuna sloboda, da bi mogao ispuniti volju Božju. To je za nas jedna pouka: Božji zahtjevi stoje čak iznad porodičnih veza. Ništa zemaljsko ne smije da nas odvrati od staze, po kojoj nas on zove da idemo. {IZ 47.2}

Jedina nada otkupljenja za pali ljudski rod nalazi se u Kristu: Marija sama mogla je naći spasenje jedino u Božjem Jagnjetu. Ona nije imala u sebi nikakve zasluge. Njena porodična veza s Kristom nije nju stavljala u drukčiji duhovni odnos prema njemu nego što je bio odnos drugih duša. Upravo to je Isus potvrdio svojim riječima. On je želio da pokaže razliku između njegove veze prema njoj kao sina čovečjeg, i njegovog svojstva kao Sina Božjeg. Porodična veza, koja ih je spajala, nije nju izjednačavala s njime. {IZ 47.3}

Riječi: „Još nije došao moj čas", pokazuju da su se sva djela Kristovog zemaljskog života odigravala po planu pripremljenom od vječnosti. Prije nego što je došao na zemlju, Isus je poznavao taj plan, koji je bio do pojedinosti razrađen. U toku svog života među ljudima, on je bio vođen korak po korak voljom svoga Oca. Kad je došao određen

čas. Isus se nije kolebao da javno istupi. Sa istom poslušnošću on je čekao, dok ne dođe taj čas. {IZ 47.4}

Kod ulaznih vratiju stajalo je šest velikih kamenih sudova. Isus je zapovjedio slugama, da ih napune vodom, što su oni i učinili. Kad je trebalo vina, on im je rekao: Zahvatite sada i nosite domaćinu". U sudove su nalili vodu, sada su iz njih vadili vino. Ni domaćin svadbe, ni većina gostiju nisu ni znali da je bilo nestalo vina. Okusivši vino. koje su mu sluge donijele, domaćin svadbe je ustanovio da još nikad nije pio tako dobro vino, i da se ono razlikuje od onoga, što je pio u početku gozbe. Obrativši se ženiku, rekao mu je: „Svaki čovjek najprije dobro vino iznosi a zatim kad gosti više popiju, rđavije, a ti si čuvao dobro vino sve do sada". {IZ 48.1}

Vino, koje je Krist dao na svadbi, kao i ono, koje je kasnije dao učenicima kao simbol svoje krvi, bilo je čisti, bezalkoholni grožđani sok. Na ovakvo vino mislio je prorok Izaija, kad je govorio o grozdu, za koji kaže: „Ne kvari ga, jer je blagoslov u njemu".4 {IZ 48.2}

Kad su gosti na svadbi primjetili kakvoću vina, svi su počeli ispitivati sluge o čudu, koje se dogodilo. Društvo je bilo toliko začuđeno da tog trenutka nije mislilo na onoga, koji je učinio to divno djelo. Kada su ga najposlije željeli da vide, on je već otišao tako tiho da ga ni njegovi učenici nisu primjetili. {IZ 48.3}

Isus je osuđivao sebičnost u svim oblicima; on se odlikovao velikim druželjubljem. On se odazivao pozivu svih ljudi, bez obzira na njihov društveni položaj, posjećivao je bogate i siromašne, učene i proste, nastojeći da odvrati njihove misli od svega, što je nisko i da ih upravi na duhovne i vječne vrijednosti. On nije odobravao neuredan život, i njegovo vladanje nije zamrljano nijednom sjenkom ljudskog lakomstva; on se radovao u prizorima nevine sreće, i svojim prisustvom je posvećivao društvene sastanke. Jedna jevrejska svadba bila je značajan događaj, i njeno veselje nije bilo neprijatno Božjem Sinu. Prisustvujući ovoj svečanosti, Isus je ukazao čast božanskoj ustanovi braka. {IZ 48.4}

U Starom kao i u Novom zavjetu, bračna veza pretstavlja nježnu i svetu vezu, koja postoji između Krista i njegovog naroda. Radost svadbene svečanosti potsjećala je Isusa na radost onoga dana, kada će uvesti svoju Nevjestu u Očevu kuću, gdje će otkupljeni sjesti sa Spasiteljem na večeri svadbe Jagnjetove. {IZ 48.5}

Svi oni, koji propovijedaju riječ Božju, svi koji su primili evanđelje milosti, trebalo bi da slijede Kristov primjer: primjer, koji im je ostavio, povezujući svoje interese s interesima ljudi. Mi ne treba da se odreknemo društvenog života. Mi ne treba da se usamimo. Da bismo obuhvatili sve slojeve, treba da im se približimo. Mi nikad ne smijemo odobriti grijeh našim riječima ili našim djelima, našim šutanjem ili našim

prisustvom. Neka nas Krist svuda prati; pokažimo svima, koliko nam je on drag. Oni, koji zatvaraju svoju religiju iza kamenih zidova, gube dragocjene prilike da drugima čine dobro. Društvenim vezama dolazi kršćanstvo u dodir sa svijetom. Tko god prima božansku svjetlost, dužan je da obasja stazu onih, koji ne poznaju Svjetlost života. {IZ 48.6}

Poglavlje 13—Isus izgoni trgovce iz Hrama

„Poslije toga siđe u Kapernaum, on i mati njegova, i braća njegova i učenici njegovi; i ondje ostadoše nekoliko dana. I blizu bješe Pasha jevrejska, i iziđe Isus u Jeruzalem”.1 {IZ 49.1}

Na tom putu Isus se pridružio jednoj većoj grupi ljudi, koja je putovala u glavni grad. On još nije javno obznanio svoje djelo, zato se mogao neprimjetno pomiješati s gomilom. U tim prilikama često je predmet razgovora bio o dolasku Mesije, na koga je Ivan privukao pažnju. S velikim oduševljenjem govorilo se o nadi ponovne nacionalne veličine. Isus je znao da se te nade ne će ostvariti, jer su zasnovane na pogrešnom tumačenju Pisma. On je uložio mnogo truda, da bi objasnio proročanstva i da bi ljude potaknuo na temeljito proučavanje Božje riječi. {IZ 49.2}

Jevrejski poglavari učili su narod, da će u Jeruzalemu biti poučen, kako treba da služi Bogu. Tamo se za vrijeme Pashe skupljalo mnogo ljudi iz svih krajeva Palestine, i čak iz najudaljenijih krajeva. Predvorje hrama bilo je puno šarolikog svijeta. Mnogi nisu mogli sa sobom donijeti žrtve, koje je trebalo da prinesu kao simbol velike Žrtve. Da im se pomogne, životinje su mogli kupiti i prodati u spoljašnjem dijelu dvorišta. Ovdje su se ljudi skupljali da pribave svoje darove. Ovdje se mijenjao strani novac za sveti novac hrama. {IZ 49.3}

Trgovci su tražili pretjerane cijene za prodane životinje, a svoju zaradu su dijelili sa svećenicima i starješinama. Tako su se ovi bogatili na štetu naroda. Oni su ga učili, da će Božji blagoslov biti na njihovoj djeci i zemlji, samo ako prinesu žrtve. Na taj način mogli su tražiti visoke cijene za žrtve, jer ljudi, koji su došli iz tako dalekih krajeva, nisu htjeli da se vraćaju kući ne prinijevši žrtvu radi koje su došli. {IZ 49.4}

Za vrijeme Pashe prinosilo se mnogo žrtava, i prodaja je bila velika. Bučno komešanje, koje je tu vladalo, naličilo je više na marveni sajam, negoli na sveti Božji hram. Čulo se pogađanje kupaca i prodavača, mukanje goveda, blejanje ovaca, gukanje golubova, zveckanje novca. Zbrka je bila tako velika, da je uznemiravala vjernike u pobožnosti; a molitve upućivane Svevišnjem gubile su se u buci. Jevreji su se ponosili svojom pobožnošću. Ponosili su se također hramom, i svaku riječ protiv njega smatrali su hulom; naročito su bili strogi u izvršivanju obreda, ali ljubav prema novcu je ušutkavala njihove obzire. Nisu uviđali koliko su se udaljivali od prvobitnog cilja službe, koju je sam Bog uspostavio. {IZ 49.5}

Kad je Gospod sišao na Sinaj, to je mjesto bilo posvećeno njegovim prisustvom. Mojsije je primio nalog da postavi ograde oko brda i da ga posveti. Gospod je dao ovu opomenu: „Čuvajte se, da ne stupite na goru, i da se ne dotaknete kraja njezina. Tko se god dotakne gore, bit će pogubljen. Ne će se na njega ruka metnuti, nego će se

kamenovati ili ustrijeliti. Bila to životinja ili bio čovjek, ne će ostati u životu".2 Time je Bog dao pouku, da je svako mjesto, gde se on otkriva, sveto mjesto. Pristupe hramu trebalo je smatrati svetima, ali ljubav prema dobitku je učinila, da se na sve to zaboravilo. {IZ 50.1}

Kao Božji predstavnici među ljudima, svećenici i starješine trebalo je da isprave zloupotrebu u dvorištu hrama, i da daju narodu primjer poštenja i saučešća. Umjesto da traže svoju korist, rebalo je da proučavaju prilike i potrebe vjernika, i da budu gotovi da pomognu onima, koji nisu imali sredstava da kupe stvari potrebne za žrtve. Ali su oni zanemarili svoju dužnost, jer je lakomstvo otvrdnulo njihova srca. {IZ 50.2}

Na tu svetkovinu dolazilo je mnogo nevoljnih, bijednih i žalosnih. Tu je bilo slijepih, hromih, gluhih i takvih, koje su nosili na nosilima. Neki su bili toliko siromašni, da nisu bili u stanju da nabave dar za Gospoda, toliko siromašni, da nisu mogli kupiti čak ni potrebnu hranu. Svećenici su svojim izjavama samo žalostili ove duše. Oni su se hvalili svojom pobožnošću, nazivali se čuvarima naroda; ali u njima nije bilo ni trunke saučešća ili samilosti. Uzalud su se njima tužili siromašni, bolesni, i oni koji su bili na samrti. Njihovo stradanje nije budilo nimalo saučešća u srcima svećenika. {IZ 50.3}

Ušavši u hram, Isus je jednim pogledom obuhvatio čitav prizor. Vidio je nepoštene pogodbe, primjetio je žalost siromaha, koji su mislili da ne mogu dobiti oproštenje grijeha bez prolijevanja krvi. Vidio je spoljašnje dvorište pretvoreno u mjesto obične trgovine. Sveti ograđeni prostor pretvorili su u veliku mjenjačnicu. {IZ 50.4}

Krist je vidio u čemu treba sprovesti reformu. Narodu su bile nametnute mnoge ceremonije, a nije bio poučavan o značenju tih obreda. Ljudi su prinosili žrtve, a nisu znali da te žrtve predstavljaju savršenu žrtvu. Sada je ovdje stajao, a nije bio prepoznat i počašćen, onaj na koga su upućivale sve ove simboličke žrtve. On je znao njihovo simboličko značenje, i vidio je kako su sada te žrtve izopačene i pogrešno tumačene. Duhovno bogosluženje je skoro sasvim nestalo. Nikakva veza više nije spajala svećenike i starješine s njihovim Bogom. Kristovo djelo bilo je da uspostavi sasvim drukčije bogosluženje. {IZ 50.5}

Stojeći na pragu hrama Krist je pronicljivim pogledom otkrio sve što je bilo pred njime. Njegovo proročko oko ronilo je u budućnost: pred njim su prolazile godine, vjekovi i hiljade godina. On je predviđao kako će svećenici i poglavari uskraćivati nevoljnima njihova prava, i kako će braniti da se siromašnima propovijeda evanđelje. Vidio je kako će Božju ljubav sakrivati pred grešnicima, i kako će se od njegove milosti načiniti trgovina. Dok je posmatrao taj prizor, njegovo je lice izražavalo ogorčenje, vlast i silu. Pažnja svih bila je skrenuta na njega. Na njemu su se zaustavile oči onih, koji su se bavili nečasnom trgovinom. Oni se nisu mogli osloboditi njegovog pogleda. Osjećali su

da taj čovjek čita njihove najtajnije misli i otkriva njihove sakrivene pobude. Neki su pokušavali da sakriju svoja lica, kao da su na njima napisana nedjela, ne želeći da ih čitaju ispitivačke oči. {IZ 51.1}

Buka je prestala. Prestala je zveka novca, i utihnuo je glas onih, koji su se cjenkali. Jedan trenutak vladala je mrtva tišina. U prisutne je ušao strah. Činilo se kao da stoje pred Božjim sudom, gdje treba da odgovaraju za svoja djela. Gledajući na Krista, primjetili su da se kroz njegovu ljudsku prirodu otkriva božanstvo. Veličanstvo neba stajalo je kao Sudac posljednjeg dana: istina, ne još obučen u slavu, koja će ga pratiti onog dana, ali već obdaren moći da čita ljudsku dušu. Njegov je pogled prelazio preko mnoštva, zaustavljajući se na svakom pojedincu. Isus je stajao pred njima dostojanstveno, kao onaj, koji ima vlast. Božanska svjetlost je obasjavala njegovo lice. On je govorio, i njegov jaki glas — isti glas, koji je proglasio na Sinaju zakon, koji sada prestupaju svećenici i starješine — odjeknuo je u predvorju: „Nosite to odavde: ne činite od doma Oca moga kuću trgovačku”.3 {IZ 51.2}

Silazeći polaganim koracima i mašući bičem od konopaca, koje je upravo pokupio, zapovjedio je trgovcima, da napuste predvorje hrama. Sa revnošću i strogošću, koja nikad ranije nije došla kod njega do izražaja, isprevrnuo je stolove mjenjača. Novac se sa zveketom kotrljao po mramornom podu. Nitko nije posumnjao u njegovu vlast. Nitko se nije usudio zaustaviti da pokupi krivo stečeni novac. Isus nije tukao svojim bičem, ali taj jednostavan konopac izgledao je u njegovim rukama kao plameni mač. Službenici hrama, lakomi svećenici, prodavci i trgovci sa svojim ovcama i volovima pojurili su napolje, želeći jedino da pobjegnu od osude njegovog prisustva. {IZ 51.3}

Panika je zahvatila gomilu koja je osjećala da se nad nju spustila sjenka njegovog božanstva. Sa poblijedjelih usana stotine, oteo se krik užasa. Strah je zahvatio i učenike, duboko uzbuđene Isusovim riječima i držanjem, koje se toliko razlikovalo od njegovih navika. Potsjetili su se na ono, što je o njemu napisano: „Revnost za tvoj dom izjede me.”4 Uskoro se bučna gomila sa svojom robom našla daleko od hrama. Predvorje je bilo očišćeno od nečiste trgovine; duboka i svečana tišina zamijenila je metež. Gospodnje prisustvo, koje je nekad posvetilo brdo, posvetilo je sada hram, podignut u njegovu slavu. {IZ 51.4}

Očišćenjem hrama Isus je objavio svoje djelo kao Mesija i otpočeo svoju službu. Ovaj hram, podignut da bude Božji stan, trebalo je da služi za pouku Izraelu i čitavom svijetu. Od vječnih vremena namjera je Božja bila da svako stvorenje, počevši od sjajnih i svetih serafima pa do čovjeka, bude hram počašćen prisustvom Spasitelja. Zbog grijeha čovjek je prestao da bude hram Božji. Ljudsko srce, potamnjelo i opoganjeno, ne otkriva više slavu Božju. Ali dolaskom Božjeg Sina u tijelu, ispunila se Božja namjera. Bog se nastanio u čovjeku, i kroz spasonosnu milost ljudsko srce opet postaje njegov hram.

Božja je namjera bila da jeruzalemski hram bude stalno svjedočanstvo o tome, šta Bog želi da bude svaka duša. Jevreji nisu shvatali značenje ove zgrade, kojom su se toliko ponosili. Nisu htjeli da predaju sebe da budu sveti hram Božjeg Duha. Predvorje jeruzalemskog hrama obeščašćeno svjetskom trgovinom, bilo je vjerna slika hrama njihove duše, uprljane niskim strastima i grešnim mislima. Očišćenjem hrama od kupaca i prodavača, Isus je objavio svoju namjeru da očisti srce od prljavštine grijeha, zemaljskih želja, tjelesnih strasti i rđavih navika, koje kvare dušu: „Odmah će u svoj hram doći Gospod, koga tražite, anđeo zavjeta, koga želite. Evo ga, dolazi! govori Gospod nad vojskama. Tko će podnijeti dan njegovog dolaska? Tko će opstati kad se on pokaže! Jer će on biti kao livčev oganj, kao ceđ bjeljarev. I sjest će kao livac i očistit će srebro; očistit će sinove Levijeve, i pretopit će ih kao zlato i srebro".5 {IZ 52.1}

„Ne znate li da ste vi hram Božji, i da Duh Božji stanuje u vama? Ako ruši tko hram Božji srušiće njega Bog, jer je hram Božji svet, a to ste vi".6 Nitko se sam ne može osloboditi zla, koje je obuzelo njegovu dušu. Jedino Krist može očistiti hram duše. Ali on ne želi silom ući u srce. On ne ulazi u srce kao što je nekad ušao u stari hram, već kaže: „Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje glas moj, i otvori vrata, ući ću k njemu i večerat ću s njim, i on sa mnom".7 On ne želi doći samo za jedan dan; jer kaže: „Uselit ću se u njih i živjet ću među njima;... jer oni će biti moj narod". „Pod noge će staviti bezakonja naša. Da, ti ćeš u dubine morske baciti sve grijehe njihove".8 Njegovo će prisustvo očistiti i posvetiti dušu, i učinit će od nje sveti hram Gospodu, „hram gdje Bog stanuje". {IZ 52.2}

Obuzeti strahom, svećenici i starješine su pobjegli izvan hrama, daleko od ispitivačkog pogleda onoga, koji čita srca. U svom bježanju sretali su ljude, koji su išli u hram i savjetovali su im da se vrate, pričajući im šta su vidjeli i čuli. Krist je nježnim saučešćem gledao ove ljude, koji su od straha pobjegli, ne znajući šta je pravo bogosluženje. U tom prizoru gledao je simbol rasula svega jevrejskog naroda: posljedicu njihove zloće i nepokajanosti. {IZ 52.3}

Krist je govorio carskim autoritetom: nikakva se sila nije mogla odupreti njegovom pogledu i zvuku njegovog glasa. Oni su shvatili, kao nikad ranije, da su obični licemjeri i lupeži. Kad se božanstvo otkrilo u Kristu, oni su na njegovom licu čitali ne samo ogorčenje, već su razumjeli i značenje njegovih riječi. Mislili su da se nalaze pred Sucem, koji nad njima proglašava vremensku i vječnu osudu. Za trenutak bili su uvjereni da je Krist prorok, i mnogi su ga u tom času smatrali Mesijom. Duh Sveti je učinio da kroz njihove misli prelete, kao munja, izjave proroka o Kristu. Hoće li se oni pokoriti tom svjedočanstvu? {IZ 53.1}

Oni nisu željeli da se pokaju. Vidjeli su Kristovu ljubav prema siromašnima, a znali su takođe svoju krivicu kao ucjenjivači naroda. Mrzili su tog Krista, koji je pogađao

njihove misli. Njegov javni ukor povrijedio je njihovu oholost, i zavidjaeli su mu što njegov utjecaj u narodu sve više raste. Odlučili su da ga zapitaju tko mu je dao vlast da ih izagna napolje, čijom je silom to učinio? {IZ 53.2}

Polako i odlučno, srca puna mržnje, vratili su se u hram. Kako se sve izmijenilo poslije njihovog odlaska! Bježeći iz hrama, oni su za sobom ostavili siromašne; ovi su sada posmatrali Krista, čije je lice izražavalo ljubav i saučešće. Sa suzama u očima progovorio je ovim preplašenim dušama, okupljenim oko njega: „Ne bojte se. Ja ću vas izbaviti, a vi me proslavite. Zato sam i došao na svijet.” {IZ 53.3}

Narod se gurao oko Krista sa dirljivim molbama da ih blagoslovi. Njegovo je uho čulo svaku molbu. Sa saučešćem, koje nadmašuje nježnost majke, sagibao se on nad malim patnicima. Svakome je posvetio pažnju. Svakoga je izliječio od njegove bolesti. Usta nijemih otvarala su se na hvalu; slijepi su posmatrali lice svoga Liječnika; srca nevoljnih ispunila su se radošću. {IZ 53.4}

To je bilo pravo otkrivenje za svećenike i službenike hrama, koji su bili svjedoci toga velikog dela. Ljudi su pričali o bolima, koje su pretrpjeli, svojim neispunjenim nadama, o mučnim danima i nesanim noćima. Izgledalo je kao da se gasi posljednja nada, i tada ih je Krist izliječio. Moj je teret bio tako težak, — pričao je jedan od njih, — ali našao sam pomoć. On je Sin Božji, i ja ću posvetiti svoj život njegovoj službi. Roditelji su govorili djeci: On vam je spasio život, — pjevajte mu hvalu i slavu! Glasovi djece, očeva i majki, prijatelja i posmatrača udružili su se u hor hvale i slave. Srca su se ispunila nadom i radošću. Mir je zavladao njihovom savješću. Vratili su se kući ozdravljene duše i tijela, propovijedajući svuda svijetu Kristovu ljubav. {IZ 53.5}

Poglavlje 14—Razgovor sa Nikodemom

Nikodem, ugledan član izraelskog Sinedriona, zauzimao je povjerljiv položaj u jevrejskom narodu. On je bio vrlo obrazovan i izvanredno obdaren čovjek. Kao i mnogi drugi, i on je bio dirnut Isusovom naukom. Iako bogat, učen i uvažavan, on je osjećao neobičnu privlačnost prema jednostavnom Nazarećaninu, Nauka iz Spasiteljevih ustiju duboko ga je dirnula i on je želio, da više sazna o tim divnim istinama. {IZ 54.1}

Krist je svojim autoritetom, koji je došao do izražaja prilikom čišćenja hrama, izazvao odlučnu mržnju od strane svećenika i poglavara. Nisu mogli trpjeti toliku smjelost kod jednog neznatnog Galilejca. Njihov je cilj bio, da učine kraj njegovom djelu. Ali svi se nisu u tome slagali. Neki su se bojali da se usprotive onome, koga je tako jasno pokretao Duh Božji. Oni su se sjećali, kako su proroci bili ubijani samo iz razloga, što su korili izraelske vođe zbog njihovih grijeha. Znali su, da je jevrejsko ropstvo pod neznabožačkim narodima, bilo posljedica njihove upornosti u odbacivanju ukora, koje im je Bog slao preko proroka. Bojali su se, da će svećenici i poglavari svojom zavjerom protiv Krista poći putem svojih otaca i time navući novu nesreću na narod. Nikodem je bio istog mišljenja. Prilikom jednog savjetovanja u Sinedrionu, kad se raspravljalo o mjerama, koje treba preduzeti protiv Isusa, Nikodem je savjetovao da budu pažljivi i umjereni. Naglašeno je, ako je Isus zaista poslan od Boga, onda je opasno odbacivati njegove opomene. Svećenici se nisu usudili omalovažavati taj savjet, te neko vrijeme nisu preduzimali otvorene mjere protiv Isusa. {IZ 54.2}

Otkako je slušao Isusa, Nikodem je pažljivo proučavao proročanstva koja su se odnosila na Mesiju. Što je više proučavao, to je jače bilo njegovo uvjerenje, da je Isus zaista Mesija, koji treba da dođe. Kao i mnogi drugi u Izraelu, bio je vrlo žalostan zbog oskrvnjenja hrama. Bio je svjedok prizora, kad je Isus izagnao iz predvorja hrama kupce i prodavače i izliječio bolesne; vidio je njihove radosne oči i čuo je njihovo zahvaljivanje; i on više nije mogao sumnjati da je Isus iz Nezareta zaista Božji poslanik. {IZ 54.3}

On je mnogo želio da se sastane sa Isusom, ali se nije usudio da to učini javno. Za Jevrejina njegovog položaja bilo bi poniženje pokazivati naklonost prema učitelju do sada još tako malo poznatom. Ako bi Sinedrion saznao za tu posjetu, on bi ga ismijao i sigurno bi ga za to ukorio. Zato je Nikodem odlučio da potraži Isusa tajno; to je učinio također iz razloga, da drugi ne bi pošli za njegovim primjerom. Saznavši za Isusovo usamljeno mjesto na Maslinskoj gori, čekao je, dok se spustio mrak, zatim je pošao da ga nađe. {IZ 54.4}

U Kristovom prisustvu Nikodem je osjećao naročita bojažljivost, koju je pokušavao prikriti ukočenim i dostojanstvenim držanjem. „Rabi”, rekao je on, „znamo da si ti

učitelj od Boga došao, jer nitko ne može da čini čudesa ovih, koja ti činiš, ako nije Bog s njime".1 Govoreći o Kristovom vanrednom učiteljskom daru, pripremao je teren za povjerljiv razgovor. On je želio da izrazi svoje povjerenje u Isusa i da kod njega takođe izazove povjerenje. {IZ 55.1}

Umjesto da odgovori na taj pozdrav, Isus je upro oči u svog sagovornika, kao da čita njegovu dušu. U svojoj beskrajnoj mudrosti gledao je pred sobom dušu žednu istine. Znao je svrhu Nikodemove posjete i želio je da utvrdi uvjerenje, koje je već našlo mjesto u njegovim mislima. Pristupajući odmah predmetu, rekao mu je svečanim ali i ljubaznim glasom: „Zaista, zaista ti kažem, ako se tko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Božjega".2 {IZ 55.2}

Nikodem je došao Isusu s namjerom, da s njim raspravlja, ali Isus ga jednostavno upućuje na osnovno načelo istine. On je Nikodemu rekao, da mu nije toliko potrebno teorijsko znanje, koliko duhovno preporođenje; nije potrebno da zadovolji svoju radoznalost, već je potrebno da ima novo srce; prije nego što može ocijeniti nebeske stvari, potrebno je da primi novi život odozgo. Dok se ne dogodi ova promjena, koja stvara sve novo, dotle je uzaludna svaka rasprava o njegovom autoritetu i njegovom djelu. {IZ 55.3}

Slika o novom rođenju, kojom se Isus poslužio, nije bila Nikodemu sasvim nova. Često su obraćenike, koji su se iz neznaboštva, obraćali jevrejsku vjeru, uspoređivali s novorođenom djecom. On je, dakle, morao da razumije da Isusove riječi ne treba doslovno shvatiti. Ali je vjerovao, da time, što je rođen kao Izraelac, ima pravo na Božje carstvo. Nije osjećao potrebu kakve promjene. Zato su ga Isusove riječi veoma iznenadile. Oneraspoložilo ga je, što Isus ovaj primjer novorođenja primjenuje direktno na njega. Farizejska oholost borila se protiv iskrene želje za poznanjem istine. Čudio se, što Isus ne vodi računa o njegovom položaju u Izraelu. {IZ 55.4}

U svome čuđenju, on je malo podrugljivo odgovorio: „Kako se može čovjek roditi kad je star?" Kao toliki drugi, kad istina dira njihovu savjest, on je dokazao da tjelesan čovjek ne može primiti što je od Duha Božjeg. Ništa se u njemu ne odaziva duhovnim stvarima, jer duhovne stvari treba duhovno razgledati. {IZ 55.5}

Isus ne odgovara dugim protiv dokazivanjem. Podignuvši ruku dostojanstveno, ponovio je odlučno istu istinu: „Zaista, zaista ti kažem, ako se čovjek ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje". Nikodem, uvjeren da se nalazi pred onim, koga je Ivan Krstitelj objavio, shvatio je da je Isus mislio na krštenje vodom i na obnovljenje srca Duhom Svetim, {IZ 55.6}

Isus je nastavio: "Što je rođeno od tijela, tijelo je; a što je rođena od Duha, duh je". Srce je po prirodi pokvareno; a „kako će iz uprljanog bića, čovjek čist izaći? To nipošto

ne može da bude!”3 Nikakav ljudski lijek ne može pomoći duši, koja je sagriješila. „Jer je tjelesno mudrovanje neprijateljstvo Bogu, jer se ono ne pokorava zakonu Božjem, niti može”. „Jer iz srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, blud, krađe, lažna svjedočanstva, klevete”.4 Da bi voda, koja izvire iz srca, bila čista, treba da i njen izvor bude čist. Onaj koji pokušava da ličnim djelima zadobije nebo, taj preduzima nemoguće. Spasenje se ne postiže religioznim propisima ili spoljašnjom pobožnošću. Kršćanski život nije preinačenje ili popravljanje starog života: to je promjena života. Potrebno je da čovjek umre svome „ja” i grijehu, i da otpočne sasvim nov život. Ta se promjena postiže samo moćnim djelovanjem Duha Svetoga. {IZ 56.1}

Nikodem je još bio zbunjen. Isus se tada poslužio slikom vjetra da bi objasnio djelovanja Svetog Duha: „Vjetar duva, gdje hoće; šum njegov čuješ, ali ne znaš otkuda dolazi i kuda ide. Tako je kod svakog, koji je rođen od Duha”. {IZ 56.2}

Kad vjetar duva u grane drveća, čuje se šum lišća i cvjetova; ali, on ostaje nevidljiv, i nitko ne zna odakle dolazi i kuda ide. Tako Duh Sveti djeluje na srce. Njegovo djelovanje ne možemo bolje objasniti nego kretanjem vjetra. Ako netko ne može označiti vrijeme i točno mjesto svog preporođenja, ako ne može da se sjeti svih okolnosti u toku obraćenja, to još nije dokaz da nije obraćen. Sredstvima, koja su nevidljiva kao vjetar, Krist stalno djeluje na srce. Malo pomalo, gotovo nesvijesno, duša prima utiske, koji je privlače Kristu. Te utiske prima razmišljanjem o njemu, čitanjem Svetog pisma ili slušanjem riječi propovjednika. Iznenada, poslije jednog direktnog poziva Duha, duša se radosno predaje u Isusove ruke. Neki takvo obraćanje smatraju iznenadnim obraćanjem, ustvari, ono je rezultat polakog, strplivog i dugog djelovanja Božjeg Duha. {IZ 56.3}

Lako je vjetar nevidljiv, njegovo je djelovanje vidljivo i osetljivo. Tako ce se i djelovanje Duha na dušu otkriti u svakom djelu onoga, koji je Iskusio njegovu spasonosnu moć. Kad Duh Sveti zauzme srce, život se preobražava. Čovjek napušta grešne misli, odriče se zlih djela; ljubav, poniznost i mir dolaze na mjesto gnjeva, zavisti i svađe. Radost zamjenjuje žalost, i lice otsjajiva nebeskom svjetlošću. Nitko ne primjećuje ruku, koja je oduzela teret, niti može da vidi svjetlost koja silazi iz nebeskih dvorova. Blagoslov se spušta, kad se duša vjerom predaje Bogu. Tada sila, koju ljudsko, oko ne može vidjeti, stvara novo biće po Božjem obličju. {IZ 56.4}

Nemoguće je ograničenom umu shvatiti djelo otkupljenja. Njegova tajna nadmašuje ljudsko znanje; ipak onaj, koji prelazi iz smrti u život, zna da je božanska stvarnost. Početak otkupljenja možemo ovdje poznati kroz lično iskustvo, a njegove posljedice dopiru u vječnost. {IZ 57.1}

Dok je Isus govorio, nekoliko zrakova istine prodrlo je u Nikodemov um. Njegovo je srce osjetilo blagi utjecaj Svetoga Duha, koji osvaja. Ali on još nije potpuno shvatio

Spasiteljeve riječi. Njega je više interesovao način novorođenja negoli potreba novorođenja. „Kako je to moguće”? pitao je on sa čuđenjem ... {IZ 57.2}

„Ti si učitelj u Izraelu i to ne razumiješ”? odgovorio je Isus. Sigurna čovjek, koji je imao dužnost da poučava narod u vjeri, trebalo je da poznaje tako važne istine. Isusove riječi bile su Nikodemu pouka da skromnije misli o sebi, budući da mu najjasnije istine nisu bile poznate. Isus je govorio takvim svečanim dostojanstvom, a svojim glasom i pogledom izražavao tako duboku ljubav, da se Nikodem nije uvrijedio uvidjevši svoje bijedno stanje. {IZ 57.3}

Nikodema je zbunilo, kad mu je Isus objasnio da je njegov zadatak da osnuje duhovno carstvo, a ne zemaljsko. Primjetivši to, Isus je dodao: „Ako ne vjerujete kad vam govorim o zemaljskim stvarima, kako ćete vjerovati, kad vam govorim o nebeskim”? Ako Nikodem nije bio u stanju da shvati Kristovu nauku o djelovanju Božje milosti na ljudsko srce, kako će onda shvatiti prirodu njegovog slavnog nebeskog carstva? Ako ne shvata Kristovo djelo na zemlji, kako će shvatiti njegovo djelo na nebesima? {IZ 57.4}

Nikodem je bio privučen Kristu. Pošto je saslušao Spasiteljevo tumačenje o novorođenju, želio je da se ta promjena izvrši u njemu. Kako je to moguće izvršiti? Na to neizgovoreno pitanje Isus je odgovorio: „Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako se mora podići i Sin čovječji. Da nijedan, koji vjeruje u njega ne pogine, nego da ima život vječni”. {IZ 57.5}

Ovdje se Nikodem osjećao na poznatom zemljištu. Simbol podignute zmije objašnjavao mu je Spasiteljevo djelo. Kad su djeca Izraelova umirala od ujeda vatrenih zmija, Bog je rekao Mojsiju da načini zmiju od mjedi i da je podigne usred zbora. Tada je cijelom narodu bilo objavljeno, da će svaki, koji pogleda u zmiju, ostati u životu. Narod je znao, da zmija nema u sebi moć da im pomogne. To je bio samo simbol, koji je ukazivao na Krista. Kao što je zmija od mjedi, načinjena prema otrovnim zmijama, bila podignuta radi njihovog ozdravljenja, tako Isus, koji je došao „u obličju tijela grešnoga”, bio je njihov Spasitelj. Mnogi Izraelci su smatrali, da ih žrtve mogu osloboditi od grijeha. Bog je želio da ih pouči da žrtve nemaju veću vrijednost od mjedenih zmija. Trebalo je da ih one upute na Spasitelja. Da bi ozdravili od rana ili da bi se oslobodili od svojih grijeha, potrebno je samo jedno: pokazati vjeru u Dar Božji. Treba da u njega gledaju, i bit će živi. {IZ 57.6}

Oni, koji su bili ujedeni od zmija, mogli su oklijevati da podignu pogled; mogli su sumnjati u djelotvornost podignute zmije; mogli su za to tražiti naučno objašnjenje. Ali nije im bilo dato nikakvo razjašnjenje. Božjoj riječi, izgovorenoj preko Mojsija, moralo se pokloniti povjerenje i poslušnost. Svako protivljenje, donosilo je smrt neposlušnima. {IZ 58.1}

Prepiranjem i raspravama, duša ne dolazi do poznanja istine niti do posvećenja. Mi moramo gledati u Krista, i živjet ćemo. Nikodem je vjerno primio ovu pouku. Sada je počeo da istražuje Pismo sa većim uspjehom, jer on sada više nije tražio ljudsku nauku, nego božanski život za svoju dušu. On se od sada dao više voditi Duhom Svetim, i počeo je da gleda carstvo Božje u duhu. {IZ 58.2}

„Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji", tako se mora podići i Sin čovječji, i svaki koga je zmija ujela, to jest grijeh prevario, treba da pogleda na Krista i živjet će. „Gle Jagnje Božje, koje uzima na sebe grijehe sveta".5 Svjetlost sa križa Golgote otkriva Božju ljubav. Njegova ljubav nas privlači k njemu. Ako joj se ne odupiremo, ona će nas privući k podnožju križa u pokajanju zbog grijeha, koji su razapeli Spasitelja. Tada Duh Božji, kroz vjeru, stvara u duši nov život. Misli i želje podvrgavaju se Kristovoj volji. Misli i srce obnavljaju se po obličju onog, koji radi u nama da sve pokori sebi. Tada se zakon Božji upisuje u naše misli i srce, i mi možemo kazati sa Kristom: „Hoću činiti volju tvoju, Bože moj, zakon je tvoj meni u srcu".6 {IZ 58.3}

U svom razgovoru sa Nikodemom, Isus je izložio plan spasenja kao i djelo, koje je došao da izvrši u svijetu. Ni u jednom kasnijem govoru Isus nije tako potpuno opisao djelo, koje treba da se izvrši u srcu onih, koji će naslijediti nebesko carstvo. Sasvim u početku svoje službe, on je s tom istinom upoznao jednog člana Sinedriona, čiji je Duh bio sposoban da prima, i kome je bilo povjereno da poučava narod. Ali izraelski poglavari nisu pokazivali volju da prime svjetlost. Videći to, Nikodem je sakrio istinu u svoje srce, i za vrijeme od tri godine nije se vidjelo od nje mnogo ploda. {IZ 58.4}

Ali Isus je znao u kakvu je zemlju posijao sjeme. Riječi, koje je noću izgovorio samo pred jednim slušaocem na usamljenom mjestu, nisu bile izgubljene. Nikodem nije odmah javno priznao Krista, ali je pratio njegov život i ispitivao njegovu nauku. Više puta na sjednicama Sinedriona osujetio je planove svećenika, koji su htjeli da pogube Krista. I kad je najposlije Krist bio podignut na križ, Nikodem se sjetio pouke sa Maslinske gore: „Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako se mora podići i Sin čovječji, da nijedan koji u njega vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni". Ovaj tajni razgovor osvijetlio je njemu križ Golgote, i on je prepoznao u Isusu Otkupitelja svijeta. {IZ 58.5}

Poslije Gospodnjega uznesenja, kad su se učenici razbježali zbog progonstva, Nikodem je hrabro stupio naprijed. Svojim bogatstvom izdržavao je crkvu, koja se rađala, za koju su Jevreji mislili da ne će nadživjeti Kristovu smrt. Onaj, koji je bio tako oprezan i kolebljiv, pokazao se u danima opasnosti čvrst kao stijena; hrabrio je vjeru učenika i davao je svoje bogatstvo za širenje evanđelja. Oni, koji su ga nekad poštovali, sada su ga izrugavali i progonili. On je osiromašio u zemaljskim dobrima, ali vjera, koja

se u njemu rodila, za vrijeme tog noćnog razgovora sa Isusom, nije nikad oslabila. {IZ 59.1}

Nikodem je Ivanu ispričao sadržaj tog noćnog razgovora, i on ga je zabilježio za pouku milionima. Istine, koje iz njega proističu, imaju danas istu važnost kao u onoj svečanoj noći na brdu pokrivenom tamom, gdje je jevrejski učitelj došao da se raspita o putu života kod poniznog Učitelja iz Galileje. {IZ 59.2}

Poglavlje 15—Isus kod Jakovljevog izvora

Na putu za Galileju, Isus je prolazio kroz Samariju. Oko podne stigao je u divnu Sihemsku dolinu. Na ulazu u tu dolinu nalazio se Jakovljev izvor. Umoran od puta, Isus je ovdje sjeo da se odmori, dok su njegovi učenici pošli da kupe hranu".1 {IZ 59.3}

Jevreji i Samarjani su bili ogorčeni neprijatelji, i koliko je bilo moguće, izbjegavali su svaki međusobni odnos. Trgovati sa Samarjanima u slučaju potrebe, smatrali su rabini zakonitim i dozvoljenim, ali svaki drugi odnos sa njima su osuđivali. Jevrejin nije htio da uzajmljuje od Samarjanina, niti da prima od njega poklon, makar to bio komad hljeba ili čaša vode. Učenici, kupujući hranu, postupali su u skladu sa običajima svog anaroda. Čak ni Kristovi učenici nisu pomišljali da traže neku uslugu od Samarjana, niti su pokušavali da im pomognu. {IZ 59.4}

Poslije dugog putovanja od ranog jutra, Isus je ogladnio i ožednio. Podnevno sunce bacalo je na njega svoje zrake. Pomisao na hladnu svježu vodu, koja se nalazila tako blizu, a do koje ipak nije mogao doći, pojačavala je njegovu žeđ. Nije imao ni konopca ni krčag a bunar je bio dubok. Kao i svaki drugi čovjek, morao je čekati da netko dođe da crpe vodu. {IZ 59.5}

Jedna žena iz Samarije se približila, i kao da ga nije ni primjetila, napunila je svoj krčag vodom. U času kad je namjeravala da ode, Isus je zamolio da mu da vode da pije. {IZ 59.6}

Mržnja između Jevreja i Samarjana sprečavala je ženu da ponudi Isusu uslugu. Ali, Spasitelj je tražio da nađe ključ za njeno srce, i, umješnošću, koja je plod božanske ljubavi, zatražio je uslugu umjesto da je ponudi. Da je on ponudio uslugu, ona bi možda bila odbijena; ali povjerenje rađa povjerenje. Car neba prišao je ovoj prezrenoj duši, tražeći od nje uslugu. Onaj, koji je stvorio okean i koji zapovjeda vodama velikih dubina, onaj, koji otvara izvore i čini da rijeke teku, odmarao se kraj Jakovljevog izvora, čekajući da jedna tuđinka ugasi njegovu žeđ. {IZ 59.7}

Žena je primjetila, da je Isus Jevrejin. U svom iznenađenju zaboravila je da mu ispuni molbu, već je tražila da saznanjen razlog. „Kako ti, budući Jevrejin, možeš iskati od jedne žene Samarjanke da piješ?" {IZ 60.1}

Isus je odgovorio: „Da ti znaš dar Božji, i tko je taj, koji ti govori; daj mi da pijem, ti bi iskala u njega, i dao bi ti vodu živu". Drugim riječima: Ti se čudiš, što sam od tebe zatražio tako običnu uslugu kao što je ta, da mi daš gutljaj vode iz ovog izvora. Kad bi ti željela, ja bih ti dao da piješ vodu vječnog života. {IZ 60.2}

Žena nije shvatila Kristove riječi, ali je osjetila njihovu važnost. Njeno lakomisleno ponašanje promijenilo se u ozbiljnost. Misleći da jeIsus govorio o izvoru, koji se tu

nalazi, ona je kazala: „Gospode, ni zahvatiti nemaš čime, a izvor je dubok; odakle ćeš dakle uzeti vodu živu? E da li si ti veći od našeg oca Jakova, koji nam je dao ovaj izvor, i on je iznjega pio i svi njegovi?" Ona je vidjela pred sobom samo jednog žednog putnika, umornog i prašnjavog. U duhu je uspoređivala njega sa časnim patrijarhom Jakovom. Kao što je prirodno, gajila je misao, da se ni jedan bunar ne može uporediti sa onim, koji su patrijarsi iskopali. Gledala je unatrag na svoje pradjedove i unaprijed na dolazak Mesije; međutim Nada otaca, sam Mesija, stajao je porednje, a onato nije znala. Koliko žednih duša živi danas blizu izvora žive vode, pa ipak tako daleko traže izvor života. {IZ 60.3}

Isus nije odmah odgovorio na pitanje, koje se njega ticalo, nego je ozbiljnim glasom rekao: „Svaki, koji pije od ove vode, opet će ožednjeti, a koji pije odvode, koju ću mu ja dati, neće ožednjeti do vijeka; nego voda, koju ću mu ja dati bit će u njemu izvor vode, koja teče u život, vječni". Isus nije htio reći da bi samo gutljaj vode života bio čovjeku dovoljan. Onaj koji osjeti Kristovu ljubav željet će da od nje neprestano pije. Ništa drugo neće mu biti pretežnije. Njega neće privlačiti bogatstva, časti i zemaljska uživanja. Njegovo će srce uvijek težiti da primi vise žive vode. Onaj, koji otkriva duši njene potrebe, čeka samo priliku da utoli njenu glad i ugasi njenu žeđ. Svi se izvori mogu iscrpsti, bunari isprazniti i jezera presušiti, ali naš Spasitelj je nepresušivi izvor. Iz toga izvora se može uvijek piti; on se nikad ne će iscrpsti. Onaj tko u Kristu stanuje ima u sebi izvor blagoslova, „izvor vode, koji teče u vječnost". Na tom Izvoru možemo crpsti snagu i milost za sve svoje potrebe. {IZ 60.4}

Kad je Isus govorio o vodi života, žena ga je posmatrala sa velikom radoznalošću. On je probudio njeno interesovanje i izazvao u njoj želju da dobije dar, o kome je Isus govorio. Ona je dobro vidjela da on ne misli na vodu iz Jakovljevog izvora, jer je od te vode uvijek pila, a ipak nije ugasila žeđ. „Gospode", rekla je ona, „daj mi od te vode, da više ne ožednim i da ne dolazim više ovamo po vodu". {IZ 61.1}

Isus je malo promijenio razgovor. Prije nego što ova duša bude u stanju da primi dar, koji joj on želi dati, ona treba da prizna svoj grijeh i svoga Spasitelja. On joj je rekao: „Idi, zovni muža svoga, i dođi opet ovamo!" Ona je odgovorila: „Nemam muža". Ona se nadala da će time učiniti kraj neugodnim pitanjima. Ali Spasitelj joj je odgovorio: Pravo kažeš: nemam muža, jer si imala pet muževa, a onaj koga sada imaš nije ti muž". {IZ 61.2}

Ženu je obuzeo veliki strah. Jedna tajanstvena ruka okrenula je stranicu njenog života, otkrivši ono, što je ona mislila, da će moći sačuvati sakriveno. Tko je taj što može čitati tajne njenog života? Ona je sad mislila na vječnost, na budući sud, koji će otkriti sve što je sakriveno. {IZ 61.3}

Nije mogla to poreći; ipak je pokušavala da izbjegne tako mučan predmet. Kazala je velikim poštovanjem: „Gospode, vidim da si prorok”. Da bi ušutkala grižnju savjesti, otpočela je jednu religijsku raspravu. Ako je taj čovjek prorok, on će sigurno moći da joj objasni probleme, o kojima se toliko mnogo raspravljalo. {IZ 61.4}

Isus je strpljivo dozvoljavao da ona i dalje postavlja pitanja. Ali je sam čekao priliku da se opet vrati na glavni predmet. „Naši su se očevi molili na ovoj gori”, rekla je ona, „a vi kažete, da se treba moliti u Jeruzalemu”. Brdo Garizim se ocrtavalo na horizontu. Od njegovog razorenog hrama samo je stajao oltar. Između Jevreja i Samarjana vodila se raspra u pogledu pravog mjesta bogosluženja. Jedan dio samarjanskih predaka pripadao je nekada izraelskom narodu, ali zbog njihovog grijeha Gospod je dozvolio da ih pobijedi jedan neznabožački narod. Pomiješani sa neznabošcima za vrijeme više pokoljenja, njihova se religija postepeno iskvarila. Oni su, istina, tvrdili da im idoli služe samo za to da ih potsjete na živoga Boga, Gospodara svemira; ipak, narod je išao tako daleko, da je obožavao rezane likove. {IZ 61.5}

U doba Ezdre, kad se ponovo gradio jeruzalemski hram, Samarjani su željeli da učestvuju u njegovom podizanju. Ovo im je preimućstvo bilo uskraćeno, i zbog toga je između oba naroda nastalo veliko neprijateljstvo. Samarjani su sagradili svoj hram na brdu Garizim. Tamo su vršili bogosluženja po Mojsijevom obrednom zakonu, ali sa velikim primjesama idolopoklonstva. Na njih su uskoro došle velike nevolje, neprijatelj im je razorio hram, i činilo se kao da nad njima leži prokletstvo. Ipak su se držali svojih predanja i oblika svog bogosluženja. Nisu htjeli priznati ni hram jeruzalemski kao Božji hram, niti da je jevrejska religije viša od njihove. {IZ 61.6}

Isus je ženi odgovorio: „Ženo, vjeruj mi da ide vrijeme kad se nećete moliti Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu. Vi se molite onome, što ne poznajete, a mi se molimo onome, što poznajemo, jer je spasenje od Jevreja”. Isus se pokazao slobodan od svih predrasuda u pogledu Samarjana. Sada je pokušao da obori sve predrasude, koje je ta žena gajila protiv Jevreja. Naglasivši činjenicu, da je samarjanska vjera pokvarena idolopoklonstvom, on je izjavio, da su velike istine spasenja povjerene Jevrejima, i da iz njihove sredine treba da dođe Mesija. Sveto pismo pruža Jevrejima jasno okrivenje Božjeg karaktera, i upoznaje ih sa načelima Božje vladavine. Isus sebe ubraja među Jevreje, kojima se Bog otkrio preko proroka. {IZ 62.1}

Isus je htio da podigne misli svoje slušateljice iznad pitanja vanjskih oblika i ceremonija, kao i iznad spornih pitanja i prepirki. „Ali ide vrijeme, i već je nastalo, kad će se pravi poklonici klanjati Ocu u duhu i istini, jer takvih poklonika Otac hoće. Bog je duh, i koji mu se mole, u duhu i istini treba da mu se mole”. {IZ 62.2}

Žena je bila dirnuta Isusovim riječima. Nikad nije čula takve riječi od jednog svećenika svoga naroda niti od Jevrejina. Kad je pred njom bila otkrivena njena prošlost, postala je svijesna svoje bijede. Osjetila je žeđ duše, koju voda iz siharskog izvora ne će nikad moći da ugasi. Ništa, što je do sada upoznala, nije kod nje probudilo tako silnu želju. Isus joj je pokazao da može čitati tajne njenog života. Ipak je osjetila, da je našla u njemu jednog prijatelja, punog saučešća i ljubavi. Iako je čistota njegovog prisustva bila dovoljna da osudi njen grijeh, on ipak nije izgovorio nijednu riječ osude, naprotiv, on joj je govorio o svojoj milosti, koja je u stanju da preporodi njenu dušu. Ona je htjela da odgonetne njegov karakter. U njenom duhu uskrslo je pitanje: Nije li ovaj možda tako dugo očekivani Mesija? Ona mu je rekla: „Znam, da će doći Mesija, to jest Krist: ka on dođe, kazat će sve". Isus joj je odgovorio: „Ja sam, koji s tobom govorim". {IZ 62.3}

Ove su riječi pobudile vjeru u srcu ove žene. Ona je prihvatila iz ustiju božanskog Učitelja ovu značajnu izjavu. {IZ 62.4}

Ova je žena bila gotova da primi još veća otkrivenja, jer se interesirala za Sveto pismo, i Duh sveti je pripremio njeno srce da primi više vidjela. Razmišljala je o obećanju Staroga zavjeta: „Gospod, Bog tvoj, podignut će ti usred tebe, između braće tvoje, proroka kao što sam ja: njega poslušajte"!2 Ona je duboko željele da razumije to proročanstvo. Svjetlost je već počela obasjavati njen duh. Već je živa voda, duhovni život koju Krist daje svakoj žednoj duši, počela izvirati u njenom srcu. Duh Božji je djelovao na nju. {IZ 62.5}

Da je Isus govorio Jevrejima, koji su se sami gradili pravednima, o sebi kao Mesiji, on se ne bi mogao izraziti tako otvoreno, kako se izrazio pred ovom ženom. Prema njima bio bi mnogo uzdržljiviji. To što se uzdržava da kaže Jevrejima, i što su učenici kasnije bili pozvani da čuvaju u tajnosti, bilo je njoj otkriveno. Isus je znao, da će se Samarjanka poslužiti tim znanjem da druge upozna sa njegovom milošću. {IZ 63.1}

Učenici, kad su se vratili, začudili su se vidjevši Isusa u razgovoru sa ženom. Isus nije mislio na svoju žeđ niti je imao vremena da uzme hranu, koju su mu učenici donijeli. Kad je žena otišla, učenici su molili Isusa da jede. Našli su ga mirnog, zamišljenog, kao da je bio zanijet razmišljanjem. Lice mu je bilo obasjano svjetlošću, i oni su se bojali da će poremetiti njegovu vezu sa nebom. Međutim, znajući da je slab i umoran, smatrali su svojom dužnošću da ga potsjete na fizičke potrebe. Isus je bio ganut njihovom brigom prema njemu, ali im je kazao: „Ja imam da jedem jelo, za koje vi ne znate". {IZ 63.2}

Učenici su pitali: tko je mogao da donese Isusu hranu? Ali Isus im je objasnio: „Jelo je moje da izvršim volju onoga, koji me je poslao i da dovršim djelo njegovo". Isus se radovao, što je svojim riječima uspio probuditi savjest te žene. Vidio ju je, kako pije vodu života, i to je učinilo, da je zaboravio na svoju glad i žeđ. Služiti duši gladnoj i

žednoj istine, bila mu je veća radost, negoli da sam jede i pije. To je za njega bila utjeha i okrepljenje. Dobročinstvo je bilo život njegove duše. {IZ 63.3}

Naš Spasitelj želi da ga upoznamo. On očekuje naklonost i ljubav onih, koje je otkupio svojom krvlju. Neizrecivom željom čezne on da oni dođu k njemu, da bi imali život. Kao što majka očekuje osmijeh, kojim njeno dijete pokazuje da je poznaje, kojim se otkriva prvo buđenje razuma, tako Krist očekuje izraz zahvalne ljubavi, koji pokazuje, da je u duši započeo duhovni život. {IZ 63.4}

Žena, puna radosti slušajući Kristove riječi, jedva je mogla podnijeti ovo divno otkrivenje. Ostavivši krčag, vratila se u grad, da drugima objavi, što je čula. Isus je znao, šta ona namjerava. To, što je ostavila krčag, posvjedočavalo je o utisku Kristovih riječi. Usvojoj žarkoj želji da dobije vodu života, zaboravila je na ono, zbog čega je došla na izvor. Čak j;e zaboravila na Spasiteljevu žeđ, koju je namjeravala ugasiti. Srcem prepunim radosti žurila se, da drugima objavi dragocjenu svjetlost, koju je primila {IZ 63.5}

„Hodite da vidite čovjeka, koji mi je kazao sve šta sam učinila", rekla je ona ljudima u gradu. „Da nije to Krist"? Njezine su riječi dirnule njihova srca. Na njenom licu vidio se novi izraz, sva se njena spoljašnost izmijenila. U njima se pojavila želja da vide Isusa. „I oni izađoše iz grada i pođoše k njemu". {IZ 63.6}

Isus je još uvijek sjedio kraj bunara. Posmatrao je žitorodna polja, koja su se pružala ispred njega. Pokazujući učenicima ovu sliku, Isus je sa njom povezao jednu pouku: „Ne kažete li vi, da ima još četiri mjeseca do žetve? Eto, ja vam kažem: podignite oči svoje i pogledajte na njive, kako su već zrele za žetvu". Izgovarajući ove riječi posmatrao je grupu ljudi, koja se približavala izvoru. Četiri mjeseca je još trebalo do žetve, ali ovdje je zrela žetva čekala žeteoca. {IZ 64.1}

„Koji žanje, prima nagradu i sabira plod za život vječni, da se raduje zajedno i koji sije i koji žanje. Jer je u tome istinitoono, što se kaže: „jedan sije a drugi žanje". Ovim riječima Krist pokazuje na svetu službu, koju Bogu duguju oni, koji su primili evanđelje. Oni su pozvani da budu njegova živa oruđa. On od njih očekuje ličnu službu. Bilo da sijemo ili da žanjemo, mi radimo za Gospoda. Jedan sije žito; drugi skuplja snopove; sijač kao i žetelac, prima svoju platu. Obojica se raduju plodovima svoga rada. {IZ 64.2}

Riječi, koje je Isus kazao ženi kod Jakovljevog izvora, bile su dobro sjeme, koje je brzo niklo. Samarjani su slušali Isusa, i u njega povjerovali. Okruživši ga, obasipali su ga raznim pitanjima, i sa radošću su primili od njega razjašnjenja o mnogim stvarima, koje su im do tada bile nejasne. Slušajući ga, njihove je zbunjenosti pomalo nestajalo. Bili su slični narodu, koji je uronio u veliku tamu, ali je sada iznenada na njega pao zrak sunčeve svjetlosti, koji nagovještava puni dan. Ali taj kratak razgovor nije im bio

dovoljan. Htjeli su saznati više; željeli su da i njihovi prijatelji čuju divnog Učitelja. Pozvali su ga u svoj grad, i zamolili ga, da ostane kod njih neko vrijeme. On je pristao da ostane u Samariji dva dana, i veliki broj osoba je povjerovao u njega. {IZ 64.3}

Farizeji su prezirali Kristovu jednostavnost. Omalovažavali su njegova čuda, i tražili su znak, da je on zaista Sin Božji. Ali Samarjani nisu tražili znak, i Isus u njihovoj sredini nije učinio nikakva čuda, osim što je otkrio tajnu života žene Samarjanke kraj izvora. Ipak su ga mnogi primili, i u svojoj novoj radosti kazali su ženi: „Sada ne vjerujemo više za riječ, što nam ti reče, jer sami čusmo i poznasmo, da je ovaj zaista Spasitelj svijeta". {IZ 64.4}

Isus je počeo da obara zid, koji je rastavljao Jevreje od neznabožaca. Počeo je da propovijeda spasenje svim ljudima. Iako je pripadao jevrejskom narodu, Isus se slobodno družio sa Samarjanima, ne vodeći računa o običajima farizeja. Usprkos predrasuda, on se odazvao gostoprimstvu jednog prezrenog naroda. Spavao je pod njihovim krovom, jeo s njim za njihovim stolom, uzimajući hranu, koju su oni spremali i kojom su ga posluživali, učio je po njihovim ulicama i bio je prema njima neobično ljubazan i dobar. {IZ 64.5}

Spasitelj i danas vrši isto djelo, kao u času kad je nudio Samarjanki vodu života. Može se desiti da oni, koji se nazivaju njegovim učenicima preziru i izbjegavaju najniže društvene slojeve, ali nikakvi uslovi rođenja i narodnosti, nikakve životne prilike ne mogu odvratiti njegovu ljubav od ljudske djece. {IZ 65.1}

Kad je Isus sjeo da se odmori kod Jakovljevog izvora, on je dolazio iz Judeje, gdje je njegov rad imao malo uspjeha. Svećenici i rabini su Krista odbacili; oni, koji su se nazivali njegovim učenicima, nisu prepoznali njegov božanski karakter. Isus se osjećao slab i umoran, pa ipak nije propustio priliku, koja mu se pružila, da govori jednoj ženi, koja je živjela u grijehu i koja je bila tuđinka. {IZ 65.2}

Spasitelj nije čekao da se skupi veliki broj slušalaca. Često je počinjao da propovijeda malom broju osoba, koje su se skupljale oko njega; tada su se putnici jedan za drugim zaustavljali da čuju njegove riječi, tako da je uskoro veliko mnoštvo sa čuđenjem i strahom slušalo riječi božanskog Učitelja poslanog sa neba. Onaj, koji radi za Krista, treba isto tako revno da govori malom broju slušalaca kao i velikom. Možda samo jedna osoba sluša vijest, ali tko može kazati dokle će doprijeti njen utjecaj? Čak u očima učenika je Isusov razgovor sa Samarjankom izgledao beznačajan. Ali on je sa njom raspravljao revnije i rječitije negoli da je bio u prisustvu careva, poglavara ili prosvećenika. Pouke, koje je dao ovoj ženi, ponavljaju se do najudaljenijih krajeva zemlje. {IZ 65.3}

Čim je našla Spasitelja, Samarjanka je dovela druge ljude k njemu. Ona je pokazala, da je više prožeta misionskim duhom, negoli učenici. Učenici nisu vidjeli u Samariji ništa, što bi im se činilo, da je to polje, koje obećava veliku žetvu. Njihove su misli bile uprte na veliko djelo, koje treba da se svrši u budućnosti. Nisu opažali da sasvim blizu njih postoje polja zrela za žetvu. Zahvaljujući ženi, koju su prezirali, stanovništvo cijeloga kraja je imalo prilike da čuje Spasitelja. Ona je odmah odnijela vijest ljudima svoga kraja. {IZ 65.4}

Ova žena svojim primjerom pokazuje, kako djeluje prava vjera, kojoj je Krist predmet. Svaki pravi učenik, čim je nanovo rođen za Božje carstvo, postaje Kristov svjedok. Onaj, koji pije od vode života, postaje sam izvor života. Čim primi, odmah počinje davati drugima. {IZ 65.5}

Poglavlje 16—„Idi, sin je tvoj zdrav!”

Vijest o Kristovom povratku u Kanu ubrzo se proširila kroz Galileju, rađajući novu nadu kod svih bolesnih i nevoljnih. U Kapernaumu je ta vijest privukla pažnju jednog jevrejskog plemića, koji je bio u carevoj službi. On je imao sina, koji je bolovao od gotovo neizliječive bolesti. Liječnici su izjavili, da mu nema pomoći; ali kad je otac čuo o Isusu, odlučio je da od njega zatraži pomoć. Dijete je bilo tako bolesno, da su se bojali, da ne će dočekati očev povratak; ipak je ovaj plemić mislio, da treba lično doći Isusu. On se nadao, da će možda očeve molbe ganuti velikog Liječnika.1 {IZ 65.6}

Došavši u Kanu, našao je Isusa okruženog velikom gomilom ljudi. Bojažljivog srca prokrčio je sebi put do Isusa. Njegova se vjera pokolebala, kad je pred sobom ugledao čovjeka obučenog u jednostavno odijelo, pokrivenog prašinom i umornog od dugog puta. On je posumnjao da će taj čovjek moći da učini ono, zašto je došao da ga moli. Ipak je dobio mogućnost da govori sa Isusom; iznio mu je cilj svog dolaska i zamolio ga da pođe njegovoj kući. Ali Isus je već znao za njegov bol. On je vidio žalost tog oca prije nego što je ovaj napustio svoju kuću. On je takođe znao, da je taj čovjek u svojim mislima postavio uslove u pogledu svoje vjere u Krista. Jedino ako Krist usliši njegovu molbu, priznat će i on njega Mesijom. Dok je on čekao u najvećem strahu, Isus mu je progovorio: „Ako ne vidite znake i čudesa, ne vjerujete.” {IZ 66.1}

Spasiteljeve riječi su kao mlaz svjetlosti obasjale njegovo srce. On je shvatio, da je iz sebičnih razloga došao ka Isusu. Njegova kolebljiva vjera otkrila mu se u pravoj svjetlosti. U dubokom bolu shvatio je, da bi njegova sumnja mogla koštati života njegovo dijete. Vidio je da stoji pred onim, koji može čitati ljudske misli i kome je sve moguće. U smrtnom strahu obratio se Isusu sa molbom: „Gospode, siđi dok nije umrlo dijete moje”. On se vjerom uhvatio Krista kao nekada Jakov, koji je, boreći se sa anđelom, uskliknuo: „Ne ću te pustiti dok me ne blagosloviš”2. {IZ 66.2}

On je pobijedio kao Jakov. Spasitelj ne će napustiti dušu, koja je prionula uz njega moleći ga za svoje velike potrebe. „Idi”, rekao je on, „tvoj sin je zdrav”. Čovjek iz Kapernauma je napustio Spasitelja s mirom i radošću, koje do tada nikad nije poznavao. On je ne samo vjerovao, da je njegov sin ozdravio, nego je cijelim srcem primio Krista kao svoga Spasitelja. {IZ 66.3}

U isti čas oni, koji su bdjeli kod djeteta u njegovoj kući u Kapernaumu, primjetili su iznenadnu i neobjašnjivu promjenu. Sjenke smrti iščezle su sa bolesnikovog lica. Ugasli pogled opet se zapalio, oslabljeno i omršavljeno tijelo opet je dobilo snagu. Njegovo goruće tijelo postalo je opet nježno i zdravo; groznica ga je napustila. Kod djeteta se više nije opažao nikakav znak bolesti. Ono je mirno zaspalo. Začuđena porodica se radovala. {IZ 66.4}

Kana nije bila daleko od Kapernauma, tako da se otac mogao iste večeri vratiti kući; ali on nije žurio da se vrati. Tek sutradan ujutru je stigao kući. Kakav povratak! S velikim bolom u srcu bio je pošao da traži Isusa. Sunčeva svjetlost i pjesma ptica nisu mu činili radost već žalost. Koliko su sada njegovi utisci bili promjenjeni! Priroda mu se činila odjevena u novo ruho. Sve je gledalo drugim očima. Za vrijeme putovanja u tihim jutarnjim časovima, činilo mu se kao da se sva priroda njemu pridružila da slavi Boga. Dok se još nalazio daleko od kuće, došle su mu u susret sluge s namjerom da učine kraj njegovoj žalosti. On se nije iznenadio njihovom izvještaju, već ih je radoznalo upitao u koji je čas djetetu postalo bolje. Oni su mu odgovorili: „U sedam sati ga je groznica napustila". U istom času kad se otac oslonio na obećanje: „Tvoj sin je zdrav", božanska Ljubav je dirnula dijete, koje je bilo na umoru. {IZ 66.5}

Otac je požurio k sinu. Zagrlio ga je kao onoga, koji je uskrsnuo iz mrtvih, i bez prestanka je zahvaljivao Bogu za to divno ozdravljenje. Sada je želio da bolje upozna Krista. Kad je kasnije slušao njegovu nauku, on je sa cijelom svojom porodicom pristao uz Kristove učenike. Vijest o tom čudu se brzo proširila. U Kapernaumu, gdje je Krist učinio najveći broj svojih silnih djela, pripremljen je bio put za Kristovu ličnu službu. {IZ 67.1}

Carev čovjek je želio vidjeti ispunjenje svoje molitve prije nego što je povjerovao; ali trebalo je da najprije primi Isusove riječi da je njegova molba uslišena i da mu je blagoslov darovan. To je pouka, koju i mi treba da naučimo. Mi treba da vjerujemo ne zato, što vidimo ili osjećamo, da nas Bog čuje; mi treba da se uzdamo u njegovo obećanje. Kad vjerom dolazimo k Bogu, onda on prima svaku našu molbu. {IZ 67.2}

Poglavlje 17—Pozivanje učenika

Na Galilejskom moru rađao se dan. Učenici, umorni od beskorisnog noćnog rada, nalazili su se još u čamcima. Isus, došavši na morsku obalu, nadao se da će tu, daleko od naroda, koji ga je stalno okružavao, naći malo mira. Ali narod se i ovdje počeo skupljati oko njega u tolikom broju, da su ga uskoro pritiskivali sa svih strana. Učenici su se čamcima približili obali. Da bi izbjegao navalu mnoštva, Isus je ušao u Petrov čamac i zamolio svog učenika, da se malo otisnu od obale. Tako su ga svi mogli bolje vidjeti i čuti, i iz čamca je počeo da uči one, koji su se nalazili na obali.1 {IZ 67.3}

Broj prisutnih je sve više rastao. Starci, oslanjajući se na štapove, snažni seljaci sa okolnih brežuljaka, ribari, trgovci i rabini, bogati i učeni, ljudi svih godina, vodeći sa sobom bolesne i nevoljne — svi oni su se tiskali da čuju riječi božanskog Učitelja. {IZ 67.4}

Pošto je završio govor, Isus se obratio Petru, i pozvao ga da se otisne na morsku pučinu i da tamo baci mrežu. Ali Petar je bio obeshrabren. Cijelu noć nije ništa ulovio. Za vrijeme tihih noćnih sati razmišljao je o sudbini Ivana Krstitelja, koji se nalazio usamljen u zatvoru. Razmišljao je o budućnosti, koja je stajala pred Isusom i njegovim učenicima, o slabom uspjehu propovijedanja u Judeji, o zlobi svećenika i rabina. Čak ni u svom poslu nije uspijevao; i, dok je posmatrao prazne mreže, budućnost mu je izgledala tako mračna i obeshrabrujuća. „Učitelju”, rekao je on, čitavu noć smo lovili, ali nismo ništa ulovili; ali na tvoju riječ bacit ću mrežu”. {IZ 67.5}

Jedino noć je podesno vrijeme za lov mrežom u bistroj jezerskoj vodi. Baciti mrežu danju, poslije bezuspješnog noćnog lova, izgledalo je beskorisno; ali Isus je to zapovjedio, i učenici su poslušali iz ljubavi prema Učitelju. Simon i njegov brat su bacili mreže. Kad su pokušali da ih uzvuku, mreže su se proderale zbog težine riba. Bili su primorani da pozovu u pomoć Jakova i Ivana, i uskoro su obje barke bile tako natovarene, da je prijetila opasnost da potonu. {IZ 68.1}

Petar nije više mislio na barke niti na njihov teret. Ovo čudo, više nego ikoje drugo, kome je bio svjedok, bilo mu je dokaz Isusove božanske moći. Gledao je u Isusu onoga, koji zapovjeda cijeloj prirodi. Osjećao se nedostojnim u prisustvu božanskog Učitelja. Ljubav prema Učitelju, stid zbog svog nevjerstva, zahvalnost prema Kristovoj milosti, i iznad svega, svijesnost o svom grješnom stanju pred njegovom beskrajnom či-stotom: sva ta osjećanja su ga uzbuđivala. Dok su njegovi drugovi praznili mreže, Petar je pao pred Spasiteljeve noge uzviknuvši: „Gospode, otstupi od mene, jer sam grješan čovjek!” {IZ 68.2}

Ipak je Petar osjećao da ne može biti bez njega. Gospod mu je odgovorio: ”Ne boj se, od sada ćeš biti lovac ljudi”. Tek kad je Izaija posmatrao Božju svetost i priznao svoju

nedostojnost, bila mu je povjerena božanska vijest. Isto tako kad se Petar odrekao sebe i kad je osjetio svoju Zavisnost od božanske sile, bio je pozvan da radi za Krista. {IZ 68.3}

Prije nego što ih je pozvao da napuste svoje mreže i svoje ribarske čamce, Isus im je dao na znanje, da će se Bog brinuti za njihove potrebe, zato što je svoj čamac dao za evanđeosku službu, Petar je bio bogato nagrađen. Onaj koji je „bogat za sve, koji ga prizivaju", rekao je: „Dajte i dat će vam se: mjeru dobru, nabijenu i stresenu i prepunu dat će vam u naručje vaše".2 Tako su bile nagrađene žrtve učenika. Svaka žrtva za njega bit će nagrađena po „velikom bogatstvu njegove milosti".3 {IZ 68.4}

Za vrijeme ove žalosne noći provedene na Jezeru, daleko od Krista, učenike je obuzimala sumnja, i oni su se umorili zbog uzaludnog rada. Ali njegovo prisustvo je oživjelo njihovu vjeru i dalo im radost i uspjeh. Tako je i sa nama; bez Krista je naš rad besplodan, i mi smo skloni obeshrabrenju i gunđanju. Ali kad je on uz nas, kad radimo pod njegovim nadzorom, obradovani smo dokazom njegove sile. Sotonino je djelo da obeshrabri dušu; a Kristovo je da joj ulije vjeru i nadu. {IZ 69.5}

Duboka pouka, koju je trebalo učenici da nauče ovim čudom namijenjena je i nama: onaj, koju je svojom riječju privukao morske ribe, može privući ljudska srca vezom svoje ljubavi, i tako svoje sluge učiniti lovcima ljudi. {IZ 69.1}

Ovi ribari iz Galileje bili su jednostavni i neškolovani ljudi; ali Krist, svjetlost svijeta, pripremio ih je za djelo, za koje ih je izabrao. Spasitelj nije prezirao obrazovanost; obrazovanje duha je blagoslov, kada je u Božjoj službi i pod nadzorom njegove ljubavi; međutim Isus nije obraćao pažnju na mudrace svoga vremena; njihova sebičnost i samopouzdanje smetali su im da vole čovječanstvo, koje strada i da postanu suradnici Čovjeka iz Nazareta. Gospod Isus traži suradnju poslušnih oruđa, koja će objaviti njegovu milost. Prvo što treba da učini onaj, koji želi da postane Božji suradnik, jeste da nauči da ne gaji samopouzdanje; samo na taj način možemo postati slični Kristu u karakteru. To se ne postiže školskim znanjem, nego mudrošću, koja se stiče jedino kod božanskog Učitelja. {IZ 69.2}

Isus je izabrao ribare, koji nisu bili prožeti predanjima i zabludama svoga vremena: ljude po prirodi obdarene, ponizne i željne nauke, koje je mogao pripremiti za svoju službu. U svakodnevnom životu susrećemo ljude, koji vrše najobičnije dužnosti, i koji imaju, iako nisu svijesni, sposobnosti koje, kada bi ih razvili, učinile bi ih slavnima. Dodir vješte ruke probuđuje uspavane sposobnosti. Takvi ljudi bili su pozvani da postanu Kristovi suradnici i imali su preimućstvo da mu se pridruže. Veliki ljudi ovoga svijeta nisu nikada imali takvog Učitelja. Kada su učenici izašli iz Spasiteljeve škole, to

više nisu bili prosti i neobrazovani ljudi. Oni su se duhom i karakterom približiili Kristu, i kad su ih ljudi vidjeli, odmah su znali da su bili sa Isusom. {IZ 69.3}

Odgoj se ne sastoji samo u iznošenju znanja: to je također davanje oživljujuće energije, koja se prima dodirom uma sa umom, duše sa dušom. Samo život rađa život. Koliko li je preimućstvo bilo za učenike, koji su tri godine bili u svakodnevnom dodiru sa ovim božanskim životom iz koga izviru sva dobra, kojima se obogatio svijet. Više od svih svojih drugova, Ivan, ljubljeni učenik, bio je pod utjecajem tog veličanstvenog života. „Jer život se javi, i vidjesmo ga, i svjedočimo, i javljamo život vječni, koji bješe u Ocu i javi se nama". „I od punine njegove mi svi primismo blagodat za blagodaću."4 {IZ 69.4}

Apostoli Gospodnji nisu imali u sebi ničeg da se sobom hvale. Uspjeh, koji su imali u radu, pripisivali su jedino Bogu. Život tih ljudi i slavno djelo, za koje ih je Bog osposobio da ga izvrše, pokazuju, šta je Bog voljan učiniti za sve one, koji su vjerni i poslušni. {IZ 69.5}

Tko Krista najviše ljubi, učinit će najviše dobra. Nema granice kori- snoj djelatnosti onoga, koji, odrekavši se sebe. daje u svom srcu mjesta Duhu Svetome i posvečuje cio svoj život Bogu. Ako se ljudi potčine po- trebnoj disciplini ne žaleči se i ne sustajuči na putu, Bog će ih iz časa u čas i iz dan u dan poučavati. Bog želi da otkrije svoju milost. On će učiniti da kroz ljude, kao njegova oruda, obilno teče voda spasenja na njegov narod, ako ovaj otkloni sve smetnje. Kad bi se jednoštavne ljude ohrabrilo da učine sve dobro što mogu učiniti, kad se ne bi zadržavala njihova revnost, onda bi Krist imao stotine radnika tamo, gdje sada ima samo jednoga. {IZ 70.1}

Bog uzima ljude kakvi jesu i izgraduje ih za svoju službu, samo ako mu se predaju. Kad dušą primi Božjeg Duha, on oživljuje sve njene spo- sobnosti. Kada se netko potpuno posveti Bogu, on se pod vodstvom Sve- tog Duha skladno razvija i osposobljava da shvati i ispuni Božje zahtjeve. Slab i kolebljiv karakter postaje jak i čvrst. Stalnom pobožnošču krščanin pomalo stvara izmedu sebe i Krista tako usku vezu, da postepeno postaje duhom i karakterom sličan njemu. Kroz ovu vezu sa Kristom proširit će se njegov vidik. Njegov će se um izoštriti i njegov će sud biti pravedniji. Sunce pravde će svojom snagom oživjeti onoga, koji želi da se posveti Kristovoj službi, i on će radati obilne plodove na slavu Boga. {IZ 70.2}

Poglavlje 18—Isus u Kapernaumu

U vrijeme kad bi se vračao sa svojih putovanja, Įsus je stanovao u Kapernaumu. Zato se Kapernaum i zvao „njegov grad”. Taj se grad pro- stirao na obali Galilejskog mora blizu prekrasne Genezaretske ravnice. {IZ 70.3}

Kapernaum, smješten na drumu, koji vodi iz Damaska u Jeruzalem i Egipat, kao i prema Sredozemnom Moru, bio je vrlo živo mjesto. Kroz njega su prolazili ljudi iz raznih krajeva, ali su se tu zaustavljali u toku putovanja da bi se odmorili. Tu je Isus susretao ljude iz svih naroda i društvenih slojeva, bogate i velike, kao i siromašne i jednostavne. Odavde se njegova nauka prenijela u druge krajeve i mnoge porodice. Ljudi su bili pokrenuti da proučavaju proročanstva, pažnja im je bila skrenuta na Spasitelja, i svijet se upoznao s njegovim radom. {IZ 70.4}

U sinagozi Kapernauma įsus je govorio o carstvu, koga je došao da osnuje, i o djelu, koje je trebalo da ispuni: da oslobodi sotonine sužnje. Iznenada ga je prekinuo jedan bolan uzvik. Jedan čovjek sa nečistim duhom dojurio je u sredinu mnoštva, vičući: „Šta je tebi do nas, Isuse Nazare- čanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te tko si: Svetac Božji!” {IZ 70.5}

Sve je obuzeo nemir i strah. Slušaoci su bili uznemireni, i više nisu slušali njegove riječi. To je bio cilj, koji je sotona sebi postavio uvodeći svoju žrtvu u sinagogu. Ali Isus je zaprijetio demonu: „Umukni, i iziđi iz njega. I oborivši ga đavo u sredinu, iziđe iz njega, i ni malo mu ne naudi”.1 {IZ 71.1}

Sotona je pomračio duh ovog jadnika. Kristovoprisustvo je u njegaulilozraksvjetlosti. On je želio da se oslobodi sotonine vlasti; ali đavo se protivio Kristovoj sili. Kada je ovaj čovjek htio da zatraži Kristovu pomoć, zli duh je stavio svoje riječi u njegova usta i izmamio iz njega uzvik užasa. Nesrećnik je međutim bio donekle svijestan da se nalazi kod onoga, koji ga može osloboditi, ali ga je sila sotone zadržala kada je pokušao da dohvati tu moćnu ruku, i morao je drukčije da se izrazi nego što je ranije mislio. Strašna je borba nastupila između sotonine moći i njegove želje za slobodom. {IZ 71.2}

Onaj, koji je pobijedio sotonu u pustinji, nalazio se licem k licu sa neprijateljem. Đavo je upotrebio svu svoju moć, da bi zadržao svoju žrtvu. Napustiti i ovoga puta svoj plijen, to bi značilo prepustiti pobjedu Isusu. Ljudi su mislili da će zlostavljani nesrećnik izgubiti život u borbi sa neprijateljem, izazivačem njegove propasti. Ali Spasitelj je progovorio sa silom, i sužanj je bio oslobođen. Čovjek, koji je bio opsjednut zlim duhom, stajao je radosno, slobodan i gospodar nad sobom pred zadivljenim mnoštvom. Sam đavo je dao svjedočanstvo o božanskoj sili Spasitelja. {IZ 71.3}

Oslobođeni čovjek hvalio je Boga. Te oči, koje su ranije bijesno sijevale, sada su otsjajivale razumom i prolijevale suze zahvalnice. Mnoštvo je zanijemilo od čuda. Kad su ponovo došli k sebi, svi su uskliknuli: „Kakva je to riječ? Vlašću i silom zapovjeda nečistim duhovima, i izlaze!”. {IZ 71.4}

Svojim vladanjem navukao je ovaj čovjek na sebe ovu nevolju, kojom je postao strašan prizor za prijatelje i teret sebi. Zaslijepljen grešnim uživanjima, mislio je da učini od života neprekidnu zabavu. Nije mislio da će postati predmet užasa za svijet i sramota za porodicu. Mislio je da može da provodi vrijeme u ludostima, koja je smatrao nevinim. Ali kad je jednom pošao nizbrdo, teško je bilo da se zaustavi. Njegove plemenite osobine pokvarila je neumjerenost, i sotona je potpuno zagospodario njime. {IZ 71.5}

Kajanje je kasnije nastupilo. Da bi povratio zdravlje, gotov je bio da žrtvuje sve: uživanja i bogatstvo, ali sada je bio bez nade, plijen zloga. Stupio je na tle neprijatelja, i sotona je zavladao svim njegovim sposobnostima. Kušač ga je zaveo svojim čarima; kad je nesrećnik bio u njegovoj vlasti, neprijatelj se pokazao okrutan i strašno ga je mučio. Tako biva onome koji popušta grijehu; put grijeha, koji je grešniku u početku privlačan, na kraju se završava očajanjem. {IZ 71.6}

Vrijeme kada je Krist vršio svoju ličnu službu među ljudima bilo je obilježeno najvećom djelatnošću sotonine sile. Vjekovima su se sotona i njegovi anđeli trudili da zavladaju nad tijelom i dušom ljudi, da bi ih srozali u grijeh i bolest: zatim su optuživali Boga da je on kriv za tu bijedu. Isus je htio ljudima otkriti Božji karakter. On je došao da slomi sotoninu moć i da oslobodi njegove sužnje. Novi život, nebeska ljubav i sila djelovali su na ljudska srca; zato je ustao knez zla, da zadrži svoju vlast. Sotona je prikupio sve svoje snage i na svakom koraku se protivio Kristovom djelu. {IZ 72.1}

Sredstvo, kojim je Krist pobijedio sotonu, stoji nam još na raspolaganju: to je sila Božje riječi. Bog se ne nameće nama silom; ali ako želimo da ga upoznamo i tvorimo njegovu ljubav, dato nam je ovo obećanje: „Poznat ćete istinu, i istina će vas izbaviti”. „Tko želi volju Božju činiti, razumjet će da li je ova nauka od Boga”.2 Vjerom u ova obećanja može svako da se oslobodi iz zamke zabluda i ispod vlasti grijeha. {IZ 72.2}

Svatko je slobodan da izabere svoga gospodara. Nitko nije tako nisko pao, nitko nije tako nedostojan da ne bi mogao naći oslobođenje u Kristu. Bijesni, kad je počeo da se moli, izgovorio je samo sotonine riječi; ipak, Isus je čuo neizraženu molbu njegovog srca. Nijedan vapaj duše u nevolji, iako taj vapaj ne može da se izrazi riječima, ne ostaje bez odgovora. Oni, koji odluče da učine zavjet sa nebeskim Bogom, ne će biti prepušteni vlasti sotone ili slabostima tijela. Spasitelj ih poziva da se obrate njemu za pomoć i da se s njime pomire.3 Duhovi tame će se boriti da zadrže dušu pod svojom vlašću, ali nebeski anđeli će upotrebiti u njenu korist nadmoćniju silu. Spasitelj kaže: „Hoće li se junaku

uzeti plijen, i hoće li se zarobljeni pravednik osloboditi?" „Da, roblje junaku uzet će se i plijen jakome otet će se, jer ću se ja preti sa onima, koji se s tobom pru, i sinove tvoje ja ću izbaviti".4 {IZ 72.3}

Ljudi su se još nalazili u sinagozi pod utiskom onoga, što se dogodilo, kad se Isus povukao u Petrovu kuću, da se za trenutak odmori. I ovdje je vladalo žalosno raspoloženje. Petrova tašta je bila bolesna. Mučila ju je teška groznica. Isus ju je izliječio od bolesti, i bolesnica je ustala i služila Učitelju i njegovim učenicima. {IZ 72.4}

Glas o Kristovim djelima raširio se po cijelom gradu Kapernaumu. Ljudi se nisu usuđivali da dođu ka Isusu da ih izliječi u subotu, jer su se bojali rabina; ali čim je sunce zašlo, nastalo je veliko vrenje. Stanovnici grada izlazlili su iz svojih kuća, dućana i trgova, da uđu u skromnu kuću, gdje je Isus stanovao. Pristizali su bolesnici nošeni na svojim posteljama ili opirući se o svoje štake; drugi su dolazili hramajući, pridržavani od svojih prijatelja. {IZ 72.5}

Satima su dolazili i odlazili, jer nitko nije znao da li će Liječnik biti još sutra tamo. Kapernaum nije nikada ranije doživio takav dan. Radosni uzvici pobjede i oslobođenja ispunjavali su zrak. Spasitelj se radovao u sreći, koju je izazvao oko sebe. Njegovo je srce bilo ganuto saučešćem kad je gledao stradanja onih, koji su dolazili k njemu. Radovao se, što je mogao da im vrati zdravlje i sreću. {IZ 73.1}

Isus nije prestao da radi sve dok nije izliječio posljednjeg bolesnika. Tek kasno u noć mnoštvo je otišlo, i na Simonovu kuću se spustila tišina. Tada, poslije dugog i zamornog dana, našao je Isus odmor. Ali dok je grad još počivao u snu, „ujutro vrlo rano ustavši iziđe, i otide nasamo, i ondje se moljaše Bogu".5 {IZ 73.2}

Tako su prolazili prvi dani Kristove zemaljske službe. Često je otpuštao svoje učenike da bi im omogućio da se kod kuće odmore; ali on se sa blagošću protivio svim njihovim naporima, da ga i za trenutak odvrate od njegovog posla. Cijeli je dan bio u poslu, učeći neuke, liječeći bolesne, vraćajući vid slijepima, hraneći mnoštvo naroda. {IZ 73.3}

Uveče i ujutro rano odlazio je na brdo, da se tamo moli svome Ocu. Često se dešavalo, da je cijele noći provodio na molitvi i u razmišljanju, da ujutro rano opet otpočne svoj rad među ljudima. {IZ 73.4}

Rano ujutro Petar i njegovi drugovi obavijestili su Isusa da ga već traže stanovnici Kapernauma. Učenici su doživjeli gorko razočaranje videći, kako je do sada Isus bio priman. Poglavari jeruzalemski su htjeli da ga pogube; njegovi lični sugrađani su htjeli da mu oduzmu život; ali Kapernaum ga je oduševljeno primio, i nada učenika je opet oživjela. Možda će se među ovim Galilejcima, željnim slobode, naći sljedbenici njihovog Učitelja. Ali mnogo su se iznenadili, kad su čuli Isusove riječi: „I drugim

gradovima treba mi propovijedati evanđelje o carstvu Božjem; jer sam na to poslan".6 {IZ 73.5}

Usred uzbuđenja, koje je vladalo u Kapernaumu, prijetila je opasnost da se izgubi iz vida cilj Kristovog djela. Isus se nije zadovoljavao time da privuče na sebe pažnju kao čudotvorac ili iscjelitelj. On je želio da skrene pažnju na sebe kao spasitelja. Ovi su ljudi bili skloni da povjeruju da je on došao kao car da uspostavi zemaljsko carstvo; on je htio da odvrati njihov pogled od zemaljskoga i upravi na duhovne vrijednosti. Svjetski uspjeh ne bi dolikovao njegovom radu. {IZ 73.6}

Divljenje bezbrižnog mnoštva nije mu bilo po volji. U toku svoga života, on nikada nije htio da se ističe. Sin čovječiji nije htio da prima čast, koju svijet daje položaju, bogatstvu ili obdarenosti. Isus nije upotrebljavao nijedno sredstvo, kojim se ljudi služe da zadobiju naklonost ili da izazovu poštovanje. Mnogo stoljeća prije njegovog rođenja prorečeno je o njemu: „Ne će vikati niti glas podići, niti će se glas njegov čuti po ulicama. Trske stučene ne će prelomiti, i sveštila, koje se puši ne će ugasiti; javljat će pravdu po istini. Ne će klonuti niti malaksati, dokle ne postavi pravdu na zemlji".7 {IZ 73.7}

Farizeji su nastojali da se istaknu strogo ispunjavajući obrede i hvališući se svojom pobožnošću i dobrim djelima. Revnost za vjeru pokazivali su u tome, što su se o njoj stalno prepirali. Protivničke sekte su se međusobno oštro prepirale, i često su se na ulici čuli gnjevni glasovi učenih zakonika upletenih u borbu o raznim tačkama nauke. {IZ 74.1}

Isusov je život bio sasvim drukčiji. On se nije upuštao u bučnu prepirku, nije se hvalio pobožnošću, nije tražio ljudsko odobravanje. Krist je bio sakriven u Bogu, i Bog se otkrio u karakteru svoga Sina. Isus je htio da to otkrivenje postane predmet ljudskih misli, i da tom otkrivenju daju čast. {IZ 74.2}

Sunce pravde nije odjednom zasvijetlilo svojim punim sjajem, da ne bi svojom slavom zasjenilo svijet. O Kristu je napisano: „Jer mu je izlazak kao zora"8 Dan se rađa postepeno, tjerajući noćni mrak i budeći ljude. Tako se rodilo i Sunce pravde, noseći „zdravlje na svojim zracima".9 {IZ 74.3}

Poglavlje 19—Iscjeljenje gubavog i uzetog

Od svih bolesti poznatih na Istoku, guba je bila najstrašnija. Njena neizlječivost, zaraznost i njene strašne posljedice izazivale su strah i kod najhrabrijih. {IZ 74.4}

Mnogo je gubavaca živjelo u kraju gdje je Isus propovijedao. Ovi su nesretnici čuli kako se govori o djelima Mesije, i jedan zrak nade obasjavao je njihovu bijedu. Ali od vremena proroka Elizeja nije se dogodilo nijegno iscjelenje gubavoga, i zato nisu smjeli očekivati ni od Isusa da učine čudo, koje dosada nije ni za jednog čovjeka učinio. Tu se ipak nalazio jedan gubavac, čija se vjera probudila. Ali kako da se to biće isključeno iz ljudskog društva, približi Isusu, kako da se pokaže Liječniku? Hoće li Krist izliječiti njega, nesretnika, koga je pogodila po svojoj prilici Božja kazna. Ne će li ga prije prokleti, kako su to činili farizeji pa i liječnici, i ne će li mu zapovjediti da se povuče iz nastanjenih mjesta? Mislio je na sve što je čuo o Isusu. Još nitko nije u zalud tražio pomoć od njega. Jadnik je odlučio da potraži Isusa. U gradove nije smio ulaziti; možda će sresti Mesiju na kakvom brdskom putu ili kad propovijeda u polju. Poznate su mu bile sve teškoće takvog poduhvata, ali nije mu se pružila nikakva druga mogućnost. {IZ 74.5}

Gubavac se uputio ka Spasitelju, koji je, okružen mnoštvom, propovijedao na obali Jezera. Iako je zastao na izvjesnoj udaljenosti, ipak su do njega razgovjetno dopirale pojedine Spasiteljeve riječi. Vidio je kako Isus polaže ruku na bolesne. Vidio je kako hromi, slijepi, uzeti i mnogi drugi teški bolesnici ustaju odjednom potpuno zdravi, hvaleći Boga za svoje oslobođenje. Njegova je vjera ojačala. Pošao je naprijed. Zaboravio je na zabranu, koje se morao pridržavati, na sigurnost naroda, na strah, koji su svi osjetili, kad su ga opazili. Mislio je samo na radosnu nadu, da će ga Isus izliječiti. {IZ 74.6}

Pojava njegova bila je odvratna. Bolest je užasno napredovala, i strašno je bilo gledati raspadanje tijela. Ljudi su uzmicali od straha da bi izbjegli njegov dodir. Nastalo je guranje. Neki su pokušavali da ga uklone od Isusa, ali uzalud. On nije nikoga vidio ni čuo. Nije primjećivao njihov izraz gnušanja. Gledao je samo na Božjeg Sina. Čuo je samo glas, koji je umirućima vraćao život. Približio se Isusu i bacio se pred njegove noge, uzkliknuvši: „Gospode, ako hoćeš, možeš me očistiti ! ”1 {IZ 75.1}

Isus je položio ruku na njega i rekao: „Hoću, očisti se!” {IZ 75.2}

Odmah se kod gubavog dogodila promjena. Njegovo je tijelo ozdravilo, njegovi živci su dobili raniju osjetljivost, a mišići čvrstoću. Gruba i ranjava koža, obilježje gube, zamijenjena je nježnom kožom kao u zdravog djeteta. {IZ 75.3}

Isus je zapovjedio tome čovjeku da ne razglašava čudo, koje je učinjeno na njemu, već da se odmah pokaže u hramu sa jednim darom. Ovaj će se dar primiti tek pošto svećenik pregleda darivaoca i ustanovi da je sasvim čist. Ma koliko bio nepoželjan ovaj zahtjev izliječenog, ipak se on morao podvrći pregledu, da bi se ustanovilo njegovo stanje. {IZ 75.4}

Pismo naglašava Isusov zahtjev da izliječeni ne govori o tome šta mu je učinjeno, nego da se odmah pokaže svećenicima. „I zaprijetivši mu odmah odasla ga, i reče mu: gledaj da nikome ništa ne kažeš, nego idi te se pokaži svećeniku, i prinesi za očišćenje svoje što je zapovjedio Mojsije za svjedočanstvo njima". Da su svećenici znali, kako se gubavi izliječio, njihova bi ih mržnja prema Kristu nagnala da izreknu sud, koji ne bi odgovarao istini. Zato je Isus želio da se taj čovjek pokaže u hramu prije nego što tamo stigne glas o čudu. Tako će izliječeni dobiti nepristrasnu odluku i imat će pravo da se vrati svojima. {IZ 75.5}

Isti svećenici, koji su osudili gubavoga na izgnanstvo, posvjedočili su njegovo ozdravljenje. Njihova javno proglašena i zabijeležena odluka bila je svjedočanstvo u Kristovu korist. Izliječeni čovjek, koji je bio na osnovu izjave svećenika natrag primljen u izraelski narod, postao je živ svjedok o svome Dobročinitelju. Radosno je prinio svoj dar, hvaleći Isusovo ime. Svećenici su se uvjerili o božanskoj moći Spasitelja. Njima se pružila prilika da upoznaju istinu i da se raduju vidjelu. Ako bi odbacili ovu svjetlost, ona bi ih za uvijek ostavila. Mnogi su zaista odbacili svjetlost; ali ipak ona nije bila uzalud; mnoga su srca bila dirnuta, iako tada to nisu pokazivala. Za vrijeme Isusovog života izgledalo je da njegovo djelo nailazi na mali odziv kod svećenika i zakonika. Kasnije poslije njegovog uznesenja, mnogi svećenici „pokoravahu se vjeri".2 {IZ 75.6}

Očistivši gubavog od njegove strašne bolesti, Krist je dao sliku o svome djelu, o djelu, koje se sastoji u čišćenju ljudi od njihovih grijeha. Onaj, koji se pojavio pred Isusom, bio je „sav pokriven gubom". Smrtni otrov je obuzeo cijelo njegovo tijelo. Učenici su pokušali da spriječe svog Učitelja, da se ne dotakne gubavoga, jer tko se gubavca dotakao, postao je nečist. Isus ne samo da se nije opoganio, već je svojim dodirom prenio na bolesnoga silu, koja oživljuje: gubavac se očistio. Tako je i sa gubom grijeha, koja je duboko ukorijenjena, smrtonosna, i koje ni jedno ljudsko sredstvo ne može očistiti. „Sva je glava bolesna, i sve srce iznemoglo. Od pete do glave nema ništa zdravo: nego uboj i modrice i rane gnojave".3 Isus, iako nastanjen među ljudima, nije navukao na sebe nikakvu nečistotu. Njegovo prisustvo pružalo je grešniku silu ozdravljenja. Svakome, tko se bacio pred njegove noge, moleći vjerom: „Gospode, ako hoćeš možeš da me očistiš", on je odgovorio: „Hoću očisti se!" {IZ 76.1}

Isus nije odmah ozdravljao one, koji su to od njega tražili. Ali gubavac je dobio milost čim je zatražio. Kada se molimo za zemaljska dobra, naša molitva ne će biti odmah

uslišena, i može se dogoditi da nam Bog ne da baš ono što tražimo. Drukčije je kada se molimo za oslobođenje od grijeha; Isus je uvijek gotov da nas očisti od grijeha, da nas učini svojom djecom i da nam omogući da živimo svetim životom. Krist se „sam dade za grijehe naše, da nas izbavi od sadašnjega svijeta zloga, po volji Boga i Oca našega".4, „I ovo je sloboda, koju imamo k njemu, da ako što molimo po volji njegovoj, posluša nas. I kad znamo, da nas sluša, štogod molimo, znamo da će nam dati, što ištemo u njega". „Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehe naše i očisti nas od svake nepravde".5 {IZ 76.2}

Istu istinu propovijedao je Krist ozdravljenjem uzetoga iz Kapernauma. Ovo čudo imalo je cilj da pokaže da on ima vlast da oprašta grijehe. Iscjelenje uzetoga služi također da objasni druge važne istine. Ono je izvor nade i ohrabrenja. Ono također sadrži jednu opomenu u vezi sa optužbama farizeja. {IZ 76.3}

Uzeti, kao i gubavi, izgubio je svu nadu na ozdravljenje. Bolest ovog čovjeka bila je posljedica grešnog života, i grižnja savjesti je još više zagorčavala njegove patnje. Mnogo vremena ranije obraćao se on firizejima i liječnicima, nadajući se da će dobiti neko olakšanje u svojim fizičkim i moralnim patnjama. Ali ovi su hladno odgovorili, da je njegov slučaj neizliječiv, i propustili su ga Božjem gnjevu. Farizeji su smatrali nevolje posljedicom božanskog negodovanja, i uvijek su se držali po strani od bolesnih i nevoljnih. Međutim, ovi koji su se gradili toliko svetima, često su bili mnogo više grešni nego nevoljni, koje su osuđivali. {IZ 76.4}

Uzeti, potpuno nemoćan i utonuo u očajanje, nije vidio nikakvu mogućnost pomoći. I evo, ljudi mu govore o divnim Isusovim djelima. Kazali su mu da su i drugi, grešni i bolesni kao i on, ozdravili; i čak su se gubavi očistili. Prijatelji, koji su mu o tome pričali, uvjeravali su ga da i on može ozdraviti, ako uspije da se približi Isusu. Ali sjećanja na uzrok njegove bolesti potislo je tu nadu. On se bojao da sveti Liječnik možda ne će htjeti ni da podnese njegovo prisustvo. {IZ 77.1}

Međutim ovaj je čovjek manje težio za ozdravljenjem tijela negoli za oproštenjem svojih grijeha. Kad bi samo mogao vidjeti Isusa, kad bi dobio uvjerenje da su mu grijesi oprošteni, i kad bi dobio nebeski mir, bio bi gotov da živi ili umre, kako je Božja volja! Oh, kada bi ja mogao doći pred njega! uzdisao je umirući bolesnik. Vremena nije bilo za gubljenje. Njegovo izmučeno tijelo je već pokazivalo znake raspadanja. On je zamolio svoje prijatelje, da ga na njegovoj postelji odnesu ka Isusu. Ovi su na to radosno pristali. Ali naroda je bilo toliko oko kuće i u kući, da se bolesnik i njegovi prijatelji nisu mogli približiti Isusu niti ga čuti. {IZ 77.2}

Isus je propovijedao u Petrovoj kući. Učenici su po svome običaju također bili kraj njega. Farizeji i zakonici, iz svih sela Galileje, Judeje i Jeruzalema, došli su da uhode

Isusa, tražeći razloga da bi ga optužili. Osim njih, tu je bilo revnih i iskrenih duša, ali također radoznalih i nevjernih. Tu su se nalazili predstavnici raznih narodnosti i raznih društvenih slojeva. „I sila Gospodnja iscjelivaše ih". Duh Božji lebdio je nad zborom, ali ga farizeji i zakonici nisu primjećivali. Oni nisu osjećali nikakvu potrebu, zato nije bilo tu ozdravljenja za njih. „Napuni gladne blaga, i bogate otpusti prazne".6 {IZ 77.3}

Oni, koji su nosili uzetoga, uzalud su pokušali da prokrče put kroz gomilu. Bolesnik je gledao oko sebe s neiskazanom strepnjom. Kako da se odrekne nade, kad je pomoć, koju je tako dugo očekivao, tako blizu? Zamolio je prijatelje, da ga podignu na krov kuće, i kroz jedan otvor spustili su ga pred Isusove noge. Govor je bio prekinut. Spasitelj je posmatrao žalosno lice okrenuto bojažljivo k njemu i vidio je kako oči, uprte u njega, mole pomoć. On ih je razumio: sam on je privukao k sebi tog čovjeka, koga su mučili nemir i sumnja. Dok je uzeti bio još kod kuće, Spasitelj je već govorio njegovoj savjesti. Kad se pokajao od savojih grijeha i kad je povjerovao da ga božanska sila može izliječiti, Spasitelj je počeo ulijevati u njegovo gladno srce svoju oživlavajuću milost. Isus je vidio, kako se kod tog čovjeka budi znak vjere; vidio je kako ta vera raste i postaje uvjerenije da je on jedina nada grešnika; vidio je, kako ta vjera postaje čvršća pri svakom novom naporu da dođe k njemu. {IZ 77.4}

Spasitelj je tada progovorio, i njegove su riječi zvučale u ušima bolesnika kao veličanstvena muzika: „Čovječe, opraštaju ti se grijesi". I gle duša bolesnikova oslobađa se očajanja; mir oproštenja ulazi u njega i otsjajiva na njegovom licu. Njegovih bolova nestaje, cijelo se njegovo biće mijenja. Uzeti je ozdravio! Grešniku su oprošteni grijesi. {IZ 78.1}

Jednostavnom vjerom primio je Isusove riječi kao obećanje novog života. Ništa više nije tražio. Osjećao je toliko blaženstvo da to nije mogao ni iskazati. Nebeska svjetlost obasjala je njegovo lice, i strah je obuzeo sve prisutne, koji su posmatrali taj prizor. {IZ 78.2}

Rabini su nestrpljivo očekivali da vide, kakav će stav zauzeti Isus. Sjećali su se kako je ovaj bolesnik tražio pomoć od njih, kako su mu porušili svaku nadu na ozdravljenje, uskratili svako saučešće. Ni to im nije bilo dovoljno: kazali su mu da je zbog svojih grijeha pod Božjim prokletstvom. Toga su se sjetilikad su vidjelipredsobombolesnoga. Primjetili su sakolikiminteresovanjempratesviovajprizor, i osjećali su užasanstrahvideći da gubeutjecajnadnarodom. Krist je rekao da se uzetomopraštajugrijesi. Farizeji su smatrali ove riječikaohuluna Boga, i smatrali su tokaodovoljangrijeh da Isusaosude. {IZ 78.3}

Kazali su u svom srcu: „Ovaj huli na Boga, jer tko može opraštati grijehe osim jedini Bog"? {IZ 78.4}

Strogi Isusov pogled prisilio je ove ljude da šute: „Zašto zlo mislite u srcima svojima? Jer šta je lakše reći: opraštaju ti se grijesi ili reći: ustani i hodi? Ali da znate da vlast ima Sin čovječiji na zemlji opraštati grijehe, reče uzetome: ustani! uzmi svoju postelju i idi svojoj kući". {IZ 78.5}

Onaj, koga su na postelji donijeli Isusu, stajao je pred njime na snažnim i čvrstim nogama. Njegovim žilama počela je da struji oživljavajuća krv. Svaki je organ njegovog tijela oživio. Pojavilo se rumenilo zdravlja mjesto smrtnog bljedila. „I odmah ustade pred njima, i uze na čemu ležaše i otide kući svojoj hvaleći Boga. Svi se začudiše i hvaljahu Boga, i puni straha govorahu: Čuda se nagledasmo danas!" {IZ 78.6}

O divna Kristova ljubavi, koja se spuštaš da liječiš grješne i nevoljne, da ublažavaš boli čovječanstva, koje pati! O čudesna silo, koja pomažeš ljudskoj djeci. Tko može još da sumnja u vijest spasenja? Tko može da bude ravnodušan prema milosti Spasitelja, punog saučešća? {IZ 78.7}

Potrebna je bila stvaralačka moć da se povrati zdravlje tom tijelu koje se već, takoreći, raspadalo. Isti glas, koji je zapovjedio da uđe život u čovjeka stvorenog od praha zemaljskog, zapovjedio je da se pojavi život u uzetome na samrti. Ista sila, koja je dala život tijelu, obnovila je srce. Onaj koji kod stvaranja „progovori i postade", koji „zapovjedi i pokaza se", dao je život i ovoj duši, mrtvoj zbog prijestupa i grijeha. Ozdravljenje tijela bilo je dokaz one sile, koja je obnovila srce. Krist je zapovjedio uzetome da ustane i ide. „Da znate", rekao je on, „da Sin čovječji ima vlast opraštati grijehe". {IZ 78.8}

Uzeti je našao u Kristu zdravlje duše i tijela. Duhovnom ozdravljenju je slijedilo fizičko ozdravljenje. Ovu pouku ne treba da izgubimo iz vida. I danas hiljade njih trpe od fizičkih bolesti, koji, kao uzeti, čeznu za glasom: „Opraštaju ti se grijesi!" Teret grijeha, sa svojim nemirom i nezadovoljenim željama, jeste izvor njihovih bolesti. Oni ne mogu naći olakšanje, dok ne dođu ka Liječniku duša. Mir, koji samo on može dati, pružit će snagu duši i zdravlje tijelu. {IZ 79.1}

Isus je došao „da raskopa djela đavolska". U njemu „bješe život". On je rekao: „Ja dođoh da imaju život i izobilje". On je „Duh koji oživljava".7 On i danas ima istu vlast da daje život, kao i u vrijeme kada je na zemlji liječio bolesne i davao oproštenje grešnicima. „On ti prašta sve grijehe i iscjeljuje sve bolesti tvoje".8 {IZ 79.2}

Onima, koji su prisustvovali ozdravljenju uzetoga, činilo se, kao da se nebo otvorilo, da im otkrije slavu boljeg svijeta. Kad je čovjek koji je tog časa ozdravio, prolazio kroz mnoštvo, hvaleći na svakom koraku Boga i noseći radosno svoju postelju, narod je u strahu uzmaknuo, da mu načini prolaz; i svatko je šapnuo svome susjedu: „Danas se nagledasmo čuda!" {IZ 79.3}

Farizeji, nijemi od čuđenja, videći da im je izmakla prilika da svoja zla osjećanja uliju u narod, osjetili su da su pobjeđeni. Bili su napušteni, jer divno djelo, koje je učinjeno u korist toga čovjeka, koga su oni prepustili Božjem gnjevu, učinilo je velik utisak na narod. Ovi su učitelji vidjeli da Krist ima vlast, koju su pripisivali samo Bogu. Ostali su zbunjeni i postiđeni, osjećajući, iako to nisu htjeli priznati, prisustvo jednog višeg Bića, čije dostojanstvo i dobrota stoje u tolikoj suprotnosti sa njihovom nadutošću. Sto im je jasnije bilo da Isus ima na zemlji vlast opraštati grijehe, to su se s većom upornošću držali svog nevjerstva. Izašli su iz Petrove kuće, gdje su upravo prisustvovali ozdravljenju uzetoga, i otišli da stvore novu zavjeru, kako da ušutkaju Božjeg Sina. {IZ 79.4}

Najteže i najzastarjelije fizičke bolesti nisu mogle odoljeti Kristovoj sili; ali bolest duše pokazala se mnogo upornijom kod onih, koji su zatvorili oči da ne vide svjetlost. Guba i uzetost nisu bile toliko strašne kao fanatizam i nevjerovanje farizeja. {IZ 79.5}

U kući uzetoga bila je velika radost, kad se on vratio zdrav, noseći na leđima postelju, na kojoj su ga malo prije polako odnijeli. Ljudi su se skupili oko njega sa suzama zahvalnicama; nisu mogli da vjeruju svojim očima. On je pred njima stajao potpuno zdrav. Njegove ruke, ranije bespomoćne, pokoravale su se njegovoj volji. Njegova suha i mlitava koža postala je svježa i rumena. Išao je čvrstim, slobodnim korakom. Njegovo je lice izražavalo radost i nadu, a tragove grijeha i stradanja zamijenio je izraz čistote i mira. Radosne pjesme hvale penjale su se ka Bogu iz ove kuće, i Bog se slavio kroz svoga Sina, koji je obeshrabrenome vratio nadu i iznemoglome zdravlje. Ovaj čovjek je bio gotov, kao i njegova porodica, da svoj život preda Kristu. Nikakva sumnja nije uznemiravala njihovu vjeru, nikakvo nevjerstvo nije slabilo njihovu odanost onome, koji je donio radost ovoj tužnoj kući. {IZ 79.6}

Poglavlje 20—Izbor dvanaestorice apostola

„Isus se zatim pope na goru i dozva koje htjede, i oni dođoše k njemu. I postavi dvanaestoricu da budu s njim, i da ih pošalje da propovijedaju„1. {IZ 80.1}

Nedaleko od Galilejskog mora, na gori pod sjenkom drveća, pozvao je Isus dvanaestoricu u apostolsku službu. Tu je održao i svoju čuvenu propovijed na gori. Isus je volio polja i brežuljke. U prirodi, pod vedrim nebom, propovijedao je radije nego u hramu ili u sinagogama. Nijedna sinagoga ne bi mogla da primi mnoštvo, koje je išlo za njim. Ali on je učio narod u polju i gajevima i zbog toga, što je volio prirodu. Svako mirno mjesto bilo je za njega sveti hram. {IZ 80.2}

Došlo je vrijeme da se postave prvi temetji Crkve, koja je trebala poslije Kristovog uznesenja predstavljati Krista na zemlji. Spasitelj je odveo svoje učenike na omiljeno mjesto, jer im nijedan skupocjeniji hram nije stajao na raspoloženju. Divne uspomene i svečane opomene primljene toga dana, ostale su mu zauvijek u sjećanju povezane sa ljepotama brda, dolina i mora. {IZ 80.3}

Isus je pozvao učenike da bi ih poslao kao svoje svjedoke: da objave svijetu šta su čuli i vidjeli. Nijedno ljudsko biće nije još bilo pozvano za tako važnu službu, iznad koje je bila jedino Kristova služba. Trebalo je da oni budu Božji suradnici u djelu spasavanja svijeta. Kao što su u staro doba dvanaest patrijaraha bili predstavnici Izraela, tako je dvanaest apostola trebalo da pretstavljaju evanđeosku crkvu. {IZ 80.4}

Spasitelj je dobro poznavao karakter ljudi, koje je izabrao. Poznavao je sve njihove slaboste i njihove pogreške. Znao je kakvoj će opasnosti biti izloženi, kakvu će odgovornost morati da nose, i njegovo se srce zabrinulo za njegove izabranike. Cijelu je noć ostao sam na brdu pokraj Galilejskog mora, moleći se Bogu za njih, dok su oni spavali na podnožju brda. U zoru ih je pozvao k sebi, jer je imao da im saopći važnu stvar. {IZ 80.5}

Ovi učenici su već neko vrijeme sudjelovali s Kristom u radu. Ivan i Jakov, Andrija i Petar, kao i Filip, Natanael i Matej bili su uže povezani s njime od ostalih, i prisustvovali su većem broju njegovih čuda. Petar, Jakov i Ivan, koji su bili gotovo uvijek s njime i imali priliku da gledaju njegova djela, da slušaju njegove riječi, sačinjavali su uži krug njegovih učenika. Ivan je bio u još užoj vezi sa Isusom, on je bio njegov omiljeni učenik. Spasitelj je njih sve ljubio, ali Ivan se odlikovao sposobnošću da prima pouke. Mladi od ostalih, on je u djetinjskom povjerenju otvorio svoje srce Spasitelju. Tako se uspostavila srdačna veza između njega i Krista, i kroz njega su objavljene Božjem narodu najdublje Kristove pouke. {IZ 81.1}

Dok je Isus pripremao učenike za posvećenje, neki čovjek, koji nije bio pozvan, navaljivao je da bude primljen. To je bio Juda Iskariotski, koji se također smatrao Isusovim sljedbenikom. On je došao s molbom, da ga Isus primi u uži krug učenika, Izjavio je ozbiljno i naizgled iskreno: „Učitelju, ja idem za tobom kuda god pođeš". Isus ga nije ni odbio, a nije ga ni pozdravio dobrodošlicom, već mu je odgovorio ozbiljnim glasom: „Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda; a Sin čovječji nema gdje glave skloniti".2 Juda je vjerovao da je Isus Mesija; pridruživši se apostolima, mislio je da sebi osigura visok položaj u novome carstvu. Isus, svojim riječima o siromaštvu, želio je da iskorijeni tu njegovu nadu. {IZ 81.2}

Učenici su naročito željelida vide Judu u svojoj sredini. Pošto je bio lijepe spoljašnosti, obdaren visokim sposobnostima i vrlo vješt, učenici su ga ponudili Isusu sa preporukom, da on može vrlo dobro poslužiti njegovom djelu. Bili su vrlo iznenađeni kada su vidjeli, kako ga je Isus hladno primio. {IZ 81.3}

Učenici su bili razočarani, što Isus nije tražio suradnju izraelskih vođa. Sa njihovog gledišta bilo je pogrešno što nije tražio da ti utjecajni ljudi podupru njegovo djelo. Oni bi čak posumnjali u Isusovu mudrost, da nije htio da primi Judu. Kasnija povijest toga čovjeka pokazala im je koliko je opasno obazirati se na ljudsko mišljenje, kada treba odlučiti, da li je netko sposoban ili nesposoban za Božje djelo. Surađivati s takvim ljudima, kakve su učenici preporučivali, to bi značilo povjeriti djelo u ruke neprijatelja. {IZ 81.4}

Juda, pridruživši se Isusovim učenicima, osjetio je ljepotu Kristovog karaktera. Osjećao je utjecaj božanske sile, koja je privlačila duše Spasitelju. Onaj, koji nije htio da prelomi trsku stučenu niti da ugasi svještilo, koje se puši, nije htio da odbije dušu, koja je imala tako slabu težnju za svetošću. Spasitelj je čitao Judino srce. Predviđao je u koliku dubinu bezakonja će taj čovjek pasti, ako ne dozvoli da ga milost Božja oslobodi. Primivši toga čovjeka, Isus mu je omogućio, da bude svaki dan u dodiru sa njegovom nesebičnom ljubavlju. Juda je mogao postati građanin Božjeg carstva, da je pristao da otvori svoje srce Kristu, da bi božanska milost istjerala iz njega demona sebičnosti. {IZ 81.5}

Bog uzima ljude kakvi jesu, sa svim onim što je ljudsko u njihovom karakteru, i izgrađuje ih za svoju službu, ako žele da se njemu pokore i slušaju njegovu nauku. On ih izabira usprkos njihovoj nesavršenosti, da se milošću Božjom promijene u njegovu sliku, da upoznaju istinu i da je sprovode u život. {IZ 82.1}

Juda je imao istu priliku da stekne božansko znanje kao ostali učenici. Slušao je iste dragocjene pouke. Ali poslušnost istini, koju je Krist tražio, bila je u suprotnosti s

Judinim željama i namjerama. On se nije htio odreći svojih misli, da bi primio mudrost, koja dolazi s neba. {IZ 82.2}

Koliko nježnosti je Spasitelj pokazao prema onome, koji će ga izdati. U svom učenju Isus je naglašavao načela dobročinstva, koja udaraju u sam korijen sebičnosti. On je pred Judom žigosao odvratni karakter lakomstva, i taj učenik je mogao da zna, da je Isus upravo ocrtao njegov karakter i obilježio njegov grijeh, ali nije htio da prizna i ostavi svoje pogreške. Uzdajući se suviše u sebe, umjesto da se odupre iskušenjima, on je nastavio da ide svojim putem prijevare. Krist je stajao pred njime kao živ primjer onoga, što je trebalo da on postane, da je prihvatio božansko posredovanje i pomoć; ali, Kristove pouke su uzalud dopirale do Judinih ušiju. {IZ 82.3}

Isus nije Judu strogo ukorio zbog njegove sebičnosti. Iako mu je pokazao da čita njegove misli, kao otvorenu knjigu, on je tog zabludjelog čovjeka podnosio božanskom strpljivošću. Stalno ga je upućivao na dobro, tako da Juda nije imao opravdanja, što je odbacio nebesku svjetlost. {IZ 82.4}

Umjesto da živi po otkrivenoj svjetlosti, Juda je više volio da ostane u grijehu. Gajio je zle želje, osvetu, mračne i nedobronamjerne misli, i na kraju je sotona potpuno zavladao njime. Juda je postao predstavnik Kristovog neprijatelja. Kad se Juda pridružio Kristu, imao je izvjesne osobine, pomoću kojih je mogao da postane izvor blagoslova za Crkvu. Da se dragovoljno potčinio Kristovom jarmu, postao bi jedan od prvih medu apostolima. Ali kad god bi Isus spomenuo njegove mane, on je zatvarao svoje srce, i u svojoj oholosti i sebičnosti gajio je svoje častoljubive namjere, te se tako onesposobio za službu, koju mu je Bog povjerio. {IZ 82.5}

Svi učenici su imali velike nedostatke, kada su bili pozvani u Isusovu službu. Sam Ivan, koji je stajao u najužoj vezi s blagim i poniznim Spasiteljem, nije bio blage ni popustljive naravi. Njega i njegovog brata nazvao je Isus „sinovima groma”. Svaki nedostatak obzira prema Spasitelju, kada su bili s njime, izazvao je kod njih negodovanje i borbenost. Ivan je bio nagle prirode, osvetljiv, kritički raspoložen, ohol, častoljubiv i želio je zauzeti prvo mjesto u Božjem carstvu. Ali je iz dana u dan mogao da posmatra Isusovu nježnost i strpljivost, koja je bila sušta suprotnost njegovom naprasitom karakteru. Poslušao je pouke o poniznosti i strpljivosti, koje su mu bile date. Otvorivši svoje srce božanskom utjecaju, nije se zadovoljio samo time da čuje Spasiteljeve riječi, nego je htio da ih sprovodi u život. Njegovo je „ja” bilo sakriveno u Kristu; naučio je da se stavlja pod njegov jaram i da nosi njegovo breme. {IZ 82.6}

Isus je upućivao učenicima ukore i opomene; ipak Ivan i njegova braća nisu ga ostavili; oni su se držali njega usprkos njegovih ukora. Spasitelj, sa svoje strane, nije ih

napustio zbog njihove slabosti i njihovih zabluda. Oni su do kraja dijelili s njime nevolje i primali od njega pouke. Posmatranjem Krista njihov se karakter promijenio. {IZ 83.1}

Apostoli su se vrlo razlikovali po svojim navikama i sposobnostima. Tu se nalazio carinik Levije Matej; Simon, prozvan revnitelj, koji nije trpio nikakvo pogađanje s rimskom vlašću; Petar, plemenit i nagao; Juda, sebičan i tvrdica; Toma, čije je srce bilo dobro, ali plašljiv i bojažljiv; Filip, sporog, duha i sklon sumnji; najposlije sinovi Zebedejevi, častoljubivi i iskreni, i njihova braća. Svi su se ovi ljudi skupili, svaki je imao svoje mane i naklonosti ka zlu, nasljedne ili stečene. Svi, članovi Božje porodice u Kristu, trebalo je da dostignu jedinstvo u vjeri, u nauci i duhu. Bilo je potrebno da prolaze kroz iskušenja, da podnose žalosti, ali među njima ipak ne će doći do rascjepa dok Krist bude stanovao u njihovim srcima. Njegova ljubav trebalo je da učini da se međusobno vole; Kristove pouke trebalo je da postignu da među njima vlada sloga, jedinstvo, jedan duh, jedno mišljenje. Krist je trebalo da bude glavno središte; ukoliko se više približe Krista, utoliko će se više približiti jedan drugome. {IZ 83.2}

Isus nije izabrao anđele, koji nisu pali, da budu njegovi pretstavnici kod ljudi, već ljudska bića, podvrgnuta istim slabostima kao i oni, koje nastoje da spasu. Da bi svijet bio spasen, bila je potrebna suradnja između Boga i čovjeka. Krist je obukao čovječju prirodu. Da bi čovječanstvo došlo u vezu s Bogom, Bogu je bio potreban čovjek. Tako je i sa slugama ili vjesnicima Isusa Krista. Čovjeku je potrebna sila izvan i iznad njega, da obnovi u njemu Božje obličje i da ga osposobi za Božje djelo; ali, to ne isključuje potrebu suradnje čovjeka. Ako se čovjek oslanja na božansku snagu, i ako Krist vjerom stanuje u srcu, tada, zahvaljujući Božjoj suradnji, čovjekova sila postaje sila na dobro. {IZ 83.3}

Onaj, koji je pozvao galilejske ribare, poziva danas ljude u svoju službu. On i danas želi da otkrije kroz nas svoju moć kao nekad kroz svoje prve učenike. Makar koliko bili nesavršeni i grešni, Spasitelj nam nudi da budemo njegovi drugovi i sljedbenici. Poziva nas da primimo njegove božanske pouku, da bismo, združeni s njime, bili sposobni da ispunimo njegovo djelo. {IZ 83.4}

„Ali ovo blago nosimo u zemljanim sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga, a ne od nas”.3 Zbog toga je propovijedanje evanđelja povjereno grešnim ljudima, a ne anđelima. To pokazuje da Božja sila djeluje kroz slaba ljudska oruđa; to nas potstrekava da vjerujemo da sila koja je druge spasla uprkos njihovih slabosti, može spasti i nas. Oni, koji sami imaju slabosti, moći će „imati saučešća prema onima, koji ne znaju i prema zabludjelima”.4 Budući da su sami bili u opasnosti, oni poznaju opasnosti i teškoće puta, i mogu pomoći onima, koji se nalaze u sličnim prilikama. Ima duša ožalošćenih zbog sumnje, umornih od tereta slabosti, čija vjera nije kadra da prihvati nevidljivo, ali jedan

prijatelj, koji prilazi k njima vidljivo umjesto Krista, može poslužiti kao karika i spojiti njihovu slabu vjeru sa Kristom. {IZ 84.1}

Mi treba da smo suradnici anđela u objavljivanju Isusa svijetu. Oni nestrpljivo čekaju našu suradnju, jer čovjek treba da uspostavi vezu sa čovjekom. A kad se potpunim posvećenjem predamo Kristu, anđeli se raduju što mogu preko naših riječi otkriti Božju ljubav. {IZ 84.2}

Poglavlje 21—Propovijed na Gori blaženstva

Isus je rijetko sakupljao svoje učenike nasamo, da bi im davao pouke. Njegovi slušaoci nisu bili samo oni, koji su već poznavali put istine. On je želio da govori mnogima, koji su još bili u neznanju i zabludama. Svoju nauku istine objavljivao je ljudima najrazličitijeg obrazovanja. On je sam bio istina; njegova su bedra bila uvijek zapregnuta, ruke su mu uvijek bile gotove da blagosilaju. Opomenama, molbama i ohrabrenjem nastojao je uvijek da podigne one, koji su se njemu obraćali. {IZ 84.3}

Propovijed na gori, iako određena naročito učenicima, bila je izgovorena pred mnoštvom. Poslije rukopoloženja apostola, Isus je sa njima pošao ka morskoj obali. Tu se rano ujutro počeo skupljati narod. Pored običnih posjetilaca iz galilejskih gradova, tu je bilo i ljudi iz Judeje, pa čak i iz Jeruzalema; bilo ih je iz Pereje, iz Dekapolisa; iz Idumeje, kraja koji se nalazio na jugu Judeje; iz Tira i Sidona, feničanskih gradova na Sredozemnom Moru. „Mnoštvo veliko, čuvši što on čini, dođe k njemu", „da se iscjeljuje od svojih bolesti... jer iz njega izlažaše sila i iscjeljivaše ih sve". 1 {IZ 84.4}

Obala je bila suviše uska, tako da ga ne bi mogli svi slušati makar i stajali, te ih je Isus poveo u pozadinu, na brdo. Popevši se na jednu zelenu visoravan, koja je pružala dovoljno mjesta za veliko mnoštvo, sio je na travu, a učenici i narod sjeli su oko njega. {IZ 84.5}

Učenici su sjedjeli sasvim do Isusa. Iako se mnoštvo tiskalo oko njega, učenici, pažljivi slušaoci, znali su da je njihova dužnost da ne pro-puste nijednu njegovu pouku, da bi razumjeli istinu, koju je trebalo kasnije da objave svim zemljama i svim vjekovima. {IZ 85.1}

Okupljeni oko Učitelja,' sa osjećanjem da će čuti nešto neobično, mislili su da stoje pred neposrednim uspostavljanjem njegovog carstva. Mnoštvo, ispunjeno mišlju o budućem slavnom carstvu, strpljivo je čekalo, a na njihovim licima čitala se najveća radoznalost. Tu je bilo književnika i farizeja, koji su čeznuli za danom kada će moći da zavladaju nad omraženim Rimljanima, i kada će uživati u bogatstvu i sjaju velikog svjetskog carstva. Siromašni seljaci i ribari mislili su na obećanje da će njihovi bijedni stanovi i njihov oskudan život biti zamijenjeni raskošnim palatama i lakšim životom. Nadali su se da će njihovo grubo sukno, koje im je služilo danju kao ogrtač a noću kao pokrivač, Krist zamijeniti bogatim i skupocjenim haljinama pobjednika. Sva su srca drhtala od ponosa pri pomisli, da će izabrani Izrael biti uzvišen pred narodima, i da će Jeruzalem postati prijestonica svjetskog carstva. {IZ 85.2}

Krist je razočarao ove njihove nade u pogledu zemaljske veličine. Svojom propovijedi na gori nastojao je da poruši ono, što je podigao lažni odgoj, i želio je da da svojim slušaocima pravi pojam o svome carstvu i svome karakteru. On, međutim, nije otvoreno

napao zablude naroda; videći bijedu, koju je grijeh navukao na svijet, on nije tu bijedu htio potpuno razotkriti. Govorio im je o nečem mnogo boljem nego što su oni znali. Umjesto da se bori protiv njihovih neispravnih shvatanja o Božjem carstvu, on im je govorio o uvjetima ulaska u to carstvo, prepuštajući da svaki sam donese zaključak o prirodi toga carstva. Istine, koje je tom prilikom iznosio, nisu od manje važnosti za nas, negoli za narod, koji je tada išao za njim. Nama je isto tako potrebno, kao i njima, da upoznamo načela, koja su temelj Božjeg carstva. {IZ 85.3}

Prve riječi koje je Krist uputio narodu na gori bile su riječi blagoslova2. Blago onima, rekao je on, koji uviđaju svoje duhovno siromaštvo, koji osjećaju potrebu za spasenjem. Evanđelje treba da se propovijeda siromašnima, a ne oholima, koji se osjećaju bogati, i kojima ništa ne treba; ono treda da se propovijeda poniznim ljudima, skrušenog duha. Samo je jedan izvor za očišćenje od grijeha, a on je pristupačan onima, koji su siromašni duhom. {IZ 85.4}

Oholo srce misli da samo može zaslužiti spasenje; ali jedino Kristova pravda može da nam osigura ulazak u nebo. Spasitelj ne može ništa učiniti za spasenje čovjeka, dok ovaj ne prizna svoju slabost i dok se ne odrekne svoje pravde i dragovoljno ne potčini božanskom utjecaju. Samo pod tim uvjetom može primiti dar, koji je Bog odlučio da mu da. Sve stoji na raspoloženju duši, koja osjeća potrebu za tim darom. Ona ima slobodan pristup onome, koji raspolaže svim u punini. „Ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji živi u vječnosti, kome je ime Sveti: na visini i u svetinji stanujem, i sa onim tko je skrušena srca i smjerna duha, oživljujući duh smjernih i oživljajući srca skrušenih”3. {IZ 85.5}

„Blago onima, koji plaču, jer će se utješiti”. Te riječi ne znače da plač sam po sebi ima moć da izbriše grijehe. One ne odobravaju neku uobraženost ili lažnu poniznost. Učitelj nije mislio na malodušnost ili na kakvo jadikovanje. Iako smo žalosni zbog grijeha, ipak treba da se radujemo što smo djeca Božja. {IZ 86.1}

Mi smo često žalosni, jer nam naša djela donose zle posljedice; ali to nije pravo pokajanje. Iskren bol zbog grijeha je plod djelovanja Svetog Duha. Duh otkriva nezahvalnost srca, koje je ravnodušno prema Spasitelju i koje ga žalosti, i on nas dovodi skrušene podnožju križa. Svaki grijeh zadaje Kristu novu ranu. Kad pogledamo na onoga koga smo ranili svojim grijesima, plakat ćemo zbog naših grijeha, koji su ga ožalostili. Takav plač nas vodi da se odreknemo grijeha. {IZ 86.2}

Ljudi ovog svijeta smatrat će takav bol slabošću; ali to je sila, koja nerazdvojno spaja dušu, koja se kaje, sa Nevidljivim. Ona pokazuje da Božji anđeli donose duši milost, koju je ona izgubila zbog tvrdoće srca i prijestupa. Suze pokajanja su kao kapi kiše, koje prethode blistanju sunca. Ovaj bol je preteča radosti, koja će biti za dušu izvor života. „Samo priznaj bezakonje svoje, priznaj da si bila nevjerna Gospodu, Bogu svome”; „ne

ću na vas obratiti gnjevno lice, jer sam milostiv”.4 „Žalosnima u Sionu on namjerava da da vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto žalosti, haljinu svečanu umjesto klonula duha”5. {IZ 86.3}

Ima utjehe i za one, koji plaču u nevolji i bolu. Gorčina stradanja i poniženja bolja je od grešnog uživanja. Kroz nevolje nam Bog otkriva mane našeg karaktera, da bismo njegovom milošću pobijedili svoje slabosti. Stranice našeg života, koje bi ostale nepoznate, otvaraju se pred nama, i iznenada nailazi kušanje da pokaže da li primamo Božje ukore i savjete. Kad na nas dođe kušanje, ne treba da se gnjevimo i žalostimo. Ne treba da se protivimo i pokušavamo da pobjegnemo iz Kristovih ruku. Bolje je da se ponizimo pred Bogom. Božji putevi izgledaju našoj ljudskoj prirodi teški i žalosni. Ipak Božji putevi su puni milosti, i njihov je kraj spasenje. Ilija nije znao šta traži, kad je u pustinji rekao da mu je dosta života i da želi umrijeti. Gospod je dobar, on nije uzeo njegovu riječ doslovno. Ilija je još imao da izvrši veliki posao; i kad je dovršio svoje životno djelo, nije trebalo da umre obeshrabren i usamljen. Nije sišao u zemaljski prah, nego se uznio u slavu na ognjenim kolima ka Božjem prijestolu. {IZ 86.4}

Žalosnome upućuje Bog ove riječi: „Vidio sam puteve njegove i iscjelit ću ga, i vodit ću ga i utješit ću ga, njega i sve one koji sa njim plaču”. „Okrenut ću u radost žalost njihovu, utješit ću ih. Dat ću im veselje poslije žalosti njihove”.6 {IZ 87.1}

„Blago krotkima”. Teškoće, na koje nailazimo, mogu se mnogo ublažiti krotošću, koja je sakrivena u Kristu. Ako imamo Kristovu poniznost, nećemo se obazirati na ljudski prezir, prebacivanja i neprilike, kojima smo svaki dan izloženi, i to nas više ne će ožalošćavati. Savlađivanje samoga sebe je najbolji znak plemenitosti pravog kršćanina. Onaj, kome uvrede i rđavi postupci oduzimaju mir i povjerenje, ne daje Bogu priliku da se otkrije kroz njega u svome savršenstvu. Poniznost srca, koja je znak naše veze s nebom, osigurava nam pobjedu u Isusu Kristu. {IZ 87.2}

„Visok je Gospod i on vidi poniznoga”.7 Bog s nježnošću gleda na one, koji otkrivaju blag i ponizan Kristov karakter. Ma kako ih svijet prezire, Bog ih veoma cijeni. Ne će samo mudri, veliki, dobrotvori, revni i marljivi radnici primiti dozvolu za nebo, već i oni, koji su siromašnog duha, koji čeznu za Kristom, koji su poniznog srca i koji jedino žele da ispune Božju volju. Ovima je ulaz širom otvoren. Oni će biti među blaženima, koji su oprali i obijelili svoje haljine u krvi Jagnjeta. „Zato su pred prijestolom Božjim i služe mu dan i noć u crkvi njegovoj; i onaj, što sjedi na prijestolu, uselit će se u njih”.8 {IZ 87.3}

„Blago gladnima i žednima pravde”. Duša svijesna svoje nedostojnosti bit će gladna i žedna pravde, i ova želja ne će biti uzaludna. Oni, koji u svom srcu daju mjesta Isusu, iskusit će njegovu ljubav. Svi, koji žele nositi obličje Božjeg karaktera, bit će

zadovoljeni. Sveti Duh ne ostavlja nikada bez pomoći dušu, koja gleda na Isusa. On uzima od onoga što je u Kristu i daje njoj. Ako je pogled stalno uprt na Krista, djelo Svetog Duha ne će prestati dok se duša ne preobrazi u Kristovo obličje. Cista ljubav ispunit će dušu i osposobit će je da dostigne najviši ideal, i da stekne znanje o nebeskim stvarima, tako da joj ne će ništa nedostajati od onoga, što sačinjava puninu. {IZ 87.4}

„Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi". {IZ 87.5}

Tko je milostiv, dobit će milost, i tko je čista srca, vidjet će Boga. Svaka nečista misao prlja dušu, slabi moralno osjećanje i briše utiske, koje je Sveti Duh proizveo na srcu. Nečista misao pomračuje duhovni pogled, da ljudi ne mogu gledati Boga. Gospod može i želi da oprosti grešniku, koji se kaje, ali i poslije oproštenja na duši ostaju ožiljci. Tko želi da jasno razumije duhovnu istinu, treba brižljivo da se kloni svake nečiste **rijeci i misli.** {IZ 87.6}

Ali Kristove riječi obuhvataju više negoli samo čulnu nečistotu i ceremonijalno oskvrnjenje, što je kod Jevreja bilo najvažnije. Sebičnost nam sprečava da ne možemo gledati Boga. Sebičan čovjek pretstavlja sebi Boga onakvim, kakav je on sam. Dok se ne odreknemo ovoga, ne možemo shvatiti Boga, koji je ljubav. Samo nesebično srce, ponizna i vjerna duša vidjet će Boga kao biće „milostivo i žalostivo, sporo na gnjev, bogato milošću i vjernošću".9 {IZ 87.7}

„Blago onima koji mir grade". — Istina rađa Kristov mir. Ovaj mir je u skladu sa Bogom. {IZ 88.1}

Psalmista izjavljuje: „Veliki mir imaju oni, koji ljube tvoj zakon, u njih nema spoticanja".10 Kristova milost može da donese i održiti pravi mir. Kad se Kristov Duhu seli u srce, on iz njega izgoni zle strasti, koje prouzrokuju svađe i raspre. „Mjesto trnja niknut će jela, mjesto koprive, niknut će mirta". Radovat će se pustinja i zemlja suha".11 {IZ 88.2}

Mnoštvo je bilo zadivljeno čuvši ove riječi, koje su se toliko razlikovale od propisa i primjera farizeja. Ljudi su mislili, da se sreća sastoji u bogatstvu ovoga svijeta, da su slava i častono, za čim treba najviše težiti. Imati pravo na titulu „rabin", biti na glasu zbog svoje mudrost i pobožnosti, dičiti se javno svojim vrlinama, to se smatralo najvećom srećom. Ali pred ovim velikim mnoštvom Isus je izjavio da takvi ljudi ne mogu očekivati drugu nagradu osim svojih zemaljskih dobitaka i časti. On je govorio sa sigurnošću, i sila je pratila njegov eriječi. Narod je šutio, obuzet strahom. Sa sumnjom su gledali jedni na druge i pitali se bojažljivim pogledom: „Tko će se spasti, ako ovaj čovjek govori istinu?" Mnogi su ovog časa povjerovali da je ovaj veliki Učitelj pod utjecajem Božjeg duha i da govori božansku istinu. {IZ 88.3}

Pošto je objasnio u čemu se sastoji prava sreća i kako se do nje dolazi, Isus je jasnije opomenuo svoje učenike na njihovu dužnost, jer su oni učitelji od Boga izabrani da vode druge na put pravde i vječnog života. On je predvidio da će oni često morati podnositi razočaranja i obeshrabrenja, da će nailaziti na oštro protivljenje, da će ih mnogi ljudi vrijeđati odbaciti njihova svjedočanstva. Dobro je znao da će u izvršavanju svoje službe ovi ljudi, koji su ga tako pažljivo slušali, morati da pretrpe ogovaranja, muke, zatvor i smrt. Zato je nastavio: {IZ 88.4}

„Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko. Blago vama, ako vas uza sramote i us progone i reku na vas svakojake rđave riječi lažući mene radi. Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima, jer su tako progonili i proroke prije vas". {IZ 88.5}

„Vi ste so zemlji", rekao je Isus. Ne povlačite se iz svijeta da biste izbjegli nevolju. Ostanite među ljudima, da božanska ljubav bude so, koja će sačuvati svijet od duhovne pokvarenosti. Srca, koja su pod utjecajem Svetoga Duha, su sprovodnici kroz koje Bog šalje svijetu svoje blagoslove. {IZ 88.6}

„Vi ste svjetlost svijeta". Jevreji su sebi prisvajali isključivo pravo na spasenje; Krist im je pokazao da je spasenje kao sunčeva svjetlost: ono pripada cijelome svijetu. Prava religija se ne može zatvoriti između korica jedne knjige ili između zidova jednog hrama. Njome se ne treba služiti povremeno, u svoju korist, a zatim je ostaviti. Ona treba da posvećuje svakodnevni život, da se otkriva u svim poslovima i u svim društvenim odnosima. {IZ 89.1}

Pravi karakter nije nešto, što čovjek može spolja metnuti na sebe: on zrači iz unutrašnjosti. Ako želimo druge voditi na put pravde, onda treba da su načela pravde usađena u našim srcima. Samim ispovijedanjem vjere može se iznositi teorija vjere, ali samo stvarnom pobožnošću može istina da svijetli pred ljudima. Pobožan život, sveti razgovori, nepokolebljivo poštenje, djelotvorno, plemenito srce, dobar primjer, eto to su sretstva, kojima se istina donosi svijetu. {IZ 89.2}

Farizeji su se hvalili svojom poslušnošću zakonu; međutim Spasiteljeve riječi su im se činile pogrešne, jer nisu poznavali načela zakona, koja treba da dođu do izražaja u svakodnevnom životu. Kad je Učitelj, uklonio ruševine, ispod kojih je bila zakopana istina, oni su mislili da je otstranio i samu istinu. Mrmljali su između sebe, govoreći jedan drugom, da Isus kvari zakon. Čitajući njihove misli, Isus im je odgovorio: {IZ 89.3}

„Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon i proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim". Ovim riječima Isus odbija optužbe farizeja. Njegova služba ljudima sastojala se u tome da ispuni sveta načela ovog zakona, za koji su ga optuživali da ga

gazi. Kad bi se zakon Božji mogao promijeniti ili ukinuti, onda ne bi bilo potrebno da Krist strada radi naših prijestupa. On je došao da objasni odnos između zakona i čovjeka, i da načela tog zakona pokaže životom poslušnosti. {IZ 89.4}

Bog je dao svoja sveta pravila zato, što ljubi čovječanstvo. On nam je otkrio načela pravde, da bismo izbjegli posljedice prijestupa. Zakon je izraz božanske misli. Kad ga primamo u Kristu, on postaje naša misao. On nas uzdiže iznad želja i naklonosti naše prirode, iznad kušanja, koja nas navode na grijeh. Bog želi da mi budemo sretni, on želi da se mi radujemo, zato nam je dao pravila svog zakona. Kad su anđeli pjevali kod Kristovog rođenja: {IZ 89.5}

„Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima dobre volje”12, oni su objavljivali načela zakona, koga je Krist došao da učini velikim i slavnim. {IZ 89.6}

Kroz zakon, koji je objavljen na Sinaju, otkrio je Bog ljudima svetost svoga karaktera, da bi jasnije vidjeli svoju ličnu griješnost. Zakon je trebalo da ih uvjeri o grijehu i u njima probudi želju za Spasiteljem. To je rezultat, koji se postiže kada načela, koja on sadrži, primimo u srce Duhom Svetim. To djelo treba da se nastavi. Načela zakona su se otkrila u Kristovom životu. Kada Duh Sveti dirne srca, i kada božanska svjetlost pokaže ljudima da im je potrebna Kristova krv očišćenja i opravdanja, zakon je i dalje posrednik, koji nas vodi ka Kristu da bi smo se vjerom opravdali. „Zakon je Gospodnji savršen; on krijepi dnšu”.13 {IZ 89.7}

„Dokle nebo i zemlja stoji, ne će nestati ni najmanjeg slovca niti jedne title iz zakona, dok se sve ne izvrši.” Sunce koje svijetli na nebu, čvrsta zemlja, na kojoj živimo, su svjedoci vječnosti Božijeg zakona. Kad bi i oni prošli, božanska načela bi ostala. „Prije će nebo i zemlja proći negoli jedna titla iz zakona da propadne”.14 Najveća zabluda u Kristovo vrijeme bila je u tome, što su ljudi mislili da se pravda postiže samo priznanjem istine. Ljudsko iskustvo je pokazalo da teoretsko poznavanje istine ne može spasti dušu i dati rodove pravde. Ljubomorna pažnja prema takozvanoj teološkoj istini često rađa osjećanje mržnje prema pravoj istini, koja se otkriva u životu. Najmračnije stranice historije su one, koje sadrže uspomenu na zločine prouzrokovane vjerskim fanatizmom. Farizeji su se nazivali djecom Abrahamovom i hvalili su se božanskim proročanstvima, a ipak to ih nije sačuvalo od sebičnosti, zlobe i od najpodlijeg licemjerstva. Oni su se smatrali najpobožnijim ljudima na svijetu, i njihovo takozvano pravovjerje dovelo ih je da su razapeli Gospoda slave. {IZ 90.1}

Pravda, koju je Krist propovijedao, sastoji se u dovođenju u sklad srca i života sa Božjom voljom. Grešni ljudi mogu postati pravedni jedino vjerom u Boga i održavanjem žive veze s njime. Samo na taj način pobožnost uzdiže misli i oplemenjuje život. Tada se spoljašnji oblici pobožnosti podudaraju sa unutrašnjom čistotom kršćanina. Tada obredi,

koji su sastavni dio Božje službe, prestaju biti beznačajni obredi, kao što su bili obredi licemjernih farizeja. {IZ 90.2}

Isus je govorio o svakoj od Božjih zapovijesti i otkrio njenu dubinu važnost. On nije umanjio važnost nijedne od Božjih zapovijesti, već je objasnio dalekosežnost načela Božjeg zakona, a ujedno je ukazao na kobnu zabludu Jevreja, koji su se zadovoljava samo spoljašnjom poslušnošću zakonu. Isus je izjavio da je već rđava misao i pogled sa željom prijestup Božijeg zakona. Tko učini najmanju nepravdu, prestupa zakon i ponizuje svoju moralnu prirodu. Ubistvo se prvo rađa u mislima. Tko u svom srcu gaji osjećanje mržnje, stupa na put ubistva, i njegovi darovi su gad pred Bogom. {IZ 90.3}

Spasitelj ide još dalje, On kaže: „Ako prineseš dar svoj k oltaru, i ondje se opomeneš da brat tvoj ima nešto na tebe, ostavi ondje dar svoj pred oltarom, i idi prije te se pomiri s bratom svojim, pa onda dođi i prinesi dar svoj". Mnogi revno učestvuju u bogosluženju, iako između njih i njihove braće postoje izvjesne nesuglasice, koje bi lako otklonili samo kada bi htjeli. Bog zahtijeva da učine sve što do njih stoji, da budu sa svima u miru. Jedino pod tim uvjetom može Bog primiti njihovu službu. Dužnost kršćanina u tom pogledu je jasna. {IZ 90.4}

Bog daje svoje blagoslove svima: „Jer ona zapovjeda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima". „Jer je on blag neblagodarnima i zlima".15 On nas poziva da budemo njemu slični. „Blagosiljajte one, koji vas proklinju". „Činite dobro onima, koji vas mrze... da budete sinovi Oca vašega, koji je na nebesima". To su načela zakona, i iz ovog izvora izvire život. {IZ 91.1}

Ideal, koji Bog postavlja svojoj djeci, viši je od svake ljudske misli. „Budite dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski". Ovaj nalog sadrži takođe obećanje. Plan spasenja predviđa naše potpuno oslobođenje od stotine moći. Krist uvijek odvaja od grijeha dušu, koja se iskreno kaje. On je došao da uništi djela sotonina i postarao se da Duh Sveti bude dat svakoj duši, koja se kaje, da je čuva od grijeha. {IZ 91.2}

Nijedno iskušenje ne može biti izgovor za bilo kakav grijeh. Sotona likuje, kada čuje, kako oni, koji se smatraju kršćanima, pokušavaju da opravdaju mane svoga karaktera. Upravo to opravdanje vodi na grijeh. Za grijeh nema izgovora. Posvećen karakter i život sličan Kristovom životu pristupačni su svakom Božjem djetetu, koje se kaje i vjeruje. {IZ 91.3}

Krist predstavlja lijestve, koje je Jakov vidio, čiji se jedan kraj oslanjao na zemlju, a vrh im je dopirao do vrata nebeskih, do praga slave. Da lijestve nisu samo jednom stepenicom dosegle do zemlje, mi bismo bili izgubljeni. Ali Krist nam se približio tamo, gdje smo se mi nalazili. On je uzeo našu prirodu i pobijedio, da bismo mi kroz njegovu prirodu takođe pobijedili. „U obličju tijela grehovnoga" živio je on bezgrešnim životom.

Svojim božanstvom bio je povezan sa Božjim prijestolom, a svojom ljudskom prirodom je dijelio naše borbe. On nas poziva da vjerom u njega postignemo slavu Božjeg karaktera. Zato treba da smo savršeni, kao što je Otac naš nebeski savršen. {IZ 91.4}

Pošto je pokazao u čemu se sastoji pravda i gdje je njen izvor, Isus je nabrojio neke praktične dužnosti. Kad dajemo milostinju, kada se molimo, kada postimo, ne treba da privlačimo pažnju ljudi ili da se hvalimo. Kad dajemo, dajmo iskreno da pomognemo siromašnima. Molitvom tražimo vezu s Bogom. Kad postimo, ne idimo sagnute glave i ne mislimo o sebi. Srce farizeja je pusta i beskorisna zemlja, gdje ne može da nikne nijedno božansko sjeme. Što se potpunije predamo Bogu, to smo njemu ugodniji. Vezom s Bogom ljudi postaju njegovi suradnici, otkrivajući njegov karakter. {IZ 91.5}

Usluge, koje su plod iskrenog srca, bit će bogato nagrađene. „Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, platit će ti javno". Naš karakter se usavršava, ako živimo pod utjecajem Kristove milosti. Duša malo pomalo stiče svoju prvobitnu ljepotu. Mi stičemo osobine Kristovog karaktera i kroz nas sjaji božanski lik. Lica ljudi i žena, koji žive i rade sa Bogom, odaju nebeski mir. Za takve je Božje carstvo već. počelo. Oni imaju Kristovu radost, radost što su izvor blagoslova za čovječanstvo. Učitelj im je ukazao čast time, što ih je primio u svoju službu i ovlastio da rade u njegovo ime. {IZ 91.6}

„Nitko ne može služiti dva gospodara". — Ne možemo sa pola srca služiti Bogu. Religija Biblije ne smije vršiti na nas jedan sporedan utjecaj; ona treba da prožima i upravlja cijeli naš život. Ona ne smije biti slična slikarskom platnu, na koje je tu i tamo nabačena boja, već treba da potpuno ispunjava naš život, kao kad boja potpuno prekrije slikarevo platno. {IZ 92.1}

„Ako je, dakle, oko tvoje zdravo, sve će tijelo tvoje biti svijetlo, ako li oko tvoje kvarno bude, sve će tijelo tvoje tamno biti". Čistota i čvrstina namjera su uvjeti, koje treba da ispunimo, ako želimo da primimo božansku svjetlost. Tko želi upoznati istinu, treba da je voljan prihvatiti sve što ona otkriva. On ne smije popuštati zabludi. Pokazati se neodlučan i kolebljiv u odbrani istine znači stati na stranu mraka, zabluda i sotoninih prijevara. {IZ 92.2}

Kristov lik razlikuje se od sotonine, kao što se dan razlikuje od noći. Samo oni, koji žive Kristovim životom su njegovi suradnici. Jedan omiljeni grijeh, jedna ukorijenjena grešna navika mogu da opogane cijelo biće. Tako čovjek postaje oruđe nepravde. {IZ 92.3}

Kad smo se posvetili Božjoj službi, znajmo da se Bog brine o nama. Krist nas poziva da posmatramo ptice u zraku i cvijeće u polju, djela Božjeg stvaranja. „Niste li vi mnogo vredniji od njih?" rekao je on. Bog se brine o svakom svom stvorenju. On vodi brigu o malom sivom vrapcu. Cvijeće u polju i trava što pokriva zemlju su predmet pažnje i

brige našeg nebeskog. Oca. Veliki umjetnik mislio je na ljiljane, učinivši ih tako lijepim da nadmašuju Solomunovu slavu. Koliko više se brine on o čovjeku, koj je obličje i slava Boga. On želi da njegova djeca otkriju njegov karakterKao što sunčevi zraci uljepšavaju cvijeće raznim nježnim bojama, tako Bog ukrašava dušu ljepotom svoga karaktera. {IZ 92.4}

Svi koji su se opredijelili za carstvo pravde, ljubavi i mira, i o tome najviše misle, povezani su sa gornjim svijetom, i ne izostaje im nijedan blagoslov potreban za život. U knjizi Božjeg proviđenja, knjizi života, svatko od nas ima svoju stranicu. Ta stranica sadrži sve pojedinosti naše historije; čak i kosa na našoj glavi je izbrojana. Bog uvijek misli na svoju djecu. {IZ 92.5}

„Ne brinite se dakle". Mi treba da idemo za Kristom svaki dan. Bog nam ne daje danas pomoć za sutra. On ne daje svojoj djeci najedanput sve savjete potrebne za život, da ih ne bi zbunio. On im kaže toliko koliko mogu da shvate i sprovedu u djelo. Snaga i mudrost, koje nam je Bog dao, dovoljne su za sadašnje potrebe. „Ako li kome od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga, koji daje svakome bez razlike i nikome ne prebacuje, i dat će mu se".16 {IZ 92.6}

„Ne sudite, da vam se ne sudi". Ne mislite da ste bolji od drugih, ne gradite se sucima drugih. Pošto su vam sakrivene pobude drugih, vi im ne možete suditi. Kad druge osuđujete, izričete sebi osudu, jer pokazujete da ste saveznici sotone, koji je opadač braće. Gospod kaže: „Ispitajte sebe jeste li u vjeri, okušajte sebe". To je naš posao. „Kad bismo sami sebe sudili, ne bi se nama sudilo".17 {IZ 93.1}

„Dobro drvo rađa dobre plodove". Ako je plod bez ukusa i bez vrijednosti, drvo je rđavo. Tako i plod našeg života je dokaz o pravom stanju našeg srca i našeg karaktera. Dobrim djelima ne možemo kupiti spasenje, ali ona su dokaz vjere, koja kroz ljubav radi i čisti dušu. Iako naša vječna nagrada nije plod naših zasluga, ona će ipak zavisiti i od rada, koji smo izvršili Kristovom milošću. {IZ 93.2}

„Svaki, koji sluša ove moje riječi i izvršuje ih, bit će kao mudar čovjek, koji sazida kuću svoju na kamenu. Udari kiša, navališe vode, dunuše vetrovi i napadoše na tu kuću, ali ona ne pade, jer bješe utemeljena na kamenu". {IZ 93.3}

Poglavlje 22—Po vjeri neka ti bude

Krist je rekao carevom čovjeku, kome je iscijelio sina: „Ako ne vidite čudesa i znaka, vi ne vjerujte!”1 On je bio ožalošćen nevjerstvom onih iz svoga naroda, koji su tražili spoljašne znakove da bi vjerovali u njega kao Mesiju. Vjera rimskog kapetana izazvala je zato kod njega veliko čuđenje. Kapetan nije sumnjao u Spasiteljevu silu. On čak nije tražio da Isus lično dođe da izvrši čudo. „Reci samo riječ”, uzviknuo je on, „i ozdravit će sluga moj!” {IZ 93.4}

Kapetanov sluga ležao je na samrti. Kod Rimljana su sluge bili robovi, koji su se kupovali i prodavali na trgovima i sa kojima se često rđavo postupalo; ali kapetan je mnogo volio svoga slugu i vrlo je želio da on ozdravi. Vjerovao je da ga Isus može izliječiti. On još nije vidio Spasitelja, ali to što je o njemu slušao probudilo je vjeru u njegovom srcu. Usprkos jevrejskog formalizma, ovaj Rimljanin je vjerovao da je jevrejska religija bolja od ostalih religija. On je već porušio ogradu predrasude, koja je razdvajala Rimljane, kao pobjednike, od pokorenog jevrejskog naroda. On je pokazivao poštovanje prema Božjoj službi i bio je ljubazan prema Jevrejima, kao poklonicima pravog Boga. U Kristovoj nauci, sa kojom su ga upoznali, našao je ono, za čime je čeznula njegova duša. Sve što je u njemu bilo duhovno odazivalo se Kristovim riječima. Ali on se osjećao nedostojan da izađe pred Isusa, i zato je poslao nekoliko jevrejskih starješina da zamole Isusa da izliječi njegovog slugu. Mislio je da su oni u dobrini odnosima sa velikim Učiteljem, i da će znati, kako treba da mu se približe, da bi zadobili njegovu naklonost. {IZ 93.5}

Ulazeći u Kapernaum, Isus je sreo izaslanstvo jevrejskih starješina,, koji su mu iznijeli kapetanovu želju. Navaljivali su na Isusa sa molbom: „Dostojan je da mu to učiniš, jer ljubi naš narod i načinio nam je sinagogu”. {IZ 94.1}

Isus je odmah krenuo na put prema stanu kapetana. Ali pošto ga je gomila sa svih strana okružavala, mogao je tek polako koračati naprijed. Kad je čuo da se Isus približava, kapetan mu je učtivo i ponizno poslao ovu poruku: „Gospode, ne trudi se, jer nisam dostojan da uđeš pod krov moj”. Isus je ipak nastavio svoj put, i kapetan je napokon imao smjelosti da se lično predstavi i da dopuni svoju poruku: „Zato i ne držali sebe dostojnim ni da ti sam pridem; nego samo reci riječ i ozdravit će sluga moj. Jer, i ja, koji sam čovjek pod vlašću i imam pod sobom vojnike, rečem jednome: idi, i on ide, i drugome: dođi, i on dolazi, i sluzi svome: učini to, i 011 učini”.2 Kao što moji vojnici priznaju u meni predstavnika rimske vlasti i pokoravaju mi se, tako ti predstavljaš vlast vječnog Boga, i sve stvoreno se tebi pokorava. Ti možeš zapovjediti bolesti da se udalji, i ona će te poslušati. Ti možeš pozvati nebeski vjesnike, i oni će donijeti zdravlje. Reci samo riječ, i moj će sluga ozdraviti. {IZ 94.2}

„Kad to ču Isus, zadivi mu se, i Okrenuvši se narodu, koji iđaše za njim, reče: Kažem vam, ni u Izraelu toliko vjere ne nađoh”. Zatim se okrenuo kapetanu i rekao mu: „Idi, i kako si vjerovao, neka ti bude. I ozdravi sluga njegov u taj čas”. {IZ 94.3}

Jevrejske starješine, koji su kapetana preporučili Kristu, pokazali su koliko slabo shvataju duh evanđelja. Oni nisu shvatili da jedino naša velika potreba daje nam pravo da tražimo božansku milost. Ispunjeni svojom pravdom, oni su hvalili kapetana govoreći: „On ljubi naš narod”. Kapetan, naprotiv, govorio je o sebi: „Ja nisam dostojan”. Njegovo je srce bilo ganuto Kristovom milošću. Smatrao se nedostojnim, ali je tražio pomoć. Nije se uzdao u svoju dobrotu; njegova velika potreba bila je njegov jedini razlog zašto je došao Kristu. Njegova je vjera primila Krista onakvog, kakav je on stvarno. On nije u njemu gledao samo čudotvorca nego i prijatelja i Spasitelja čovječanstva. {IZ 94.4}

To je put, kojim može svaki grešnik doći Kristu. „Ne za djela pravedna, koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom preporođenja obnovljenjem Duha Svetoga”.3 Ako vam sotona kaže da ste grešnici i da se uzalud nadate da ćete dobiti blagoslov od Boga, odgovorite mu da je Krist došao na svijet da spase grešnike. Mi nemamo ništa čime bismo mogli da se pohvalimo pred Bogom. Naše očajno stanje iziskuje od nas da se danas i uvijek obraćamo Kristu za pomoć. {IZ 94.5}

Od svoga djetinjstva Jevreji su bili poučavani u pogledu Mesijinog djela. Njima su bile poznate nadahnute izjave patrijaraha i proroka, kao i simbolička služba žrtava. Ali oni su prezirali svjetlost, i sada nisu primjećivali ništa na Isusu, što bi mogli da požele. Kapetan, naprotiv, rođen u neznaboštvu, odgojen u idolopoklonstvu carskog Rima, posvećen vojničkom zvanju, naoko lišen duhovnog života zbog svoga odgoja i okoline, još više odbijan fanatizmom Jevreja i općim prezirom, kome je bio izložen izraelski narod, primjećivao je istinu, prema kojoj su Abrahamova djeca bila slijepa. Nije čekao da vidi, da li će Jevreji primiti onoga, koji se nazivao njihovim Mesijom. Svjetlost „koja obasjava svakoga čovjeka, koji dolazi na svijet” obasjala je i njega, i on, iako daleko od Božjeg naroda, vidio je slavu Božjeg Sina. {IZ 95.1}

Isusu je to bila slika onoga djela, koje će evanđelje izvršiti među neznabošcima. S radošću je unaprijed gledao skupljanje duša iz svih naroda u njegovo carstvo. A također s velikom žalošću opomenuo je Jevreje na posljedice njihovog nevjerstva: „Ja vam kažem, da će mnogi doći od Istoka i od Zapada i sjest će za trpezu sa Abramom i Izakom i Jakovom u carstvu nebeskom, a sinovi carstva izagnat će se napolje u tamu, gdje će biti plač i škripanje zuba”. Nažalost, mnogo ih ima, koji sebi danas pripremeju takvo bolno razočaranje! Dok usred mraka neznaboštva duše primaju njegovu milost, mnogi u kršćanskim zemljama preziru svjetlost, koja ih obasjava. {IZ 95.2}

Na udaljenosti od nešto više od 30 kilometara od Kapernauma, na uzvišici odakle se mogla posmatrati velika i divna Ezdraelska dolina, nalazio se grad Nain, i tamo se Isus uputio poslije ovoga. S njime se nalazilo veliko mnoštvo učenika i drugih ljudi. U toku putovanja pristizao je. narod u velikom broju, željan da čuje njegove riječi ljubavi i saučešća. Ljudi su donosili bolesnike da ih izliječi i još uvijek su gajili nadu, da će se ovaj, koji ima toliku vlast, proglasiti carem Izraela. Radosno mnoštvo, puno nade i očekivanja, išlo je za Isusom kamenitom stazom, koja je vodila pred vrata planinskog grada. {IZ 95.3}

Približavajući se primjetili su pogrebnu povorku, gdje izlazi iz grada. Povorka se polako kretala na mjesto pogreba. U otvorenom sanduku, nošenom na čelu povorke, nalazilo se mrtvo tijelo; narikače su ispunjavale zrak jadikovanjem. Cijelo se mjesto skupilo, da oda počast mrtvome i da izrazi saučešće ožalošćenima. {IZ 95.4}

Ovaj je prizor izazvao duboko sažaljenje. Umrli je bio jedinac jedne udovice. Siromašna žena pratila je na grob svoju jedinu potporu, svoju jedinu utjehu. „Vidjevši Gospod, sažaali mu se za njom". On joj se približio i blago joj rekao: „Ne plači!" Isus je bio gotov da promijeni bol ove žene u radost, ali se nije mogao uzdržati da joj prethodno ne izrazi svoje nježno saučešće. {IZ 95.5}

„I priđe i dohvati se sanduka". — Dodir mrtvaca nije ga mogao opoganiti. Nosioci su stali, i naricanje je umuklo. Dvije grupe su se skupile oko mrtvačkog sanduka s nadom, iako je izgledalo da nema nikakve nade. Tu se nalazio onaj, koji je pobijedio bolest i demone; hoće li se i smrt njemu pokoriti? {IZ 96.1}

Jasnim glasom, punim sile, izgovorio ie Isus ove riječi: „Mladiću, tebi zapovijedam, ustani!" Ovaj je glas dopro do ušiju umrloga. Mladić je otvorio svoje oči. Isus ga je uzeo za ruku i podigao. Njegov se pogled zaustavio na onoj, koja je kraj njega plakala; majka i sin su se od svega srca zagrlili. Zaprepašćena gomila je šuteći posmatrala. „Strah ih obuze sve". Neko su vrijeme stajali mirno i sa strahopoštovanjem, kao pred Bogom. Zatim su hvalili Boga govoreći: „Veliki je prorok među nama, i Bog je pohodio svoj narod". Pogrebna povorka se vratila u Nain kao pobjedonosni pohod. „Ovaj glas o Isusu otide po cijeloj Judeji i po svoj okolini". {IZ 96.2}

Onaj, koji je stajao pored žalosne majke na vratima Naina, bdi sa svakim ožalošćenim kraj mrtvačkog odra. Njega dira naš bol. Njegovo je srce puno stalne nježnosti. Njegova riječ, koja je probudila mrtvoga u život, sadrži i danas silu kao nekada kada je bila izgovorena mladiću iz Naina. On je rekao: „Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji".4 Ova vlast nije smanjena dugim nizom proteklih godina, niti iscrpljena neprekidnim davanjem njegove bogate milosti. On je uvijek živi Spasitelj svima, koji u njega vjeruju. {IZ 96.3}

Vrativši majci sina, Isus je promijenio njen bol u radost. Mladiću je bio vraćen zemaljski život, ali on je opet bio izložen bolovima, muci, opasnostima i napokon je morao ponovo da se pokori sili smrti. Isus tješi one, koji plaču za svojim umrlima, ovim riječima beskrajne nade: „Ja sam živ! I bijah mrtav, i evo sam živ od vijeka do vijeka; i imam ključeve od smrti i od predjela mrtvih". 5 „I kako djeca imaju tijelo i krv roditelja, tako i on uze udjela u tome, da smrću šatre onoga, koji ima moć smrti, to jest đavola, i da oslobodi one, koji su od straha smrti u svom životu bili robovi". 6 {IZ 96.4}

Sotona ne može zadržati mrtve u svojim rukama, kad im Sin Božji zapovjedi da žive. On također ne može zadržati u duhovnoj smrti dušu, koja vjerom prima silnu Kristovu riječ. Svima, koji su mrtvi u grijehu, veli Gospod: „Probudi se, ti koji spavaš, ustani iz mrtvih".7 Ova je riječ život vječni. Božja riječ, koja je dala život prvom čovjeku, daje i nama život. Kao što je Kristova riječ: „Mladiću, tebi zapovjedam, ustani!" povratila život mladiću iz Naina, tako riječ: „Ustani iz mrtvih", daje život duši, koja ga prima. Bog nas je „izbavio od vlasti tame i premjestio nas u carstvo Sina i ljubavi svoje".8 U njegovoj riječi nam se sve daruje. Ako je primamo, bit ćemo oslobođeni. {IZ 96.5}

„I ako je u vama Duh onoga, koji je uskrsnuo Isusa iz mrtvih, to će on, koji je uskrsnuo Krista iz mrtvih, oživjeti i vaša smrtna tjelesa Duhom Svetim, koji prebiva u vama".9 „Jer će sam Gospod, na dat znak, na glas arhanđelov i na glas trube Božje, sići s neba i umrli u Kristu uskrsnut će najprije. Zatim mi živi, koji smo ostali, bit ćemo uzeti zajedno sa njima u oblake na susret Gospodu na nebo, i tada ćemo uvijek sa Gospodom biti".10 Evo to su riječi utjehe, kojima nas Isus poziva da se međusobno tješimo. {IZ 97.1}

Poglavlje 23—Isus utišava buru na Moru

U Isusovom životu tek što je protekao dan pun događaja. Kraj Geznearetskog jezera izgovorio je svoje prve priče. Nastojao je da pomoću poznatih slika objasni narodu karakter svoga carstva i način kako se to carstvo uspostavlja. Sebe je uporedio sa sijačem. Razvitak svog carstva uporedio je sa rastenjem gorušičnog zrna i sa djelovanjem, koje malo kvasca ima na mnogo brašna. Veliko posljednje odvajanje pravednika i grešnika opisao je pričom o pšenici i kukolju i pričom o mreži. Dragocjenu istinu, koju je propovijedao, prikazao je pričom o sakrivenom blagu i o skupocjenom biseru, a pričom o domaćinu učio je svoje učenike, kako treba da rade kao njegovi predstavnici.1 {IZ 97.2}

Cijelog dana je neprekidno liječio i učio. Došlo je veče. Mnoštvo se još guralo oko njega. Iz dana u dan radio je za njih, a za sebe je jedva imao vremena da jede i da se odmori. Zlobni prigovori i ogovaranja od strane farizeja još su više otežavali njegov rad. Na kraju toga dana bio je toliko iscrpljen, da je odlučio da se povuče na usamljeno mjesto na drugoj obali Jezera. {IZ 97.3}

Tu i tamo na istočnoj obali Genezaretskog jezera dizao se po koji gradić, ali ipak je taj kraj izgledao pust u poređenju sa zapadnom obalom. Stanovništvo, više neznabožačko nego jevrejsko, održavalo je slabe veze sa Galilejom. Ovaj kraj pružio je Isusu željen mir, i on je pozvao svoje učenike da ga tamo prate. Otpustivši narod, učenici su odmah uzeli čamac, koji je trebalo da preveze Isusa. Ali oni nisu putovali sami. Uz obalu nalazili su se i drugi ribarski čamci, i ljudi, željni da Isusa vide i čuju, pohitali su da ga prate. {IZ 97.4}

Oslobođen napokon od mnoštva, koje ga je okružavalo, shrvan umorom i glađu, legao je na dno čamca i ubrzo zaspao. Veče je bilo prijatno i voda mirna, ali uskoro se nebo zamračilo, vjetar je počeo žestoko duvati kroz planinske klance na istočnoj obali, i na jezeru je nastala užasna oluja. {IZ 97.5}

Sunce je zašlo, noć je pokrila uzburkano more. Bijesni valovi, izazivani naglim vihorom, počeli su da zapljuskuju čamac učenika, prijeteći da ga progutaju. Ovi hrabri ribari proveli su svoj život na Jezeru, i mnogo puta u toku svog ribarenja uhvatila ih je oluja, ali ovoga puta njihova snaga i vještina nije im ništa pomagala. Oni su bili bespomoćne igračke oluje, i njihove je nade nestalo. {IZ 98.1}

Ulažući napore da bi se spasli, zaboravili su da je Isus u čamcu. Videći da je sav njihov trud uzaludan i da je smrt neizbježna, sjetili su se najzad onoga, koji im je dao nalog da pređu Jezero. Njihova je jedina nada bila u Isusu. U svojoj nemoći i očajanju povikali su: „Učitelju, Učitelju!”... Ali gusta tama sakrivala ga je ispred njihovih očiju, glas se Izgubio u buci oluje, i nije bilo nikakvog odgovora. Njima je zavladala sumnja i

strah. Zar ih je Isus napustio? Zar onaj, koji je pobijedio bolest, demone, pa čak i samu smrt, ne može sada pomoći svojim učenicima? Zar će ih zaboraviti u njihovoj nevolji? {IZ 98.2}

Ponovo su zvali svoga učitelja, a odgovaralo je samo uzburkano more svojom hukom. Barka je već tonula.. Još jedan trenutak, i more će ih progutati. {IZ 98.3}

Najednom je munja osvijetlila tamu, i oni su vidjeli gdje Isus spava, usprkos oluje. Začuđeni i puni očajanja povikali su: „Učitelju, zar ti ne mariš što ginemo?" Kako on može tako mirno spavati, dok su oni u opasnosti, boreći se protiv smrti? {IZ 98.4}

Njihov je uzvik probudio Isusa. Pri svjetlosti munje primjetili su na Isusovom licu nebeski mir; njegov je pogled izražavao beskrajno nježnu ljubav; njihova su se lica okrenula prema njemu, moleći ga: „Gospode, spasi nas, pogibosmo". {IZ 98.5}

Nikada nije takav uzvik ostao bez odgovora. Učenici su veslajući ulagali posljednji napor. Tada se Isus podigao na noge. On je stojao usred učenika, dok je oluja bijesnila, dok su se valovi podizali iznad njih, a munje obasjavale njegovo lice. On je pružio ruku, onu ruku, koja je taka često činila djela milosti, i naredio uzburkanom moru: Ušuti, prestani!" {IZ 98.6}

Vjetar je prestao. Valovi se stišali. Oblaci su se razišli i zvijezde su počele da sijaju. Čamac je klizio po mirnom jezeru. Tada, Okrenuvši se prema svojim učenicima, Isus ih je žalosno upitao: „Zašto ste tako strašljivi? Kako nemate vjere?" {IZ 98.7}

Duboko šutanje je zavladalo učenicima. Ni Petar nije se usuđivao da izrazi što je osjećao u srcu. Čamci, koji su bili pošli na put da prate Isusa, prošli su kroz istu opasnost. Užas i očajanje su oborili one, koji su bili u njima, ali i tamo je Isusova zapovijest donijela mir. Sila oluje je približila čamce, i svi su mogli da prisustvuju čudu. U miru, koji je poslije toga zavladao, svaki je zaboravio svoj strah. Ljudi su jedni drugima govorili: „Tko je ovaj, dakle, da ga vjetar i more slušaju?„ {IZ 98.8}

Isus je bio savršeno miran, kad se probudio u sred oluje. Njegove riječi i njegov pogled nisu izražavali ni najmanje straha, jer njegovo srce nije poznavalo strah. Međutim, on se nije uzdao u svoju nadzemaljsku moć. On se nije odmarao tako mirno kao Gospodar zemlje, mora i neba. Da se on te sile odrekao, svjedočenje govereči: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe".2 On se povjeravao sili svoga Oca. Oslanjao se na vjeru u Božju ljubav i njegovo brigovodstvo; sila riječi, koja je stišala oluju, bila je Božja sila. {IZ 99.1}

Kao što se Isus odmarao povjeravajući se brigovodstvu svoga Oca, tako i mi treba da se povjerimo brizi našeg Spasitelja i imat ćemo mir. Da su se učenici u njega uzdali, sačuvali bi mir. Nevjerstvo je bilo uzrok njihovog straha u času opasnosti. Njihovi lični

napori da se spasu učinili su da zaborave na Isusa; tek kad su se razočarali u sebe, okrenuli su se ka Isusu da im pomogne. {IZ 99.2}

Koliko puta prolazimo i mi kroz iskustva učenika! Kad navali oluja iskušenja, kada sijevaju munje i prijete nam valovi, mi se sami borimo protiv oluje, zaboravljajući da ima netko tko može da nam pomogne. Mi se uzdamo u vlastitu snagu sve donde, dokle ne izgubimo svaku nadu i ne dođemo u opasnost da poginemo. Tada se tek sjetimo Isusa, i naš uzvik nije uzaludan. Pa iako mora da nas sa žalošću prekori zbog našeg nevjerstva i samopouzdanja, on će uvijek biti gotov da nam pomogne. Ni na zemlji ni na moru nemamo čega da se boj mo, ako je Spasitelj sa nama. Živa vjera u Spasitelja smirit će more života i oslobodit će nas opasnosti na način, za koji zna da je najbolji. {IZ 99.3}

Rano ujutro kada je izgledalo kao da sunce svojim prvim zracima šalje moru i zemlji blagoslov mira, Spasitelj je sa svojom pratnjom prispio na obalu. Tek što su stupili na obalu, pred njima se odigrao prizor strašniji od užasne oluje. Dva bijesna, koji su se krili među grobovima, istrčali su iz svojih skrovišta i navalili na njih kao da hoće da ih rastrgnu. Ostaci lanaca, koje su slomili bježeći iz zatvora, još su se nalazili na njihovim nogama. Njihovo je tijelo, isječeno oštrim kamenjem, krvarilo. Kroz niihovu dugu razbarušenu kosu svijetlile su oči čudnim sjajem. Demoni, od kojih su bili opsjednuti, oduzeli su im svaki ljudski izgled; više su naličili na divlje zvijeri nego na ljude. {IZ 99.4}

Učenici i njihovi drugovi u strahu su pobjegli. Videći da Isusa nema među njima, vratili su se da ga potraže. Učitelj je stajao na mjestu, gdje su ga ostavili. Onaj, koji je stišao oluju i koji je već ranije stao smjelo nasuprot sotoni i pobijedio ga, nije bježao pred bijesnima. Kad su se ova dva čovjeka škripeći zubima i bacajući pjenu približavala k njemu, Isus je ispružio ruku, kojom je zapovjedio moru da se umiri, i oni su stali. Stajali su pred njim drhteći od bijesa, ali bili su nemoćni. {IZ 99.5}

Isus je sa silom zapovjedio nečistim duhovima da izađu iz njih. Njegove su riječi prodrle u pomračeni um ovih nesretnika. Oni su naslućivali da neočekivani stranac može da ih oslobodi njihovih muka. Pali su pred Spasiteljeve noge, da mu se poklone, ali čim su otvorili usta, da mole za njegovu milost, demoni su progovorili kroz njih; povikali su gnjevno: „Šta ima između nas i tebe, Isuse Sine Božji? Zar si došao ovamo, da nas prije vremena mučiš?" {IZ 100.1}

Isus je upitao: „Kako ti je ime?" Odgovor je glasio: „Moje je imelegion, jernas je više". Preko ovih nesretnika demoni su molili Isusa da ih ne potjera iz toga kraja. Nedaleko, na jednom brežuljku, paslo je krdo svinja. Demoni su molili Isisa, da im dopusti da uđu u svinje, i on im je to dopustio. Iznenada strah je obuzeo ove životinje, i one su se u bjesnilu bacile sa strme morske obale u more, gdje su se potopile. {IZ 100.2}

Za to vrijeme dogodila se neobična promjena kod tih nesretnika. Njihov um se razbistrio. Njihov je pogled postao svijetao, njihovo lice, tako dugo iznakaženo, dobilo je blagi zgled, a ruke oblivene krvlju bile su mirne. Radosnim glasom su ovi ljudi hvalili Boga za svoje oslobođenje. {IZ 100.3}

Čuvari svinja su vidjeli sve šta se dogodilo, i pojurili su da jave novost svojim gospodarima i narodu. Strah i čuđenje obuzeli su narod, koji je požurio u susret Isusu. Ova dva bijesna bila su strah i trepet cijeloga kraja. Nitko se nije usuđivao da prolazi kraj mjesta, gdje su oni boravili, jer su napadali na prolaznike. Sada, obučeni i zdrave pameti, sjedjela su ova dvojica kod Isusovih nogu, slušajući njegove riječi i slaveći ime onoga, koji ih je izliječio. Ali narod, koji je sve ovo posmatrao, nije se radovao. Gubitak svinja bio je za njih od većeg značaja negoli oslobođenje oviti sotoninih zarobljenika. {IZ 100.4}

Za vlasnike svinja, ovaj gubitak, koji je Isus dopustio da pretrpe, značio je čin milosti. Pošto su bili suviše zauzeti zemaljskim stvarima, nisu se mnogo brinuli o duhovnom životu. Da bi mogli primiti njegovu milost, Isus je želio da razbije njihovu sebičnu ravnodušnost. Ali žaljenje negodovanje, koje je kod njih izazvao ovaj materijalni gubitak, toliko su im zaslijepili oči, da nisu uvidjeli Spasiteljevu milost. {IZ 100.5}

Takav dokaz natprirodne sile probudio je predrasude naroda i izazvao njihov strah. Oni su mislili, da bi prisustvo toga stranca moglo izazvati još više nesreća. Bojeći se materijalne štete, odlučili su da ga se oslobode. Oni, koji su prešli sa Isusom preko Jezera, pričali su sve šta se dogodilo prošle noći: o svojoj opasnosti u oluji i kako se stišalo more i vjetar. Njihove su riječi ostale bez učinka. U strahu narod je navaljivao na Isusa moleći da ih napusti. On je pristao i odmah se ukrcao da prijeđe na drugu obalu. {IZ 100.6}

Stanovnici Gadarinske okoline imali su vidljiv dokaz o Spasiteljevoj moći i milosti. Vidjeli su, kako je Isus povratio ova dva čovjeka njihovoj zdravoj pameti, ali, bojeći se za svoje zemaljske interese, postupali su kao sa nezvanim gostom sa onim, koji je pred njima pobijedio kneza tame, i odbacili su nebeski dar. Mi nemamo priliku da, kao Gadarinci, Isusa lično napustimo, ali ima mnogo njih, koji ne žele da se pokore njegovoj riječi, jer bi ih ta poslušnost koštala žrtava. Da bi izbjegli materijalni gubitak, mnogi više vole da budu bez Isusa. Oni odbacuju njegovu milost i iz svoje sredine izgone njegovog Duha. {IZ 101.1}

Izliječeni bijesni su sasvim drukčije osjećali. Oni su željeli da ostanu sa svojim Spasiteljom, osjećajući kod njega zaštitu od demona, koji su ih mučili i ponižavali. Kad je Isus htio da uđe u čamac, oni su mu prišli i, klečeći do njegovih nogu, molili su ga, da

im dopusti da ostanu kod njega, da bi mogli uvijek slušati njegove riječi. Ali Isus im je naredio da se vrate kući i da pričaju šta im je Gospod učinio. {IZ 101.2}

Njih je čekao jedan posao: da se vrate u svoj neznabožački kraj da pričaju o blagoslovima, koje su primili od Isusa. Teško im je bilo da napuste svoga Spasitelja. Život u njihovom kraju među neznabošcima predstavljao je za njih velike teškoće. Dugogodišnji život u samoći izgledalo je kao da ih je onesposobio za povjereni posao. Ipak oni nisu oklijevali da poslušaju, čim im je Isus pokazao njihovu dužnost. Oni se nisu zadovoljili da o svome Spasitelju pričaju samo kod kuće i u svom neposrednom susjedstvu, već su proputovali cijelo područje Deset gradova, objavljujući svuda njegovu spasenosnu moć i pričajući kako ih je on oslobobodio od demona. U ovom poslu nalazili su mnogo više sreće, negoli da su ostali sa njime samo radi svoje lične koristi. Što se više trudimo da drugima objavimo radosnu vijest spasenja, to ćemo se više sami približiti Spasitelju. {IZ 101.3}

Ova dva izliječena bijesna bili su prvi misionari koje je Krist poslao da propovijedaju evanđelje u području Deset gradova. Ovi ljudi su imali preimućstvo da samo nekoliko trenutaka slušaju Kristovu nauku. Oni nisu nikad imali priliku da slušaju koju od njegovih propovijedi. Nisu bili toliko pripremljeni da poučavaju narod kao učenici, koji su sve dane živjeli sa Isusom. Ipak su u svom ličnom iskustvu imali dokaz, da je Isus Mesija. Mogli su da pričaju šta su znali, šta su vidjeli, ču i i iskusili o Kristovoj sili. Svako srce, koje je dirnuto Božjom milošću, može da čini isto toliko. {IZ 101.4}

Ovaj susret s bijesnima iz Gadarinske okoline imao je pouku, koja je bila namijenjena učenicima. Ovaj događaj je omogućio učenicima, da vide do kog stupnja može sotona poniziti cijelo čovječanstvo, i da priznaju Krista kao onoga, koji je uzeo na sebe zadatak da oslobodi ljude. Ovi jadnici, sakrivajući se po grobovima, mučeni od demona, robovi neobuzdanih strasti i sramnih želja, bili su dokaz o tome šta bi postalo čovječanstvo da je bilo prepušteno sotoninoj vlasti. Utjecaj demona vidi se uvijek u tome što muti svijest, upućuje srce na zlo, podstiče na nasilje i na zločin; slabi tijelo, pomračuje um, ponizuje dušu. Svaki put kad ljudi odbace Spasiteljev poziv, stavljaju se pod Sotonin utjecaj. {IZ 101.5}

Vještim iskušenjima uvlači sotona ljude u sve veće zlo, dok ih ne iskvari i potpuno upropasti. Protiv njegove sile ima samo jedna zaštita: Kristovo prisustvo. Sotona je ubica i neprijatelj ljudi; Krist je čovjekov prijatelj i osloboditelj. Njegov Duh razvija u čovjeku sve osobine, koje oplemenjuju karakter i vraća ljudskoj prirodi dostojanstvo. On posvećuje duh, dušu i tijelo da budemo na slavu Bogu. „Jer nam Bog ne dade duha straha, nego sile i ljubavi i čistote”.3 On nas poziva da. imamo „slavu”, to jest karakter „našeg Gospoda Isusa Krista”. On nas je pozvao „da dobijemo slavu Gospoda našega Isusa Krista”, „i da budemo jednaki obličju Sina Božjega”.4 {IZ 102.1}

Kristova sila i danas preobražava u vjesnike pravde one, koji su bili toliko pali, da su postali sotonina oruđa. Sin Božji ih oslobađa i zatim šalje da drugima pričaju „šta im je Gospod učinio i kako je pokazao milost prema njima". {IZ 102.2}

Poglavlje 24—Iscjelenje dugogodišnje bolesnice

Na povratak iz Gadarinske okoline, na zapadnoj obali Jezera, našao je Isus mnoštvo, koje ga je radosno primilo. Jedno vrijeme je ostao na obali, učeći i liječeći, a zatim je pošao u kuću Mateja Levija da prisustvuje gozbi carinika. Ovdje ga je našao Jair, starješina sinagoge.1 {IZ 102.3}

Ovaj jevrejski starješina došao je Isusu u velikoj nevolji i, bacivši se pred njegove noge, rekao mu je: „Kći je moja na samrti, nego dođi i metni na nju ruku svoju da ozdravi i živi". {IZ 102.4}

Isus je odmah krenuo na put prema kući toga poglavara. Iako su učenici prisustvovali velikom broju njegovih dobrih djela, ipak su se iznenadili, kada su vidjeli da se Isus odazvao molbi tog ponositog starješine. Pridruživši se nestrpljivom i radoznalom mnoštvu, pošli su za Isusom. Kuća tog poglavara nije bila daleko, ali Isus je sa svojom pratnjom išao polako, jer mu je mnoštvo sa svih strana zakrčivalo put. Nestrpljivi otac nije mogao da podnosi nikakvo odgađanje, ali Isus, pun sažaljenja prema narodu, zaustavljao se da pomogne kome bolesniku ili da utiša koje ožalošćeno srce. {IZ 102.5}

Dok su još putovali, stigao je Jairu glasnik sa viješću da mu je kćerka umrla, i da je nepotrebno da dalje trudi Učitelja. Glasnikove riječi doprle su i do Isusa, i on je rekao Jairu: „Ne boj se, vjeruj samo, i ona će ozdraviti". {IZ 103.1}

Jair je išao sasvim uz Isusa. Zajedno su požurili kući starješine. Naricanje žene i tužne melodije svirača ispunjavali su zrak žalosnim glasovima. Isusu je smetalo prisustvo gomile i buka. Nastojeći da ih stiša, uputio im je riječ: „Šta ste uzavreli te plačete? Djevojčica nije umrla, nego spava". Ove strančeve riječi su ih razgnjevile. Oni su mu se rugali, jer su vidjeli da je dijeteizdahnulo. Isus, otpustivšiihsve, uzeo je sasobom oca, djevojčinumajku i trojicuučenika: Petra Jakova i Ivana, i zajedno su ušli u sobu, u kojoj se nalazilaumrla. {IZ 103.2}

Približivši se postelji, Isus je uhvatio dijete za ruku i blago je progovorio ove riječi: „Djevojko, tebi govorim, ustani!" {IZ 103.3}

Najednom se cijelo djetinje tijelo potreslo. Srce je počelo opet da kuca. Ona je širom otvorila oči, kao iza sna, i sa osmjehom i čuđenjem je pogledala na one, koji su stajali oko nje. Ustala je, a njeni roditelji, plačući od radosti, čvrsto su je zagrlili. {IZ 103.4}

Na putu prema kući starješine Jaira, Isusu se približila kroz mnoštvo jedna siromašna žena, bolesna dvanaest godina od jedne teške bolesti, koja joj je zagorčavala život. Ona je cijelu svoju imovinu potrošila na liječenje i lijekove. Njena je bolest bila neizlječiva. Njena je nada ponovo oživjela, kada je čula, kako se govori o iscjeljenjima, koja je Isus izvršio. Slaba i bolesna, ali sigurna da će se osloboditi bolesti, ako joj uspije da se

približi Isusu, došla je na obalu, gdje je Isus propovijedao, uzalud pokušavajući da sebi prokrči put kroz mnoštvo. Pratila je Isusasve do kuće Levija Mateja, ne mogavši da mu se približi, i počela je da očajava kad je on prošao mimo nje. {IZ 103.5}

Sada, međutim, pružila se dragocjena prilika! Bolesnica se nalazila u neposrednoj blizini velikog Liječnika! Međutim, usred općeg meteža nije mogla sa njime da govori, već ga je u prolazu jedva vidjela. Bojeći se da joj ne izmakne ova jedina prilika zao zdravljenje, išla je naprijed govoreći sama sebi: „Ako se samo dotaknem njegovih haljina, ozdravit ću". Napokon je uspjela da dodirne kraj njegove haljine. Istog trenutka je osjetila da je ozdravila. U tom dodiru je usredsredila svu vjeru svoga života: najednom, umjesto bolova i slabosti, osjetila je snagu savršenog zdravlja. {IZ 103.6}

Zahvalnog srca htjela je da se udalji, ali, iznenada, Isus je stao, a s njim i narod. On se okrenuo, i pogledavši oko sebe, zapitao je razgovjetnim glasom, da ga je svatko mogao čuti: „Tko me se dotakao"? Ovo pitanje je izazvalo čuđenje kod naroda, jer su Isusa pritiskivali sa svih strana. {IZ 103.7}

Petar, koji je uvijek bio brz na odgovor, rekao mu je: „Učitelju, vidiš, kako te narod pritiskuje, a ti pitaš: tko se dotače mene"? Isus mu je odgovorio: „Netko me se dotakao, jer sam osjetio da je sila izašla iz mene". Spasitelj je znao da razlikuje dodir vjere od slučajnog dodira mnoštva. Takvo povjerenje ne može da ostane neprimjećeno. Spasitelj je želio da pruži ovoj poniznoj ženi ohrabrenje koje će za nju biti izvor radosti, a i blagoslov za učenike do kraja svijeta. {IZ 104.1}

Gledajući u pravcu, gdje se nalazila žena, Isus je tražio da sazna,, tko ga se dotakao. Videći da se ne može više kriti, ona je drhteći stupila naprijed i bacila se pred njegove noge. Ispričala mu je sa suzama zahvalnosti sve što je pretrpjela i kako je sada ozdravila. Isus joj je blago rekao: „Ne boj se, kćeri, vjera tvoja pomogla ti je; idi u miru". On nije htio da potkrijepi praznovjerno mišljenje da ozdravljenje može biti posljedica samo dodira njegovih haljina. Ozdravljenje nije bilo posljedica spoljašnjeg dodira sa njime, već dodira vjerom, koja se oslanja na njegovu božansku moć. {IZ 104.2}

Zadivljeno mnoštvo, koje je pratilo Isusa, nije moglo da shvati u čemu se krije sila života. Ali kada je bolesna žena pružila ruku da ga se dotakne, vjerujući da će ozdraviti, osjetila je životvornu silu. Tako je i u duhovnom pogledu. Površno raspravljanje o religiji, molitva bez žeđi duše i žive vjere ništa ne vrijede. Obična vjera u Krista koja ga priznaje samo kao Spasitelja svijeta, nikad ne može donijeti ozdravljenje duši. Vjera koja spasava nije samo pristajanje razuma uz istinu. Onaj, koji želi da ima potpuno znanje o vječnim istinama, prije nego što počne da veruje, ne može primiti blagoslov od Boga. {IZ 104.3}

Nije dovoljno da vjerujemo o Kristu, već treba da vjerujemo u njega. Jedina vjera, koja može da nam koristi, je ona, koja ga prima kao ličnog Spasitelja i prisvaja njegove zasluge. Neki smatraju da je vjera samo jedno mišljenje; ali, spasonosna vjera je savez sa Bogom, koji čine oni, koji priznaju Krista. Prava vjera je život. Živa vjera znači stalno rastenje, potpuno povjerenje, kojim duša prima pobjedonosnu moć. {IZ 104.4}

Pošto je izliječio ženu, Isus je želio da ona prizna blagoslov, koji je primila. Ne treba da se u tajnosti radujemo darovima, koje nam je evanđelje pružilo. Gospod želi da priznamo njegovu dobrotu. „Vi ste moji svjedoci, veli Gospod: i ja sam Bog".2 {IZ 104.5}

Kad je deset gubavih došlo ka Isusu, da ih izliječi, on im je naredio da odu da se pokažu svećeniku. Poslužnost tom nalogu bio je uvjet za njihovo ozdravljenje. Na putu su ozdravili, ali se samo jedan vratio da zahvali Isusu. Drugi su nastavili svoj put, zaboravivši na onoga koji ih je izliječio. Koliko njih čine danas isto?! {IZ 104.6}

Kada se sjećamo svakog Božjeg dobročinstva, naša se vjera jača i postaje sposobnija da više traži i više prima. Više ohrabrenja ima za nas u najmanjem blagoslovu, koga smo mi iskusili, negoli u svim pričanjima vjeri i iskustvima drugih. Duša koja prima Božju milost, slična je vrtu koji se zalijeva. Njeno zdravlje će brzo procvjetati, njena će svjetlost zasjati u tami i nju će obasjati slava Gospodnja. Sjećajmo se nježne dobrote Božje i njegove velike milosti. Kao izraelski narod nekada, podignimo i mi naš kamen svjedočanstva i napišimo na njemu dragocjenu historiju o onome, što je Bog nama učinio. I kad mislimo na njegove postupke prema nama u toku našeg životnog putovanja, recimo srcem punim zahvalnosti: „Šta ću vratiti Gospodu za sva dobra što mi je učinio? Uzet ću čašu spasenja i prizvat ću ime Gospodnje, izvršit ću zavjete svoje Gospodu pred svim narodom njegovim".3 {IZ 105.1}

Poglavlje 25—Isus nahranjuje pet hiljada ljudi

Isus se povukuo sa svojim učenicima na usamljeno mjesto, ali njihov je mir ipak bio poremećen. Čim je narod primjetio da nema njihovog Učitelja, pitao se: „Gdje je on?" Neki su vidjeli, kojim je putem Krist krenuo sa svojim učenicima. Mnogi su pošli za Isusom kopnenim putem i obišli Jezero. Budući da se približavala Pasha, mnoštvo pobožnih ljudi iz bliza i daleka putovalo je u Jeruzalem, i oni su se skupili da vide Isusa. Njih je uskoro bilo oko pet hiljada ljudi, ne računajući žene i djecu. Još. prije nego što se Isus iskrcao, čekalo ga je mnoštvo naroda. On je ipak uspio da se neprimjetno iskrca, tako da je mogao provesti izvjesno vrijeme nasamo sa učenicima. {IZ 105.2}

Sa visine jednog brežuljka, posmatrao je mnoštvo u pokretu. Njegovo se srce sažalilo nad njima. Iako su ovi ljudi poremetili njegov odmor, on ipak nije pokazao nestrpljivost prema njima. Videći kako se narod skuplja, osjetio je još veću potrebu da im pomoge. „Sažali mu se za njim, jer bjehu kao ovce bez pastira". Napustivši mjesto odmora, našao je jedno zgodno mjesto gdje je mogao da im služi. Svećenici i starješine nisu im učinili ništa dobrog, ali od Isusa je potekla spasonosna voda života, čim je počeo da uči taj narod putu spasenja. {IZ 105.3}

Narod je slušao riječi milosti, koje su tako slobodno tekle iz ustiju Božjeg Sina. Ove dobre riječi, tako jednostavne i jasne, bile su njihovoj duši kao melem. Njegova čudotvorna ruka vraćala je život onima, koji su umirali, zdravje bolesnima, sreću žalosnima. Taj dan im se činio, kao da je nebo sišlo na zemlju, i Isusovi slušaoci bi slušali Isusa, tko zna koliko dana ne tražeći ni da jedu. {IZ 105.4}

Međutim dan se približavao kraju, sunce je na horizontu nestajalo, a narod je još oklijevao da ide. Isus je cio dan radio bez hrane i odmora. Bio je blijed od umora i gladi. Učenici su ga molili da prekine sa radom, ali on nije mogao da se odvoji od onih, koji su ga okružavali sa svih strana. {IZ 106.1}

Napokon su učenili počeli navaljivati na Isusa da otpusti narod, jer je to u korist naroda. Mnogi su došli iz daleka i nisu ništa jeli od jutra. Oni bi sebi mogli da nabave hrane u obližnjim gradovima i selima. Ali Isus im je kazao: „Podajte im vi, da jedu", i Okrenuvši se Filipu, zapitao ga: „Gdje ćemo kupiti hljeba, da ovi ljudi jedu?" On je tako govorio da iskuša vjeru učenika. Filip je pogledao ovo more ljudi, i bilo mu je jasno, da je nemoguće nabaviti toliko hrane, da bi se utolila glad ovog velikog mnoštva. Odgovorio je da dvjesta groša hljeba ne bi bilo dosta da svakome od njih pomalo dopadne. Isus je zatim upitao šta imaju od hrane. „Ima ovdje jedno momče", rekao je Andrija, „koje ima pet hljebova i dvije ribe, ali šta je to na toliki narod". Isus je zapovjedio, da mu ih donesu. Zatim je rekao učenicima da posade ljude na travu u grupama po pedeset i sto, i da čuvaju red, da bi svi mogli biti svjedoci onoga, što će

učiniti. Kad su taj nalog izvršili, Isus je uzeo hranu, i „podigavši oči k nebu, dade hvalu, prelomi hljebove i dade ih učenicima da ih podijele narodu... I jedoše i nasitiše se svi, i nakupiše dvanaest kotarica punih komada što preteče". {IZ 106.2}

Onaj, koji je svojom naukom pokazivao ljudima put mira i sreće brinuo se također za njihove zemaljske kao i za njihove duhovne potrebe. Narod je bio umoran i slab. Majke su nosile u naručju svoju dojenčad, a mala djeca držala su se za njihov skut. Mnogi su više sati stajali na nogama. Kristove riječi probudile su tako živo interesovanje da nisu nijedan trenutak pomislili da sjednu. Uostalom, naroda je bilo tako mnogo da je prijetila opasnost da jedan drugoga pogazi. Isus, želeći da im pruži priliku da se odmore, pozvao ih je da sjednu na travu, koje je bilo u izobilju na tom mjestu. {IZ 106.3}

Krist nije nikada izvršio čudo, kad to nije bilo neophodno potrebno. Svako od njegovih čuda bilo je takve prirode, da je upućivalo narod na drvo života, čije lišće služi za iscjeljivanje naroda. Hrana, koju su učenici podijelili, sadrži čitavu riznicu pouka. Jelovnik je bio vrlo jednostavan; ribe i ječmeni hljebovi sačinjavali su običnu hranu ribara, koji su živjeli kraj Genezaretskog jezera. Krist je htio pokazati da se čovjek udaljio od prirodne hrane, koju mu je Bog dao. Skupe gozbe, kojima je jedini cilj da zadovolje pokvaren apetit, ne će nikada pružiti toliko zadovoljstva kao odmor i jednostavna hrana, koju je Krist pružio narodu daleko od svakog ljudskog naselja. {IZ 106.4}

Kad bi ljudi živjeli jednostavno, u skladu s prirodnim zakonima, kao Adam i Eva u početku, bilo bi u izobilju hrane da se zadovolje potrebe svih ljudi. Tada bi bilo manje tjelesnih prohtjeva, i ljudi bi se više trudili da budu korisni u Božjem djelu. Ali sebičnost i tjelesne želje donijeli su u svijet grijeh i bijedu, jer jedni imaju suviše a drugi oskudijevaju. {IZ 106.5}

Isus nije pokušao da privuče narod zadovoljavanjem njihovih želja za uživanjem. Ovaj obrok pružio je Isus klonulom i ogladnjelom mnoštvu poslije dugog dana punog uzbuđenja. To je bilo ne samo dokaz njegove moći već i njegovog brižnog staranja za njihove životne potrebe. Svojim sljedbenicima Spasitelj nije obećao obilje ovoga svijeta, njihovi obroci će biti jednostavni, možda oskudni, često će živjeti u siromaštvu; ipak njegovo -obećanje daje im jamstvo, da će uvijek imati ono, što im je potrebno za život. On im je obećao ono, što vrijedi mnogo više od svih zemaljskih dobara — trajnu utjehu svog prisustva. {IZ 107.1}

Nahranivši pet tisuća ljudi, Isus je podigao zavjesu sa prirode i pokazao nam silu, koja stalno djeluje u našu korist. Bog svaki dan čini čudo dajući zemaljske žetve. Prirodnim sredstvima čini ono isto djelo, koje je učinio kad je umnožio hljebove za gladno mnoštvo. Čovjek obrađuje zemlju i sije sjeme, ali božanska sila čini da sjeme niče. Kiša,

zrak i sunce, poslani od Boga, čine da „zemlja sama od sebe donese najprije travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu”.2 Bog svaki dan hrani milione ljudskih bića zahvaljujući zemaljskoj žetvi. Pošto su ljudi pozvani da se brinu o sijanju žita i o pripremanju hljeba, i da na taj način surađuju sa Bogom, oni gube iz vida božanski udio. Oni ne daju Bogu slavu, koja pripada svetom imenu njegovom. Ono, što je posljedica njegove sile, pripisuje se prirodnim uzrocima ili ljudskim sredstvima. Slava, koja pripada Bogu, daje se čovjeku. Božji skupocjeni darovi upotrebljavaju se u sebične svrhe i postaju prokletstvo umjesto blagoslov. Bog nastoji da to sve izmijeni. On želi da se naša otupjela osjećanja probude, da bismo poznali njegovu veliku dobrotu i slavili ga zbog njegove otkrivene moći. On želi da njega poznamo u njegovim darovima, da bi nam oni bili zaista na blagoslov. To je bio cilj, koji je Krist imao kad je činio čuda. {IZ 107.2}

Pošto se narod nahranio, ostalo je još mnogo hrane. Ali onaj, koji raspolaže svim sredstvima beskrajne moći, dao je ovaj nalog: „Skupite komade, što su pretekli da ništa ne propadne!” Ovdje se nije radilo samo o tome da se preostali komadi stave u kotarice. U tome je bila dvostruka pouka. Ništa ne smije da se rasipa. Ne smijemo zanemariti ništa, što bi drugima moglo poslužiti na korist. Treba da pokupimo sve što može olakšati potrebe bijednih i gladnih. Ista briga treba da se vodi o duhovnim stvarima. Kad su kotarice bile napunjene preostalim komadima, prisutni su pomislili na svoje, koje su ostavili kod svojih kuća. Oni su htjeli da sačuvaju za njih jedan dio hljeba, koji je Isus blagoslovio. Sadržaj kotarica bio je podijeljen željnom mnoštvu, koje ga je raznijelo u okolne krajeve. Oni koji su učestvovali na toj svečanosti, trebalo je da drugima donesu hljeb, koji je išao s neba da utoli glad ljudskih duša. Trebalo je da ponavljaju šta su naučili o divnim Božjim djelima. Ništa nije smjelo da se izgubi. Nijedna riječ, koja se tiče vječnog spasenja, nije smjela da padne na zemlju prazna. {IZ 107.3}

Čudo sa hljebovima uči nas o našoj zavisnosti od Boga. Krist, iako nije imao na raspoloženju potrebne hrane, nahranio je u pustinji pet tisuća ljudi, ne računajući žene i djecu. On nije pozvao ovo mnoštvo da pode za njim. Svi oni su sami dotrčali; ali Isus je znao, da su oni gladni i umorni, pošto su dugo slušali njegove pouke. {IZ 108.1}

Čin, kojim se Isus pobrinuo za trenutne potrebne ogladnjelog mnoštva, služi kao slika za važnu duhovnu pouku namijenjenu njegovim suradnicima. Krist je dao učenicima što je primio od Oca; učenici su taj dar podijelili mnoštvu, a prisutni su jedni drugima dodali hranu. Tako će oni, koji su u zajednici sa Kristom, primiti od njega hljeb života, nebesku hranu, i razdijelit će je drugima. {IZ 108.2}

Oslanjajući se potpuno na Boga, Isus je uzeo malu količinu hljeba, i makar da je ta količina bila nedovoljna za same učenike, on im je dao nalog da razdijele tu hranu među prisutne, umjesto da ih pozove da sami jedu. Hrana se u njegovim rukama umnožavala, i ruke učenika pružene Kristu, Hljebu života, nisu nikad bile prazne. Ovo malo hrane bilo

je dovoljno za sve. I kad se mnoštvo nasitilo, pokupili su komade, koji su preostali, tada je i Krist mogao da jede sa svojim učenicima. {IZ 108.3}

Učenici su služili kao posrednici između Krista i naroda. U tome je veliko ohrabrenje za one, koji su danas njegovi učenici. Krist je glavno središte, izvor sve snage. Od njega njegovi učenici treba da prime svoje potrebe. Najdarovitiji, najduhovniji mogu samo dati toliko, koliko su primili. Sami od sebe ne mogu zadovoljiti nijednu gladnu dušu. Drugima možemo dati samo ono, što smo sami primili od Krista; a primiti možemo samo onda, ako i dajemo drugima; i što više dajemo, to ćemo više primiti. Tako možemo uvijek vjerovati, uzdati se, primati i davati. {IZ 108.4}

U našem radu za Boga mi smo u opasnosti da se suviše uzdamo u ono, što može čovjek učiniti svojim darovima i svojom vještinom. Tako gubimo iz vida velikog Vođu rada. Vrlo često onaj, koji radi za Krista, nema dovoljno probuđeno osjećanje svoje lične odgovornosti. On je u opasnosti da svoje breme olakša na račun drugih, umjesto da se osloni na onoga, koji je izvor sve snage. Kad se radi o Božjem djelu, velika je zabluda da se oslanjamo na ljudsku mudrost ili na broj. Uspjeh djela učinjenog za Krista zavisi manje od broja ili talenta a više od čestitih namjera i jednostavne vjere, iskrene i pune pouzdanja. Lične odgovornosti treba da nosimo, lične dužnosti treba da ispunimo, lične ciljeve treba da ostvarimo u korist onih, koji ne poznaju Krista. Umjesto da svoje breme natovarite na nekoga, koga smatrate darovitijim od sebe, upotrebiti svoje sposobnosti. {IZ 108.5}

Kad vam dođe na um pitanje: „Gdje ćemo kupiti hljeba da se nahrane ti ljudi?", ne odgovarajte sa nevjericom. Kad su učenici čuli Spasiteljeve riječi: „Dajte im vi da jeđu!", pred njima su se pojavile svakojake teškoće. Oni su se pitali, da li treba da idu u susjedna sela da kupe hrane. Isto tako i danas, kad svijetu nedostaje hljeba života, djeca Božja se pitaju: Hoće li dovesti nekog iz daleka da nahrani ove ljude? Ali šta kaže Krist? — „Namjestite ljude", i tamo ih je on nahranio. Kad vas okružuju duše, kojima je potrebna pomoć, znajte da je tu i Krist. Stupite u vezu s njime. Donosite Kristu svoje ječmene hljebove. {IZ 109.1}

Sredstva, kojima raspolažemo, mogu izgledati nedovoljna za potrebe djela; međutim, nama će se otvoriti obilni izvori, ako samo želimo da idemo naprijed u vjeri, vjerujući u Božju moć, koja je dovoljna za sve. Ako je to Božje djelo, onda će se on postarati za sredstva, koja su potrebna da se ono dovrši. Tko se iskreno i od srca oslanja na njega, bit će nagrađen. Ono malo, što ćemo upotrebiti u službi Gospodara neba, na razuman i štedljiv način, povećat će se u samom času dijelenja. Mala količina hrane, koju je Krist držao u svojim rukama nije se smanjila, dok se gladno mnoštvo nije nahranilo. Ako pristupimo izvoru sve sile sa otvorenim rukama vjere da primimo, bit ćemo poduprti u

našem radu čak usred najnepovoljnijih prilika, i bit ćemo u stanju da i drugima damo hljeb života. {IZ 109.2}

Gospod kaže: „Dajte, i dat će vam se!„. „Koji malo sije, malo će i požnjeti, a tko obilno sije, obilno će i požnjeti... A Bog može učiniti da je među vama izobilna svaka milost, da u svemu uvijek svega dovoljno imajući izobilujete za svako dobro djelo. Kao što je pisano: „Prosu, dade siromasima. Pravda njegova ostaje do vijeka. A koji daje sjeme sijaču, dat će i hljeb za jelo i umnožit će sjeme vaše i dat će da uzrastu plodovi pravde vaše. Da se u svemu obogatite za svaku darežljivost, koja po nama čini hvalu Bogu”.3 {IZ 109.3}

Poglavlje 26—Noć na uzburkanom Jezeru

Sjedeći na visoravni obrasloj travom, u sumraku jedne proljetne večeri, narod je jeo hranu, koju mu je Krist dao. U riječima, koje su toga dana slušali, prepoznali su glas Božji. Samo božanska sila mogla je učiniti čudesna ozdravljenja, čemu su ovi ljudi bili svjedoci. A čudo sa hljebovima učinilo je veliki utisak na svakoga od njih. Svima je to čudo bilo na blagoslov. U Mojsijevo vrijeme Bog je hranio Izraelce u pustinji manom; a tko je ovaj, koji je ovog dana njih nahranio, ako ne Mesija, koga

je Mojsije objavio? Nijedna ljudska sila, ne bi mogla od pet ječmenih hljebova i dvije male ribe stvoriti hrane u tolikoj količini, da bi se njome nahranilo tisuće gladnih. Među ljudima čule su se riječi: „Ovo je zaista prororok, koji ima da dođe na svijet".1 {IZ 110.4}

Ovo se uvjerenje u toku dana kod ljudi sve više učvršćivalo, i na kraju je bilo opće mišljenje da se dugo očekivani Spasitelj nalazi u njihovoj sredini. Nada naroda je sve više rasla. Ovaj čovjek učinit će od Judeje zemaljski raj, u kome teče mlijeko i med. On može zadovoljiti težnje svih. U stanju je da slomi moć omraženih Rimljana, da oslobodi Judeju i Jeruzalem. Može da izliječi vojnike ranjene u bitci, da nahrani čitave vojske, da pokori narode i osigura Izraelu dugoželjenu vlast. {IZ 110.1}

U svome oduševljenju narod je bio gotov da ga odmah kruniše za cara. Međutim, oni su dobro vidjeli da Isus ničim ne pokušava da privuče na sebe pažnju ili pribiva sebi čast. On se u tome bitno razlikovao od svećenika i starješina, narod se bojao da Isus ne će nikada tražiti svoje pravo na Davidov prijesto. Pošto su se međusobno posavjetovali, odlučili su da ga silom uhvate i proglase za cara nad Izraelom. Učenici su se složili s narodom potvrdivši da je njihov Učitelj zakoniti nasljednik Davidovog prijestola. Kazali su da Krist iz skromnosti odbija da primi čast. Neka samo narod uzdigne svoga osloboditelja na taj položaj. Svećenici i starješine bit će na kraju primorani da daju čast onome, koga je Bog obukao u svoju silu. {IZ 110.2}

S velikim oduševljenjem su pripremali plan da izvedu svoje namjere, ali Isus je vidio šta se potajno sprema. On je znao ono, šio oni nisu mogli da razumiju: kakve bi bile posljedice takvog pokreta. Za to vrijeme svećenici i starješine tražili su da mu oduzmu život. Oni su ga optuživali da otuđuje narod od njih. Pokušaj da ga postave na prijesto imao bi za posljedicu sprečavanje djela duhovnog carstva. Odmah je trebalo obuzdati taj pokret. Pozvavši svoje učenike, Isus im je dao nalog da se odmah ukrcaju i vrate u Kapernaum, a sam je na sebe preuzeo brigu da otpusti narod. {IZ 110.3}

Još nikada jedan Kristov nalog nije izgledao tako težak da se sprovede u djelo. Učenici su već dugo čekali takav narodni pokret, koji će podići Isusa na prijesto, i sada nisu mogli podnijeti misao da je sve to oduševljenje bilo uzaludno. Mnoštvo, koje se

sakupilo da proslavi praznik Pashu, željno je očekivalo da vidi proroka. Njegovim sljedbenicima činilo se da je to zlatna prilika da njihov ljubljeni Učitelj zauzme izraelski prijesto. Obuzeti plamenom oduševljena, bilo im je teško da odu i da ostave Isusa samog na toj pustoj obali. Izjasnili su se protiv toga plana, ali Isus im je tada progovorio jednim do tada nepoznatim, zapovjednič im naglaskom. Videći da je sve protivljenje uzalud, oni su se šuteći uputili Jezeru. {IZ 110.4}

Isus je tada naredio narodu da se raziđe. Njegov je stav bio tako odlučan da se nitko nije usudio da mu se usprotivi. Riječi hvale i slave su zamrle na njihovim usnama. Bili su zadržani baš u času, kad su mu se približili da ga uhvate; radost koja je obasjavala njihova lica, najednom je iščeznula. Među njima je bilo ljudi jake volje, ali Isusov carski izgled i njegove mirno izdate naredbe utišale su gomilu i osujetile njene planove. Oni su vidjeli u njemujednunatprirodnusilu i pokorili su se bezprigovora. {IZ 111.1}

Ostavši sam, „Isus se popeo na goru da se pomoli Bogu". Čitave sate proveo je u molitvi. Nije se molio za sebe, nego za ljude. Traž o je od Boga da im otkrije božanski karakter njegovog djela, da ne bi sotona zaslijepio njihov um i pokvario njihovo rasuđivanje. Spasitelj je znao da se dani njegove lične službe na zemlji približavaju svome kraju, i da će biti mali broj onih, koji će ga primiti kao svoga Spasitelja. Sa strepnjom u duši molio se za svoje učenike, koji će biti izloženi teškim iskušenjima. Nade, koje su dugo gajili, a koje su se osnivale na zabludama naroda, srušit će se na najbolniji način. Umjesto da ga vide uzdignutog na Davidov prijesto, prisustvovat će njegovom raspeću. Eto to je kruna, koja mu je pripremljena. Pošto nisu mogli da to shvate, oni će biti izloženi vrlo teškim iskušenjima, čiji pravi karakter ne će moći da razumiju. Njihova će vjera oslabiti ako im Duh Sveti ne prosvijetli um i ne proširi shvatanje. Isusu je bilo teško, kad je vidio da se njihovo shvatanje o njegovom carstvu ograničava na svjetsku veličinu i čast. Težak teret je tištao njegovo srce, i on se sa bolom i suzama molio Ocu. {IZ 111.2}

Učenici se nisu odmah udaljili od obale, kako im je Isus zapovjedio. Neko su vrijeme čekali u nadi da će im se on pridružiti. Kad su vidjeli da se mrak sve više spušta, „uđoše u lađicu i zaploviše preko mora u Kapernaum". Bili su nezadovoljniji nego ikada otkad su priznali Isusa svojim Gospodom; mrmljali su, jer im nije bilo dozvoljeno da ga proglase carem. Mislili su da bi možda uspjeli da postignu svoj cilj, da su bili malo uporniji. {IZ 111.3}

Nevjerstvo se počelo uvlačiti u njihov um i njihova srca, jer ih je častoljubije zaslijepilo. Bila im je poznata mržnja, kojom su farizeji mrzili Isusa, i oni su željeli da ga vide u časti, koju je on zaslužio. Biti u zajednici sa Učiteljem, koji može učiniti tako velika djela, a u isto vrijeme biti smatrani varalicama, to im se činilo više nego što su mogli podnijeti. Zar će ih uvijek smatrati pristalicama jednog lažnog proroka? Zar ne će

Krist nikada uspostaviti svoju carsku vlast? Zašto ne bi on, koji ima toliku moć, otkrio svoj pravi karakter, te im na taj način olakšao život? {IZ 111.4}

Toga dana učenici su bili svjedoci izvanrednog Kristovog djela. Izgledalo je kao da je nebo sišlo na zemlju. Sjećanje na ta jveličanstven dan moglo ih je ispuniti vjerom i nadom. Da su međusobno razgovarali o svemu što su doživjeli, ne bi dali povoda iskušenju; ali, obuzeti svojim razočaranjem, nisu obratili pažnju na Kristove riječi: „Pokupite komade, koji su ostali, da ništa ne propadne!" Zaboravivši već na blagoslovene časove, koji su protekli, osjećali su se kao usred uskolebane vode. Njihove su misli bile neosnovane i uznemirene, i Gospod je dozvolio da na njih dođe drugo kušanje, koje će potresli njihovu dušu i zauzeti njihove misli. Cesto Bog tako postupa sa ljudima, koji sami sebi stvaraju nevolje i teškoće. Nepotrebno je bilo da učenici sebi čine teškoće. Opasnost se međutim brzo približavala. {IZ 111.5}

Neosjetno se približavala oluja, a oni nisu bili pripravni za nju. Ona je bila suprotnost lijepom vremenu, koje je trajalo cijeloga dana. Kad se oluja podigla, oni su se uplašili. Zaboravili su na svoje zadovoljstvo, na svoje nevjerstvo i nestrpljivost. Svaki se latio posla da spriječi da čamac potone. Od Betsaide do mjesta, gde su se nadali da će naći Isusa, udaljenost morem bila je kratka; po običnom vremenu vožnja je trajala samo nekoliko sati. Ali sadi ih je vjetar sve više udaljavao od mjesta, u koje su željeli stići. Do četvrte noćne straže mučili su se veslajući. Najposlije, iscrpljeni, vidjeli su da su izgubljeni. Uzburkano more u tami pokazalo im je njihovu nemoć, i oni su čeznuli za prisustvom svoga Učitelja. {IZ 112.1}

Isus ih nije zaboravio. Onaj, koji je sa obale bdio nad njima, vidio je ove uplašene ljude, kako se bore protiv oluje. On ih ni za trenutak nije izgubio iz vida. Najvećom pažnjom pratio je očima čamac, koji je oluja nosila s njegovim dragocenim teretom, — jer ovi su ljudi bili određeni da budu svjetlost svijetu. Kao što majka bdi sa nježnošću nad svojim djetetom, tako je Učitelj pun saučešća bdio nad svojim učenicima. Čim su svoja srca pokorili i obuzdali svoje tašto častoljubije, čim su ponizno zatražili pomoć, oni su je dobili. {IZ 112.2}

U času kad su mislili da su izgubljeni, snop svjetlosti omo:ućio im je da vide tajanstvenu pojavu, kako im se približava po vodi. Nisu znali da je to Isus. Smatrali su neprijateljem onoga, koji im je dolazio u pomoć. Obuzeo ih je strah. Ruke, koje su držale vesla mišićima čvrstim kao željezo, sada su popustile. Čamac je postao igračka valova. Sve oči bile su uprte na čovjeka, koji je išao po bijesnim valovima uzburkanog mora. {IZ 112.3}

Oni su mislili da je to priviđenje vjesnik njihove propasti, i počeli su u strahu da viču. Isus je išao naprijed kao da je htio da ih prestigne. Napokon su ga prepoznali i pozvali u

pomoć. Glas njihovog ljubljenog Učitelja umirio je njihov strah, „umirite se, ja sam, ne bojte se!” {IZ 112.4}

Jedva su mogli da vjeruju u ovu neobičnu stvarnost. Petar, obuzet radošću, ali još uvijek s nekim nevjerovanjem, povikao je: „Ako si to ti, Gospode, zapovjedi da dođem k tebi po vodi!” Isus mu je odgovorio: „Dođi!” {IZ 112.5}

Gledajući u Isusa, Petar je sigurno išao. Ali čim se sa osjećanjem ponosa obazreo na svoje drugove, koje je ostavio u čamcu, izgubio je iz vida Spasitelja Vjetar je bio žestok. Između njega i njegovog Učitelja podigli su se veliki valovi. On se uplašio. Za trenutak izgubio je Krista iz vida, i njegova se vjera poljuljala. Počeo je da tone. Kad je vidio da mu prijeti smrt od valova, Petar je digao svoje oči iznad uzburkanog mora, i upravivši ih u Isusa uzviknuo je: „Gospode, pomagaj!”. Isus ga je odmah uhvatio za ispružene ruke, rekavši: „O malovjerni, zašto si posumnjao!” {IZ 113.1}

Idući uporedo, dok je Isus držao Petrovu ruku u svojoj ruci, oni su zajedno ušli u čamac. Petar je sada bio ponizan i miran, nije više imao nikakav razlog da se uzdiže iznad svojin drugova. Njegova nevjernost i oholost skoro su ga koštali života. Čim je skrenuo pogled sa Isusa, posrnuo je, i valovi su ga skoro pokrili. {IZ 113.2}

Cesto, kad naiđu teškoće, mi smo slični Petru. Umjesto da su naše oči uprte u Spasitelja, mi gledamo u valove; naše noge posrnu, i uzburkane vode nas poplavljuju. Isus nije pozvao Petra da dođe k njemu da bi poginuo. On nas nije učinio svojim učenicima da bi nas se odrekao. {IZ 113.3}

„Ne boj se”, veli on, „jer sam te otkupio; pozvah te po imenu tvom; moj si. Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko rijeke, ne će te potopiti, kad pođeš kroz oganj, ne ćeš izgorjeti i ne će te plamen opaliti. Jer ja sam gospod Bog tvoj svetac Izraelov, Spasitelj tvoj”.2 {IZ 113.4}

Isus je poznavao karakter svojih učenika. Znao je kakvim će iskušenjima biti izložena njihova vjera. To što se dogodilo na moru, trebalo je da pokaže Petru njegovu ličnu slabost i da ga pouči da se njegova sigurnost nalazi samo u stalnoj zavisnosti od božanske sile. Uslijed oluje iskušenja on će moći sigurno ići naprijed samo ako se ne bude uzdao u sebe, već ako se bude potpuno oslanjao na Spasitelja; tek kada bude potpuno svijestan svoje slabosti, moći će shvatiti koliko je zavisan od Krista. Da je primio pouku, koju mu je Isus želio da da, pomoću tog iskustva na jezeru, on ne bi kasnije pao u času velikog iskušenja. {IZ 113.5}

Dan za danom poučava Bog svoju djecu. On ih priprema pomoću svakodnevnih prilika za veću ulogu, koju im je odredio. Od našeg stava u malim svakodnevnim iskušenjima zavisi naša pobjeda ili poraz u času velikih životnih iskušenja. {IZ 113.6}

Oni, koji ne osjećaju stalnu Zavisnost od Boga, bit će pobijedeni iskušenjem. Može nam se činiti da su naši koraci sigurni i da nas ne će moći ništa pokolebati. Mi možemo sa pouzdanjem reći: Ja znam u šta vjerujem; ništa ne će moći pokolebati moju vjeru u Boga i Božju riječ. Ipak sotona može iskoristiti mane našeg karaktera, naslijeđene ili stečene, može nas zaslijepiti da ne vidimo naše potrebe i nedostatke. Samo ako smo svijesni svoje slabosti i ako stalno gledamo Krista, mi ćemo ići u sigurnosti. {IZ 113.7}

Čim je Isus zauzeo mjesto u čamcu, vjetar je prestao, „i odmah je čamac pristao na mjestu, kuda su plovili". Svijetla zora zamijenila je ovu noć užasa. Učenici, i drugi ljudi, koji su ih pratili, puni zahvalnosti, bacili su se pred Isusove noge, kličući: „Ti si zaista Sin Božji!" {IZ 114.1}

Poglavlje 27—Uslišena molba žene Hananejke

Poslije svoga susreta sa farizejima, Isus je otišao iz Kapernauma i, proputovavši Galileju, sklonio se u planinski kraj, koji graniči sa Fenikijom. Odavde, gledajući na zapad, mogao je da posmatra, u dolini, stare feničanske i sidonske gradove sa njihovim neznabožačkim hramovima, njihovim veličanstvenim palatama, trgovima i lukama punim brodova. Malo dalje širilo se plavo Sredozemno more, koje je trebalo da preplove vjesnici evanđelja da bi odnijeli radosnu vijest gradovima velikog svjetskog carstva. Ali to vrijeme nije još došlo. Isusu je ostalo da obavi jedan posao: da pripremi svoje učenike za njihovo djelo. On se nadao da će u tom kraju naći mir, koji nije našao u Betsaidi. Ali to nije bio jedini cilj njegovog putovanja. {IZ 114.2}

„I, gle, žena Hananejka izađe iz onih krajeva, i povika k njemu govoreći: pomiluj me, Gospode, sine Davidov! moju kćer vrlo muči đavo”.1 Stanovnici ovoga kraja poticali su od jednog starog hananejskog plemena. Pošto su bili u idolopoklonstvu, oni su bili predmet prezira i mržnje od strane Jevreja. Žena, koja je sada došla ka Isusu, pripadala je tom plemenu. Ona je slušala, kako govore o moćnom Proroku, koji liječi svaku bolest. U njenom se srcu probudila nada. Gonjena materinskom ljubavlju, ona je odlučila da razgovara sa Isusom o svojoj kćerci. Njena čvrsta namjera bila je da mu otkrije svoj bol. On će sigurno izliječiti njenu kćerku. Ona se molila neznabožačkim bogovima za pomoć, ali nije dobila nikakvo olakšenje. Više puta je bila u iskušenju da pomisli: Šta može učiniti za mene taj jevrejski učitelj? Ali je čula da on liječi svaku vrstu bolesti i da ne gleda da li su oni, koji dolaze k njemu, bogati ili siromašni. Nije htjela da se odrekne svoje jedine nada. {IZ 114.3}

Isus je poznavao položaj te žene. Znajući da ona želi da ga vidi, krenuo je na put. Dolazeći joj u pomoć u njenoj nevolji, mogao je da pruži svojim učenicima živu pouku, koju je želio da im da. Zato je i doveo svoje učenike u taj kraj. Želio je da im svrati pažnju na neznanje, koje vlada u gradovima i selima uz Judeju. Narod, kome su bila data sva preimućstva da razumije istinu, nije nimalo vodio računa o potrebama svoje okoline. Ništa se nije preduzimalo da se pomogne dušama, koje su čamile u tami. Zid razdvajanja, koji je podigla jevrejska oholost, sprečavao je i same učenike da osjete saučešće prema neznabožačkom svijetu. Ali ove ograde trebalo je porušiti. {IZ 114.4}

Krist nije odmah odgovorio na molbu ove žene. Ona je predstavljala jedan prezren narod, i Isus ju je dočekao onako, kako bi je dočekali Jevreji. Time je želio da pokaže svojim učenicima s kakvom hladnoćom i bezdušnošću se ponašaju Jevreji u sličnim slučajevima, i, uslišivši zatim njenu molbu, pružio je primjer saučešća, koje učenici treba da pokažu u slučajevima takve nevolje. {IZ 115.1}

Iako Isus nije odmah odgovorio, žena nije izgubila svoju vjeru. Isus je nastavio put, kao da je ne čuje, ali ona je išla za njim ponavljajući svoje molbe. Učenici, kojima je već dosadilo njeno jadikovanje, zamolili su Isusa da je otpusti. Videci da Učitelj sa njome postupa ravnodušno, mislili su da on odobrava predrasude, koje su Jevreji imali prema Hananejcima. Žena se obratila s molbom Spasitelju punom milosti. Na zahtjev učenika, Isus je odgovorio: „Ja sam poslan samo ka izgubljenim ovcama doma Izraelova." Iako je izgledalo da se taj odgovor slaže sa predrasudama Jevreja, on je sadržavao ukor upućen učenicima, što su kasnije razumjeli, sjećajući se koliko im je puta govorio da je došao na svijet da spase sve koji ga primaju. {IZ 115.2}

Žena je još odlučnije navaljivala, bacivši se pred Isusove noge, moleći: „Gospode, pomozi"! Svojim novim odgovorom izgledalo je, kao da Isus još uvijek ne mari za njene molbe. „Nije dobro uzeti od djece hljeba i baciti psima". To bi značilo da nije opravdano rasipati blagoslove date Božjem narodu, dijeleći ih strancima i neprijateljima Izraela. To bi obeshrabrilo svaku drugu osobu. Ali žena je vidjela da je to jedina prilika, koju ne smije propustiti. Ona je primijetila, da se iza prividnog Isusovog odbijanja nalazi milosrđe, koje on nije mogao prikriti. „Da, Gospode" rekla je ona, „ali psi jedu od mrvica, koje padaju sa stolova njihovih gospodara". Kad djeca jedu za stolom svoga oca, tada ni psi nisu zaboravljeni. Oni imaju pravo na mrvice, koje padaju sa bogatog stola. Kad ima toliko blagoslova za Izraelce, zar nema jedan i za nju? Kad se na nju gleda kao na psa, nema li ona pravo na jednu mrvicu od njihovog izobilja? {IZ 115.3}

Isus je tek napustio svoje polje rada, jer su književnici i farizeji tražili da ga ubiju. Oni su gunđali i optuživali ga. Pokazivali su nevjerstvo i mržnju. Odbijali su ponuđeno spasenje. I evo sada Isus susreće jedno biće, koje pripada jednom nesretnom i prezrenom plemenu. Iako toj ženi nije bila data svjetlost Božje riječi, ipak je ona osjećala božanski utjecaj i čvrsto je vjerovala da joj Isus može uslišiti molbu. Ona je tražila mrvice, koje padaju sa Učiteljevog stola. Kad je ovom prilikom bila uspoređena sa psom, ona je molila, da joj se kao takvoj zadovolji molba. Nikakva predrasuda, nikakakva plemenska ili vjerska oholost nije utjecala na njeno ponašanje. Ona je priznala u Isusu izbavitelja, koji može sve učiniti, što ona od njega traži. {IZ 115.4}

Spasitelju je to bilo dovoljno. On je iskušao njenu vjeru. Svojim postupanjem prema njoj pokazao je da ona, koju su smatrali prezrenom i odbačenom, nije više stranac, već dijete Božje porodice. I kao druga djeca, ona ima pravo na Očeve darove. Isus je uslišio njenu molbu, dovršivši tako pouku namjenjenu svojim učenicima. Okrenuvši se k njoj s pogledom punim milosrđa i nježnosti, rekao je: „O ženo, velika je vjera tvoja. Neka ti bude kako hoćeš!" U isti čas je ozdravila njezina kći. Đavo je više nije mučio. Žena je otišla hvaleći svoga Spasitelja. Bila je sretna što joj je Isus uslišio molitvu. {IZ 116.1}

Zahvaljujući tom činu, učenici su bolje shvatili zadatak, koji treba da ispune među neznabošcima, i vidjeli su pred sobom ogromno polje rada izvan Judeje. Među ovima, koje su bili naučeni da preziru, bilo je duša, koje su podnosile patnje nepoznate izabranom narodu, a koje su čeznule za moćnim Liječnikom i gladovale za istinom, koja je Jevrejima bila tako obilno data. {IZ 116.2}

Žena Feničanka je vjerom ustala protiv ograda podignutih između Jevreja i neznabožaca. Usprkos obeshrabrenja, usprkos izgleda, koji bi je mogao navesti da posumnja, ona se uzdala u Spasiteljevu ljubav. Tako Spasitelj želi, da se mi u njega uzdamo. Svaka duša može učestvovati u Božjim blagoslovima. Samo naša volja može nas spriječiti, da ne postanemo sudionici Božjih obećanja u Kristu. {IZ 116.3}

Bog mrzi razdvajanja među ljudima. U njegovim očima svaka ljudska duša ima istu vrijednost. „Jer je on učinio da od jedne krvi sav rod čovječji živi po cijelom licu zemaljskome, i postavio je naprijed određena vremena i međe njihovoga življenja: da traže Gospoda ne bi li ga barem opipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga od nas". Svi su pozvani da dođu k njemu, da imaju život, bez obzira na godine, položaj, narodnost ili religiju. „Koji ga god vjeruje, ne će se postidjeti. Jer nema razlike između Jevrejina i Grka, jer je on Bog sviju i bogat za sve, koji ga prizivlju. Jer koji god prizove ime Gospodnje, spast će se". „Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškoga roda ni ženskoga, jer ste vi jedno u Kristu Isusu". „Bogat i siromah sretaju se, obojicu je Gospod stvorio".2 {IZ 116.4}

Poglavlje 28—Isus najavljuje svoje stradanje na križu

Kristovo djelo na zemlji približavalo se kraju. Isus je gledao pred sobom, u potpuno jasnoj slici, prizore, kojima se približavao. Još prije nego što je uzeo na sebe ljudsku prirodu, on je svojim pogledom obuhvatio cio dugački put od jasala do Golgote, koji je trebalo da pređe da bi spasio što je izgubljeno.1 Borbe, koje će kidati njegovo srce, pogrde, kojima će ga obasipati, odricanja, koja će morati da podnosi, sve je to bilo otkriveno pred njegovim očima prije nego što je ostavio krunu i carsko dijelo, da bi sišao sa prijestola i svoje božanstvo odjenuo u čovječju prirodu. On je sve to znao i ipak je rekao: „Evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene. Hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu”. {IZ 117.1}

On je uvijek gledao u duhu plod svoga djela na zemlji. Misao da sav njegov trud ne će biti uzaludan, donosila je radost u njegovom zemaljskom životu, punom muke i odricanja. Dajući svoj život za život ljudi, on će ljudski rod vratiti poslušnosti Bogu. Zato će biti potrebno da se on krsti krštenjem krvi; njegova nevina duša nosit će breme grijeha svijeta; obavit će ga sjenka neopisivog bola; ipak zbog radosti, koja ga čeka, pretrpjet će križ i ne će mariti za sramotu. {IZ 117.2}

Pred izabranim suradnicima njegove službe, bili su još sakriveni budući prizori, ali vrijeme se približavalo, kad će oni morati da posmatraju njegovu borbu. Morat će gledati njega, koga su ljubili i u koga su vjerovali, kako će biti predat u ruke neprijatelja i prikovan na križ Golgote. Isus će uskoro morati da ih napusti, da se bore u ovome svijetu bez pomoći njegovog vidljivog, tjelesnog prisustva. On je znao na kakvu će mržnju i nevjerstvo naići, i želio je da ih pripravi za borbu. {IZ 117.3}

Isus se sada nalazio sa svojim učenicima u jednom gradu na području Cezareje Filipove. Oni su se nalazili izvan granica Galileje, u kraju gdje je vladalo idolopoklonstvo. Tamo su učenici bili izvan jevrejskog utjecaja, u dodiru sa neznabožačkim načinom obožavanja. Sada su svojim očima posmatrali praznovjerne običaje, koji su postojali svuda u svijetu. Isus je htio da oni, videći te prilike, osjete svoju odgovornost prema neznabošcima. Za vrijeme svoga boravka u tome kraju, on se, koliko je bilo moguće, ustezao da propovijeda, da bi se što potpunije posvetio svojim učenicima. {IZ 117.4}

Ovog časa Isus je htio da im govori o svome stradanju. Ali najprije se malo udaljio od njih, molio se svome ocu, da pripremi njihova srca, da bi razumjeli njegove riječi. Vrativši se opet k njima, želio je najprije da im pruži priliku da pred njim priznaju svoju vjeru u njega i da ih ohrabri za predstojeću borbu. On ih je upitao: „Tko govore ljudi da je Sin čovječji?” {IZ 117.5}

Žalosnog srca morali su učenici priznati da Izrael nije poznao Mesiju. Istina, neki su ga na osnovu njegovih čuda proglasili Sinom Davidovim. Mnoštvo, koje je nahranio u Betsaidi htjelo je čak da ga proglasi izraelskim carem. Neki, koji su bili voljni da ga priznaju prorokom, nisu vjerovali da je on Mesija. {IZ 118.1}

Isus je tada postavio drugo pitanje, koje se odnosilo na same učenike: „A vi šta mislite tko sam ja? Petar je odgovorio: „Ti si Krist sin Boga života!" Petar je još u početku povjerovao u Isusa kao Mesiju. Mnogi od onih, koji su kroz propovijed Ivana Krstitelja povjerovali i primili Krista, počeli su sumnjati u Ivanovo svjedočanstvo, kad su vidjeli da je Ivan bačen u zatvor i pogubljen; ovi su sada počeli sumnjati da je Isus dugo očekivani Mesija. Mnogi od učenika koji su s nestrpljenjem očekivali čas kada će Krist sjesti na prijesto Davidov, ostavili su ga, kad su se uvjerili da to nije njegova namjera. Ali Petar i njegovi drugovi su mu ostali vjerni. Kolebljiv stav onih, koji su ga juče oduševljeno pozdravljali, a danas osuđivali, nije mogao da poruši vjeru pravih Spasiteljevih učenika. Petar je, dakle, izjavio: „Ti si Krist, Sin Boga živoga!" On nije čekao da Spasitelju bude data carska čast; on ga je primio u njegovoj poniznosti! {IZ 118.2}

Petar je izrazio vjeru dvanaestorice. Ipak učenici nisu još potpuno shvatili Kristovo djelo. Iako ih neprijateljstvo i lažno predstavljanje od strane svećenika i poglavara nije moglo odvratiti od Isusa, ono ih je ipak veoma zbunjivalo. Oni nisu vidjeli jasno pred sobom. Utjecaj njihovog ranijeg odgoja, učenje rabina, moć predanja, sve je to još sprečavalo da jasno vide istinu. S vremena na vrijeme obasjavali su ih dragocjeni zraci vidjela od Isusa, a ipak su često posrtali u mraku. Ovoga dana, u času kada je trebalo da polože najveći ispit svoje vjere, Sveti Duh je u sili počivao na njima. Jedan trenutak je njihov pogled bio skrenut sa „vidljivoga", i upravljen na „nevidljivo."2 Oni su pod Isusovim ljudskim obličjem pozna slavu Božjeg Sina. {IZ 118.3}

Isus je odgovorio Petru: „Blago tebi, Simone, sine Jonin!, jer tijelo i krv nisu tebi to javili, nego Otac moj, koji je na nebesima." {IZ 118.4}

Istina, koju je Petar priznao; jest temelj vjere pravog kršćanina. Takva vjera, rekao je Isus, znači život vječni. Ali to znanje ne smije biti povod da se hvalimo. Petar nije ličnom mudrošću ili zaslugom došao do te istine. Ljudi ne će nikad sami doći do poznanja božanskih stvari. „Ono je kao nebo visoko: šta bi ti učinio? Dublje je od groba, šta možeš znati?" Samo Duh Božji čini da možemo razumjeti dubine Božje: „Sto oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovjeka ne dođe, ono zgotovi Bog onima, koji ga ljube. A nama ie Bog otkrio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje i dubine Božje!"3 „Tajna Gospodnja je u onih koji ga se boje". To, što je Petar poznao Kristovu slavu, dokaz je da je „bio naučen od Boga". Da, zaista, „blago tebi, Simone, sine Jonin; jer tijelo i krv nisu tebi to otkrili". {IZ 118.5}

Isus je nastavio: „A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovome kamenu sazidat ću crkvu svoju, i vrata paklena ne će je nadvladati". Riječ Petar znači kamen, kamen koji se kotrlja. Petar nije dakle stijena, na kojoj bi bila utemeljena crkva. Vrata paklena su nadvladala Petra, kad se odrekao svoga Gospoda sa zakletvom i preklinjanjem. Crkva je osnovana na nekom drugom, koga vrata paklena ne moga nadvladati. {IZ 119.1}

Vjekovima prije Spasiteljevog dolaska, Mojsije je upućivao u Stijenu Izraelovog spasenja. Psalmista je. pjevao o Stijeni utočišta. Izaija je pisao: „Zato ovako veli Gospod, Gospod: Evo ja mećem u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupocjen, temelj tvrd, tko vjeruje ne će se plašiti".4 {IZ 119.2}

Sam Petar, pod utjecajem Božjeg Duha, primjenjuje na Krista to proročanstvo: „Jer okusiste da je blag Gospod. Kad dođete k njemu, kao kamenu živu, koji je istina, od ljudi odbačen, ali od Boga izabran i pribran. I kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu."5 {IZ 119.3}

„Jer temelja drugoga nitko ne može postaviti osim onoga, koji je postavljen, a to je Isus Krist".6 „Na tom kamenu", rekao je Isus, „sagradit ću svoju Crkvu". Pred Bogom i nebeskim duhovima, ali i pred nevidljivom sotoninom vojskom, utemeljio je Krist svoju Crkvu na živoj stijeni Ta stijena je on sam, — njegovo tijelo ranjeno i slomljeno za nas. Sagra-đenu na tom temelju, Crkvu ne mogu nadvladati vrata paklena. {IZ 119.4}

Crkva je bila još veoma slaba u času, kada je Krist izgovorio te riječi. To je bila nekolicina vjernih, protiv kojih su bile uperene sve sile zla, ljudske i sotonske. Ali učenici se nisu imali čega bojati. Oni su bili utemeljeni na Stijeni utočišta, i ništa ih nije moglo srušiti. {IZ 119.5}

Šest tisuća godina je vjera zidana na Krista. Kroz to vrijeme su valovi i oluje sotoninog gnjeva udarali u Stijenu našeg spasenja; ali ona stoji nepokolebljiva. {IZ 119.6}

Petar je izrazio istinu, koja je temelj vjere Kristove crkve; zato mu je Isus ukazao čast, kao predstavniku cijelog zbora vjernih. On mu je rekao: „I dat ći ti ključeve od carstva nebeskoga: što svežeš na zemlji bit će svezano na nebesima, i što razriješiš na zemlji bit će razriješeno na nebesima". {IZ 119.7}

„Ključevi carstva nebeskoga" su Kristove" riječi. Sve riječi Svetog pisma su njegove i obuhvaćene su tim izrazom. Te riječi imaju vlast da otvore i zatvore nebo. One otkrivaju uvjete pod kojim ljudi mogu biti primljeni ili odbačeni. Tako je propovijedanje Božje riječi jednima miris života na život, a drugima miris smrti na smrt. To propovijedanje povlači za sobom vječne posledice. {IZ 119.8}

Nije samo Petru povjereno propovijedanje evanđelja. Kasnije je Spasitelj ponovio riječi, koje je rekao Petru, primjenivši ih neposredno na Crkvu. Isto je rečeno dvanaestorici kao predstavnicima cijelog zbora vjernih. Da je Isus povjerio jednome od učenika naročitu vlast nad drugima, onda ne bismo vidjeli da se učenici tako često prepiru oko pitanja tko je između njih najveći. Oni bi se pokorili volji Učitelja i poštovali bi njegovog izabranika. {IZ 120.1}

Umjesto da jednoga od učenika postavio na čelo drugih, Isus im je rekao: „A vi se ne zovete rabi; jer je u vas jedan rabi — Krist, a vi ste svi braća. Niti se zovete vođama, jer je jedini vođa vaš Krist".7 {IZ 120.2}

„Krist je poglavar svih ljudi". Bog, koji je sve pokorio pod Spasiteljeve noge, „njega dade za vrhovnog poglavara Crkve, koja je tijelo njegovo, punina onoga, koji sve u svemu ispunjava".8 Crkva je utemeljena na Kristu. Ona treba njemu da se pokorava kao svome Vođi i ne smije zavisiti od ljudi niti smije dati da njome upravlja čovjek. Mnogi misle da ih njihov viši položaj u Crkvi opunomoćava da zapovjedaju ljudima, šta treba da vjeruju i rade. Bog ne odobrava takve zahtjeve. Spasitelj kaže: „Vi ste svi braća". Svi ljudi su izloženi iskušenjima i skloni zabludama. Mi ne smijemo da se povjeravamo vodstvu bilo kog čovjeka. Stijena vjere je Krist, vječno prisutan u Crkvi. Na njega može najslabiji da se oslanja, dok oni koji smatraju da su najači postat će najslabiji, ako njihova sposobnost ne potječe od Krista. „Proklet da je čovjek, koji se uzda u čovjeka, koji tijelo uzima za pomoć". „Djelo te Stijene je savršeno". „Blago onima, koji se u njega uzdaju".9 {IZ 120.3}

Pošto je primio Petrovo priznanje vjere, Isusus je zabranio svojim učenicima da bilo kome kazuju da je on Krist. Taj nalog je dao zbog odlučnog neprijateljstva od strane književnika i farizeja. Narod, pa i sami učenici, imao je tako pogrešan pojam o Mesiji da Isus, kad bi javno nosio taj naziv, ne bi dao pravu sliku o svome karakteru i svome djelu. Ali on se njima otkrivao dan za danom kao Spasitelj. On je također htio da im pruži pravi pojam o sebi kao Mesiji. {IZ 120.4}

Učenici su još uvijek očekivali da Krist zavlada u svojstvu zemaljskog kneza. Oni su mislili: iako toliko dugo sakriva svoje namjere, ipak ne će uvijek ostati u siromaštvu i povučenosti. Njihov duh nije mogao prihvatiti misao da mržnja rabina i svećenika ne će biti pobjeđena, da će Krist biti odbačen od svoga vlastitog naroda, da će biti osuđen kao varalica i prikovan na križ kao zločinac. Međutim, približavao se čas prevlasti tame i trebalo je da Isus opomene svoje učenike na borbu, koja je pred njima. Predosjećanje borbe, koja ga je čekala, ispunilo ga je žalošću. {IZ 120.5}

Do sada se on uzdržavao da im govori o svome stradanju i smrti. Istina, za vrijeme svoga razgovora sa Nikodemom, on je rekao: „Kao što je Mojsije podigao zmiju u

pustinji, tako i Sin čovječji treba da se podigne, da svaki, koji u njega vjeruje, ima život vječni”10. Ali učenici nisu čuli te riječi, i da su ih čuli, ne bi ih razumjeli. Ali sada su bili sa Isusom, slušali su njegove riječi, posmatrali su njegova djela, i složili su se sa Petrovim svjedočanstvom: „Ti si Krist, Sin Boga živoga”, U tome im nije ništa smetao njegov skroman život i protivljenje od strane svećenika i naroda: Međutim došao je čas da podigne zavjesu koja je sakrivala budućnost. „Tada poče Isus kazivati učenicima svojim da njemu valja ići u Jeruzalem i mnogo postradati od starješina i od glavara svećeničkih i književnika, i da će ga ubiti i treći dan da će uskrsnuti”. {IZ 120.6}

Učenici su slušali nijemi od bola i čuđenja. Krist je malo čas primio Petrovu izjavu o svome božanskom porijeklu. Riječi, kojima je sada govorio o svojoj smrti i o svome stradanju bile su im neshvatljive. Petar nije mogao da šuti. On nije volio da vidi križ u Kristovome djelu. On je shvatio Učitelja, kao da je htio da ga otrgne od sudbine, koja mu je prijetila, i povikao je: „Bože sačuvaj, to ne će biti od tede”. {IZ 121.1}

Petar je ljubio svoga Gospoda. Međutim Isus ga nije pohvalio, što je na taj način izrazio svoju želju da ga poštedi od stradanja. Petrove riječi nisu bile takve prirode, da bi ohrabrile i utješile Isusa pred velikom borbom, koja ga je čekala. One nisu bile u skladu s namjerama božanske milosti u pogledu izgubljenog svijeta, ni sa naukom samopožrtvovanja, koju je Isus propovijedao svojim vlastitim primjerom. Utisak koji su uči-nile njegove riječi bio je sasvim suprotan onome, koji je Krist želio da ostavi na svoje učenike. Spasitelj je morao izgovoriti najstroži ukor, koji je ikada izašao iz njegovih usta: „Idi od mene, sotono, ti si mi sablazan; jer ne misliš što je Božje nego ljudsko”. {IZ 121.2}

Sotona je pokušavao da obeshrabri Isusa i da ga odvrati od njegovog djela. Petar u svoj slijepoj ljubavi dao je odjeka glasu kušača. Knez zla mu je nadahnuo tu misao. Ovaj nepromišljeni poziv bio je rezultat sotoninog podbadanja. U pustinji je sotona ponudio Kristu vlast nad svijetom pod uvjetom da se odrekne staze poniznosti i žrtve. Danas je ponovio isto iskušenje preko Kristovog učenika. Pokušao je da upravi Petrove oči na zemaljsku slavu da ne bi vidio križ, na koji je Isus htio upraviti njegov pogled. Kroz Petra sotona je ponovo uznemiravao Isusa svojim iskušenjima. Ali Spasitelj, zabrinut za svoga učenika, nije obraćao pažnju na to iskušenje. Sotona je stao između Petra i Učitelja, da bi spriječio da srce učenika ne bude dirnuto vizijom o Kristovom stradanju za njega. Krist, dakle, ove riječi nije uputio Petru, već onome, koji je pokušavao da ga odvoji od njegovog Izbavitelja: „Idi, od mene, sotono!” Drugim riječima, prestani da se miješaš između mene i moga zalutalog sluge. Ja želim da budem sam s Petrom, da bih mu otkrio tajnu svoje ljubavi. {IZ 121.3}

Petar je polako počeo razumijevati gorku istinu da Kristov put na zemlji vodi kroz borbu i stradanja. Učenik je odbio da uzme udjela sa Isusom u stradanju. Tek kada je

sam došao u užarenu peć, počeo je cijeniti blagoslove te veze. Dugo godina poslije ovoga, kada je njegovo tijelo bilo savijeno pod teretom godina i poslije, on je pisao: „Ljubazni, ne čudite se vrućini, koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što novo događa; nego se radujte što stradate sa Kristom, da biste, i kad se javi slava njegova, imali radost i veselje".11 {IZ 122.1}

Isus je objasnio svojim učenicima da je njegov lični život odricanja primjer, za kojim oni treba da idu. Pozvavši k sebi zajedno sa učenicima i narod, koji se nalazio u blizini, on im je rekao:" Ako tko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe i uzme križ svoj i ide za mnom". Križ je bio smrtna kazna u upotrebi kod Rimljana. To je bio najokrutniji i najponižavajući oblik smrtne kazne. Najteži zločinci su morali nositi svoj križ do mjesta gdje se izvršila kazna. Oni su se često očajno opirali, kada im je bio stavljan križ na ramena, ali su na kraju bili savladani i natovareni ovim sredstvom za mučenje. Isus je pozvao svoje učenike, da dragovoljno uzmu svoj križ i da ga ponesu za njime. Ovim riječima, iako teško razumljivim, Isus je rekao svojim učenicima da će biti izloženi najvećim poniženjima, pa čak i samoj smrti zbog ljubavi prema njemu. Spasiteljeve riječi tražile su najpotpunije odricanje. Ali sve je to Isus prihvatio zbog njih. On nije želio da ostane na nebu, a mi da budemo izgubljeni. On je zamijenio nebeske dvorove za život sramote i pogrda, koji se završio ponižavajućom smrću na križu. On, koji je imao nebrojena blaga neba, osiromašio je, da bismo se mi njegovim siromaštvom obogatili. Na ovom putu treba i mi da idemo za njim. {IZ 122.2}

Ljubiti duše, za koje je Krist umro, znači razapeti sebe. Božje dijete treba da sebe smatra karikom lanca, spuštenog odozgo za spasenje svijeta. Ono treba da se osjeća jedno sa Kristom u planu milosti, da zajedno sa njime traži što je izgubljeno. Kršćanin treba da se uvijek sjeća da je posvećen Bogu i da njegov karakter treba da otkriva Krista svijetu. Samoodricanje, saučešće i ljubav, koje je Krist pokazao u svom životu, treba da se pokažu i u životu Kristovih saradnika. {IZ 122.3}

„Jer tko hoće svoju dušu da sačuva, izgubit će je, a ako tko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je". Sebičnost znači smrt. Nijedan organ tijela ne može da postoji, ako služi samo sebi. Srce, koje bi prestalo da šalje oživljavaluću krv udovima i glavi, uskoro bi izgubilo svoju snagu. Kao što nam krv daje život, tako Kristova ljubav teče kroz sve dijelove njegovog simbolično tijela — Crkve. Mi smo udovi jedan drugome, i onaj koji bi prestao da služj drugome, osuđen je na propast. A „kakva je korist čovjeku ako sav svijet dobije, a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovjek za dušu svoju?" {IZ 122.4}

Iza siromaštva i poniženja sadašnjeg vremena, Isus je pokazao svojim učenicime svoj slavni dolazak, kada će doći ne u zemaljskoj slavi, nego u slavi Božjoj, praćen nebeskim vojskama. „I tada će vratiti svakome po djelima njegovim". Zatim, da bi ih ohrabrio, dao

im je ovo obećanje: „Zaista vam kažem, ima nekih među ovima što ovdje stoje koji ne će umrijeti dok ne vide Sina čovječjega kako dolazi u carstvu svom". Ali učenici nisu to shvatili. Slava im se činila odviše daleko. Njihove su oči bile uprte na ono, što im je bilo blizu: na zemaljski život siromaštva, poniženja i stradanja. Zar da se odreknu nade na slavno Mesijino carstvo? Zar ne će njihov Gospod sjesti na Davidov prijesto? Zar je moguće da Krist treba da vodi skroman putnički život, da bude prezren, odbačen i i na kraju pogubljen? Žalost je tištila njihova srca, jer su ljubili svoga Učitelja. Njihov duh, izmučen sumnjom, nije mogao da shvati da će Sin Božji biti podvrgnut tako okrutnom poniženju. Ako treba da umre, kako će osnovati svoje carstvo, tako čvrsto, da ga ni vrata paklena ne će moći nadvladati? To je zaista bila tajna za učenike. {IZ 123.1}

Oni su se sada nalazili na putu obalom Genezaretskog jezera prema gradu, gdje će biti pokopane sve njihove nade. Nisu smjeli ništa odgovoriti Kristu; među sobom su razgovarali žalosnim glasom o budućnosti, koja ih čeka. Usprkos svemu nadali su se, da će nepredviđena okolnost otkloniti nesreću, koja čeka njihovog Učitelja. Tako su šest dugih žalosnih dana proveli u bolu i sumnji, u nadanju i strahovanju. {IZ 123.2}

Poglavlje 29—Preobraženje Isusovo

Približavalo se veče kad je Isus pozvao k sebi trojicu svojih učenika: Petra, Jakova i Ivana, i poveo ih kroz polje, jednom neravnom stazom, na usamljeni vrhunac jednog brda. Spasitelj i njegovi učenici proveli su dan u putovanju i propovijedanju. Ovo penjanje još je više povećalo njihov umor. Krist je olakšao fizičko i duševno breme mnogih putnika. On je njihovim oslabljenim tijelima vratio životnu snagu. Ali i on, odjeven u ljudsku prirodu, bio je umora, kao i njegovi učenici.1 {IZ 123.3}

Svjetlost sunca na zalasku još je posljednim zracima obasjavala vrh brda i stazu, kojom su oni išli. Ali malo po malo svjetlost je napuštala brežuljak, kao što je napustila dolinu. Sunce je nestalo za horizontom, i usamljeni putnici našli su se obavijeni noćnom tamom. Mračna okolina podudarala se sa njihovim žalosnim osjećanjima. {IZ 123.4}

Učenici se nisu usudili pitati Krista kuda ide i u kojoj namjeri. On je često provodio na brdu čitave noći u molitvi. Onaj, koji je načinio brda i doline, osjećao se ugodno u krilu prirode i uživao je u njenom miru. Učenici su išli za svojim Učiteljem, pitajući se ipak zašto ih njihov Učitelj vodi tom mučnom stazom, kada su umorni, i kada je i njemu samome potreban mir. {IZ 124.1}

Najposlije im je Isus rekao da se više ne udaljuju od njega. Otišavši nekoliko koraka dalje, Čovjek bola počeo se moliti sa velikom vikom i suzama. Tražio je snagu da bi mogao podnijeti borbu za otkup čovječanstva. Osjećao je potrebu da sam čvrsto uhvati ruku Svemogućega, jer mu jedino on može dati snagu da odlučno gleda u budućnost. Molio se i za svoje učenike, da njihova vjera ne oslabi u času kad budu sile tame imale prevlast. Na njegovo pognuto tijelo padala je rosa, ali on nije na to obraćao pažnju. Noćna tama postala je sve gušća oko njega, ali on se na to nije obazirao. Časovi su polako prolazili. I učenici su u početku sa iskrenom pobožnošću upućivali svoje molitve Bogu; ali uskoro ih je savladao umor i, usprkos svega odupiranja, podlegli su snu. — Isus im je govorio o svome stradanju. On ih je poveo sa sobom da bi se oni sjedinili s njime u molitvi. U ovom času on se molio i za njih. Spasitelj je primjetio da su njegovi učenici žalosni i želio je da olakša njihov bol osvjedočenjem da njihova vjera nije bila uzalud. Čak ni svi među dvanaestoricom nisu bili u stanju da prime otkrivenje, koje im je želio dati. Samo trojica, koja će trebati da budu svjedoci njegovih muka u Getsemaniji, bili su izabrani da ga prate na goru. Krist se sada molio, da se njima otkrije slava, koju je imao kod Oca prije postanja svijeta, da bi se njegovo carstvo otkrilo ljudskim očima i da bi se njegovi učenici ojačali posmatranjem te slave. On se molio, da oni mogu prisustvovati otkrivenju njegovog božanstva, što će ih utješiti u času njegove najteže borbe i učvrstiti njihovu vjeru da je on Sin Božji i da je njegova ponižavajuća smrt dio plana spasenja. {IZ 124.2}

Njegova je molitva bila uslišena. Dok je klečao na kamenitom tlu, iznenada se otvorilo nebo, širom su se otvorila zlatna vrata nebeskog grada. Sveti sjaj obavio je brdo obasjavajući Spasitelja. Iz Krista otsjajivalo je božanstvo, otkrivajući se kroz čovječje obličje i spajajući se sa slavom, koja je dopirala sa neba. Krist se iznenada podigao sa koljena, i stajao je u božanskom veličanstvu. Duševna borba je iščezla. Njegovo je lice sjalo kao sunce, i njegove su haljine postale „bijele kao snijeg". {IZ 124.3}

Učenici su se probudili i vidjeli slavu, koja je preplavila brdo. Obuzeti strahom i čuđenjem, oni su se divili preobraženom licu svoga. Učitelja. Kada su se njihove oči privikle na tu natprirodnu svjetlost, primjetili su da Isus nije sam. Tamo su se nalazila dva nebeska bića u prijateljskom razgovoru s njime. To je bio Mojsije, koji je nekad govorio sa Bogom na Sinaju, i Ilija, koji je imao naročito preimućstvo da nije okusio smrti. {IZ 124.4}

Petnaest vjekova ranije, na brdu Fazgi, Mojsije je posmatrao obećanu zemlju. Zbog grijeha, koji je učinio kod Meribe, njemu nije bilo dopušteno da u nju uđe. On nije imao radost da uvede izraelske vojske u nasljedstvo svojih otaca. Njegova žarka molitva: „daj mi da pređem i da vidim zemlju dobru, koja je preko Jordana, i goru dobru, Liban", nije bila uslišena. Nije bila ispunjena nada, koja je punih četrdeset godina obasjavala put kroz pustinju. Grob u pustinji bio je kraj tih dugih godina muke i briga. Ali onaj, „koji može još izobilnije sve činiti nego što ištemo i molimo", odgovorio je na molitvu svoga sluge. Iako je Mojsije pretrpio smrt, on nije ostao u grobu. Sam Krist ga je pozvao u život. Sotona, kušač, borio se za njegovo tijelo pozivajući se na njegov grijeh, ali Krist je podigao Mojsija iz groba.2 {IZ 125.1}

Mojsije se sada pojavio na gori preobraženja kao svjedok pobjede nad grijehom i smrću, izvojevane u Isusu Kristu. On je tu stajao kao predstavnik onih, koji će izaći iz groba pri uskrsenju pravednih, Ilija, koji se živ usnio na nebo, predstavljao je ovdje one, koji će živi dočekati Krista prilikom njegovog drugog dolaska i koji će se najedanput preobraziti, „u trenuću oka, u poslednjoj trubi", kad će se ovo „raspadljivo obući u neraspadljivost, i kad će se smrtno obući u besmrtnost.3 Isus je bio obučen u nebesku svjetlost, kakav će se javiti „drugi put, ne da oduzme grijehe, već na spasenje onima, koji ga čekaju". „Jer će doći u slavi Očevoj i svi sveti anđeli sa njime.„4 Tako se ispunilo Spasiteljevo obećanje učenicima. Na brdu je bilo njima pokazano buduće carstvo slave u malome: Krist kao car, Mojsije kao predstavnik uskrslih svetih i Ilija kao predstavnik preobraženih pravednika. {IZ 125.2}

Učenici nisu još razumjeli taj prizor. Ipak su se radovali videći da je njihov Učitelj, tako strpijiv, blag i ponizan, koji je prolazio zemljom kao siromašan stranac, primio čast od strane nebeskih izabranika. Oni su mislili da je Ilija došao da objavi Mesijino carstvo, i da će se sada uspostaviti Kristovo carstvo na zemlji. Oni su bili gotovi da zaborave na

strah i razočaranja. Željeli su da ostanu tu, gdje se otkrila slava Božja. Petar je uskliknuo: „Gospode, dobro nam je ovdje biti; ako hoćeš da načinimo tri sjenice: tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.” Učenici su mislili da su Mojsije i Ilija bili poslani da zaštite njihovog Učitelja i da uspostave njegovu carsku vlast. {IZ 125.3}

Međutim, križ treba da prethodi kruni. Predmet njihovog razgovora nije bilo Kristovo krunisanje, nego njegova bliska smrt u Jeruzalemu. U slabosti čovječje prirode, noseći teret bola i grijeha, Isus je sam koračao među ljudima. Videći kako se na njega spušta tama buduće borbe, on je osjetio veliku samoću u svijetu, koji ga nije poznavao. Čak njegovi ljubljeni učenici, obuzeti svojim sumnjama, svojom žalošću i svojim častoljubivim željama, nisu shvatili tajnu njegovog djela. Ranije je živio okružen ljubavlju i stanovnicima neba, a sada je bio sam usred svijeta koji je stvorio. U ovom času nebo je poslalo Isusu svoje vjesnike. To nisu bili anđeli, nego ljudi, koji su znali za stradanja i žalost, koji su zato bili sposobni da osjećaju sa Isusom. Mojsije i Ilija su bili Kristovi suradnici. Oni su se odazvali njegovoj želji da rade na spasenju svijeta. Mojsije je posredovao za Izraela: „Ali oprosti im grijeh, ako li ne ćeš izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao.5 I Ilija je poznavao duševnu usamljenost, kada je za vrijeme tri i po godine gladi bio predmet mržnje od strane naroda i kada je morao dijeliti njihovu nesreću. Na brdu Karmelu sam je bio na Božjoj strani. Sam je u očajanju i strahu pobjegao u pustinju. Ovi ljudi, kojima je dato preimućstvo pred nebeskim anđelima, razgovarali su sa Kristom o njegovom stradanju i hrabrili su ga uvjeravanjem da nebo saosjeća sa njime. Nada svijeta i spasenje svakog ljudskog bića: to je bio predmet njihovog razgovora. {IZ 125.4}

Pošto ih je san savladao, učenici su razumjeli samo mali dio od riječi izmijenjenih između Krista i nebeskih poslanika. Pošto su zanemarili da straže i da se mole, oni nisu mogli vidjeti ono, što je Bog odlučio da im da: poznanje o Kristovom stradanju i slavi potom. Oni su izgubili blagoslov, koji bi mogli da prime da su učestvovali u njegovom samoodricanju. Kako su učenici biji spori da vjeruju, kako su malo cijenili blago, koje im je nebo željelo dati! {IZ 126.1}

Ipak, oni su primili veliku svjetlost. Bilo im je jasno, da je cijelo nebo saznalo za grijeh, koji su Jevreji učinili odbacivši Krista. Sada su mogli dublje proniknuti u djelo Izbavitelja. Njihove su oči vidjele i uši čule ono, što nadmašuje ljudsko shvatanje. Oni su svojim očima vidjeli njegovu slavu i bili su uvjereni, da je Isus zaista Mesija, koga priznaje svemir, za koga su svjedočili patrijarsi i proroci. {IZ 126.2}

Dok su još posmatrali prizor na brdu, „sjajan oblak zaklonio ih je, i gle, glas iz oblaka govoreći: ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji, njega poslušajte”. Vidjevši oblak slave, svjetliji od onoga, koji je vodio izraelska plemena u pustinji, čuvši glas tako strašan da se od njega treslo brdo, učenici su pali licem na zemlju. Oni su ostali tako

ležeći sakrivena lica, dok im se nije približio Isus i dotakao ih. Svojim poznatim glasom otjerao je strah od njih. „Ustanite i ne bojte se!” Oni su podigli oči i vidjeli da je nebeske slave nestalo. Mojsije i Ilija su iščezli. Bili su na brdu, sami sa Isusom. {IZ 126.3}

Poglavlje 30—Iscjeljenje bijesnog

Isus i njegovi učenici proveli su cijelu noć na gori. Poslije izlaska sunca, sišli su u dolinu.1 Obuzeti svojim mislima, učenici su bojažljivo šutjeli. Sam Petar nije progovorio ni riječi. Oni bi rado bili ostali na tom mjestu, posvećenom nebeskom svjetlošću, gdje je Sin Božji otkrio svoju slavu. Ali trebalo je izvršiti jedno djelo u narodu, koji je već tražio Isusa. {IZ 127.1}

Na podnožju brda sakupila se gomila ljudi, a među njima su bili učenici, koji su tu ostali, znajući kuda se Isus povukao. U času dolaska Spasitelj je dao nalog trojici učenika, koji su bili sa njime na gori, da nikome ne govore o onome, što su vidjeli. „Nikome ne kazujte šta ste vidjeli dok Sin čovječji iz mrtvih ne ustane". Trebalo je da učenici razmišljaju u svome srcu o otkrivenju, koje im je bilo dato, ali nisu smjeli drugima da ga objave. Kad bi to svima saopćili, izazvali bi kod njih samo potsmijeh i praznu radoznalnost. Pa i ostalih devet učenika mogli su ovaj prizor razumjeti tek poslije Isusovog uskrsenja. Trojica učenika, koji su imali preimućstvo da budu sa Isusom na gori preobraženja, bili su sami sporog shvatanja, jer usprkos svega, što im je Isus otkrio u pogledu onoga, što ga čeka, oni su se između sebe pitali: šta znači uskrsnuti iz mrtvih. Ipak nisu tražili da im Isus to objasni. Riječi, koje im je Isus kazao u pogledu budućnosti, ispunile su ih žalošću. Kasnije nisu tražili nikakvo naknadno objašnjenje u pogledu onoga, što im se činilo nemoguće. {IZ 127.2}

Čim su ljudi, koji su bili u dolini, primjetili Isusa, potrčali su pred njega, pozdravljajući ga s poštovanjem i radošću. Njegovo je pronicljivo oko odmah primjetilo njihovu veliku zbunjenost. Učenici su izgledali smeteni. Nešto se dogodilo što je izazvalo kod njih gorko razočaranje i duboko poniženje. {IZ 127.3}

Dok su se učenici nalazili na podnožju brda, jedan je čovjek doveo k njima svoga sina, da ga oslobode od nijemog duha, koji ga je mučio. Kada je Isus poslao dvanaestoricu učenika, da propovijedaju evanđelje, dao im je vlast da izgone nečiste duhove. Učenici, pošavši na rad sa čvrstom vjerom, uvjerili su se da im se nečisti duhovi pokoravaju. Ovoga puta, iako su u ime Krista zapovjedili zlom duhu da napusti svoju žrtvu, zli duh im se narugao, dajući im novi dokaz svoje moći. Nesposobni da objasne razlog svoga neuspjeha, smatrali su da su osramotili sebe i Krista. Književnici, koji su se ovdje nalazili iskoristili su tu priliku, da ih ponize. Okruživši ih, počeli su da im postavljaju pitanja, da bi ih uvjerili da su oni, kao i njihov Učitelj, obične varalice. „Evo jednog nečistog duha", odgovorili su rabini pobjedonosno, „koga ni Krist ni učenici ne mogu nadvladati". Narod je bio sklon da pristane uz književnike, i ubrzo je gomilom zavladalo osjećanje prezira i poruge. {IZ 127.4}

Ali iznenada su prestale optužbe. Narod je primjetio, da se približava Isus sa trojicom svojih učenika. Gomila, koja je bila uvijek povodljiva, pojurila je njima u susret. Noć, koju su proveli u vezi sa nebeskom slavom, ostavila je traga na Spasitelju i njegovim pratiocima. Iz njihovih lica zračila je svjetlost, koja je ulila strah prisutnima. Književnici su u strahu uzmakli, dok je narod pozdravio -Isusa dobrodošlicom. {IZ 128.1}

Kao da je bio svjedok svega što se dogodilo, Spasitelj je stupio na poprište borbe i, uprvši oči na književnike, zapitao ih je „šta se prepirete sa njima?" {IZ 128.2}

Glasovi, ranije tako drski i izazivački, najednom su umukli. Svi su šutjeli. Sada je žalosni otac prokrčio sebi put kroz gomilu, i padnuvši pred Isusove noge, ispričao mu je svoje teškoće i svoja razočaranja. {IZ 128.3}

„Učitelju!" rekao je on, „dovedoh k tebi sina svojega, u kome je duh nijem. I svaki put, kad ga uhvati, lomi ga, i pjenu baca i škrguće zubima... Molio sam tvoje učenike, da istjeraju toga duha, ali ne mogaše". {IZ 128.4}

Isus je bacio pogled na uplašenu gomilu, na svadljive književnike i i na zbunjene učenike. Vidio je nevjerstvo u svim srcima, i povikao je žalosnim glasom: „O rode nevjerni i pokvareni, dokle ću biti sa vama? Dokle ću vas trpjeti? dovedite ga k meni!" {IZ 128.5}

„I dovedoše ga k njemu. I kad ga vidje, odmah ga duh stade lomiti. I padnuvši na zemlju, valjaše se bacajući pjenu". Pri tome je bolesnik isprekidano vikao glasom, koji nije bio nimalo sličan ljudskome. {IZ 128.6}

Opet su se Knez života i knez sile tame našli na bojnom polju. Krist sa namjerom da ispuni svoje djelo, koje se sastojalo u tome, da „objavi zarobljenima oslobođenje,... da oslobodi potlačene,2 a sotona sa ciljem da zadrži žrtvu u svojoj vlasti. Anđeli vidjela, kao i vojske nečistih duhova, približili su se da nevidljivo posmatraju borbu. Isus je dozvolio da nečisti duh za trenutak otkrije svoju moć, da bi prisutni mogli razumjeti oslobođenje, koje će se zbiti. {IZ 128.7}

Gomila je gledala bez daha. Očevo srce bilo je ispunjeno nadom i strahom. Isus je upitao: „Koliko ima vremena kako mu se to dogodilo?" Otac mu je ispričao, koliko je dugih godina stradao, zatim, pošto više nije mogao da izdrži, zamolio je Isusa: „Ako možeš, pomozi nam, smiluj nam se!" „Ako mošeš!". Još toga trenutka otac je sumnjao u Kristovu moć. {IZ 128.8}

Isus mu je odgovorio: „Ako možeš vjerovati, sve je moguće onome, koji vjeruje!" Kod Krista nema nedostataka sile, ali ozdravljenje sina zavisi od očeve vjere. U potoku suza, sa osjećanjem svoje lične pomoći, otac je zatražio Kristovu milost ovim uzvikom: „Vjerujem, Gospode, pomozi mome nevjerju!" {IZ 128.9}

Isus, Okrenuvši se k bolesnom sinu, reče mu: „Duše nijemi i gluhi! ja ti zapovjedam, izađi iz njega i više ne ulazi u njega!" Dijete je vikalo u mukama, jer je nečisti duh počeo još jednom da ga žestoko lomi. Napuštajući dijete, nečisti duh je želio da oduzme život svojoj žrtvi. Dijete je ležalo nepomično, kao da je mrtvo. Gomila je već šaputala: „Mrtav je!" Ali Isus, uzevši ga za ruke, podiže ga i dade ga, potpuno zdravog duha i tijela, njegovom ocu. Otac i sin slavili su svoga izbavitelja. Gomila se divila moćnoj Božjoj sili, dok su književnici, zbunjeni i posramljeni, otišli namrgođena lica. {IZ 128.10}

„Ako možeš, pomozi nam, smiluj nam se!" Koliko duša su pod teretom grijeha ponavljale tu molitvu! Svima Spasitelj odgovara pun milosti: „Sve je moguće onome, koji vjeruje!" Vjera nas spaja s nebom i daje nam silu da se možemo oduprijeti sili tame. Kroz Krista nam Bog nudi sredstvo da pobijedimo svaki grijeh i da se odupremo najjačim iskušenjima. Ali mnogi osjećaju da im nedostaje vjera, i zato se drže udaljeni od Spasitelja. Neka se ove duše, svijesne svoje slabosti, povjere milostivom Spasitelju. Neka gledaju na Krista, a ne na sebe. Onaj, koji je nekada hodao među ljudima, liječio bolesne i izgonio demone, još je danas onaj isti moćni Izbavitelj. Vjera proizilazi iz Božje riječi. Prihvatite dakle ovo njegovo obećanje: „I koji dolazi k meni, ne ću ga istjerati napolje."3 Bacite se pred njegove noge i kažite: „Vjerujem! pomozi mome nevjerju!" {IZ 129.1}

U kratkom vremenskom razmaku učenici, kojima je Isus ukazao naročitu čast, imali su priliku da posmatraju najveću slavu i najveće poniženje. Oni su s jedne strane vidjeli čovjeka preobraženog u sliku Boga, a s druge strane dječaka poniženog do sličnosti sotoni. Sa brda gdje je razgovarao sa nebeskim poslanicima i gdje je glasom iz nebeske slave bio nazvan Sinom Božjim, Isus je sišao da susretne najžalosniji i najstrašniji prizor: dječaka iznakažena lica, koji je škripio zubima, opsjednut nečistim duhom, mučeći se u grčevitom bolu, koji nikakva ljudska moć nije mogla olakšati. Ovaj moćni Izbavitelj, koji se samo prije nekoliko sati pokazao u slavi svojim zadivljenim učenicima, spustio se da podigne sotoninu žrtvu sa zemlje gdje se mučila, i da ga zdravog tijela i duha vrati njegovom ocu i njegovom domu. {IZ 129.2}

Ovaj događaj na gori je slika spasenja: božansko Biće, koje je otsjaj Očeve slave, sišlo je na zemlju, da spasi ono, što je izgubljeno. Ova slika je trebala pomoći učenicima da razumiju svoj zadatak. Sluge Kristove nisu pozvane da vode svoj život samo u duhovnom ushićenju, sa Isusom na vrhu brda. Njih čeka jedan posao u nizini. Duše, koje je sotona zarobio, čekaju na riječ vjere i molitve, koje će ih osloboditi. {IZ 129.3}

Devet učenika su još razmišljali o gorkom doživljaju svoga neuspjeha. Kad je Isus ostao sam sa njima, oni su mu postavili pitanje: „Zašto mi nismo mogli da istjeramo tog demona?" Isus im je odgovorio: „Zbog vašeg nevjerstva. Jer vam kažem zaista: ako imate vjere koliko zrno gorušično, reći ćete gori ovoj: prijeđi odavdje tamo, i prijeći će, i

ništa vam ne će biti nemoguće. A ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom." Nevjerstvo, koje ih je sprečavalo da bolje razumiju Krista, i nemarnost, koju su pokazivali prema svetom djelu, koje im je bilo povjereno: evo to su bili uzroci njihovog neuspjeha u borbi protiv sila tame. {IZ 129.4}

Riječi, kojima je Isus ukazao na svoju smrt, probudile su kod njih žalost i sumnju. Zatim izbor trojice učenika, koji su Isusa pratili na goru, izazvao je kod ostale devetorice zavist. Umjesto da jačaju svoju vjeru molitvom i razmišljanjem o Kristovim riječima, oni su se predali svome očajanju i tuzi. U ovom mračnom stanju, stupili su u borbu sa sotonom. {IZ 130.1}

Da bi mogli uspjeti u takvoj borbi, trebalo je da stupe na rad u drugom duhovnom stanju. Njihova je vjera trebala da ojača srdačnim molitvama i postom i da se učvrsti poniženjem srca. Trebalo je da se oslobode svoga „ja" i da se ispune Duhom i Božjom silom. {IZ 130.2}

„Kad biste imali vjere kao zrno gorušično", rekao je Isus, „rekli biste ovoj gori: premjesti se odavde tamo, i ona bi se premjestila." Iako je sjeme gorušično vrlo malo, ono sadrži istu silu života, koja čini da rastu najviša drveta. Kad se gorušično sjeme posije, ono crpe sve elemente, koje mu je Bog pripremio za hranu i uskoro naraste u znatnu biljku, Ako imate tu vjeru, vi ćete se čvrsto držati Božje riječi i iskoristit ćete sva sredstva, koja vam Bog daje na raspoloženje. Smetnje, koje sotona nagomilava na vašem putu; i koje vam se čine nesavladive kao vječna brda, nestat će na zahtjev vaše vjere. „Vama neće biti ništa nemoguće." {IZ 130.3}

Poglavlje 31—Isus u Jeruzalemu na blagdan Sjenica

Blagdan sjenica bio je posljednji godišnji blagdan. Bog je želio da tom prilikom narod razmišlja o njegovoj dobroti i milosti. Cijela je zemlja bila pod njegovom zaštitom i uživala njegove blagoslove. Dan i noć se on brinuo o svome narodu. Sunce i kiša učinili su zemlju plodnom. Sa palestinskih polja i dolina žetva je bila skupljena. Pobrane su bile masline, i dragocjeno ulje spremljeno. Plod palmi bio je također ubran. Rujni groz-dovi bili su izgnječeni u kaci. {IZ 130.4}

Blagdan je trajao sedam dana. Za proslavu tog blagdana, stanovnici Palestine, kao i Izraelci iz drugih zemalja, ostavili su svoje domove i dolazili u Jeruzalem. Iz bliza i daleka dolazio je narod u Jeruzalem noseći u rukama znake radosti. Staro i mlado, bogato i siromašno, svako je donosio po neki dar, dar kao znak zahvalnosti onome, koji je krunisao godinu dobrima, i čiji su koraci sipali izobilje. Iz šuma se donosilo sve, što je bilo lijepo za oči i što je moglo obradovati srca, tako da je čitav grad izgledao kao jedna divna šuma. {IZ 130.5}

Ovaj je blagdan bio ne samo izraz zahvalnosti za bogatu žetvu nego i uspomena na Božje brigovodstvo nad Izraelom u pustinji. U spomen svog nekadašnjeg života pod šatorima, narod je za vrijeme blagdana boravio u kolibama ili sjenicama načinjenim od zelenog granja. Te sjenice su bile podignute po ulicama, u dvorištu hrama i na krovovima kuća. Brežuljci i doline oko Jeruzalema bili su puni ovakvih kućica od zelenog granja, i u njima je vrvio svijet. {IZ 131.1}

Vjerni su slavili ovaj blagdan svetim pjesmama i slavopojima. Tom prazniku prethodio je blagdan očišćenja, kad se narod, pošto je ispovjedio svoje grijehe, pomirio sa nebom. Time je bila omogućena radost ove svečanosti. „Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je dovijeka milost njegova." Ove riječi ponavljale su se kao slavopoj, a zvuci svakojakih muzičkih instrumenata slivali su se sa poklicima „hosana" u jednu zajedičku pjesmu. Hram je bio središte opće radosti. Tu su se prinosile svečane žrtve. Tu, sa obje strane mramornog stepeništa, koje je vodilo u svetu zgradu, smješten je bio hor levita, koji su vodili pjesmu. Mnoštvo vjernika, mašući palminim i mirtinim granama, glasno je prihvatilo pripjev pjesme. Melodija se širila sve dalje i dalje dok nije pjesma slavopoja odjekivala svim okolnim brežuljcima. {IZ 131.2}

Uveče su hram i njegovo dvorište bili osvijetljeni vještačkom svjetlošću. Muzika, mahanje palminim granama, radosni poklici hosana, priticanje naroda obasjanog svjetlošću, koja je dolazila sa obješenih svjetiljki, redovi svećenika, veličanstveni obredi: sve je to činilo dubok utisak na narod. Ali najsvečaniji obred blagdana, koji je izazivao najveću radost, bio je onaj, koji je potsjećao na jedan događaj iz vremena boravka u pustinji. {IZ 131.3}

U veče prvoga dana blagdana svećenici su trubili u srebrne trube zvonkim otegnutim glasom, na koji su odgovarale druge trube, čija se jeka širila sve dalje i dalje zajedno sa radosnim poklicima naroda. Svećenik je zatim zahvatio krčag vode iz potoka Kedrona i podigavši ga. na zvuk truba, penjao se odmjerenim korakom širokim stepenicama hrama, pjevajući: „Evo stoje noge naše na vratima tvojim, Jeruzaleme."1 {IZ 131.4}

On je nosio krčag prema oltaru smještenom usred svećeničkog predvorja. Tu su se nalazile dvije velike srebrne čaše. a pored svake je stajao jedan svećenik. U jednu čašu bila je izlivena voda iz krčaga, a u drugu krčag vina; sadržina obiju čaša odlazila je kroz jednu cijev u Kedron, a odavde u Mrtvo More. Ovo izlivanje posvećene vode predstavljalo je izvor, koji je na Božju zapovijest potekao iz stijene da ugasi žeđ sinova Izraelovih. Tada je zaorila radosna pjesma: „Gle, Bog je spasenje moje... jer mi je sila i pjesma Gospod Bog, on mi bi spasitelj. Sa radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovoga spasenja."2 {IZ 131.5}

Iz Jeruzalema se glas o Kristovim čudima raširio po svim mjestima, gde su Jevreji bili rasijani. Iako Isus nije više mjeseci prisustvovao praznicima, interesovanje, koje je on probudio, nije prestalo. Mnogi su prilikom praznika sjenica došli sa svih strana svijeta u Jeruzalem sa nadom da će ga vidjeti. U početku blagdana mnogi su se raspitivali za njega. Farizeji i starješine su ga očekivali nadajući se da će naći priliku da ga osude. Oni su se sa strahom pitali: „Gdje je on?" Nitko to nije znao. Ali misli svih bile su njime zauzete. Od straha pred svećenicima i starješinama nitko se nije usudio da ga prizna Mesijom, ali svuda se ozbiljno raspravljalo o njemu, iako tajno. Mnogi su bili uvjereni da je on od Boga poslan, dok su ga drugi smatrali varalicom. {IZ 132.1}

Međutim Isus je neopaženo stigao u Jeruzalem. On je tamo pošao usamljenim putem, da bi izbjegao mnogobrojne putnike, koji su sa svih strana putovali u Jeruzalem. Da se pridružio nekoj karavani, koja je putovala za Jeruzalem, on ne bi mogao ući u grad, a da ne skrene na sebe pažnju. {IZ 132.2}

U trenutku, kad su svečanosti praznika dosegle vrhunac, ušao je Isus u predvorje hrama, gdje je bilo mnoštvo naroda. Njegovo otsustvo bi se tumačilo, kao da se ne usuđuje da se pokaže pred starješinama i svećenicima. Svi sa se iznenadili, kad su ga ugledali u svojoj sredini. Svi glasovi su umukli. Svi su se divili njegovom dostojanstvenom i hrabrom držanju usred moćnih neprijatelja, koji su tražili da mu oduzmu život. {IZ 132.3}

Stojeći tako u središtu sveopće pažnje, Isus im je govorio, kao što im nikada nije čovjek govorio. Njegove riječi su posvjedočile da on poznaje mnogo bolje negoli svećenici i rabini zakone i jevrejske uredbe, obredni sistem i nauku proroka. On je porušio ograde formalizma i predanja. Budući život njemu nije bio tajna. Kao onaj, koji

vidi ono, što je nevidljivo, govorio je sa potpunom sigurnošću o zemaljskim i nebeskim stvarima, o ljudskome i božanskome. {IZ 132.4}

Dok je Isus govorio u predvorju hrama, narod ga je slušao skoro bez daha. Pa i oni, koji su bili prema njemu neprijateljski raspoloženi, osjećali su se bez sile da mu naškode. Za trenutak prisutni su zaboravili na sve drugo. {IZ 132.5}

Isus je nastavio da poučava narod svakog dana, dok „nije došao posljednji veliki dan praznika". Ujutro toga dana narod je stajao umoran od proteklih svečanosti. Tada je Isus podigao svoj glas, koji je odjeknuo kroz cijelo predvorje hrama: {IZ 132.6}

„Tko je žedan, neka dođe k meni i pije. Koji mene vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegovog srca poteći će rijeka žive vode." Prilika, u kojoj se narod nalazio, učinila je ovaj poziv naročito snažnim. Narod je prisu-stvovao svečanim obredima, njihove su oči bile zaslijepljene svjetlošću i bojama, njihove je uši očaravala umilna muzika; ipak ništa u ovom nizu obreda nije odgovaralo potrebama njihovog duha niti je moglo zadovoljiti žeđ njihove duše za nepropadljivim. Isus je pozivao sve prisutne da ugase žeđ na izvoru života, da bi rijeke žive vode potekle iz njihovog srca za vječnost. {IZ 132.7}

Svećenik je upravo završio obred, koji je potsjećao, kako je bila udarena stijena u pustinji. Ova stijena bila je slika onoga, koji će svojom smrću učiniti da poteku žive vode spasenja za sve one, koji su žedni. Kristove riječi bile su živa voda. Ovdje, pred mnoštvom, on je nudio sebe da bude udaren, da bi voda života potekla u svijet. Dok je Isus tako govorio narodu, čudan je strah obuzeo srca, i mnogi su bili spremni da uzviknu kao nekada Samarjanka: „Daj mi te vode, da više ne ožednim!" {IZ 133.1}

Isus je poznavao potrebe duše. Raskoš, bogatsvo i časti ne mogu zadovoljiti težnje duše. „Tko je žedan, neka dođe k meni!" Imučni i siromašni, veliki i mali, svi su dobro došli. On obećava da će olakšati duh potlačenoga, utješiti žalosnoga i vratiti nadu obeshrabrenome. Mnogi među prisutnima oplakivali su svoje neispunjene nade, mnoge su mučile tajne brige; mnogi su pokušavali da grešnim uživanjima i ljudskim pohvalama zadovolje svoje mnoge želje, ali, pošto su postigli sve što su željeli, uvjerili su se da su ih svi njihovi napori vodili ka praznim studencima, na kojima nisu mogli ugasiti žeđ. Pored uživanja ostali su nezadovoljni i žalosni. Glasni uzvik: „Tko je žedan, neka dođe k meni", probudio ih je iz njihovih žalosnih misli, i riječi, koje su poslije toga slušali, probudile su u njima nadu. Sveti Duh objašnjavao im je simbol, dok nisu u njemu vidjeli neprocjenjivi dar spasenja. {IZ 133.2}

Poziv, koji je Krist nekada uputio žednim dušama u hramu na posljednji dan velikog praznika, odjekuje danas još jačom silom. Izvor je svima pristupačan. Svježa voda vječnog života nudi se svima, koji su umorni i iscrpljeni. Isus još uvijek zove: „Tko je žedan, neka dođe k meni i pije!" „Tko je žedan, neka dođe, i tko hoće, neka uzme vodu

života zabadava!" „A koji pije od vode, koju ću mu ja dati, ne će ožednjeti do vijeka. Nego voda, koju ću mu ja dati, bit će u njemu izvor vode, što teče u život vječni."3 {IZ 133.3}

Poglavlje 32—Farizeji postavljaju zamke Isusu

Dok je Isus bio u Jeruzalemu za vrijeme praznika, stalno su ga uhode vrebale. Izdana u dan trudile su se da gaušutkaju. Svećenici i starješine nastojali su da ga uhvate u zamku.1 Namjeravali su da ga nasilno uhvate. Ali to nije bilo sve. Htjeli su pred narodom poniziti ovog galilejskog Učitelja. {IZ 133.4}

Prvog dana njegovog prisustva na blagdanu, došli su k njemu poglavari i pitali ga, čijom vlašću onuči. Željeli su skrenuti pažnju sa njega na pitanja njegovog prava da uči, a time i na svoju ličnu važnost i moć. {IZ 134.1}

Isus im je odgovorio: „Moja nauka nije moja, nego onoga, koji me je poslao. Tko hoće njegovu volju tvoriti, razumjet će da li je ova nauka od Boga, ili ja sam od sebe govorim." {IZ 134.2}

On im je sada dao znak, po kome se pravi učitelj može raspoznati od varalice. „Koji govori sam od sebe, slavu svoju traži, a tko traži slavu onoga, koji ga je poslao, on je istinit, i nema u njemu nepravde." Tko traži ličnu slavu, govori sam od sebe. Sebičnost otkriva njegovo porijeklo. Ali Krist je tražio Božju slavu, on je govorio Božje riječi. To je bio dokaz njegove vlasti kao učitelja istine. {IZ 134.3}

Isus je dao rabinima dokaz svoga božanstva pokazivši im da poznaje njihova srca. Od iscjeljenja u Betezdi oni su stalno spremali zavjeru protiv njega, kako da ga pogube. Tako su sami prestupali zakon, čijim su se čuvarima smatrali. „Ne dade li Mojsije vama zakon", rekao je on, „i nitko od vas ne živi po zakonu! Zašto tražite da me ubijete?" {IZ 134.4}

Ove su riječi kao munja rasvijetlile ponor, u koji će se rabini sunovratiti. Za trenutak obuzeo ih je strah. Vidjeli su da su stupili u borbu sa beskrajnom silom. Ipak nisu htjeli poslušati opomenu. Da bi sačuvali svoj utjecaj na narod, sakrivali su svoje zločinačke namjere. Izbjegavajući Isusovo pitanje, uzviknuli su: „Đavo je u tebi! Tko traži da te ubije?" Oni su govorili narodu, da Isus čini svoja divna djela na potstrek zlog duha. {IZ 134.5}

Krist nije obraćao pažnju njihovim riječima. Objasnio je da je iscjeljenje, koje je izvršio u Betezdi u skladu sa zakonom o suboti, i da je ono opravdano i po tumačenju, koje sami Jevreji daju zakonu. On im je rekao: „Mojsije vam dade da se obrezujete... I u subotu obrezujete čovjeka!" Ako je obrezanje palo u subotu, obred se morao izvršiti. Zakon je tražio da se svako muško dijete obreže osmog dana. Nije li onda u duhu zakona, da se u „subotu izliječi cijelog čovjeka? Zatim je dodao ovu opomenu: „Ne gledajte tko je tko kad sudite, nego pravedan sud sudite." {IZ 134.6}

Poglavari su bili ušutkani. Mnogi od naroda su govorili: „Nije li to onaj, koga traže da ubiju?" „I gle, kako govori slobodno, i ništa mu ne vele. Da ne doznaše naši knezovi, da je on zaista Krist?" {IZ 134.7}

Između naroda mnogi su vjerovali u njega i govorili su „Kad dođe Krist, eda li će više čudesa činiti nego što ovaj čini?" Farizejske vođe, koje su budno pratile tok događaja, primjetile su u narodu znak naklonosti prema Isusu. Oni su tada otrčali poglavarima svećeničkim i dogovarali su se, kako sa Isusa uhvate. Odlučili su da ga uhvate, kada bude sam, jer su se bojali, da ga uhvate u prisustvu naroda. Isus je opet pokazao da ne mogu pred njime sakriti svoje namjere. On im je rekao: „Još sam malo vremena sa vama, pa idem ka onome, koji me posla. Tražit ćete me, i ne ćete me naći; i gdje sam ja, vi ne možete doći." Uskoro će on biti izvan dohvata njihove mržnje i ruganja. On će se vratiti ka Ocu, da ga opet anđeli obožavaju; tamo njegove ubice neće nikada doći. {IZ 134.8}

Rabini su se rugali i govorili među sobom: „Kuda će ovaj ići da ga mi ne nađemo? Ne će li ići među raštrkane Grke, i Grke učiti?" Ovi rugači nisu ni mislili da svojim ruganjem opisuju njegovo djelo. Uvijek je on pružao .ruke k narodu, koji je bio tvrdokoran i uporan, a sada će se javiti onima, koji za njega nisu pitali, i koji ga nisu tražili.2 {IZ 135.1}

Posljednjeg dana praznika, službenici, koje su svećenici i poglavari poslali da uhvate Isusa, vratili su se bez njega. Starješine svećeničke su ih gnjevno pitale: „Zašto ga ne dovedoste"? Oni su odgovorili svečanim glasom: „Nikad nije čovjek govorio kao što ovaj govori". {IZ 135.2}

Njihova tvrda srca su bila dirnuta njegovim riječima. Približivši se k njemu, kad je govorio u predvorju hrama, u nadi da će uhvatiti nešto, što bi mogli iskoristiti protiv njega, oni su slušajući ga uskoro zaboravili, u koju su svrhu došli. Stajali su ushićeni. Vidjeli su ono, što svećenici i starješine ne bi vidjeli — čovjeka obučenog u božansku slavu. Vratili su se tako prožeti tim doživljajem, i toliko dirnuti njegovim riječima, da su na pitanje: „Zašto ga niste doveli?," mogli jedino odgovoriti: „Nikad čovjek nije govorio, kao što ovaj govori!" {IZ 135.3}

Kad su svećenici i rabini bili prvi put kod Krista, oni su dobili isti utisak: njihova su srca bila duboko ganuta, i silom im se nametala misao: „Nikada nije čovjek govorio, kao što ovaj govori." Ali oni su ugušili utisak, koji je Duh Sveti u njima izazvao. Sada, gnjevni što su i predstavnici zakona dozvolili da na njih upliviše taj omraženi Galilejac, oni su uzviknuli: „Zar ste se i vi prevarili? Vjerova li ga tko od knezova ili od farizeja? Nego narod ovaj, koji ne zna zakona, proklet je!" {IZ 135.4}

Svećenici i starješine ponovo su se dogovarali, kako da uhvate Isusa. Ostaviti Isusa duže na slobodi, zaključili su oni, značilo bi dozvoliti mu da odvrati narod od njegovih

vjerskih vođa. Preostaje, dakle, jedno: treba ga odmah ušutkati. Iznenada, usred najživlje rasprave, usprotivio se jedan glas. Nikodem je zapitao: „Eda li zakon naš sudi čovjeku dokle ga najprije ne sasluša i dozna šta čini?" U dvorani je zavladala tišina. Nikodemove riječi su prodrle u njihovu savjest. Nije se smjelo osuditi čovjeka bez predhodnog saslušanja. Ali to nije bio jedini razlog, zašto su oholi poglavari šutjeli posmatrajući onoga, koji se usudio govoriti u prilog istine. Oni su bili iznenađeni i ljuti videći da je jedan iz njihove sredine toliko pod utiskom Isusovog karaktera, da ga javno uzima u odbranu. Kad ih je prošlo čuđenje, dobacili su Nikodemu podrugljivo pitanje: „Je si li i ti Galilejac? Razgledaj i vidi, da prorok iz Galileje ne dolazi." {IZ 135.5}

Ipak je ova Nikodemova primjedba imala za posljedicu da se vijećanje prekinulo. Starješine su se morale odreći svoga plana da osude Isusa bez prethodnog saslušanja. Trenutno pobijeđeni, „otidoše svaki svojoj kući, a Isus otide na goru Maslinsku". {IZ 136.1}

Daleko od gradske vreve i buke, daleko od radoznale gomile i lukavih rabina, Isus je potražio mir u maslinskom gaju, gdje je mogao biti nasamo sa Bogom. Ali rano ujutro opet se vratio u hram, i kad se narod okupio oko njega, on je sio i počeo da ih uči. {IZ 136.2}

Najednom je bio prekinut. K njemu se približavala grupa farizeja i književnika, vukući sa sobom jednu uplašenu ženu, koju su optuživali gnjevnim i prijetećim glasovima, da je prestupila sedmu zapovijest. Gurnuvši je pred Isusa, rekli su mu s licemjernim izgledom poštovanja: „Mojsije nam u zakoku zapovjedi da takve kamenjem ubijamo, a ti šta veliš?" {IZ 136.3}

Isus je za trenutak posmatrao tu sliku: žrtvu, koja je postiđena drhtala, dostojanstvenike strogog i neumoljivog izgleda. Ovakav je prizor duboko potresao njegovu čistu i bezgrešnu dušu. Dobro je znao, zašto su mu doveli tu ženu. Čitao je pomisli njihovog srca; poznavao je karakter i život svakog pojedinca od onih, koji su stajali pred njim. Ovi lažni čuvari pravde sami su naveli tu žrtvu na iskušenje da bi postavili Isusu zamku. On se sagnuo kao da nije čuo njihovo pitanje i, gledajući u zemlju počeo je da piše po prašini. {IZ 136.4}

Nestrpljivi zbog njegove prividne ravnodušnosti, tužioci su se još više približili k njemu, navaljujući na njega da im da odgovor. Ali čim se njihov pogled, prateći Isusov, zaustavio na zemlji kod njegovih nogu, odmah su se njihova lica promijenila. Tajni grijesi njihovog života bili su napisani tu, pred njima. Narod je na njima primijetio naglu promjenu i približio se da vidi, šta je uzrok da se oni toliko čude i stide. {IZ 136.5}

Usprkos njihovog prividnog poštovanja zakona, ovi rabini se nisu držali propisnog pravila prilikom iznošenja optužbi protiv te žene. Trebalo je da muž prvi povede

postupak protiv nje, i obje krive strane trebalo je da budu jednako kažnjene. Postupak tužilaca bio je, dakle, potpuno neispravan. Ipak je Isus pristao da primi njihovu optužbu. U slučaju kamenovanja, zakon je tražio da svjedoci prvi bace kamen na krivca. Uspravivši se i uprvši pogled na podmukle starješine, Isus je progovorio: „Koji je među vama bez grijeha, neka najprije baci kamen na nju.” Zatim se ponovo sagnuo i nastavio da piše po zemlji. {IZ 136.6}

Isus na taj način nije odbacio Mojsijev zakon niti povrijedio vlast Rima. Tužioci su bili pobijeđeni. Sada lišeni svojih lažnih haljina svetosti, stajali su krivi i osuđeni pred savršenom čistotom. Drhtali su od straha da njihovi tajni grijesi ne budu iznijeti pred narod. Pobjegli su jedan za drugim pognute glave i oborenih očiju, ostavivši svoju žrtvu samu sa milostivim Spasiteljem. {IZ 137.1}

Isus, uspravivši se, pogledao je ženu i rekao joj: „Ženo, gdje su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: nijedan Gospode! A Isus joj reče: ni ja te ne osuđujem, idi, i otsele više ne griješi!” {IZ 137.2}

Ova je žena dršćući stajala pred Isusom. Njegove riječi: „Koji je između vas bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju”, zvučale su u njenim ušima kao smrtna osuda. Sa čuđenjem je gledala, kako njeni tužioci odlaze jedan za drugim nijemi i postiđeni. Ne usudivši se pogledati u Spasitelja, šuteći je čekala osudu. Najednom su u njenim ušima zazvonile riječi ohrabrenja: „Ni ja te ne osuđujem, idi, i otsele više ne griješi.” Njeno je srce bilo ganuto, i ona se bacila pred Isusove noge, zahvaljujući mu jecanjem za njegovu veliku ljubav i sa suzama je priznala svoje grijehe. {IZ 137.3}

Za tu ženu bio je to početak novog života, života čistote i mira, posvećenog Božjoj službi. {IZ 137.4}

Time što je oprostio toj ženi i ohrabrio je da živi boljim životom, Isusov karakter zasjao je ljepotom savršene pravde. Ne opravdajući grijehe, ne umanjujući osjećanje krivice, on je nastojao ne da osudi, nego da spase. Svijet je imao za tu ženu samo riječi prezira, ali Isus je izgovorio riječi utjehe i nade. Bezgrešni Božji Sin ima saučešća prema slabostima grešnika i pruža mu ruku pomoćnicu. Tamo gdje licemjerni farizeji osuđuju, Isus kaže: „Idi i ne griješi više!” {IZ 137.5}

Nije Kristov sljedbenik onaj, koji sklanja pogled od zalutaloga, ostavljajući ga da nesmetano produži svoje padanje. Oni, koji su revni da druge osuđuju i kažnjavaju, često su u svome životu više krivi negoli oni, koje osuđuju. Ljudi mrze grešnika, a ljube grijeh, Krist mrzi grijeh, a ljubi grešnika. To je duh svih, koji idu za Kristom. Kristova ljubav je spora u osuđivanju, a brza da uoči pokajanje, gotova da prašta, da ohrabri, da zalutalog vrati na put i da na njemu utvrdi negove noge. {IZ 137.6}

Poglavlje 33—Isus, dobri pastir

„Ja sam pastir dobri, pastir dobri dušu svoju polaže za ovce.” Ja sam pastir dobri i znam svoje, i moje mene znaju. Kao što mene zna Otac, i ja znam Oca; i dušu svoju polažem za ovce.”1 {IZ 137.7}

Isus se služio dobro poznatim slikama iz svakodnevnog života, da bi ga njegovi slušaoci mogli razumjeti. Utjecaj Svetog Duha usporedio je sa hladnom, svježom vodom. Sebe je usporedio sa svjetlošću, sa izvorom života i sreće za prirodu i čovjeka. Sada, u divnoj slici pastira, predstavlja svoj odnos prema onima, koji vjeruju u njega. Nijedna slika nije bila njegovim slušaocima tako dobro poznata kao ova, i Krist ju je svojim riječima zauvijek vezao za sebe. Otsada će se njegovi učenici uvijek sjećati njegovih riječi kad god budu vidjeli pastire, kako pasu svoja stada. Svaki vjerni pastir potsjećat će ih na Krista, a nemoćno i zavisno stado na njih. {IZ 138.1}

Već je prorok Izaija u svojim, utješnim riječima primijenio ovu sliku na djelo Mesije. „Iziđi na visoku goru, Sione, koji javljaš dobre glase; podigni silno glas svoj, Jeruzaleme, koji javljaš dobre glase; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: evo Boga vašega... Kao pastir past će stado svoje; u naručje svoje sabrat će jaganjce, i u njedrima će ih nositi, a dojilice će voditi polako.„2 David je pjevao: „Gospod je pastir moj, ništa mi ne će nedostajati.„3 A preko Ezekijela izjavio je Duh Sveti: „I podignut ću jednoga pastira, koji će ih pasti. „Tražit ću izgubljenu, i dovest ću natrag odagnanu, i ranjenu ću zaviti i bolesnu okrijepiti. I ućinit ću s njima zavjet mirni. I ne će više biti plijen narod... nego će živjeti bez straha i nitko ih ne će plašiti.„4 {IZ 138.2}

Isus je primijenio ova proročanstva na sebe i ukazao je na suprotnost između svog karaktera i karaktera izraelskih vođa. Farizeji su upravo isključili iz stada jednoga, koji se usudio svjedočiti u prilog Kristove sile. Isključili su jednu dušu, koju je Krist privukao sebi. Time su pokazali da ne poznaju rad, koji im je povjeren i da nisu dostojni da se nazivaju pastirima stada. Isus je sada istakao razliku između njih i dobrog pastira, i ukazao je na sebe kao na pravog čuvara Gospodnjega stada. Ali prije toga prikazao je sebe još u jednoj drugoj slici. {IZ 138.3}

On je rekao: „Tko ne ulazi na vrata u tor ovčji, nego prelazi na drugom mjestu, on je lupež i hajduk. A koji Ulazi na vrata jeste pastir ovcama.” Farizeji nisu shvatili da su te riječi bile uperene protiv njih. Dok su u sebi razmišljali, šta bi te riječi mogle značiti, Isus im je otvoreno rekao: „Ja sam vrata; tko uđe kroz mene, spast će se, i ući će i izaći će, i pašu će naći. Lupež ne dolazi ni zašto drugo nego da ukrade i ubije i pogubi; ja dođoh da imaju život i izobilje.” {IZ 138.4}

Krist sebe naziva vratima, kroz koja se ulazi u Božji tor. Kroz ta vrata ulazila su sva njegova djeca od najstarijih vremena. U Isusu, kakav se pokazao u slikama, kakav se

otkrio u simbolima, kakav se prikazao u proročkim otkrivanjima, kakav se otkrio u poukama datim njegovim učenicima i u čudesima učinjenim za sinove ljudske, oni su gledali „Jagnje Božje, koje uzima na sebe grijehe svijeta", i kroz njega su ušli u krilo njegove milosti. {IZ 138.5}

Farizeji nisu ušli kroz ta vrata. Oni su ušli u tor mimo Krista i nisu vršili dužnosti pravog pastira. Svećenici i starješine, književnici i farizeji uništavali su svježu pašu i kvarili izvore žive vode. Božja riječ vjerno opisuje ove lažite pastire: „Slabih ne krijepite i bolesne ne liječite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag,... nego silom i žestinom gospodarite nad njima."5 {IZ 139.1}

„Koji ulazi na vrata, jeste pastir ovcama." Krist je i vrata i pastir. On ulazi sam kroz sebe. Svojom žrtvom, on je postao pastir stada. „Njemu vratar otvara, i ovce glas njegov slušaju, i svoje ovce zove po imenu i izgoni ih. I kad svoje ovce istjera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov." {IZ 139.2}

Ovca je od svih životinja najplašljivija, najslabija. Na Istoku se pastir brine za svoje stado neprestano i neumorno. Nekada je bilo malo sigurnosti izvan gradova okruženih zidom. Pljačkaši, skitnička plemena, grabljive zvijeri iz pećina, vrebali su da ukradu ovce iz stada. Pastiri su po cijenu svoga života bdjeli nad povjerenim stadom. Jakov, koji je čuvao Labanovo stado na pašnjacima Harana, opisao je svoj naporan posao riječima: „Danju me ubijaše vrućina, a noću mraz, i san mi ne padaše na oči."6 I mladi David, čuvajući ovce svoga oca, našao se jednom sam nasuprot lava, a drugi put nasuprot medvjeda, te im je istrgao iz čeljusti oteto jagnje. {IZ 139.3}

Dok pastir vodi svoje stado po strmim brežuljcima, kroz šume i divlje gudure, na pasišta kraj tihe vode, dok bdi u brdima nad stadom za vrijeme dugih noći, štiteći ga od lopova i nježno se brinući o bolesnima i slabima, njegov se život postepeno izjednačuje sa životom njegovih ovaca. Čvrsta i nježna veza vezuje ga za stado, o kome se brine. Ma koliko veliko bilo stado, pastir poznaje svaku od svojih ovaca. Svaka ima svoje ime i odaziva se, kad je pastir zove. {IZ 139.4}

Kao što zemaljski pastir poznaje svoje ovce, tako božanski Pastir poznaje svoje stado rasijano po cijelom svijetu. „Vi ste stado moje, ovce paše moje; vi ljudi, a ja sam Bog vaš, govori Gospod, Gospod."7 Isus je rekao: „Pozvah te po imenu tvom, moj si." „Gle, na dlanovima sam te izrezao."8 {IZ 139.5}

Isus nas lično poznaje, i on ima saučešća prema našim slabostima. On poznaje kuću, u kojoj živimo, i ime svakog stanovnika. On je katkada davao nalog svojim slugama da pođu u tu i tu ulicu, toga i toga grada, da uđu u tu i tu kuću, da bi našli jednu od njegovih ovaca. {IZ 139.6}

Isus tako dobro poznaje svaku dušu, kao da je ona jedina za koju je on umro. Njega dira nevolja svakog pojedinca. On čuje svaki poziv za pomoć. On je došao da privuče sve ljude k sebi. On ih poziva: „Hodite za mnom!" Njegov Duh djeluje na srca ljudi da ih privuče k sebi. Mnogi ne žele da se odazovu tom pozivu. Isus zna tko su oni. On također poznaje one, koji se radosno odazivaju njegovom pozivu i koji su voljni da se povjere njegovoj pastirskoj brizi. On kaže: „Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznajem njih, i za mnom idu." On se tako brine za svaku pojedinu ovcu kao da je ona jedina cijeloj kugli zemaljskoj. {IZ 140.1}

„I svoje ovce zove po imenu, i izgoni ih... i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov." Pastir na Istoku ne tjera svoje ovce pred sobom. On se ne služi ni silom ni zastrašnjivanjem, nego ide pred njima i zove ih. One poznaju njegov glas i idu za njim. Naš Spasitelj i Pastir postupa isto tako sa svojim ovcama. Pismo kaže: „Vodio si narod svoj kao ovce rukom Mojsijevom i Aranovom." Isus kaže preko proroka: „Ljubim te ljubavju vječnom, zato ti jednako činim milost." On nikog ne prisiljava da ide za njim. „Vukoh ih uzicama dobrote, vezama ljubavi svoje.„9 {IZ 140.2}

Ni strah pred kaznom ni nada u vječnu nagradu ne gone Kristove učenike da idu za njim. Oni razmišljaju o bezgrešnoj Spasiteljevoj ljubavi, koja se otkrila u toku cijeloga njegovog zemaljskog života od jasala u Betlehemu do križa na Golgoti, i pogled na njega ih privlači, oplemenjuje i osvaja. U srcima se rađa ljubav. Oni slušaju njegov glas i idu za njim. {IZ 140.3}

Pastir ide ispred svojih ovaca i prvi se izlaže opasnostima puta. Isto tako postupa i Isus sa svojim narodom. „I kad svoje ovce istjera, ide pred njima." Put koji vodi u nebo, posvećen je Spasiteljevim tragom. Možda staza izgleda strma i trnovita, ali Spasitelj je njome prošao; svojim stopama je izgazio oštro trnje," da bi nama olakšao put. On je nosio sve terete, koje mi moramo nositi. {IZ 140.4}

Iako se uznio na i_bo k Ocu i sjedi s njime na prijestolu svemira, Isusova ljubav je ostala ista. Njegovo srce je i danas puno saučešća prema bijedi čovječanstva. On širi ruke, da obilno blagoslovi svoje, koji su na svijetu. „I nikada ne će izginuti, i nitko ih ne će oteti iz moje ruke." Duša koja se preda Kristu skupocjenija je u njegovim očima od cijeloga svijeta. Da bi spasio samo jadnu dušu za svoje carstvo, Spasitelj bi pristao da umre na Golgoti. On nikada ne će napustiti dušu, za koju je umro. Ako oni, koji idu „za njim, ne odluče da ga ostave, on će ih čvrsto držati. {IZ 140.5}

U svim našim nevoljama imamo Pomoćnika, koji nas nikada ne će iznevjeriti. On nas ne ostavlja, da se sami borimo protiv iskušenja, protiv zla, i da nas na kraju slome brige i nevolje. Iako je On sada sakriven od naših tjelesnih očiju, ušima vjere mi slušamo njegov glas, koji nam govori: "Ne boj se, ja sam stobom! Ja sam... živi, i bijah mrtav, i

evo sam živ u vijek vijeka.„10 Ja sam podnio vaša stradanja, iskusio vaše borbe, borio sam se s vašim iskušenjima. Poznajem vaše suze, jer sam i ja plakao. Poznajem tajne boli, koje se ne povjeravaju nijednom ljudskom srcu. Ne mislite da ste napušteni i bez utjehe. Ako vaš bol ne dira ni jedno ljudsko srce, gledajte u mene, i vi ćete živjeti. „Ako će se i gore pomaknuti i humovi se pokolebati, opet milost moja ne će se odmaknuti od tebe, i zavjet mira mojega ne će se pokolebati, veli Gospod, koji ti je milostiv."11 {IZ 140.6}

Ma koliko pastir volio svoje ovce, Isus osjeća veću ljubav prema svojim sinovima i kćerkama. Isus je ne samo naš pastir, on je i naš „vječni Otac". On kaže: ja poznajem svoje ovce, i moje mene poznaju, kao što Otac mene poznaje i ja poznajem Oca." Divnih li riječi I Veza, koja postoji između njega, — njega, jedino rodna Sina, koji je u naručju Očevom, njega koga Bog naziva svojim „drugom", — i vječnog Boga, služi kao slika veze, koja postoji između Krista i njegove djece na zemlji.12 {IZ 141.1}

Isus nas ljubi, jer smo dar njegovog Oca i nagrada za njegovo djelo. On nas ljubi kao svoju djecu. Čitaoče, on te ljubi. Ni samo nebo ne može dati ništa veće, ništa bolje. Uzdaj se u njega! {IZ 141.2}

„Zato me otac ljubi, jer dušu svoju polažem, da je opet uzmem." Ovo znači: Moj Otac vas je toliko ljubio, da sam mu ja miliji, zato što sam dao svoj život, da vas otkupim. Postavši vaš zamjenik i vaš jamac, prinijevši na žrtvu svoj život, da bih pokrio vaše dugove, vaše prijestupe, postao sam miliji svome Ocu. {IZ 141.3}

„Dušu svoju polažem, da ja opet uzmem. Nitko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet." Iako je Isus kao član ljudske obitelji bio smrtan, on je kao Bog svijeta izvor života. On je mogao da izbjegne smrt, mogao je da ne postane njen plijen, ali je dragovoljno položio svoj život, da bi nam darovao život i besmrtnost. Ponio je grijehe svijeta, uzeo je na sebe njegovo prokletstvo, pristao je na žrtvu, da ljudi ne bi zauvijek poginuli. „A on bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljasmo da je ranjen, da ga Bog bije i muči. Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscjelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki od nas se okrenu svojim putem; i Gospod pusti na nj bezakonje svih nas.„13 {IZ 141.4}

Poglavlje 34—Isusov posljednji odlazak iz Galileje

Pri kraju svoje službe Krist je unio promjenu u svoj način rada1. Do sada je izbjegavao da u narodu izazove bilo kakvo uzbuđenje ili opću pažnju. Odbio je da mu se ukazuje poštovanje i brzo je odlazio iz jednog mjesta u drugo čim bi primjetio da se oduševljenje koje je izazvao odviše rasplamtilo. U više prilika je zabranio da ga proglase Kristom. {IZ 141.5}

Za vrijeme blagdana sjenica doputovao je u Jeruzalem hitno i u tajnosti. Kad su njegova braća navaljivala, da se pokaže javno kao Mesija, on im je odgovorio: „Moje vrijeme još nije došlo."2 Neopaženo je putovao u Jeruzalem, i ušao je u grad nenajavljen i bez ukazivanja počasti od strane naroda. Ali sad, na njegovom posljednjem putu, nije bilo tako. On je bio za neko vrijeme ostavio Jeruzalem zbog zločinačkih planova svećenika i rabina. Sada je odlučio, da se vrati u Jeruzalem dužim putem na najjavniji način i javio je unaprijed svoj dolazak, što nije ranije nikada činio. Išao je u susret svojoj velikoj žrtvi, i trebalo je da na to svrati pažnju naroda. {IZ 142.1}

„I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba da se Sin čovječji podigne." Svi pogledi Izraelaca bili su uprti u podignutu zmiju kao simbol njihovog ozdravljenja: tako i sve oči trebalo je da budu uprte na Krista, koji će svojom žrtvom donijeti spasenje izgubljenom svijetu. {IZ 142.2}

Pogrešno shvatanje Mesijinog djela, kao i nedostatak vjere u Isusov božanski karakter, potakli su njegovu braću da nagovaraju Isusa da se javno pokaže prilikom blagdana sjenica. Njegovi učenici, gonjeni istim duhom, sjećajući se njegovih riječi o onome, šta će se se dogoditi s njime u Jeruzalemu i poznavajući smrtnu mržnju, kojom su bile ispunjene vjerske vođe, odvraćali su svoga Učitelja da pođe u Jeruzalem. {IZ 142.3}

Za Krista je bio težak zadatak da pođe u Jeruzalem poznavajući strah, malodušnost i nevjerstvo svojih ljubljenih učenika. Teško mu je bilo da ih vodi u smrtnu borbu i razočarenje, koje ih je ondje čekalo. Tu je bio i sotona, gotov da Isusa kuša. Zašto da Sin čovječji sada ide u Jeruzalem, gdje ga čeka sigurna smrt? Svuda oko njega gladaju duše za hljebom života; bolesni čekaju na riječ ozdravljenja. Tek je otpočeo evanđeosko djelo milosti. Još je u punoj tjelesnoj snazi. Zašto da ne pođe u veliko polje svijeta, da ljudima donese vijest milosti i silu ozdravljenja? Zašto da se ne raduje u tome, što bi pružio svjetlost i sreću milionima ljudskih bića, koja čame u mraku i bolu. Zašto da ostavi da žetvu kupe njegovi učenici, čija je vjera tako slaba, čije je shvatanje tako teško i koji su u radu tako spori? Zašto da umre sada, kad je njegovo djelo tek u početku razvoja? Neprijetelj, koji je napao Krista u pustinji, napadao ga je sada svojim najjačim i

najlukavijim iskušenjima. Da je Isus popustio samo za trenutak sa namjerom da sebe spase, sotonina oruđa bi slavila pobjedu i svijet bi bio izgubljen. {IZ 142.4}

Ali „Isus je odlučio da ide pravo u Jeruzalem". Jedini je zakon njegovog života bio da čini volju svoga Oca. Već prilikom svoje prve posjete hramu, dok je još bio dijete, on je kazao Mariji: „Zar ne znate, da meni treba u onom biti, što je Oca mojega"?3 U Kani, kad je Marija tražila da Isus pokaže svoju čudotvornu moć, on je odgovorio: „Moj čas još nije došao."4 Istim riječima poslužio se, kad su ga njegova braća nagovarala da prisustvuje blagdanu. U velikom božanskom planu određen je bio čas, kad je trebalo da se žrtvuje za grijehe svijeta: taj čas je tada trebao doći. On ne će klonuti niti se kolebati: On kreće za Jeruzalem, gdje već duže spremaju zavjeru protiv njega; on će sada dozvoliti da ga pogube. Odlučno je pošao u susret progonstvu, odricanju, prebacivanju, suđenju i smrti. {IZ 142.5}

„I posla glasnike pred sobom, i oni otidoše i dođoše u jedno selo samarjansko, da mu priprave konak". Ali narod nije htio da ga primi, jer je on putovao za Jeruzalem. Zbog tog putovanja, Samarjani su mislili da Isus daje preimućstvo Jevrejima, koje su oni najviše mrzili. Oni bi ga radosno primili, da je došao da obnovi hram i bogusluženje na brdu Garizimu. Pošto je putovao u Jeruzalem, oni nisu htjeli da mu ukažu gostoprimstvo. Nisu bili svijesni da odbacuju najveći Dar neba. Isus je pozivao ljude, da ga prime. Tražio je od njih usluge, da bi im se mogao približiti i obasuti ih svojim najbogatijim blagoslovima. Za najmanju uslugu, koju je primio, pružao je najdragocjeniju milost. Ali Samarjani su sve to izgubili zbog svoje predrasude i vjerske zasljepljenosti. {IZ 143.1}

Jakov i Ivan, Kristovi glasnici, bili su vrlo uznemireni uvredom, koja je bila nanijeta njihovom Gospodu. Gnušali su se, kad su vidjeli, kako Samarjani grubo postupaju prema onome, koji je htio da ih počasti svojim prisustvom. Nedavno su na brdu preobraženja vidjeli svoga Učitelja, koga je Bog proslavio, i kome su Mojsije i Ilija ukazali čast. Nepoštovanje, koje su Samarjani pokazali Isusu, zaslužuje, mislili su oni, strogu kaznu. {IZ 143.2}

Vrativši se Kristu, izvjestili su ga o riječima tih ljudi i rekli su mu da su oni odbili da ga prime na prenoćište čak i za jednu noć. Mislili su da je Isusu nanijeta teška nepravda i, pogledavši prema Karmelu, na kome je Ilija pogubio lažne proroke, rekli su: „Hoćeš li da rečemo da oganj siđe s neba na njih i da ih spali?" Oni su bili iznenađeni primijetivši da njihove riječi nisu Isusu po volji, i još su se više inenadili, kad ih je Isus ukorio rekavši im: „Vi ne znate kakvim ste duhom nadahnuti. Jer Sin čovječji nije došao da ljude pogubi, već da ih spase". Tada se Isus uputio u drugo selo. {IZ 143.3}

Krist nije primoravao ljude da ga prime. Sotona, i oni koji su nadahnuti njegovim duhom, pokušavaju da vrše nasilje nad savješću ljudi. Pod izgovorom revnosti za

pravdu, ljudi koji su se sjedinili sa zlim anđelima, vrše nasilje nad svojim bližnjima, da bi ih natjerali, da prihvate njihova religijska shvatanja. Krist, naprotiv, uvijek pokazuje milosrđe, on uvijek nastoji da zadobije duše pokazivanjem svoje ljubavi. On ne može podnositi da u duši bude njegov suparnik; on nije zadovoljan sa djelimičnom. službom; ali on prima samo dragovoljnu službu, slobodno predanje srca, predanje iz ljubavi. Ako imamo želju da naškodimo onima, to je znak da smo nadahnuti duhom sotone. {IZ 143.4}

Svako ljudsko biće pripada tijelom, dušom i duhom Bogu. Krist je umro da otkupi sve ljude. Ništa Boga ne žalosti više negoli kad vidi ljude, prožete vjerskom zasljepljenošću, kako muče one, za koje je Spasitelj platio otkup svojom Krvlju. {IZ 144.1}

„Otišavši odande, dođe Isus u okolinu judejsku preko Jordana, i steče se opet narod k njemu, i kao što imaše običaj, opet ga stade učiti".5 {IZ 144.2}

U Pereji, pokrajini koja se nalazi s druge strane Jordana, nasuprot Judeje, proveo je Isus veći dio posljednjih mjeseci svoje službe. I ovdje se narod u velikom broju skupljao oko njega kao nekada u Galileji u početku njegove službe. Tu je on ponovio neke od svojih prvih evanđeoskih pouka. {IZ 144.3}

Kao što je poslao dvanaestoricu, Spasitelj je odredio još sedamdesetoricu učenika i poslao ih dvojicu po dvojicu pred sobom u svaki grad i mjesto, kuda je sam imao da dođe". Ovi učenici su bili neko vrijeme sa njime, pripremajući se za evanđeosko djelo. Kad su dvanaestorica učenika bili poslani na svoje prvo samostalno misionarsko putovanje, drugi učenici su pratili Isusa na njegovom putovanju kroz Galileju. Tako su oni imali preimućstvo da budu združeni s njime i da budu pod njegovim ličnim vođstvom. Sada i ovi učenici, kojih je bilo više trebali su da idu na samostalno misionarsko putovanje. {IZ 144.4}

Uputstva, koja su primila sedamdesetorica, bila su slična onima, koja su ranije primili dvanaestorica, osim zabrane da ulaze u gradove neznabožačke i samarjanske. Samarjani su upravo odbacili Krista, ali to nije zamijenilo Spasiteljevu ljubav prema njima. Kad su sedamdesetorica pošli u njegovo ime, oni su najprije počeli posjećivati gradove Samarije. {IZ 144.5}

Spasiteljeva posjeta Samariji i, kasnije, pohvala milostivom Samarjaninu, kao i radosna zahvalnost gubavog iz Samarije, koji se, jedini od desetorice, vratio da izrazi Kristu svoju zahvalnost, — sve je to imalo dubokog značenja za učenike. Ova iskustva su se duboko urezala u njihova srca. U nalogu, koji im je dao neposredno prije svoga uznesenja, Isus je pomenuo Samariju, Jeruzalem i Judeju, kao mjesta, gdje treba najprije da propovijedaju evanđelje. Njegove pouke su ih pripremile, da ispune taj nalog. I kad su u ime svog Učitelja otišli u Samariju, našli su ondje veliki broj duša gotovih da ih prime.

Kristove riječi pohvale i njegova djela milosti, prema pojedincima, koji su pripadali tom narodu, doprli su do njihovih ušiju. Oni su se uvjerili da ih on zaista ljubi, usprkos njihovog grubog postupanja prema njemu, i to je zadobilo njihova srca. Poslije Isusovog uznesenja, oni su radosno primili Spasiteljeve vjesnike, i učenici su mogli da požanju bogatu žetvu među onima, koji su ranije bili njihovi najveći neprijatelji. „Trske stučene ne će prelomiti, i svještila, koje se još puši, ne će ugasiti".6 „I u ime njegovo uzdat će se narodi".7 {IZ 144.6}

Poslavši sedamdesetoricu, Isus im je preporučio, kao što je preporučio i dvanaestorici, da se ne nameću tamo, gdje ih dragovoljno ne primaju. „A u koji god grad dođete, i ne prime vas, izišavši na ulice njegove recite: prašinu od grada vašega, koja je prionula za noge naše, otresamo vam, ali znajte da se približi carstvo Božje". To nije imalo za cilj da pokaže osvetu radi povrijeđenog častoljublja, nego da pokaže, koliko je ozbiljna stvar odbiti Gospodnju vijest ili njegove vjesnike; odbaciti sluge Gospodnje znači odbaciti samoga Krista. {IZ 145.1}

Isus je dodao: „Kažem vam, da će Sodomu biti lakše u onaj dan nego li tome gradu". Zatim su se njegove misli vratile u galilejske gradove, gdje je proveo veliki dio svoje službe. Sa iskrenim bolom u glasu, on je uzviknuo: „Teško tebi, Korazine! Teško tebi, Betsaido! Jer da su u Tiru i Sidonu bila čudesa, što su bila u vama, davno bi se u kostrijeti i pepelu pokajali, ali će Tiru i Sidonu lakše biti u dan suđenja nego vama. I ti, Kapernaume, koji si se do nebesa podigao, do pakla ćeš propasti!" {IZ 145.2}

Najbogatiji blagoslovi neba bili su velikodušno ponuđeni ovim gradovima na obalama Galilejskog mora. Dan za danom Knez života prolazio je među njihovim stanovnicima. Slava Božja, koju su Proroci i carevi željeli da vide, sjajila je na mnoštvo, koje je okružavalo Spasitelja. Ipak oni su odbacili dar neba. {IZ 145.3}

Kao i apostoli, sedamdesetorica su bili obdareni natprirodnim darovima kao znakon svoje službe. Kad su svršili svoj posao, vratili su se s radošću govoreći: „Gospode, i zli duhovi nam se pokoravaju u ime tvoje". Isus im je odgovorio: „Ja vidjeh sotonu, gdje pade s nebe kao munja". {IZ 145.4}

Prizori prošlosti i budućnosti prolazili su pred Isusovim očima. On je vidio kako je Lucifer bio za uvijek prognan sa nebeskih dvorova. Gledao je naprijed na čas svoje smrti, koja će pred očima cijeloga svemira otkriti karakter sotone kao varalice. Čuo je uzvik: „Svrši se" koji je objavljivao da je otkupljenje izgubljenog ljudskog roda postalo stvarnost i da je nebo zauvijek zaštićeno od sotoninih optužbi, prijevara i poduhvata. {IZ 145.5}

Preko križa Golgote, preko sramote i muke, Isus je gledao naprijed na veliki posljednji dan, kada će sotona biti uništen na zemlji, koju je oskvrnuo svojom pobunom.

Vidio je, kako se zlo približava svome kraju, i kako mir Božji ispunjava nebo i zemlju. {IZ 145.6}

Od toga časa Kristovi učenici trebali su da smatraju sotonu pobijeđenim neprijateljem. Na križu je trebalo da Isus za njih pobijedi; njegova je želja bila, da oni smatraju tu pobjedu svojom pobjedom. „Evo vam dajem vlast", rekao je Isus, „da stajete na zmije i na skorpije i na svaku silu neprijateljsku, i ništa vam ne će nauditi". {IZ 145.7}

Svemoćna sila Svetoga Duha je utočište syakoj duši, koja se kaje, Krist ne će dozvoliti da jedna jedina duša, koja u pokajanju i u vjeri traži njegovu zaštitu, padne pod vlast neprijatelja. Spasitelj stoji pored nje, kad na nju navaljuju kušanja i nevolje. S njim ona ne može doživjeti ni neuspjeh, ni gubitak, ni nemogućnost, ni poraz. Sve možemo kroz Onoga, koji nam daje silu. Kad naiđu kušanja i nevolje, ne pokušavajte da sami sve riješite, nego gledajte na Isusa, Vašeg Pomoćnika. {IZ 146.1}

Ima kršćana, koji često misle i govore o moći sotone. Oni misle o svome neprijatelju, spominju ga u molitvama, govore o njemu, tako da on u njihovoj mašti na kraju naraste do neobične veličine. Istina, sotona je jedno moćno biće, ali zahvaljujući Bogu. mi imamo jednog moćnog Spasitelja, koji je prognao zlo sa neba. Sotona se raduje, kad mi preuveličavamo njegovu moć. Zašto da radije ne govorimo o Isusu? Zašto da radije ne uzvisujemo njegovu moć i njegovu ljubav? {IZ 146.2}

Duga obećanja, koja okružuje božanski prijesto, jest vječni svjedok činjenice, da je „Bog tako ljubio svijet da je Sina svoga jedinorodnoga dao, da nijedan, koji u njega vjeruje, ne pogine, nego da ima život vječni". Ona posvjedočava pred očima svemira da Bog ne će napustiti svoj narod u borbi sa zlim. Ona će nam osigurati silu i zaštitu tako dugo, dokle bude trajao i sam prijesto. {IZ 146.3}

Isus je dodao: „Ali se tome ne radujete, što vam se duhovi pokoravaju, nego se radujete, što su vaša imena napisana na nebesima." Ne radujte se sili, koju imate, da ne biste izgubili osjećanje svoje zavisnosti od Boga. Cuvajte se od uobraženosti, koja vas potstrekava da radite svojom silom, a ne u duhu i sili vašeg Učitelja. Naše „ja" je uvijek gotovo da sebi pripiše zaslugu uspjeha. Kad laskamo našem „ja", i kad ga uzvisujemo, mi tada zanemarujemo da drugima pokažemo da je Bog sve i u svemu. Apostol Pavle je imao običaj da kaže: „Kad sam slab, onda sam silan".8 Osjećanje naše slabosti uči nas da treba da se oslonimo na jednu silu, koja se nalazi u nama samima. Ništa toliko ne utječe na srce kao stalno osjećanje naše odgovornosti Bogu. Ništa ne ostavlja dublji utisak na pobude naših postupaka negoli osvjedočenje, da su nam Kristovom ljubavlju oprošteni naši grijesi. Treba da stupimo u vezu s Bogom, da bi nas on ispunio svojim Duhom, koji će nas osposobiti da stupimo u vezu i s našim bližnjima. Radujte se, dakle, što ste kroz Krista stupili u vezu s Bogom i postali članovi nebeske obitelji. Dokle god

gledate gore, uvijek ćete imati osjećanje svoje slabosti. Što manje volite svoje „ja”, jasnije i bolje ćete razumjeti uzvišenost vašeg Spasitelja. Što se više približite izvoru svjetlosti i sile, to ćete biti više prosvijetljeni, i bit ćete sposobniji da izvršite velika djela za Gospoda. Radujte se što ste jedno sa Bogom, jedno sa Kristom i jedno sa nebeskom obitelji. {IZ 146.4}

Dok su sedamdesetorica učenika slušali Kristove riječi, Sveti Duh ih je lično uvjeravao u nebesku stvarnost, i urezivao je istinu na ploče njihovog srca. Iako su bili okruženi mnoštvom, oni su se osjećali kao da su sami sa Bogom. {IZ 147.1}

Vidjevši da su razumjeli duh njegove nauke, „obradova se Isus u duhu i reče: hvalim te, Oče, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrih i razumnih, a kazao si prostima. Da, Oče, jer je tako bila tvoja volja... Sve je meni predao Otac moj, i nitko ne zna, tko je Sin, osim Oca, i tko je Otac, osim Sina, i ako Sin hoće kome kazati.” {IZ 147.2}

Jedini način da bolje razumijemo istinu jeste da naše srce bude osjetljivo i pokorno Kristovom Duhu. Srce treba da se oslobodi od taštine i oholosti, da bi u njemu Krist zavladao. Nauka spasenja se ne može objasniti; ona se može upoznati jedino iskustvom. Samo onaj, koji uviđa svoju ličnu grešnost, može razumjeti koliko nam je Isus dragocjen. {IZ 147.3}

Isus je dao važne pouke za vrijeme svoga polakog putovanja iz Galileje u Jeruzalem. Stanovnici Pereje, kao i oni iz Galileje, bili su manje zadojeni fanatizmom negoli stanovnici Judeje, i Kristova je nauka našla odziv u njihovim srcima. Oni su radosno slušali njegove riječi. {IZ 147.4}

Učenicima su bile date pouke od najveće važnosti. Priča o nametljivoj udovici, kao i o prijatelju koji je želio da mu se u ponoći uzajmi hljeb, naglašavala je ranije izgovorene riječi: „Ištite, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se,”9 Često će se njihova kolebljiva vjera ojačati uspomenom na ove Kristove riječi: „A kamoli Bog neće odbraniti svojih, koji ga mole dan i noć? Kažem vam, da će ich odbraniti brzo.”10 {IZ 147.5}

Krist je ponovio divnu priču o izgubljenoj ovci, i još je više objasnio pouke o izgubljenom grošu i o izgubljenom sinu. Učenici tada nisu bili sposobni da potpuno cijene ove Isusove pouke. Ali kad su poslije izlivanja Svetog Duha prisustvovali primanju neznabožaca u crkvu i vidjeli gnjev zavidnih Jevreja, tada su mogli bolje shvatiti pouku o izgubljenom sinu, i pridružili su se Isusovoj radosti izraženoj riječima; „Trebalo se razveseliti i obradovati; jer ovaj moj sin bješe mrtav i oživje; i izgubljen bješe i nađe se”.11 A kada su u ime svoga Učitelja morali da podnose sramotu, siromaštvo i progonstva, često su se hrabrili ponavljajući Kristove riječi izgovorene za

vrijeme njegovog posljednjeg putovanja; „Ne boj se, malo stado; jer bi volja vašega Oca, da vam carstvo da. Prodajte što imate i dajite milostinju; načinite sobi torbe, koje ne će ostarjeti, haznu koja se nikad ne će isprazniti, na nebesima, gdje se lupež ne prikrada niti moljac jede. Jer gdje je vaše blago, odje će biti i srce vaše.”12 {IZ 147.6}

Poglavlje 35—Milostivi Samarjanin

Pričom o milostivom Samarjaninu Krist uči da se prava religija ne sastoji u vjerskim sistemima, dogmama ili obredima, nego u vršenju djela milosti, u pomaganju bližnjima, u pravoj dobroti.1 {IZ 148.1}

Dok je Krist učio narod, „ustade jedan zakonik i kušajući ga reče: Učitelju, šta ću učiniti, da dobijem život vječni?" Cio skup je napregnuto očekivao Kristov odgovor. Svećenici i rabini su nagovorili zokonika da postavi to pitanje u namjeri da Krista zbune. Ali Spasitelj nije htio da se upušta u prepiranje. On je tražio da na pitanje odgovori onaj, koji je postavio pitanje. „Šta je napisano u zakonu? Kako čitaš?" Pošto su ga Jevreji još optuživali, da omalovažava zakon objavljen na Sinaju, Isus je skrenuo pitanje spasenja na područje poslušnosti prema Božjim zapovijestima. {IZ 148.2}

Zakonik je odgovorio: „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, i bližnjega svoga kao samoga sebe." Isus mu reče: „Pravo si odgovorio; to čini i bit ćeš živ." {IZ 148.3}

„Čini to i bit ćeš živ", rekao je Isus. On je iznio zakon kao božansku cjelinu i pokazao da je nemoguće držati jednu zapovijest zakona, a u isto vrijeme prestupati drugu, jer sve zapovijesti imaju isti temelj. Čovjekova sudbina zavisi od njegove poslušnosti prema cijelome zakonu. Ljubiti Boga završenom ljubavlju i bližnjega svoga nepristranom ljubavlju: to su načela koja treba da upravljaju našimživotom. {IZ 148.4}

Zakonik je ustanovio da je prestupnik. Kristove dirljive riječi izazvale su kod njega osvjedočenje da je grešan. On nije sprovodio u djelo pravdu zakona, koju je tvrdio da razumije, niti je pokazivao ljubav prema bližnjima. Sad je trebalo da se pokaje, ali u mjesto da se pokaje, pokušao je da se opravda. Umjesto da prizna istinu, pokušao je da pokaže kako je teško ispunjavati zapovijesti. Na taj način mislio je da će prigušiti osjećanje lične grešnosti i da će se opravdati u očima ljudi. Spasitelj je svojim riječima pokazao, da je zakonikovo pitanje bilo nepotrebno, pošto je sam mogao da na njega odgovori. Ipak ovaj je dodao: „A tko je moj bližnji?" {IZ 148.5}

Među Jevrejima je ovo pitanje bilo povod mnogim raspravama. Nikakva sumnja nije postojala u pogledu neznabožaca i Samarjanja. Oni su bili smatrani strancima i neprijateljima. Ali koliko se razlike činilo u samom narodu i između društvenih staleža! Koga treba rabin, svećenik i starješina smatrati svojim bližnjim? Oni su vodili život u obavljanju raznih obreda u svrhu svoga očišćenja. Smatrali su da dodir sa neukom i bezbrižnom gomilom predstavlja oskvrnjenje, koje se teško otstranjuje. Može li se nečisti smatrati bližnjim? {IZ 148.6}

Ni ovog puta Isus nije dozvolio, da ga uvuku u prepiranje. Nije htio žigosati čak ni fanatizam onih, koji su se pripremali da ga osude. Jednostavnim riječima nacrtao je pred svojim slušaocima takvu sliku o nebeskoj ljubavi, da su svi bili ganuti. I sam zakonik je morao priznati istinu. {IZ 149.1}

Da bi se rastjerala tama. potrebno je da se zapali svjetlost. Iznošenje istine je najuspješnije sredstvo da se suzbije zabluda. Otkrivanje božanske ljubavi razotkriva grešno stanje sebičnog srca. {IZ 149.2}

„Jedan čovjek", rekao je Isus, „silažaše iz Jeruzalema u Jerihon, pa ga uhvatiše hajduci, koji ga svukoše i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga napola mrtva. A iznenada silažaše onim putem jedan svećenik i vidjevši ga prođe. A tako i levit, kad je bio na onom mjestu, pristupi, i vidjevši ga prođe." Ovdje se nije radilo o jednoj izmišljenoj slici; ovaj događaj zaista se desio. Svećenik i levit, koji su prošli mimo onoga čovjeka, nalazili su se među prisutnim slušaocima. {IZ 149.3}

Putnik, koji se vraćao iz Jeruzalema u Jerihon morao je prijeći jedan dio Judejske pustinje. Put je silazio u jednu divlju dolinu, punu pećina, gdje su se krili hajduci. Tu su se često dešavali zločini. Tamo je čovjek, o kome je Isus pričao, bio napadnut, svučen, isprebijan i i ostavljen napola mrtav kraj puta. Nekakav svećenik, vidjevši ga, prođe. Zatim je prolazio levit. Radoznao da vidi šta se dogodilo, zaustavio se i pogledao jadnika. Vidio je šta treba da čini, ali to nije bila ugodna dužnost. Najviše bi želio da nije ovuda prošao, ali na kraju je sam sebe uvjerio da se taj slučaj njega ne tiče. {IZ 149.4}

Ovaj svećenik i levit, obučeni u svete haljine, smatrali su sebe tumačima Pisma. Oni su pripadali naročitom društvenom staležu, koji je trebao da predstavlja Boga pred narodom. Trebalo je da pokažu saučešće prema neukima i onima, koji „zalaze", da bi ljudi mogli razumjeti veliku Božju ljubav prema čovječanstvu. Djelo, na koje su oni bili pozvani, bilo je ono isto, koje je Isus opisao kao svoje djelo kad je rekao: „Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim evanđelje siromasima: posla me da iscijelim skrušene u srcu: da propovijedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati, da otpustim sužnje."2 {IZ 149.5}

Nebeski anđeli gledaju na Božju djecu, koja se nalaze u nevolji na zamlji, i oni su gotovi da pomognu ljudima, koji su u nevolji i koji stradaju. Božje proviđenje je dovelo svećenika i levita na put, gdje je ležao ranjeni nevoljnik, da bi pomogli onome, kome je bilo potrebno saučešće. Cijelo je nebo očekivalo, da srca tih ljudi budu ganuta samilošću prema nevoljnome. Sam Spasitelj je davao uputstva Izraelcima u pustinji; sa visine u stubu od oblaka i ognja, davao je on sasvim drukčiju pouku od one, koju su svećenici i zakonici davali narodu sada. Zakon je preporučivao staranje čak i za životinje, koje su nesposobne da riječima izraze svoje potrebe i nevolje. Evo uputstva, koje je Mojsije dao

djeci Izraelskoj: „Ako naiđeš na vola neprijatelja svojega ili na magarca njegova, gdje je zalutao; odvedi ga k njemu. Ako vidiš gdje je neprijatelju tvojemu pao magarac pod teretom svojim, nemoj proći mimo njega da mu ne pomogneš, nego mu pomogni da ga rastovari."3 U slučaju, koji je Isus spomenuo: o čovjeku izranjenom od razbojnika, — radilo se o jednome bratu u nevolji. Njihova srca trebalo je da budu ispunjena saučešćem mnogo više negoli prema jednoj nijemoj životinji. Njima je bila upućena poruka preko Mojsija, da je Gospod Bog njihov „Bog veliki, silni i strašni, koji daje pravicu siroti i udovici, i ljubi došljaka dajući mu hljeba i odijela".4 Dalje zapovijeda: „Ljubi došljaka kao sebe samoga!"5 {IZ 149.6}

U njihovom stavu, kako ga je Isus opisao, zakonik nije ništa našao, što bi se protivilo onome, što je zakon tražio. Ali sada mu je Isus iznio drugu sliku. {IZ 150.1}

Neki Samarjanin, koji je putovao, došavši do nevoljnika i vidjevši ga, Sažali mu se. On nije pitao da li je stranac Jevrejin ili neznabožac. Samarjanin je dobro znao, da bi mu Jevrejin, kad bi uloga bila obrnuta, pljunuo u lice i sa prezirom bi ga ostavio. Ta misao ga ipak nije pokolebala. On se nije dao uplašiti ni mišlju da bi se dužim zadržavanjem na tom mjestu mogao izložiti opasnosti. Jedno ljudsko biće je postradalo, i to je bilo dosta. Skinuo je svoje haljine, da bi njega pokrio, upotrebio je ulje i vino, koje je za sebe ponio na put, da zavije rane i okrijepi ranjenog čovjeka. Zatim ga je metnuo na svoga magarca i polako ga odveo, da mu ne bi povećao bolove, do jedne gostionice, gdje je brižno bdio nad njime cijelu noć. Pošto se bolesnik ujutro bolje osjećao, Samarjanin je mogao nastaviti svoj put. Ali prije nego što je otputovao, povjerio ga je brizi gostioničara, podmirio je sve troškove i još je ostavio izvjesnu sumu novca kao zalog za tog nevoljnika. Ipak, nezadovoljan sa time, što je već učinio, želio je da se pobrine i za kasnije potrebe, zato je na rastanku rekao gostioničaru: {IZ 150.2}

„Gledaj ga, a što više potrošiš, platit ću ti kad se vratim." Završivši priču, Isus je upro svoje oči u zakonikove, i kao da čita njegove misli, rekao je: „Šta misliš, dakle, koji je od one trojice bio bližnji onome, koji bješe upao u ruke razbojnika?" {IZ 150.3}

Zakonik, čak i poslije svega što je čuo, nije htio izgovoriti ime Samarjanina. On je odgovorio: „Onaj, koji se smilovao na njega." Isus mu reče: „Idi, pa i ti čini tako." {IZ 150.4}

Na taj način Isus je dao pravi odgovor na pitanje: „Tko je moj bližnji?" Krist je pokazao da bližnjim ne treba smatrati samo onoga, koji pripada istoj crkvi i istoj vjeri. Ne treba da se pravi razlika u pogledu rase, boje kože ili staleža. Svaka osoba, kojoj smo potrebni, jeste naš bližnji. Naš bližnji je svaka duša, koju je neprijatelj izranio. Tko god je Božja svojina, on je i naš bližnji. {IZ 150.5}

Pričom o milostivom Samarjaninu, Isus je prikazao sebe i svoje djelo. Sotona je čovjeka prevario, izranio, svukao i upropastio i ostavio ga da pogine. Ali Spasitelj se smilovao na nas. On je ostavio nebesku slavu da nama pritekne u pomoć. Našao nas je na smrti, i odlučio da nas spase. Zavio je naše rane i odjenuo sa odijelom svoje pravde. Pružio nam je jedno sigurno utočište i postarao se za sve naše potrebe. Umro je da bi nas otkupio. Pokazavši na svoj lični primjer, mogao je reći svojim učenicima: „Ovo vam zapovijedam da imate ljubav među sobom." „Kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom."6 {IZ 151.1}

Zakonik je pitao Isusa: „Šta mi valja činiti?" Isus, pokazavši da je ljubav prema Bogu i bližnjemu vrhunac pravde, rekao je: „Čini to. i bit ćeš živ". Poslušavši misli srca, koje je bilo puno saučešća, Samarjanin se pokazao pokoran zakonu. I zakoniku je Krist rekao: „Idi, i čini tako!" Činiti, a ne samo govoriti, to je što Bog očekuje od svoje djece. „Tko kaže da u njemu stoji, i taj treba tako da hodi, kao što je on hodio".7 {IZ 151.2}

Danas je ta pouka isto tako potrebna kao u vrijeme, kad ju je Isus izgovorio. Sebičnost i spoljašnje držanje raznih pravila su gotovo potpuno ugasili oganj ljubavi i prognali vrline, koje daju karakteru miris. Mnogi od onih, koji se nazivaju njegovim imenom, zaboravili su da je prva dužnost kršćanina da otkrivaju Krista. Ako na djelotvoran način ne pokažemo prema drugima duh požrtvovnosti, bilo to u obitelji, u susjedstvu, u crkvi, ili ma na kom drugom mjestu, gdje se nalazimo, mi nismo pravi kršćani, makar kojoj vjeroispovijesti pripadali. {IZ 151.3}

Krist je povezao svoje namjere sa namjerama čovjeka. On želi da budemo sa njime jedno u cilju spasavanja čovječanstva. „Zabadava ste dobili", rekao je on, „zabadava i dajte!" Grijeh je najveće zlo od svih zala. Naša je dužnost da imamo saučešće prema grešniku i da mu priskočimo u pomoć. Mnogi koji su zalutali, priznaju svoju sramotu i zabludu. Oni čeznu za riječima ohrabrenja. Oni plaču zbog svojih grijeha i zabluda dok ih ne obuzme očajanje. Mi ne smijemo da zanemarimo takve duše. Ako smo kršćani, mi ne ćemo ravnodušno proći mimo onih, kojima je najhitnije potrebna naša pomoć. Kad vidimo ljude u nevolji, bilo da je po srijedi nesreća ili posljedica nekog grijeha, mi ne smijemo reći: to me se ne tiče. {IZ 151.4}

Poglavlje 36—Isus ne potcjenjuje nikoga

Isus je uvijek ljubio djecu. On se radovao njihovoj djetinjskoj naklonosti i njihovoj iskrenoj, jednostavnoj ljubavi. Slavopoji sa njihovih usana zvučali su kao slatka muzika u njegovim ušima i osvježavali njegov duhr kad je bio izmučen borbom s lukavim, licemjernim ljudima. Kuda god je Spasitelj prolazio, njegovo blago lice i njegova ljubaznost zadobivali su dječju ljubav i povjerenje. {IZ 151.5}

Kod Jevreja je bio običaj da majke donose svoju djecu rabinu da bi ih blagoslovio položivši na njih ruke; ali učenici su smatrali Isusov posao odviše važnim da bi ga na taj način prekidali. Kad su majke dolazile ka Isusu sa svojom djecom, oni su na njih gledali sa nezadovoljstvom. Smatrali su djecu odviše malom, da bi mogla imati neku korist od susreta sa Isusom, i mislili su da Isusu ne će biti po volji, ako tu budu i djeca. Međutim, Isusu nije bilo po volji držanje učenika. Spasitelj je razumio nježnu brigu i staranje majki, koje su se trudile da odgoje svoju djecu po Božjoj riječi. On je čuo njihove molitve, i sam ih je privukao k sebi. {IZ 152.1}

Jedna je majka sa svojim djetetom izašla iz kuće i pošla da nađe Isusa. Na putu je saopćila svoju namjeru jednoj susjetki, koja je zaželjela da Isus blagoslovi i njenu djecu. Na taj način sakupilo se više majki sa svojom djecom. Neka od te djece su bila već odmakla iz godina prvog djetinjstva. Kad su te majke iznosile Isusu svoje želje, on je sa saučešćem saslušao njihove bojažljive molbe, praćene suzama. Ali on je želio da vidi, kakav će stav zauzeti učenici. Kad su oni, misleći da će mu ugoditi, počeli da vraćaju majke natrag, on im je ukazao na njihovu zabludu, rekavši: „Pustite djecu, i ne zabranjujte im da dolaze k meni, jer je takvih carstvo nebesko.” On je uzeo djecu u naručje, položio je na njih ruke, i dao im je blagoslov radi koga su i došla. {IZ 152.2}

Majke su se vraćale kući utješene i ohrabrene Kristovim riječima, spremne da opet s novom hrabrošću uzmu na sebe breme i da se radosno žrtvuju za dobro svoje djece. Majke naših dana treba da prime njegove riječi sa istom vjerom. Krist je i danas lični Spasitelj kao i nekada kad je živio kao čovjek među ljudima. On je i danas pomoćnik majki, kao i nekada, kad je uzimio malu djecu u svoje naručje u Judeji. Djeca naših domova su isto tako otkupljena njegovom krvlju kao i djeca onoga vremena. {IZ 152.3}

Isus poznaje breme, koje tišti srce svake majke. I njegova majka borila se sa siromaštvom i bijedom, prema tome on može da saosjeća sa svakom majkom u njenom teškom radu. On je pošao na dugo putovanje, da bi oslobodio od tjeskobe ženu Hananejku; on je gotov da isto toliko učini i za današnje majke. On je udovici iz Naina vratio jedinca sina, i na križu za vrijeme svoje samrtne borbe, sjetio se svoje majke. I danas njega dira bol jedne majke. U svakoj žalosti i potrebi on pruža utjehu i pomoć. {IZ 152.4}

Neka majke dođu ka Isusu sa svojim brigama. On će im pomoći u odgajanju njihove djece. Vrata su otvorena svakoj majci, koja želi svoj teret položiti kod Isusovih nogu. Onaj koji je kazao: „Pustite djecu, i ne zabranjujte im da dolaze k meni", i danas poziva majke da mu dovedu svoju djecu da ih blagoslovi. Vjerom majke, koja se molitvom obraća Bogu, može čak i malo dijete u njezinom naručju biti pod sjenkom Svemogućega. Ivan Krstitelj je bio ispunjen Svetim Duhom od svoga rođenja. Ako živimo u vezi sa Bogom, i mi se možemo nadati, da će Sveti Duh izgrađivati našu djecu od njihove najranije mladosti. {IZ 152.5}

Kad su mu doveli djecu, Isus je u njima vidio buduće ljude i žene, koji su pozvani da budu nasljednici njegove milosti i građani njegova carstva. Neki od njih trebalo je da podnesu mučeničku smrt za njega. Isus je znao da bi ga djeca slušala i primila kao Spasitelja s mnogo više ljubavi nego stariji, od kojih su mnogi, mudri u očima svijeta, bili drvena srca. On se svojom naukom spustio do njih. On, Veličanstvo neba, nije smatrao da je nedostojno da odgovara na njihova pitanja i da svoje važne pouke iznose na vrlo jednostavan način, tako da bi ih dječji um mogao da shvati. On je u njihova srca posijao sjeme istine, koje će kasnije niknuti i donijeti rod za život vječni. {IZ 153.1}

I danas su djeca najpristupačnija evanđeoskoj nauci. Njihova su srca otvorena božanskom utjecaju i imaju sposobnost da zatraže primljene pouke. I mala djeca mogu biti kršćani sa iskustvom, koje odgovara njihovim godinama. Treba ih poučavati u duhovnim starima, da bi se njihov karakter izgrađivao po uzoru na Kristov karakter. {IZ 153.2}

Očevi i majke treba da smatraju svoju djecu mlađim članovima Gospodnje obitelji. Njihova je dužnost da ovim mališanima pruže odgoj, koji će ih pripremiti za nebo. Pouke, koje smo mi primili od Krista treba da predamo djeci, i to tako, da ih mladi dječji duh može shvatiti. Malo pomalo treba da im otkrivamo ljepotu božanskih načela. Tako kršćanski dom postaje škola, u kojoj su roditelji učitelji, koji rade pod nadzorom velikog Učitelja. {IZ 153.3}

U radu na obraćenju svoje djece, nemojmo gledati na to, kad djeca pokažu izraz nekih naročitih osjećanja, kao na dokaz, da se dijete kaje. Nije čak potrebno ni da znamo, kad su se ona obratila. Mi, treba da ih poučimo, da donesu svoje grijehe Isusu, da od njega traže oproštenje, da vjeruju da im on prašta i da ih prima kao što je primio djecu nekada, kad je bio u tijelu. {IZ 153.4}

Kad majka uči svoju djecu da je iz ljubavi slušaju, ona ih uči prvim poukama kršćanskog života. Majčina ljubav omogućuje djeci da razumiju Kristovu ljubav. Djeca, koja se povjeravaju svojoj majci i slušaju je, uče time da se povjeravaju Spasitelju i da njega slušaju. {IZ 153.5}

Isus je bio primjer djeci kao i roditeljima. On je govorio kao onaj, koji ima vlast, i njegove su riječi bile praćene silom. Međutim, čak i u dodiru s grubim i naprasitim ljudima, on nikada nije bio neljubazan i neučtiv Milost Božja u srcu daje nam nebesko dostojanstvo i osjećanje pristojnosti. Ona ublažava sve što je grubo, Ona ukroćuje sve što je surovo i neučtivo. Pod njenim utjecajem roditelji se privikavaju da postupaju s djecom kao sa razumnim bićima, kao što bi i sami željeli da se s njima postupa. {IZ 153.6}

Roditelji, u podizanju svoje djece crpite pouke iz prirode. Ako želite da odgojite karanfile, ruže ili ljiljane, kako ćete s njima postupiti? Pitajte vrtlara na koji način on uspijeva da odnjeguje divno i ljupko cvijeće, tako skladno razvijeno. On će vam odgovoriti da to ne postiže grubim udarcima ili surovim postupanjem, jer bi na taj način slomio nježnu stabljiku. Cvijeće se gaji nježnom brigom, koja se često ponavlja. Vrtlar vodom omekšava zemlju, štiti mlade izdanke od oštrog vjetra, mraza i sunčeve žege, i Bog daje divno cvijeće. U svom staranju o svojoj djeci, činite isto što i vrtlar. Nježnim postupcima i ljubaznim uslugama trudite se da izgradite njihov karakter po uzoru na Kristov karakter. {IZ 154.1}

Potstrekavajte djecu da ljube Boga i ljude. Razlog što u svijetu ima toliko ljudi i žena grubog srca leži u tome, što se prava ljubav smatrala slabošću, te se obeshrabrivala i ugušivala. Dobre naklonosti tih osoba bile su u djetinjstvu ugušene. Ako se njihova hladna sebičnost ne rastopi pod utjecajem svjetlosti božanske ljubavi, njihova će sreća zauvijek biti upropašćena. Ako želimo da naša djeca budu prožeta blagim Duhom Isusa Krista i saučešćem, koje anđeli pokazuju prema nama, mi treba da potstičemo njihove plemenite i iskrene naklonosti. {IZ 154.2}

Naučite djecu da vide Krista u prirodi. Vodite ih na čist zrak, u vrt, pod veličanstvena drveta. Naučite ih da gledaju izraze Božje ljubvi u svim čudima stvaranja. Naučite ih da je Bog dao zakone, koji upravljaju svim stvarima, da je dao zakone i za nas, i da su ti zakoni dati za našu sreću. Ne umarajte ih dugim molitvama i neprekidnim savjetovanjem, nego ih primjerima iz prirode naučite da se pokoravaju Božjem zakonu. {IZ 154.3}

Ako zadobijete njihovo povjerenje u vas kao u Kristove pretstavnike bit će vam lako da ih poučite o velikoj ljubavi, kojom je on vas ljubio. Kad se budete trudili da jasno iznesete istine spasenja i kad budete vodili svoju djecu Kristu kao njihovom ličnom Spasitelju, anđeli će biti uz vas. Bog će dati roditeljima milost da će umjeti da probude kod svoje djece zanimanje za divnu historiju o betlemskom djetetu, koje je jedina nada svijeta. {IZ 154.4}

Kad je Isus rekao učenicima, da ne zabranjuju djeci da dolaze k njemu, on je to rekao svojim sljedbenicima svih vremena: službenicima crkve, propovjednicima, pomoćnicima i svim kršćanima. Isus zove djecu, i on im kaže: „Pustite ih”; kao da nam kaže: oni će doći, ako im ne zabranjujete. {IZ 154.5}

Nemojte lažno pretstavljati Krista svojim nekršćanskim karakterom. Nemojte svojom hladnoćom i grubošću udaljivati djecu od njega. Ne ostavljajte nikada utisak da će nebo biti mjesto žalosti, ako vi budete tamo. Ne govorite o religiji kao o nečemu, što djeca ne mogu razumjeti; ne postupajte kao da mislite, da djeca ne treba da prime Krista za vrijeme svog djetinstva. Ne pružajte utisak da je Kristova religija nešto mračno, i da treba da se odreknemo svega, što u životu donosi sreću, ako želimo doći Kristu. {IZ 155.1}

Kad vidite da Duh Sveti djeluje na njihova srca, surađujte i vi s njime Učite ih, da ih Spasitelj poziva i da se on najviše raduje, kad vidi, da se ona njemu predaju u cvijetu i svježini svoje mladosti. {IZ 155.2}

Spasitelj gleda sa beskrajnom nježnošću na duše koje je otkupio svojom krvlju. One su rod njegove ljubavi. On ih neizmjerno ljubi. On ima saučešća ne samo prema dobro odgojenoj djeci nego i prema onoj, koja su naslijedila rđave osobine karaktera. Mnogi roditelji ne uviđaju koliko su odgovorni za te mane u karakteru svoje djece. Oni zaboravljaju, da su baš oni učinili da djeca budu ono, što jesu, i ne postupaju s njima nježno mudro, kao što bi trebalo da postupaju s malom zalutalom djecom. Ali Isus gleda s ljubavlju na tu djecu, jer poznaje uzrok njihove nesreće. {IZ 155.3}

Kršćanski propovjednik može da bude Kristovo oruđe, koji će ovu djecu dovesti Spasitelju. Mudrošću i nježnom pažnom može ih privezati uz sebe; može im uliti hrabrost i nadu, i kroz Kristovu milost može doživjeti da se njihov karakter tako izmijeni da će se o njima moći kazati: „Takvih je carstvo nebesko”. {IZ 155.4}

Poglavlje 37—Još ti samo jedno nedostaje

Kad je Isus pošao na put, dotrčao je jedan čovjek; i, kleknuvši pred njega, zapitao ga: „Učitelju blagi! Šta treba da činim, da bih imao život vječni?”1. {IZ 155.5}

Mladić, koji je postavio ovo pitanje, ubrajao se u narodne glavare. On je imao veliko bogatstvo i zauzimao je visok položaj. On je vidio s kakvom je ljubavlju Krist primio djecu, s kakvom nježnošću ih je uzimao u naručje, i u njegovom se srcu probudila ljubav prema Spasitelju. On je zaželio da postane njegov učenik. Kada je ugledao Krista na putu, potrčao je za njim i, duboko uzbuđen, bacio se pred njegove noge. Iskreno i ozbiljno postavio je pitanje, koje je bilo od velike važnosti za njega, kao, uostalom, i za svakog čovjeka: „Učitelju blagi, šta mi valja činiti, da bih imao život vječni?” {IZ 155.6}

„Što me nazivaš blagim”? rekao je Isus, „samo je jedan blag, to je Bog.” Isus je želio da okuša iskrenost ovog uglednog jevrejskog mladića, želio je da sazna iz kojih pobubuda ga on smatra blagim. Razumije li on da govori sa Božjim Sinom? Šta on ustvari osjeća u svome srcu? {IZ 156.1}

Ovaj mladić je imao visoko mišljenje o svojoj pravdi. On nije mislio da mu što nedostaje, ali ipak nije bio zadovoljan u svojoj duši. Osjećao je potrebu za nečim, što nije imao. Zašto da Isus i njega ne blagoslovi, kao što je blagoslovio malu djecu, i da zadovolji potrebe njegove duše? {IZ 156.2}

Isus mu je odgovorio da je potrebna poslušnost Božjim zapovjestima, ako želi da ima život vječni; spomenuo je više zapovjesti, u kojima je riječ o čovjekovoj dužnosti prema bližnjemu. Mladić je odgovorio s pouzdanjem: „Sve sam to držao od svoje mladosti. Šta mi još nedostaje?” {IZ 156.3}

Krist je pogledao mladića u lice, kao da je želio da pročita njegov život i ispita njegov karakter. On ga je ljubio i želio je da mu da mir, milost i radost, koji bi izmijenili njegov karakter. „Jedno ti još nedostaje”, rekao je Isus. „Idi, prodaj sve što imaš i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebesima; i dođi te hajde za mnom.” {IZ 156.4}

Krist je volio ovog mladića. Znao je da je on iskreno izjavio:” Sve sam ovo držao od svoje mladosti.” Spasitelj je u njemu želio probuditi svijest o pravoj poslušnosti srca i o kršćanskoj dobroti. Želio je da u njemu vidi ponizno i skrušeno srce, koje je svijesno da Bogu duguje vrhovnu ljubav, i koje svoje duhovne nedostatke pokriva Kristovim savršenstvom. {IZ 156.5}

Isus je u tom mladiću gledao pomoćnika, koji bi mu dobro poslužio, da je želio da postane njegov suradnik, u djelu spasenja. Da se potčinio Kristovom vodstvu, on bi postao silan u službi dobra. Isus je znao da bi ga ovaj mladić mogao dostojno zastupiti,

jer je imao sposobnosti, koje bi od njega načinile, da se združio sa Spasiteljem, da bude božanska sila među ljudima. Krist ga je ljubio, jer je poznavao njegov karakter. Mladić je počeo osjećati u svom srcu ljubav prema Kristu, jer ljubav uvijek rada ljubavlju. Isus je želio da ga učini svojim suradnikom. On je želio da ga učini sličnim sebi, ogledalom, koje će otsjajivati Božji lik. Želio je da razvije osobine njegovog karaktera i da ih upotrebi u Božjoj službi. Da se mladić ovog časa bio predao Kristu, on bi se razvijao u atmosferi njegovog prisustva. Koliko bi njegova budućnost bila drukčija, da je stvorio tuodluku! {IZ 156.6}

„Jedno ti nedostaje", rekao je Isus. „Ako želiš biti savršen, idi, prodaj sve što imaš i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebesima; zatim hajde za mnom". Isus je čitao misli ovog mladića. Njemu je nedostajalo samo jedno, ali to jedno bilo je životno načelo. Njemu je bilo potrebno da ima u srcu Božju ljubav. Ako taj nedostatak ne ukloni, to će za njega imati sudbonosne posljedice; cijelo njegovo biće može da se pokvari. Kad čovjek popušta sebičnosti, ona sve više raste. Da bi mogao primiti Božju ljubav, on se morao odreći svoje bezgranične ljubavi prema samome sebi. {IZ 156.7}

Krist je ovog čovjeka stavio na ispit. On ga je pozvao da bira ili nebesko blago ili zemaljsku veličinu. Nebesko blago bilo bi mu osigurano, da je pristao da ide za Kristom. Ali trebalo je da se odrekne svoga „ja"; trebalo je da potčini svoju volju Kristu. Božja svetost bila je ponuđena ovom mladiću. On je imao preimćstvo da postane Božji sin, s Kristom sunasljednik nebeskog blaga. Ali je trebalo da uzme na sebe križ i da pode za Spasiteljem na putu samoodricanja. {IZ 157.1}

Riječi, koje je Krist uputio mladiću, su iste kao ovaj poziv: „Izaberite danas kome ćete služiti. „Njemu je bilo ostavljeno da bira. Isus je toplo želio da se on obrati. On je stavio prst na osjetljivo mjesto njegovog karaktera i sa strpljenjem je čekao ishod borbe, koja se vodila u duši mladića, nadajući se da će se on odazvati pozivu Božjeg Duha. Da je odlučio da pođe za Kristom, trebalo bi da mu bude u svemu poslušan i da se odrekne svojih častoljubivih planova. Koliko je Spasitelj želio da se mladić odazove pozivu Božjeg Duha! On je ljubazno pogledao na mladića koji je oklijevao. Sva dobrota Spasiteljevog srca bila je u tom pogledu. Isus nije utjecao na mladića. On mu je samo pokazao put, koji vodi do pravog kršćanskog karaktera. Njegove su riječi bile mudre i ako su izgledale stroge i pretjerane. Primanje i sprovođenje u život tih riječi bila je jedina mogućnost za spasenje ovog mladića. Visok položaj, koji je on zauzimao i bogatstva, koja je uživao neosjetno su utjecali nepovoljno na njegov karakter. {IZ 157.2}

Mladić je odmah shvatio, šta znače Kristove riječi i postao je žalostan. Da je razumio vrijednost dara, koji mu je bio ponuđen, on ne bi oklijevao da stupi u red Kristovih učenika. On je bio član jevrejskog Sinedriona, što je bila visoka čast, i sotona ga je kušao laskavim izgledima budućnosti. Mladić je želio da dobije nebesko blago, ali je u isto

vrijeme htio da ima i zemaljska preimućstva, koja mu je donosilo njegovo bogatstvo. Žalio je, što mu se postavljaju takvi uslovi, jer iako je želio vječni život, on nije bio gotov na žrtvu. Cijena vječnog života izgledala mu je suviše visoka, i otišao je žalostan, „jer je bio vrlo bogat". {IZ 157.3}

On se varao tvrdeći da je držao Božji zakon, jer je bogatstvo bilo njegov idol. On nije mogao držati Božje zapovjesti zato, što je ljubav prema bogatstvu zauzimala kod njega prvo mjesto. On je više volio Božje darove negoli Darodavca. Krist je ovom mladiću ponudio svoje prijateljstvo. „Hajde za mnom", rekao mu je. Ali Spasitelj mu nije bio tako drag, kao njegova lična čast u svijetu i kao njegovo bogatstvo. Odreći se zemaljskog blaga, koje je vidljivo, da bi imao nebesko blago, koje je nevidljivo, činilo mu se suviše velika žrtva. {IZ 157.4}

Kristov način postupanja prema ovome mladiću treba da je pouka za nas. Gospod nam je dao pravilo vladanja po kome treba da se upravlja svaki njegov sluga. Ovdje je riječ o poslušnosti njegovom zakonu; nije riječ o jednoj čisto formalnoj poslušnosti, nego o poslušnosti, koja ispunjava cio život i koji se otkriva u karakteru. Božji karakter je mjerilo za sve one, koji žele postati građani njegovog carstva. Sinovima i kćerima Božjim bit će priznati samo oni, koji su voljni da postanu suradnici Kristovi, koji kažu: Gospode, sve što imam i što jesam, jeste tvoje. Svatko bi trebao razmišljati o tome, što znači željeti nebo, a ipak ga napustiti zbog uvjeta, koji se traže. Pomislite šta znači protivili se Kristu! Mladić je kazao: Ne, ja ne mogu sve dati Kažemo li i mi isto? Spasitelj se nudi da s nama dijeli posao, koji nam je Bog odredio. On želi da upotrebi sredstva, koja nam je Bog dao za unapređenje svog djela u svijetu. On nas drukčije ne može spasti. {IZ 158.1}

Ovom mladiću je bilo povjereno bogatstvo, da bi dokazao da je vjeran upravitelj. Trebalo je da razdijeli svoje blago onima, koji su u nevolji. Tako Bog i danas pruža ljudima sredstva, darove i prilike, da postanu njegova oruđa u pomaganju siromašnih i onih, koji stradaju. Oni, koji upotrebljavaju darove, koje im je Bog povjerio, u skladu s Božjim namjerama, postaju Spasiteljevi suradnici. Oni zadobijaju duše za Krista jer otkrivaju njegov karakter. {IZ 158.2}

Onima koji, kao bogati mladić, zauzimaju visok položaj i imaju veliko bogatstvo, može se činiti da je prevelika žrtva da se svega odreknu, da bi mogli poći za Kristom. Ali to je pravilo, koje važi za sve, koji žele postati njegovi učenici. Ništa ne može zamijeniti poslušnost. Odricanje samoga sebe je suština Kristove nauke. Često se to iznosi i traži na jedan zapovijedan način, jer nema druge mogućnosti da se spase čovjek od onoga, što može upropastiti cijelo njegovo biće. {IZ 158.3}

Vraćajući Gospodu ono, što su od njega primili, Kristovi učenici sabiraju na nebesima bogatstvo, koje će primiti na dan, kada budu čuli ove riječi: „Dobro, slugo dobri i vjerni. U malome si mi bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti. Uđi u radost Gospodara svojega.” „Koji u očekivanju radosti, koja mu bješe određena, pretrpje križ, ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božjega.„2 Radost zbog otkupljenih duša, spasenih za vječnost, bit će nagrada svih, koji idu tragom onoga, koji je rekao: „Hajde za mnom”! {IZ 158.4}

Poglavlje 38—Isus uskrsava Lazara u Betaniji

Lazar iz Betanije se ubrajajo među najvjernije Kristove učenike Njegova je vjera u Krista bila jaka već od njegovog prvog susreta s njime. Velika je bila njegova ljubav prema Kristu, ali i Krist je njega vrlo ljubio. Za Lazara je Krist učinio jedno od najvećih svojih čuda. Krist je činio dobro svima, koji su od njega tražili pomoć. On ljubi sav ljudski rod; ipak, s nekima je vezan naročito nježnim vezama. Moćna veza ljubavi vezivala ga je s obitelju iz Betanije, i za jednog člana obitelj Krist je učinio svoje najdivnije djelo. {IZ 159.1}

Spasitelj nije imao svog vlastitog doma. On je bio gost svojih prijatelja i učenika. U Lazarevoj kući je često nalazio odmor. Kad se osjećao umoran, kad je osjećao potrebu za ljudskim društvom, bio je sretan, što se mogao skloniti u mirni Lazarev dom, daleko od sumnjičenja i zavisti gnjevnih farizeja. Tamo je uvijek nalazio srdačan prijem, čisto i iskreno prijateljstvo. Tamo je uvijek mogao govoriti iskreno i slobodno, znajući da će njegove riječi biti shvaćene i čuvane kao blago. {IZ 159.2}

Dok je Krist davao svoje divne pouke, Marija je, puna poštovanja i pažnje, ostajala da sjedi kod njegovih nogu. Jednog dana se Marta, zauzeta brigom oko pripremanja jela, približila Kristu i požalila mu se riječima: „Gospode, zar ti ne mariš, što me moja sestra ostavi samu da služim? reci joj dakle, da mi pomogne” To je bilo prvi put da se Isus nalazio u Betaniji. On i njegovi učenici su upravo prevalili težak put iz Jerihona. Marta, u brizi kako da im posluži, zaboravila je na učtivost, koju je dugovala svome gostu. Isus joj je odgovorio strpljivim i blagim riječima: „Marta! Marta! brineš se i trudiš za mnogo. A samo je jedno potrebno... Ali je Marija dobri dio izabrala, koji se ne će uzeti od nje”. Marija je obogađavala svoj duh riječima iz Spasiteljevih ustiju, riječima, koje su za nju više vrijedile nego najskupocjeniji biseri. {IZ 159.3}

Ono jedno, što je Marti bilo potrebno, bilo je mirno i pobožno srce, veća želja za poznanjem budućeg, vječnog života i milosti potrebne za duhovno napredovanje. Trebalo je da se ona brine manje za prolazno, a više za vječno. Isus je želio da pouči svoju djecu da iskoriste svaku priliku, koja im se pruža za sticanje znanja, koje ih može umiriti na spasenje. Božjem djelu su potrebni marljivi i snažni radnici. Široko polje rada otvara se pred Martama, koje su revne za duhovne poslove. Ali one treba da najprije sjednu zajedno s Marijom kod Isusovih nogu. Marljivost, hitrina i snaga treba da su posvećeni Kristovom milošću, da bi život postao neodoljiva sila u službi dobra. {IZ 159.4}

Ali žalost je ušla u taj mirni dom gdje se Isus često odmarao. Lazar se iznenada razbolio, i njegove sestre poručile su Spasitelju: „Gospode, gle, onaj, koji ti je mio, bolestan je.” One su shvatile žestinu bolesti, koja je pritisla njihovog brata, ali su znale

da je Isus liječio sve bolesti. Bile su uvjerene da Krist saosjeća sa njima u njihovom bolu, zato nisu navaljivale da on odmah dođe, već su se ograničile na povjerljivu poruku: „Onaj, koji ti je mio, bolestan je". Mislile su da će se on odmah odazvati njihovom pozivu, i da će odmah svratiti kod njih, čim dođe u Betaniji!. {IZ 159.5}

U strepnji su očekivale neku vijest od Isusa. Dok je u njihovom bratu tinjala iskra žitota, one su se molile i očekivale Isusov dolazak Glasnik se vratio bez njega, ali sa porukom: „Ova bolest nije na smrt". Ta vijest je podigla njihovu nadu, da će Lazar živjeti. Nježno su pokušavale da uliju nadu i ohrabrenje bolesniku, koji je bio već skoro bez svijesti. Međutim Lazar je umro, i Marta i Marija su iskusile gorko razočaranje. U srcu su osjećale Kristovu utjehu, i to ih je sačuvalo da nisu ni za što Krista prekoravale. {IZ 160.1}

Učenicima se činilo da je Isus hladno primio vijest, koja mu je bila donijeta. On nije pokazivao bol, koji se mogao očekivati od njega. Pogledavši na njih, rekao im je:„Ova bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se proslavi Sin Božji". Ostao je još dva dana u mjestu, gdje se nalazio. Učenici nisu mogli razumjeti odugovlačenje, jer su mislili na utjehu, koje bi njegovo prisustvo donijelo ožalošćenoj obitelji. Znajući koliko on ljubi porodicu iz Betanije, oni su bili iznenađeni, što se nije odmah odazvao na tužnu poruku: „Onaj, koji ti je mio, bolestan je". {IZ 160.2}

U toku ova dva dana Krist kao da nije mislio na tužnu vijest, koju je primio, jer uopće nije spominjao Lazara. Učenici su mislili na Ivana Krstitelja, Kristovog preteču. Pitali su se zašto je Isus, koji je činio izvanredna djela, dopustio da Ivan čami u zatvoru i da na kraju umre nasilnom smrću. Zašto Isus nije tada upotrebio svoju veliku moć, da bi spasao Ivanov život? Farizeji su raspravljali o tom pitanju; oni su taj Isusov stav navodili kao nepobitan dokaz protiv Kristovog tvrđenja, da je on Božji Sin. Spasitelj je svojim učenicima pretskazao nevolje, odricanja i progonstvo. Zar će ih on u nevolji napustiti? Neki su se pitali da možda nisu u zabludi u pogledu njegovog djela? Svi su bilo duboko zbunjeni. {IZ 160.3}

Poslije dva dana čekanja, Isus je rekao učenicima: „Hajdemo opet u Judeju". Učenici nisu razumjeli zašto Isus želi da se vrati u Judeju, pošto su dva dana čekali. Bili su u velikoj brizi za Isusa kao i za sebe; u putu, koji je bio pred njima, gledali su samo opasnost. „Rabi, sad su Judejci htjeli da te ubiju kamenjem, pa opet hoćeš da ideš onamo. Isus odgovori: Nije li dvanaest sati u danu?" Ja se pokoravam volji moga Oca; moj je život u sigurnosti, dok činim njegovu volju. Dvanaest sati moga života još nisu protekli. Približavam se kraju moga dana, ali se nemam čega bojati, dok traje dan. „Tko danju ide, ne spotiče se", dodao je Isus, „jer vidi vidjelo ovoga svijeta". Onaj, koji vrši Božju volju i ide stazom, koju mu je Bog odredio, ne može se ni spotaknuti ni pasti. Njime upravlja svjetlost Božjeg Duha, koja mu daje jasno shvatanje o njegovoj dužnosti

i održava ga na pravom putu do izvršenja njegovog zadatka. „A tko ide noću, spotiče se, jer nema vidjela u njemu”. Onaj koji ide stazom, koju je sam izabrao, na koju ga Bog nije pozvao, taj će posrnuti; za njega se dan mijenja u noć, i on nije nikada u sigurnosti. {IZ 160.4}

„Ovo kaza, i po tom reče im: Lazar naš prijatelj, zaspa, nego idem da ga probudim”. Kako su dirljive te riječi pune saučešća. „Lazar naš prijatelj, zaspa”. Obuzeti mišlju o opasnosti, kojoj se Isus izvrgao vraćajući se u Jeruzalem, učenici su skoro zaboravili na obitelj iz Betanije, utonulu u žalost. Ali Krist nije na nju zaboravio. Učenici su se osjećali prekoreni. Bili su pomislili da Isus ne osjeća onu nježnu ljubav prema Lazaru i njegovim sestrama, koju su smatrali da bi trebalo da osjeća. Ali Kristove riječi: „Lazar, naš prijatelj, zaspa”, probudile su u njima bolja osjećanja. Uvjerili su se da Isus nije zaboravio na svoje ožalošćene prijatelje. {IZ 161.1}

„Učenici njegovi mu rekoše: Gospode, ako je zaspao, ustat će. A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna”. Isus uspoređuje smrt onih, koje voli, sa snom. Njihov je život sakriven s Kristom u Bogu, i oni, koji umru kao vjerni, spavaju u Gospodu do zvuka posljednje trube. {IZ 161.2}

Tada im Isus kaza otvoreno: „Umro je Lazar. I milo mi je radi vas što nisam bio tamo, da vjerujete. Nego hajdemo k njemu!” Toma je predviđao da njegovog Učitelja čeka sigurna smrt, ako ide u Judeju: ali on se ohrabrio i rekao je drugim učenicima: „Hajdemo, da i mi umremo s njime”. On je znao koliko su Jevreji mrzili Krista; njihov plan da ga ubiju nije uspio, jer još nije isteklo vrijeme, koje mu je bilo određeno. Za to vrijeme Isus je mogao računati na zaštitu nebeskih anđela; nikakvo zlo mu se nije moglo dogoditi, čak ni u Judeji, gdje su rabini tražili da ga uhvate i pogube. {IZ 161.3}

Učenici su se začudili, kad su čuli njegove riječi: „Lazar je umro. I milo mi je... što nisam bio tamo”. Da li je Isus namjerno izbjegavao da pođe kod svojih prijatelja u nevolji? Izgledalo je kao da su Marija i Marta, zajedno sa svojim bratom, koji je bio na samrti, bile ostavljene same. Ali to nije bilo tako. Isus je posmatrao cio taj prizor, i poslije Lazareve smrti, on je svojom milošću krijepio ožalošćene sestre. Isus je gledao bol njihovih ranjenih srca, dok se njihov brat borio protiv svog moćnog neprijatela — smrti. U času, kad je učenicima rekao: „Lazar je umro”, on je osjećao sav njihov bol. Ali Isus nije smio da misli samo na svoje prijatelje iz Bitanije; trebalo je da odgoji i svoje učenike, koji će biti njegovi pretstavnici u svijetu, da bi Očev blagoslov mogao obuhvatiti sve ljude. Radi njihovog dobra dopustio je da Lazar umre. Da ga je izliječio od bolesti, ne bi mogao izvršiti čudo, koje je bilo najočigledniji dokaz njegovog božanskog karaktera. {IZ 161.4}

Da je Krist bio u bolesničkoj sobi, Lazar ne bi umro jer sotona ne bi imao nikakvu vlast nad njime. Smrt ne bi pobijedila Lazara u prisustvu Darodavca života. Krist nije došao samo zato, da bi dozvolio neprijatelju da otkrije svoju moć da bi ga zatim istjerao kao pobjeđenog neprijatelja. Ožalošćene sestre su gledale, kako njihovog brata polažu u grob. Krist je znao, da će njihova vjera u njega, kao Iskupitelja, pretrpjeti teško kušanje u času kad budu vidjele, da je njihov brat umro. Ali on je također znao, da će, zahvaljujući borbi, koju će izdržati, njihova vjera zasjati življim sjajem. Njega je dirao svaki njihov bol. Iako nije odmah došao k njima, on je saosjećao sa njima; znao je da treba izvojevati pobjedu u interesu Lazarevih sestara, za sebe, kao i za svoje učenike. {IZ 162.1}

„Radi vas", „da vjerujete". Svima, koji se uzdaju u Božju ruku, koja njima upravlja, čas najvećeg obeshrabrenja je vrijeme, kad im je božanska pomoć najbliža. Kasnije će sa zahvalnošću gledati natrag na najtamni i dio svoga puta. „Bog zna, kako će izbaviti pobožne".1 Iz svakog iskušenja i iz svake nevolje izvest će ih čvršće vjere i bogatijeg iskustva. {IZ 162.2}

Odugovlačeći sa svojim dolaskom k Lazaru, Krist je također imao plemenitu namjeru prema onima, koji ga nisu primili. On je odugovlačio sa dolaskom, da bi mogao, uskrsnuvši Lazara iz mrtvih, pokazati svom nevjernom narodu, da je on zaista „uskrsenje i život". On nije mogao da se odrekne svake nade u pogledu tog naroda, tih jedinih zabludjelih ovaca doma Izraelova. Njihova tvrdokornost ga je boljela. On im je u svojoj milosti želio još jednom pokazati, da je on zaista Spasitelj, koji jedini može dati život i besmrtnost. On će im dati dokaz, koji svećenici ne će moći podvrgnuti lažnim tumačenjima. To je bio razlog, zašto je oklijevao sa svojim dolaskom u Betaniju. Uskrsenje Lazara, kao najveće čudo, trebalo je da bude vidljiv pečat da Bog odobrava njegovo djelo, kao i dokaz da je on zaista Božji Sin. {IZ 162.3}

Na putu za Betaniju, Isus je po svom običaju liječio bolesne i pomagao nevoljnima. Prije svoga dolaska u Betaniju, poslao je pred sobom glasnika, da obavijesti Lazareve dvije sestre o svom dolasku. Kad je došao u Betaniju, nije odmah svratio u Lazarevu kuću, već se jedno vrijeme zadržao na jednom mirnom mjestu kraj puta. Veliki vanjski ceremonijal, kojim su Jevreji sahranjivali svoje prijatelje i svoju rodbinu, nije bio u suglasnosti s Kristovim Duhom. On je slušao plač i naricanja žena, plaćenih za tu svrhu, i on nije htio da se susretne sa sestrama usred te opće zabune. Medu onima, koji su prisustvovali pogrebu, bilo je i srodnika, od kojih su neki zauzimali visok položaj u Jeruzalemu. Neki od tih su bili najžešći Kristovi neprijatelji. Pošto je znao njihove namjere, Krist nije želio da oni odmah doznaju da je on tu. {IZ 162.4}

Poruka je bila donijeta Marti tako neprimjetno, da ostali, koji su bili u sobi, nisu ništa čuli. Cak ni Marija, obuzeta žalošću, nije ništa primjetila. Marta je brzo ustala, da pođe u

susret Gospodu; Marija, misleći da je Marta pošla na Lazarev grob, ostala je sjedeći, nijema od bola. {IZ 163.1}

Marta, čije se srce lomilo pod navalom suprotnih osjećanja, žurila se u susret Isusu. Na njegovom licu vidjela je istu nježnost, istu ljubav, koju je uvijek pokazivao prema njima. Njezino povjerenje u njega nije bilo pokolebano, ali ona je mislila na svoga dragog brata, koga je Isus također ljubio. Žalosna, što Krist nije ranije došao, ali nadajući se, da sada može nešto učiniti, da ih utješi, ona je rekla: „Gospode, da si ti bio ovdje, moj brat ne bi umro." Sestre su često ponavljale te riječi usred plača narikača. {IZ 163.2}

Ljudskim, i u isto vrijeme božanskim saučešćem Isus je posmatrao Martino žalosno, zabrinuto lice. Marta nije htjela misliti na prošlost. Sva njena osjećanja došla su do izražaja u ovim dirljivim riječima: „Gospode, da si ti bio ovdje, moj brat ne bi umro." Ali ona je dodala, pogledavši u njegovo lice puno ljubavi: „A i sada znam, da što zaišteš u Boga, dat će ti Bog." {IZ 163.3}

Isus je ohrabrio njenu vjeru, rekavši joj: „Brat će tvoj uskrsnuti." Ovim odgovorom nije želio da joj ulije nadu u promjenu, koja je neposredno pretstojala. On je želio da upravi Martine misli preko sadašnjeg Lazarevog uskrsenja na uskrsenje pravednih. On je želio da ona vidi u Lazarevom uskrsenju zalog uskrsenja svih pravednika, i jamstvo da će se to zbiti Spasiteljevom silom. {IZ 163.4}

Marta je odgovorila: „Znam da će ustati o uskrsenju, u posljednji dan." {IZ 163.5}

Još uvijek nastojeći da upravi njenu vjeru dobrim pravcem, Isus je rekao: „Ja sam uskrsenje i život." U Kristu je život, pravi život, koji ne zavisi ni od koga, niti je od koga pozajmljen. {IZ 163.6}

„Tko ima sina, ima život."2 Kristovo božanstvo daje vjernima jamstvo vječnoga života. Koji vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. I nijedan koji živi i vjeruje u mene, ne će umrijeti za uvijek. Vjeruješ li ovo?" Ovdje Krist upravlja pogled naprijed, u vrijeme svog ponovnog dolaska. Tada će mrtvi pravedni ustati neraspadljivi, a živi pravedni bit će uzeti na nebo ne okusivši smrt. Čudo, koje je Krist učinio uskrsnuvši Lazara, pretstavlja uskrsenje svih pravednika. Svojim riječima i djelima Isus se proglasio Gospodarem uskrsenja. Onaj, koji je trebao uskoro umrijeti na križu, stajao je ovdje držeći ključeve smrti, pobjednik groba, pokazajući da ima vlast i moć i da da život vječni. {IZ 163.7}

Na Spasiteljeve riječi: „Vjeruješ li to?" Marta je odgovorila: „Da, Gospode, ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, koji je trebalo da dođe na svijet." Ona još nije shvatila značaj Kristovih riječi, ali je izrazila vjeru u njegovo božanstvo i sigurnost, da on može učiniti sve što želi. {IZ 164.1}

„I ovo rekavši otide te tajno zovnu Mariju, sestru svoju, govoreći: „Učitelj je došao, i zove te." Ona je izgovorila te riječi što je mogla tiše, jer su svećenici i starješine odlučili da prvom prilikom uhvate Krista. Plač narikača je spriječio da čuju njene riječi. {IZ 164.2}

Čim je Marija čula te riječi, brzo je ustala, i s neobičnim izrazom na licu napustila je sobu. Oni, koji su došli da je tješe, pošli su za njom, misleći da ide na grob da oplakuje brata. Došavši na mjesto, gdje ju je Isus čekao, ona je kleknula pred njegove noge, i rekla mu drščućim glasom: „Gospode, da si ti bio ovdje, ne bi umro moj brat." Plač narikača bio joj je mučan; ona je svesrdno željela da na miru izmijeni nekoliko riječi sa Isusom. Ali pošto je znala da neki od prisutnih gaje mržnju i zavist prema Isusu, uzdržavala se da mu potpuno otkrije svoj bol. {IZ 164.3}

"Kad Isus vidje, gdje ona plače i gdje plaču Javreji, koji dođoše s njome, zadrhta u duhu, i sam postade žalostan." On je čitao srca sviju, koji su se tu nalazili. Vidio je da mnogi pokazuju licemjernu žalost. Znao je da neki od prisutnih, koji su ovoga časa licemjerno prolivali suze, spremaju u srcu smrt ne samo moćnom Čudotvorcu, već i onome, koji će za kratko vrijeme uskrsnuti. Krist je mogao da izobliči njihovu lažnu žalost. Ali on je uzdržao svoje pravedno negodovanje, nije kazao istinu, i to zbog dragih bića, koja su u bolu klečela kod njegovih nogu i koja su se zaista uzdala u njega. {IZ 164.4}

„Gdje ste ga metnuli?," pitao je Isus. „Rekoše mu: Gospode, hajde da vidiš." Zajedno su krenuli grobu. To je bio tužan prizor. Lazar je bio vrlo omiljen, i njegove sestre, slomljena srca, plakale su zanjim, a njegovi roditelji plakali su također s njima. Pred tom ljudskom nesrećom, videći da ožalošćeni neprijatelji oplakuju smrt svog druga, dok Spasitelj svijeta stoji pored njih, — „Isusu potekoše suze." Iako je bio Božji Sin, on je uzeo na sebe ljudsku prirodu i njega je dirnuo ljudski bol.. Stradanje je uvijek izazivalo saučešće u njegovom nježnom srcu, punom samilosti. On je plakao sa onima, koji su plakali, i radovao se sa onima, koji su se radovali. {IZ 164.5}

Isus nije plakao samo iz svog ljudskog saučešća prema Mariji i Marti. U njegovim suzama krio se bol viši od ljudskog bola, koliko je nebo više od zemlje... Isus nije plakao nad Lazarem, jer je namjeravao da ga uskoro probudi na život. On je plakao, jer je znao da mnogi od onih, koji su ovog časa plakali za Lazarem, spremaju plan, kako da pogube onoga, koji je uskrsenje i život. Nevjerni Jevreji, potpuno nesposobni da shvate značenje njegovih suza i da sebi objasne njegov bol drukčije nego trenutnim okolnostima, govorili su: „Vidite, kako ga ljubljaše". Drugi, pokušavajući da posiju sumnju u srca prisutnih, govorili su podrugljivim glasom: „Ne mogaše li ovaj, koji otvori oči slijepcu, učiniti da ovaj ne umre?" Ako je Krist imao moć da spase Lazara, zašto je dozvolio da umre? {IZ 164.6}

Kristov proročki pogled prozreo je neprijateljstvo farizeja i sadukeja. On je znao da mu oni spremaju smrt i da će neki od njih, koji ga okružuju, uskoro sebi zatvoriti vrata, koja vode u nebeski grad. Njegovo poniženje i raspeće, koje je bilo sasvim blizu, imat će za posljedicu razorenje Jeruzalema, i tada ne će nitko plakati nad mrtvima. On je jasno gledao, kao u jednoj slici, kaznu, koja će stići Jeruzalem. Znao je da će mnogi od ovih, koji su sada plakali za Lazarem, naći smrt prilikom opsade grada, i da će bez nade poginuti. {IZ 165.1}

Krist nije plakao samo zbog prizora, koji je bio pred njegovim očima. Bol pokoljenja tištio ja njegovu dušu. On je gledao strašne posljedice prijestupa Božjeg zakona, neprekidnu borbu između dobra i zla, koja je počela sa Abelovom smrću i produžila se kroz svu ljudsku historiju. Gledao je u naprijed, kroz buduće vjekove, bol i stradanje, suze i smrt, koji će pratiti čovječanstvo. Njegovo je srce bilo probodeno bolom ljudske porodice svih vjekova i svih zemalja. Nevolje grešnog roda teško su tištale njegovu dušu i želja da ublaži sve ljudske patnje izazvala je suze u njegovim očima. {IZ 165.2}

„A Isus opet se zgrozi u sebi, i dođe na grob; a bješe pećina i kamen ležaše na njoj. Isus reče: uzmite kamen”! Marta se tome usprotivila, mislići da on samo želi da vidi lice umrloga; ona je dodala da je tijelo sahranjeno prije četiri dana, i da je već nastupilo raspadanje. Ova izjava, data prije Lazarevog uskrsenja, oduzela je Kristovim neprijateljima svaku mogućnost da tvrde da je po srijedi prijevara. Ranije su farizeji širili u narodu lažne glasove o najdivnijim Božjim djelima. Prilikom uskrsenja Jairove kćeri, Isus je rekao: „Djevojka nije umrla, ona spava”3. Pošto ona nije dugo bolovala, i pošto joj je bio vraćen život odmah poslije njezine smrti, farizeji su tvrdili da djevojčica nije umrla, i da je Krist sam priznao da je ona samo zaspala. Oni su nastojali da prošire vjerovanje da Krist nema moć iscjeljivanja, i da su njegova čuda obične prijevare. Ali u ovom slučaju nisu mogli poricati stvarnu Lazarevu smrt. {IZ 165.3}

Svaki put kad Gospod želi učiniti neko djelo, sotona potstrekava neke, da mu se suprotstave. „Skinite kamen”, rekao je Krist. Koliko do vas stoji, izvršite pripreme za moje djelo. Ali ovdje se otkrila Martina odlučna i častoljubiva narav. Ona nije voljela da Isus gleda Lazarevo tijelo u raspadanju. Ljudsko srce teško prima Kristove riječi, i Martina vjera nije još shvatila pravo značenje njegovog obećanja. {IZ 165.4}

Isus je ukorio Martu riječima punim blagosti. „Ne rekoh li ti, da ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju?” Zašto da sumnjaš u moju moć? Zašto da se protiviš mojim naredbama? Ti imaš moje obećanje. Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju. Ljudske mogućnosti ne mogu spriječiti djela Svemogućega. Sumnja i nevjerstvo nisu poniznost. Potpuna vjera u Kristove riječi — to je prava poniznost, prava poslušnost. {IZ 166.1}

„Skinite kamen!" Krist je mogao zapovjediti samom kamenu, i on bi ga poslušao. On je taj posao mogao povjeriti anđelima, koji su stajali kraj njega. Na njegovu zapovjest, nevidljive bi ruke odvalile kamen. Ali to je trebalo da učine ljudske ruke. Krist je želio time pokazati da ljudi treba da sarađuju s Bogom. Božanska moć nema namjeru da čini ono, što ljudi mogu učiniti. Bog traži čovjekovu suradnju. On čovjeka jača, i s njime surađuje, ako on upotrebljava darove i sposobnosti, koje su mu povjerene. {IZ 166.2}

Naredba je bila izvršena. Kamen je bio odvaljen. Sve se zbivalo pred očima prisutnih. Svi su mogli vidjeti da nije posrijedi nikakva obmana. Tamo je ležalo Lazarevo tijelo u svom grobu, u smrtnoj hladnoći i tišini. Narikače su prestale da nariču. Prisutni, puni iznenađenja i očekivanja, stajali su oko groba, da vide šta će se dogoditi. {IZ 166.3}

Krist je mirno stajao pred grobom. Sve je obuzela svečana tišina. Isus se približio grobu. Podigavši oči k nebu, uzviknuo je: „Oče, hvala ti što si me uslišio". Malo ranije, Kristovi neprijatelji optužili su ga, da huli na Boga i uzeli su kamenje, da ga kamenišu, jer se nazvao Sinom Božjim. Oni su njegova čuda pripisivali sotoni. Ali evo, Krist Boga naziva svojim Ocem i s potpunom sigurnošću izjavljuje da je Božji Sin. {IZ 166.4}

U svemu što je činio, Krist je bio suradnik svoga Oca. On je uvijek nastojao da pokaže da ne radi na jedan nezavisan način. Svoja čuda činio je vjerom i molitvom. Krist je želio da svi budu upoznati s njegovim odnosom prema Ocu. "Oče, hvala ti što si me uslišio; ja znam da me svagda slušaš; nego tako govorim radi naroda, koji ovdje stoji, da vjeruju, da si me ti poslao." Učenicima i narodu trebalo je sada pružiti najubjedljiviji dokaz o odnosu, koji postoji između Krista i Boga, što je trebalo dokazati da Kristovo tvrđenje, da je Božji Sin, nije obmana. {IZ 166.5}

I ovo rekavši, zovnu iza glasa: Lazare iziđi napolje!" Njegov glas, jasan i prodoran, dopro je do ušiju umrloga. Dok je govorio, njegovo je božanstvo otsjajivalo kroz njegovo ljudsko obličje. Na njegovom licu, obasjanom nebeskom slavom, narod je gledao jamstvo njegove moći. Sve su oči bile uprte na ulaz groba. Sve su uši bile napete, da uhvate najmanji glas. S velikim interesovanjem očekivali su dokaz, koji će potvrditi Kristovo božanstvo, da on ima pravo da se naziva Božjim Sinom — ili da zauvijek iščezne svaka nada u to. {IZ 166.6}

Najednom se nešto pokrenulo u tihom grobu, i gle, na ulazu groba pojavio se onaj, koji je bio mrtav. Njegovim kretnjama smetalo je mrtvačko platno, u koje je bio povijen, i Krist je zapovjedio zadivljenim gledaocima: „Razdriješite ga, i pustite nek ide." Opet vidimo potrebu ljudske suradnje. Ljudi treba da rade za ljude. Lazar, oslobođen svojih veza, stajao je pred prisutnima ne kao iscrpljen od bolesti, slabih i drhtavih udova, nego kao čovjek u punoj snazi. Njegove su oči sjale razumom i ljubavlju. On se bacio pred Spasiteljeve noge, da mu zahvali. {IZ 167.1}

Prisutni su stajali nijemi od čuda; zatim je nastupio neopisiv prizor radosti i zahvaljivanja. Sestre su kao dar od Boga primile svog brata, vraćenog u život; sa suzama radosnicama zahvaljivale su Spasitelju. Dok su se brat, sestre i prijatelji radovali, što se opet vide, Isus se udaljio sa tog mjesta. Kada su se obazreli za Darodavcem života, više ga nisu vidjeli. {IZ 167.2}

Poglavlje 39—Zavjera svećenika i Farizeja protiv Isusa

Betanija je bila sasvim blizu Jeruzalema, tako da je vijest o Lazarevom uskrsenju brzo stigla u grad1. Uhode, koje su bile svjedoci čuda, obavjestile su brzo o tom događaju jevrejske glavare. Odmah je bio sazvan Sinedrion, da se odluči, šta da se radi. Krist je ponovo jednim uvjerljivim načinom potvrdio svoju moć nad smrću i grobom. Ovo izvandredno čudo bilo je najjači dokaz, kojim je Bog ljudima pokazao, da je poslao svog Sina na svijet da ih spase. Ovo otkrivenje božanske moći bilo je dovoljno da uvjeri svakoga, koji se upravljao po razumu i prosvijetljenoj savjesti. Mnogi od onih, koji su prisustvovali Lazarevom uskrsenju, povjerovali su u Isusa. To je još više povećavalo mržnju svećenika. Oni su odbacili sve dosadašnje dokaze njegovog božanstva, a ovo novo veliko čudo ih je samo još više razgnjevilo. Umrli je uskrsnuo usred bijelog dana i pred mnoštvom svjedoka. Nikakvo lukavstvo nije moglo da obori taj dokaz. To je učinilo da svećenici još više omrznu Isusa. Sada su bili odlučni, više nego ikada, da učine kraj Kristovom djelu. {IZ 167.3}

Iako sadukeji nisu pokazivali naklonost prema Isusu, oni ipak nisu pokazivali toliku zlobu prema njemu kao farizeji. Njihova je mržnja bila manja; ali ovog puta bili su vrlo uznemireni. Oni nisu vjerovali u uskrsenje mrtvih. Oslanjajući se na lažnu nauku, tvrdili su da nije moguće da mrtvo tijelo opet oživi. Nekoliko Kristovih riječi bilo je dovoljno da obori njihovu teoriju. Isus im je kazao da ne poznaju ni Pismo ni sile Božje. Oni nisu znali kako da izbrišu utisak, koji je ovo čudo ostavilo na narod. Kako da odvrate ljude od onoga, koji je uspio da otme mrtve od smrti i groba? Širili su lažne glasove, ali čudo nisu mogli poreći i nisu znali kako da suzbiju njegov učinak. Do toga vremena sadukeji nisu pristajali uz plan da se Krist pogubi. Međutim, poslije Lazarevog uskrsenja, i oni su smatrali da samo njegova smrt može učiniti kraj njegovim smjelim optužbama protiv njih. {IZ 167.4}

Farizeji, koji su vjerovali u uskrsenje, morali su uvidjeti da je to čudo dokaz, da je Mesija među njima. Ali oni su uvijek bili protiv Kristovog djela. Od početka su Krista mrzili, jer je razotkrivao njihove licemjerne namjere. On je sa njih svukao plašt strogih obreda, kojim su sakrivali svoju moralnu izopačenost. Cista religija, koju je Isus propovijedao, bila je osuda njihove prazne forme pobožnosti. Oni su bili žedni osvete, zato što ih je otvoreno korio. Nastojali su da ga izazovu, da kaže ili učini nešto, što bi im pružilo priliku da ga osude. Više puta su pokušavali da ga kamenuju, ali on se neprimjetno uklanjao, i oni su ga izgubili iz vida. {IZ 168.1}

Sva čuda, koja je Isus učinio u subotu, imala su za cilj da ublaže stanje nevoljnih; ali farizeji su pokušavali da ga optuže kao prestupnika subote. Pokušavali su da protiv njega dignu herodovce i, prikazujući Isusa kao onoga, koji želi da zauzme prijesto, savjetovali su se s njima, kako da ga pogube. Da bi potstakli Rimljane protiv njega, optuživali su ga

da namjerava oboriti njihovu vlast. Pokušavali su na sve moguće načine da suzbiju njegov utjecaj u narodu. Do sada su svi njihovi pokušaji bili uzalud. Narod, koji je bio svjedok njegovih djela milosti, i koji je slušao njegovu čistu i svetu nauku, uvjerio se da to nisu djela i riječi jednog prestupnika subote ili bogohulnika. Čak ni uhode, koje su farizeji slali, nisu mogle metnuti ruke na njega toliko su na njih djelovale njegove riječi. U svom nemoćnom gnjevu, Jevreji su odlučili da svaki, koji u njega povjeruje, bude isključen iz sinagoge. {IZ 168.2}

Svećenici, poglavari i starješine odlučili su u svom savjetu da ušutkaju onoga, koji je sve zadivljavao tako silnim djelima. Farizeji i sadukeji, ranije toliko razjedinjeni, sada su bili složniji nego ikada u svom protivljenju Kristu. Nikodem i Josip, koji su na ranijim sjednicama spriječili da se Isusa osudi, nisu bili pozvani na taj savjet. Utjecaj članova Sinedriona, koji su vjerovali u Isusa, nije mogao da nadjača utjecaj farizeja, punih zloće. {IZ 168.3}

Međutim članovi savjeta nisu bili svi istog mišljenja. U to vrijeme Sinedrion nije pretstavljao zakonodavnu skupštinu. Njegovo postojanje se jedva trpjelo. Neki su se članovi Sinedriona pitali da li je mudro Krista pogubiti. Bojali su se da to ne izazove pobunu u narodu, što bi dalo Rimljanima priliku da oduzme svećenstvu povlastice i vlast, koju je ono još imalo. Sadukeji, iako su pristajali uz farizeje u mržnji protiv Isusa, bili su skloni opreznosti, jer su se bojali da im Rimljani ne oduzmu njihov povlašćen položaj. {IZ 168.4}

Čudo, koje je Isus upravo učinio, posvjedočavalo je da je Isus zaista Sin Božji. Pravo značenje Pisma Staroga zavjeta, koje se odnosi na Krista, blistalo je pred očima svih prisutnih. „Šta da radimo?”, pitali su se zbunjeni i uplašeni glavari. Među njima je nastao rascjep. Pod utjecajem Svetog Duha, svećenici i starješine nisu mogli da se oslobode uvjerenja da se bore protiv Boga. {IZ 169.1}

U času kad je Sinedrion bio na vrhuncu neodlučnosti, ustao je Kajfa, poglavar svećenički. To je bio čovjek ohol i okrutan, naprasit i netrpljiv. Među njegovom rodbinom bilo je sadukeja, koji su krili svoju oholost, drskost, ravnodušnost, častoljubije i okrutnost pod plaštom prividne pravednosti. Kajfa je proučavao proročanstva, i ma da nije razumijevao njihovo pravo značenje, on se izrazio s mnogo autoriteta i sigurnosti: „Vi ne znate ništa. Vi ne shvatate da je nama bolje da jedan čovjek umre za narod, negoli da narod sav propadne”. Prvo svećenik je htio da se Isus pogubi, iako je nevin. On je njima postao smetnja, jer je privlačio k sebi narod i smanjivao ugled poglavara. Bolje je da jedan umre, negoli da oslabi vlast poglavara. Ako narod izgubi povjerenje u svoje vođe, propast će i moć naroda. Kajfa je nagovjestio mogućnost da poslije ovoga čuda Kristovi učenici podignu bunu. Tada bi došli Rimljani, rekao je on, zatvorili bi naš hram, ukinuli naše zakone i uništili naš narod. Šta je život tog Galilejca prema čitavom narodu?

Ako je on smetnja blagostanju izraelskog naroda, ne znači li vršiti Bogu službu, da se ukloni takvog čovjeka? Bolje je da jedan čovjek pogine, negoli da sav narod propadne. {IZ 169.2}

Izjavivši da jedan čovjek treba da umre za narod, Kajfa je pokazao da donekle poznaje proročanstva, iako je to poznavanje bilo vrlo slabo. Ivan, u svom izvještaju, uzima to poročanstvo i pokazuje njegovo duboko i široko značenje. On kaže: ”I ne samo za narod, nego i da rasijanu djecu Božju skupi u jedno tijelo”. S kakvom je zasljepljenošću oholi Kajfa priznao Spasiteljevo djelo! {IZ 169.3}

Na Kajfinim usnama ova tako dragocjena istina bila je pretvorena u laž. Prijedlog, koji je on dao, temeljio se na načelu uzetom iz neznaboštva. Mutno osjećanje, da netko treba da umre za ljudski rod, navelo je neznabošce da prinose ljudske žrtve. Tako je Kajfa predlagao da se pomoću Kristove žrtve spase grešni narod, i to ne od njegovih prijestupa, nego u tim prijestupima, da bi mogli nastaviti da griješe. Ovim razlogom je želio ušutkati one, koji su se usudili da tvrde da ne nalaze na Kristu ništa, što bi zaslužilo smrt, {IZ 169.4}

Kristovi neprijatelji su bili duboko dirnuti. Sveti Duh je utjecao na njihova srca. Ali sotona je pokušavao da ih zadrži pod svojom vlašću. On im je skrenuo pažnju na štetu, koju će morati pretrpjeti zbog Krista. Kako malo Isus drži do njihove pravde! Isus je iznio pred njih savršeniju pravdu, koju treba da imaju svi oni, koji žele postati Božja djeca. Ne obazirući se na njihovo obličje i obrede, on je potsticao grešnike da se direktno obraćaju Bogu, milostivom Ocu, i da njemu iznesu svoje potrebe. Na taj način, po njihovom mišljenju, on je prezreo svećenstvo. On je odbio da prizna vjersku nauku rabinskih škola. Razotkrivši rđavo vladanje svećenika, on je nanio nepopravljivu štetu njihovom utjecaju. Oslabio je utisak njihovih mudrih izreka i predanja time, što je izjavio da oni kvare Božji zakon svojim strogim obrednim propisima. {IZ 169.5}

Sotona ih je potsjetio na sve ovo govoreći im da treba da Krista pogube, ako žele da sačuvaju svoj ugled. Oni su poslušali taj savjet. Bojali su se da ne izgube svoju vlast, i to je bilo dovoljno da se na to odluče. Osim nekih, koji se nisu usudili da izraze svoje mišljenje, Sinedrion je primio Kajfine riječi kao riječi Božje. Vijeće je odahnulo, nesloge je nestalo. Odlučili su se da se Krist mora pogubiti čim se za to pruži prilika. Odbacivši dokaz Isusovog božanstva, ovi svećenici i poglavari su se zavili u neprobojnu tamu. Stavili su se potpuno pod vlast sotone, koji će ih sunovratiti u vječnu propast. Sotona je tako dobro uspio da ih prevari, da su bili zadovoljni sami sa sobom, smatrajući sebe rodoljubima, koji žele da spasu narod. {IZ 170.1}

Sinedrion se ipak bojao da preduzme brze mjere protiv Isusa iz razloga da se ne bi narod razgnjevio i da ne bi na sebe navukli zlo, koje su spremali Isusu. Zbog toga je

vijeće odgodilo izvršenje donesene odluke. Spasitelj je znao za zavjeru svećenika. On je znao da oni žele da se njega oslobode i da će se njihov plan prije ili kasnije ostvariti. Ali on nije želio da ubrza taj čas, i zato se povukao iz tog kraja, uzevši sa sobom svoje učenike. Tako je Isus svojim primjerom potvrdio preporuku, koju je dao učenicima: „Kad vas potjeraju u jednom gradu, bježite u drugi".2 Veliko je polje, gdje oni mogu raditi za spasenje duša, i, osim kad to traži njihova vjernost prema Isusu, Gospodnje sluge ne treba da izlažu svoj život opasnosti. {IZ 170.2}

Isus je tri godine javno radio za narod. On im je dao primjer odricanja i nesebičnog dobročinstva. Svima je bio poznat njegov život čistote, stradanja i posvećenja. Međutim, svijet je samo to kratko vrijeme mogao da podnese prisustvo Izbavitelja. {IZ 170.3}

Isusov život bio je život progonstva i ruganja. Protjeran iz Betlehema od strane jednog zavidljivog cara, odbačen od svog naroda u Nazaretu, osuđivan na smrt bez razloga u Jeruzalemu. Isus je sa svojim vjernim sljedbenicima našao privremeno utočište u jednom stranom gradu. On, koga je uvijek dirala ljudska bijeda, koji je liječio bolesne, vraćao vid slijepima, sluh gluhima, govor nijemima, koji je hranio gladne i tješio žalosne, bio je protjeran od onih, koje je došao da spase. On, koji je išao po uzburkanim valovima, i koji je jednom riječju stišao nemirno more; koji je izgonio demone primoravši ih da ga priznaju Sinom Božjim, koji je prekinuo smrtni san, i koji je tisuće njih zadivljavao svojim mudrim riječima, — nije mogao da osvoji srca onih, koje je zaslijepila predrasuda i mržnja, i koji su uporno odbacivali svjetlost. {IZ 170.4}

Poglavlje 40—Isus u Jerihonu

Približavalo se vrijeme Pashe. Isus se opet uputio u Jeruzalem. U njegovom je srcu bio mir kao posljedica savršenog sklada sa Očevom voljom. Odlučnim koracima približavao se mjestu žrtve. Osjećanje tajanstvenosti, sumnje i straha obuzimalo je srca učenika. Isus „iđaše pred njima, a oni se čuđahu, i za njim iđahu sa strahom". {IZ 171.1}

Isus je opet pozvao k sebi dvanaestoricu i jasnije nego ikada ranije iznio im je, kako će biti izdan i kako će stradati. „Evo", rekao je on, „idemo u Jeruzalem, i Sin čovječji predat će se glavarima svećeničkim i književnicima i osudit će ga na smrt, i predat će ga neznabošcima. I narugat će mu se, i bit će ga, i pljuvat će ga, i ubit će ga, i treći dan ustat će, i oni od toga ništa ne razumješe, i besjeda ova bješe od njih sakrivena, i ne razumješe što im se kaza".1 {IZ 171.2}

Na putu za Jeruzalem, „Isus uđe u Jerihon i prolažaše kroz njega". Grad se prostirao usred bujne tropske vegetacije, nekoliko kilometra od Jordana, na zapadnoj strani jedne doline, koja se dalje širila u ravnicu. Sa svojim palmama, sa svojima veličanstvenim vrtovima i izvorima, on je sjajio kao smaragd između brda od krečenjaka i pustih kotlina, koje su se nalazile između njega i Jeruzalema. {IZ 171.3}

Mnogo karavana je prolazilo kroz Jerihon na putu za Jeruzalem. Njihov je dolazak bio uvijek povod veselju, ali ovoga puta je dublje interesovanje obuzimalo narod. Poznato je bilo da se galilejski Učitelj, koji je vratio Lazara u život nalazi, među pridošlicama, i premda se šaputalo o zavjeri svećenika, narod je nestrpljivo čekao da mu oda poštovanje. {IZ 171.4}

Jerihon je bio jedan od starih gradova odvojenih za svećenstvo. U Kristovo je doba tamo boravilo mnoštvo svećenika. Grad je imao vrlo raznoliko stanovništvo. To je bio veliki trgovački centar; tu se susretalo rimskih činovnika i vojnika, stranaca različitog porijekla i mnogo carinika postavljenih za skupljanje poreza. {IZ 171.5}

„Poglavar carinički", Zakhej, bio je Jevrejin, koga su njegovi sugrađani mrzili; njegov položaj i njegovo bogatstvo, koje mu je donijelo zvanje, koje su mrzili, smatrali su nepravdom i iznuđivanjem. Međutim, bogati carinski činovnik nije bio neosjetljiv čovjek kakav je izgledao. Ispod tašte, ohole vanjštime kucalo je srce pristupačno božanskom utjecaju. Zakhej je čuo kako govore o Isusu. Glas o onome, koji je pažljivo i ljubazno postupao prema prezrenim ljudima, raširio se na daleko i široko. Ovaj carinički poglavar čeznuo je za boljim životom. Samo nekoliko kilometara od Jerihona, na obali Jordana, propovijedao je Ivan Krstitelj, i do Zakheja je dopro poziv na pokajanje. Preporuka carinicima: „Ne ištite ništa preko onoga što vam je naređeno", iako se nije nje držao, ostavila je utisak na njegov duh. On je poznavao Pismo i znao je da je njegov život rđav. Sada, slušajući riječi, za koje su mu kazali da potječu od velikog Učitelja, on se osjećao

krivim pred Bogom. Ipak su te riječi probudile nadu u njegovom srcu. Pokajanje i promjena života bili su mogući čak i za njega; nije li novi Učitelj imao jednog carinika među svojim najvjernijim učenicima? Zakhej je odmah odlučio da posluša glas savjesti, koji se u njemu probudio, te je počeo vraćati otštetu onima, kojima je učinio krivo. {IZ 171.6}

On se tako trudio, da ispravi svoju prošlost, kad se pronijela vijest o Isusovom dolasku u grad. Zakhej je želio, da vidi Isusa. Počeo je osjećati gorčinu plodova grijeha i shvaćati kako je nailazio na nerazumijevanje i što je vidio da su njegovi napori oko ispravljanja pogrešaka nagrađeni sumnjom i nepovjerenjem. Carinički poglavar je želio da vidi lice onoga, čije su riječi zapalile nadu u njegovom srcu. {IZ 172.1}

Kako su ulice bile pune svijeta, Zakhej, koji je bio malog rasta, nije mogao ništa vidjeti iznad tuđih glava. Nitko mu nije htio dati mjesto; bogati sakupljač poreza potrčao je malo naprijed ispred gomile, popeo se na jedan dud i sio između grana, odakle je mogao posmatrati povorku. Dok je mnoštvo prolazilo, Zakhej je željnim pogledom tražio onoga, koga je želio da vidi. {IZ 172.2}

Usred buke svećenika i rabina i klicanja naroda, ta želja cariničkog poglavara, iako neizrečena, dirnula je Isusovo srce. Najednom se jedna grupa zaustavila pod dudom; i oni, koji su išli naprijed, i oni, koji su išli za Isusom, su stali, i pogled Onoga, koji čita dušu čovjeka, podigao se gore. Čovjek, koji je sjedio na drvetu skoro nije vjerovao svojim ušima, kad je čuo: „Zakheju, siđi brže, jer danas treba da budem u tvojoj kući". {IZ 172.3}

Mnoštvo se razdvojilo, i Zakhej, kao u snu, išao je naprijed pokazujući put prema svojoj kući. Rabini su mrzovoljno gledali za njim i mrmljali sa nezadovoljstvom i prezirom: „Grješnome čovjeku pođe u kuću!„. {IZ 172.4}

Zakhej, uzbuđen, bio je nijem od čuđenja, kad je vidio ljubav i blagost Spasiteljevu, koji se uprkos njegove nedostojnosti uputio k njemu. Ljubav i vjernost prema novom Učitelju otvorile su njegova usta. On je želio javno priznati svoju vjeru i pokajanje. {IZ 172.5}

U prisustvu mnogih, Zakhej, stojeći pred Gospodom, reče mu: „Gospode, evo pola imanja svoga dat ću siromasima, i ako sam kome što krivo učinio, vratit ću četverostruko". Reče mu Isus: „Danas dođe spasenje ovoj kući, jer je i ovo sin Abrahamov". {IZ 172.6}

Još prije nego što je Zakhej ugledao Kristovo lice, on je pokazao znakove pravog pokajanja. Cak prije nego što je bio optužen, priznao ie svoj grijeh. Popustivši djelovanju Svetog Duha, počeo je da se vlada u skladu sa naukom datom Izraelu i nama danas.

Gospod je još u staro doba rekao: „Ako brat tvoj osiromaši i iznemogne ruka njegova pored tebe, prihvati ga: isto učini strancu, koji boravi u zemlji, da bi pored tebe živio. Ne uzimaj od njega ni dobiti ni kamata, boj se Boga svojega, i brat će tvoj uz tebe živjeti. Nemoj mu davati novac na kamate, ni hrane svoje na dobit". „Zato ne varajte jedan drugoga, nego se bojte Boga svoga, jer sam ja Gospod, Bog vaš„2. Ove riječi je sam Krist izgovorio, kad je bio sakriven u stubu od oblaka, i prvi znak Zakhejeve zahvalnosti za Kristovu ljubav bio je u tome, što je pokazao saučešće prema siromašnima i nevoljnima. {IZ 173.1}

Carinici su sačinjavali jedan savez, kako bi više tlačili narod i kako bi se uzajamno potpomagali prijevarama. Baveći se iznuđivanjima, činili su ono, što je bio običaj svih. Pa i svećenici i rabini, iako su ih prezirali, obogaćavali su se na nepošten način pod plaštom svog svetog zvanja. Ali, čim je Zakhej popustio utjecaju Svetog Duha, odrekao se svega, što je bilo nepošteno. {IZ 173.2}

Nijedno pokajanje nije iskreno, ako ne dovodi do promjene života. Kristova pravda nije plašt, kojim možemo prikriti grijehe, koje ne želimo priznati ni napustiti. Ona je životno načelo, koje mijenja karakter i upravlja životom. Svetost znači potpuno predanje Bogu; to je potpuno potčinjavanje srca i života načelima neba. {IZ 173.3}

U privatnim poslovima kršćanin treba da pokaže svijetu kako bi naš Gospod upravljao trgovačkim preduzećima. U svakom radu treba da pokaže da je Bog njegov Učitelj. „Svet Gospodu", — ove riječi treba da su napisane na trgovačkim dnevnicima, na glavnoj knjizi, na ugovorima, računima i mjenicama. Oni koji kažu da idu za Kristom a postupaju nepravedno, pružaju rđavo svjedočanstvo o karakteru svetog, pravednog i milostivog Boga. Svaki koji je Krista primio u svoje srce, dokazat će kao Zakhej, svoje obraćenje time, što će se odreći svakog prijevarnog posla, na koji je navikao. Kao carinički poglavar, on će pokazati iskrenost time, što će nadoknaditi učinjenu štetu. Gospod kaže: „Ako vrati grešnik zalog, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnim ne čineći bezakonje, doista će biti živ, ne će umrijeti". „Od svih grijeha što je učinio ništa mu se ne će spomenuti... doista će živ biti"3. {IZ 173.4}

Ako smo nekome nanijeli štetu nepravednim trgovačkim poslovanjem, ako smo ga u čemu zakinuli, makar za to ne bismo bili odgovorni pred zakonom, mi treba da priznamo svoju krivicu i da po mogućnosti nadoknadimo štetu. Pravedno je da vratimo ne samo što smo prisvojili, nego i mogući dobitak, koji bi vlasnik stekao, da je ono, što smo mi uzeli, sam razborito upotrebio. {IZ 173.5}

Spasitelj je rekao Zakneju: „Danas dođe spasenje ovoj kući". Nije samo Zakhej uživao taj blagoslov, nego cijela kuća s njime. Krist je došao k njemu, da ga pouči o istini i da njegovim ukućama iznese stvari nebeskog carstva. Oni nisu išli u sinagoge, jer

su ih rabini i svećenici prezirali; sada je toj obitelji bila ukazana čast mimo ostalih porodica Jerihona; okupili su se oko božanskog Učitelja i slušali su njegove riječi života. {IZ 174.1}

Krista primamo tek onda, kada ga primamo kao ličnog Spasitelja. Zakhej je primio Isusa ne kao prolaznog gosta, već kao onoga, koji treba da stanuje u hramu njegove duše. Književnici i Farizeji su Zakheja smatrali grešnikom i mrmljali su što se Isus odazvao njegovom gostoprimstvu, ali Spasitelj ga je priznao Abrahamovim sinom. Zaista, „oni koji vjeruju su prava djeca Abrahamova".4 {IZ 174.2}

Poglavlje 41—sus svečano ulazi u Jeruzalem

Poklikni od radosti, kćeri Sionska. Podvikuj od veselja, kćeri Jeruzalemska! Gle, dolazi ti car tvoj: Pravedan je i pobjeđuje, krotak je; na magaretu jaše, na magaretu mladetu, magaričinu."1 {IZ 174.3}

Prorok Zaharija ovako opisuje dolazak izraelskog Cara pet stotina godina prije Kristovog rođenja. Ovo će se proroštvo sada ispuniti. Onaj, koji je tako dugo odbijao da primi carske počasti, dolazi sada u Jeruzalem kao obećani nasljednik Davidovog prijestola. {IZ 174.4}

Bio je to prvi dan sedmice, kad je Krist svečano ušao u Jeruzalem. Mnoštvo, koje se sakupilo da ga vidi u Betaniji, pratilo ga je sada s nestrpljivom željom, da bude svjedok njegove pobjede. Mnogi koji su putovali u Jeruzalem da svetkuju Pashu, priključili su se mnoštvu, koje je okružavalo Isusa. Izgledalo je tako kao da se cijela priroda raduje. Drveće se odjenulo zelenilom, i cvijeće je ispunjavalo zrak mirisom. Nov život i nova radost oživljavali su narod. Opet se u njima probudila nada u novo carstvo.2 {IZ 174.5}

Pošto je imao namjeru da jašući uđe u Jeruzalem, Isus je poslao dvojicu svojih učenika, da mu dovedu magaricu s njenim magaretom. Pri svom rođenju Isus je zavisio od gostoljubivosti stranaca. Jasle, u koje je bio položen, bile su uzajmljene. I sada, kako je njemu pripadala stoka sa hiljade brežuljaka, on je bio zavisan od ljubaznosti jednog stranca da dobije životinju, na kojoj treba da uđe u Jeruzalem kao car. Ali njegovo se božanstvo otkriva u tačnim uputstvima, koja je dao učenicima u tu svrhu. Kao što je prorekao, bilo je dovoljno da kažu: „Gospodu treba", pa da dobiju što su željeli. Isus se poslužio magaretom, na kome još nitko nije jahao. Učenici, s velikim oduševljenjem, prostrli su na životinju svoje haljine, a zatim su na njih posadili Učitelja. Do sada je Isus uvijek putovao pješke, i učenici su se čudili, što je ovoga puta odlučio da jašući uđe u Jeruzalem. Nova je nada oživjela njihova srca, radovali su se Isusovom ulasku u glavni grad, gdje će se on, kako su mislili, proglasiti carem i uspostaviti svoju vlast. Ispunjavajući Isusove naloge, oni su saopćavali Spasiteljevim prijateljima svoje žarke nade; uzbuđenje je sve više raslo, dok očekivanje naroda, nije došlo do vrhunca. {IZ 174.6}

Pri svom carskom ulasku u Jeruzalem, držao se Krist starog jevrejskog običaja. Životinja, na kojoj je jahao, bila je slična onima, na kojima su jahali izraelski carevi. Proročanstvo je pretskazalo da će tako Mesija ući u svoje carstvo. Čim je Isus sio na magare, zrakom je odjeknuo snažan usklik pobjede. Narod mu je klicao pozdravljajući ga kao Mesiju i Cara. Isus je ovoga puta primio počasti, koje nikada ranije nije trpio, i učenici su na osnovu toga zaključili, da će se njihove radosne nade ispuniti i da će ga vidjeti gdje sjedi na svome prijestolu. Narod je bio uvjeren da je došao čas njihovog

oslobođenja. Već su u mašti gledali kako rimska vojska bježi iz njihove zemlje, i kako je Izrael opet postao nezavisan narod. Svi su bili srećni i radosni; takmičili su se tko će mu iskazati veću počast. Nisu mu mogli ukazati čast vanjskim raskošem i sjajem, nego su mu na dar prinijeli zahvalnost radosnih srca. Pošto nisu mogli da ga daruju bogatim darovima, prostirali su pred njime svoje haljine kao ćilim, i put pred njime pokrivali su maslinovim i palminim grančicama. Oni nisu mogli da nose na čelu pobjedonosne povorke lepršave zastave, nego su nasjekli palmine grane, prirodni znak pobjede, i mahali su njima kličući hosana. {IZ 175.1}

Što je povorka više odmicala, to se broj pratilaca sve više povećavao; oni koji su saznali o Isusovom dolasku, brzo su se priključili povorci. Posmatrači su stalno prilazili mnoštvu i pitali: Tko je to? Šta znači sve ovo komešanje? Svi su čuli kako se govori o Isusu i čekali su da ga vide u Jeruzalemu: Znali su da je Isus uvijek razočarao one, koji su pokušavali da ga podignu na prijesto i vrlo su se začudili, kad su čuli da je to zaista on. Pitali su se šta je moglo da izazove tu promjenu kod onoga, koji je uvijek govorio da njegovo carstvo nije od ovoga svijeta. {IZ 175.2}

Pobjedonosni usklici zaglušivali su njihova pitanja. Mnoštvo se nije umorilo ponavljajući te pobjedonosne usklike. Drugi su prihvatali te poklike, i brežuljci i doline su odjekivali. Povorci su se priključivale gomile drugih vjernika iz Jeruzalema. Od mnoštva, koje se sakupilo da proslavi Pashu, tisuće njih su pošli da pozdrave Isusa. Pozdravljali su ga mahanjem palminim granama i pjevanjem svetih pjesama. U hramu su svećenici zvukom truba objavljivali početak večernje službe, ali malo se njih odazivalo. Uzbuđeni poglavari govorili su jedni drugima: „Svi trče za njim!” {IZ 175.3}

Za vrijeme svog zemaljskog života, Isus nije nikada odobrio jedno tako javno iskazivanje počasti. On je točno predvidio posljedice. To je trebalo da ga odvede na križ. Ali sada njegova je nemjera bila da se na jedan javniji način pretstavi kao Izbavitelj. Htio je da ovo privuče pažnju na žrtvu, kojom će se završiti njegovo djelo u palom svijetu. Dok su se ljudi sakupljali u Jeruzalemu da slave Pashu, on, pravo Jagnje, nudio se dragovoljno na žrtvu. U toku budućih vjekova, bit će potrebno za njegovu crkvu da njegova smrt za očišćenje grijeha bude predmet njenog dubokog razmišljanja i proučavanja. Sve što se odnosi na taj čin, pažljivo će se ispitivati. Trebalo je, dakle, da sada svi pogledi budu uprti u njega. Događaji, koji su prethodili njegovoj žrtvi, trebalo je da privuku pažnju na samu žrtvu. Poslije ovakvog svečanog ulaska u Jeruzalem, sve oči trebale su da prate njegovo brzo približavanje završnom činu. {IZ 176.1}

Događaji u vezi sa ovim slavnim ulaskom postat će predmet svih razgovora i primorat će sve da misle o Kristu. Poslije njegovog raspeća, mnogi će se sjetiti ovih događaja u vezi s njegovom borbom i smrću. Ljudi će na taj način biti potstaknuti da proučavaju

proročanstva i uvjerit će se da je Isus Mesija; broj pristalica ove vjere povećavat će se u svim zemljama. {IZ 176.2}

U ovom pobjedonosnom pohodu, jedinstvenom u njegovom zemaljskom životu, Spasitelj je mogao učiniti da ga prate nebeski anđeli i da Božja truba objavi njegov ulazak; ali to bi se kosilo sa ciljem njegovog djela i sa zakonom njegovog života. On je ostao vjeran poniznom životu, koji je izabrao. Trebalo je da nosi breme čovječanstva do časa, kada će njegov život biti dat za život svijeta. {IZ 176.3}

Ovaj dan, koji je učenicima izgledao najljepši u njihovom životu, bio bi pomračen tamnim oblacima da su znali da su ove radosti samo uvod u stradanja i smrt njihovog Učitelja. Iako im je on često govorio o svojoj neizbježnoj žrtvi, ipak u ovom radosnom času oni su zaboravili na njegove žalosne riječi i očekivali su da ga vide kao pobjednika na Davidovom prijestolu. {IZ 176.4}

Povorka se stalno povećavala. Gotovo svi, koji su se priključili povorci bili su obuzeti oduševljenjem i sjedinili su se u klicanju hosana, tako da je jeka ispunjavala brežuljke i doline. Bez prestanka čuli su se poklici: „Hosana Sinu Davidovu! Blagosloven, koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visinama!" {IZ 176.5}

Nikada svijet nije bio svjedok jedne ovakve povorke. Ona nije bila nalik na povorke slavnih zemaljskih pobjednika. Tu nije bilo žalosnih zarobljenika, koji bi sačinjavali slavni plijen pobjede. Ali Spasitelj je bio okružen slavnim plodovima svoga rada ljubavi za grešnog čovjeka. Tu su se nalazili bivši sužnji, koje je on oteo sotoni. Oni su hvalili Boga za svoje oslobođenje. Slijepi, kojima je vratio vid, pokazivali su put. Nijemi, kojima je razdriješio jezik, najjače su klicali hosana. Hromi, koje je izliječio, skakali su od radosti življe od ostalih, lomili su palmine grane i mahali pred Spasiteljem. Udovice i siročad hvalili su Isusovo ime zbog dobrih djela, koja je učinio za njih. Gubavi, koje je očistio, prostirali su na njegov put svoje haljine, haljine, koje više nisu bile zaražene bolešću, i klicali su mu kao caru slave. Oni, koje je njegov glas probudio od smrtnog sna, bili su također prisutni. Lazar, čije je tijelo već počelo da trune u grobu, a koji je sada bio u punoj snazi, vodio je magare, na kome je Spasitelj jahao. {IZ 176.6}

Veliki broj prisutnih farizeja, koje je izjedala zavist i mržnja, pokušavali su da dadu drugi pravac oduševljenju naroda. Svim svojim ugledom pokušavali su da ušutkaju narod; ali njihovi pozivi i prijetnje samo su povećavali oduševljenje. Oni su se bojali, da ovo veliko mnoštvo ne proglasi Isusa Carem. Prokrčili su sebi put kroz mnoštvo do mjesta, gdje se nalazio Spasitelj, i počeli su mu prebacivati i prijetiti: „Učitelju, ukori svoje učenike!" Tvrdili su da je svako bučno slavlje nedozvoljeno, da ga vlast ne dopušta. Ali Isus ih je ušutkao ovim odgovorom: „Kažem vam, ako oni ušute, onda će kamenje vikati!" Ovaj pobjednički prizor, koji je prorok pretskazao, bio je u skladu sa

Božjim planom, i ljudi su bili nemoćni da osujete taj plan. Bog bi učinio da mrtvo kamenje progovori i pozdravi njegovog Sina, kad bi ljudi odbili da ga pozdrave. Farizeji su se morali povući, i stotine glasova ponavljalo je riječi poroka Zaharije: „Poklikni od radosti, kćeri Sionska! Podvikuj od veselja, kćeri Jeruzalemska! Gle, dolazi ti car tvoj! Pravedan je i pobjeđuje, krotak je, na magaretu jaše, na magaretu, mladetu magaričinu!" {IZ 177.1}

Kad je povorka stigla na vrh brežuljka, Isus se zaustavio s mnoštvom, koje ga je pratilo, prije nego što se spustio u grad. Jeruzalem se prostirao prednjima u svojoj slavi, kupajući se u svjetlosti sunca, koje je zalazilo. Hram je privlačio pogled svih; njegova veličanstvenost je sve nadmašila. I onkao da je pokazivao k nebu i upućivao narod na jedinoga istinitoga i živoga Boga. Dugo godina je ovaj hram bio ponos i slava jevrejskog naroda. I sami Rimljani su se hvalili njegovom veličanstvenošću. Jedan car, koga su Rimljani doveli na vlast, radio je zajedno sa Jevrejima na podizanju i uljepšavanju hrama, a rimski car obogatio ga svojim darovima. Svojom čvrstinom, svojim bogatstvom i svojim sjajem, on se ubrajao u jedno od čuda svijeta. {IZ 177.2}

Kad je sunce na zalasku obojilo i pozlatilo nebo, njegov je sjaj obasjavao čisti bijeli mramor zidova hrama i zlatom pokrivenes tubove. Sa vrha brežuljka, gdje je Isus stajao sa svojim pratiocima, vidjela se velika zgrada, bijela kao snijeg, sa svojim zlatnim vrhovima. Na ulazu hrama nalazio se jedan veliki čokot od zlata i srebra sa zelenim lišćem i krupnim grozdovima, koje su izradili najvještiji umjetnici. Ovaj čokot pretstavljao je Izrael kao rodni vinograd. Zlato, srebro i zelenilo bilo je složeno sa rijetkim ukusom i vandrednom vještinom; čokot se ljupko obavijao oko bijelih blistavih stubova, penjući se sjajnim viticama po zlatom izvedenim ukrasima, te je od zrakova sunca, koje je zalazilo, blještao nebeskim sjajem. {IZ 177.3}

Isus je posmatrao prizor pred sobom, a narod, zadivljen iznenadnom slikom ljepote, uzdržao je svoje glasove. Sve oči bile su uprte u Isusa, nadajući se da će i na njegovom licu primjetiti izraz općeg divljenja. Ali umjesto toga primjetili su oplak tuge. Iznenadili su se i razočarali, kad su vidjeli njegoveo či pune suza; njegovo je tijelo drhtalo kao drvo koga bije oluja, a iz njegovih drhtavih usana izbijalo je bolno jecanje, kao da dolazi iz dubine slomljenog srca. Kakvog li prizora za anđele! Njihov ljubljeni vođa u bolu suza! Kakvog li prizora za radosno mnoštvo, koje je klicalo od veselja i mahalo palminim granama, prateći Isusa u slavni grad, gdje su se nadali da će on sjesti na prijesto. Kad je Isus plakao kraj Lazarevog groba, njegove su suze bile izazvane saučešćem prema ljudskojbijedi. Međutim ova iznenadna žalost bila je kao naricanje u pobjedničkom horu. Dok su ga u najvećoj radosti svi obasipali počastima, Car Izraela je plakao; to nisu bile suze tihe radosti, već suze praćene jecanjem, koje nije mogao prigušiti. Iznenadna

žalosto buzela je sve. Klicanje je zamrlo. Mnogi su plakali dijeleći bol, koji nisu mogli razumjeti. {IZ 178.1}

Isus nije plakao zbog muka, koje su ga čekale. Nedaleko ispred njega nalazila se Getsemanija, gdje će ga uskoro obaviti užas duboke tame. On je vidio i Ovčja vrata, kroz koje su vjekovima vodili životinje određene za žrtvu. Ova će se vrata otvoriti za njega, pravo Jagnje, čiju žrtvu za grijeh su pretskazivali svi ovi prinosi. Sasvim blizu nalazila se Golgota, gdje će on uskoro podnijeti samrtnu borbu. Ipak Isus nije plakao i tužio zbog pomisli na strašnu smrt, kojaga je čekala. Njegov bol nije bio sebičan bol. Predosjećanje samrtne borbe nije plašilo njegovu plemenitu dušu, punu samoodricanja. Isusovo srce je krvavilo gledajući na Jeruzalem, — taj Jeruzalem, koji je odbacio Božjeg Sina i prezreo njegovu ljubav, koga nisu mogla uvjeriti njegova silna djela i koji se spremao da mu oduzme život. On je vidio šta je Jeruzalem postao zato što je odbacio Izbavitelja i šta je mogao postati da je primio Onoga, koji je jedini mogao izliječiti njegovu ranu. On je došao da gaspase, a sada kako može da ga prepusti njegovoj sudbini? {IZ 178.2}

Izrael je bio Izabrani narod. Bog je namjestio svoj stan u jeruzalemskom hramu, na toj gori Sion, „koja se divno diže" i koja je „slava svoj zemlji".3 Tu se nalazio hram, koji je više od hiljadu godina bio predmet Božjeg očinskog staranja i nježne Kristove ljubavi. Tu su se čule svečane opomene proroka. Tu su svećenici mahali kadionicama punim živog ugljevlja, sa kojih se dizao mirisni tamjan sa molitvama vjernih. Tu je tekla krv žrtava, slika Kristove krvi. Gospod je otkrivao svoju slavu iznad prijestola milosti. Tu su svećenici vršili svojuslužbu, tu su se vjekovima obavljali svečani simbolički obredi. Ali sve se to približavalo kraju. {IZ 178.3}

Isus je podiga oruku, — tu ruku, koja je često blagosiljala bolesne i žalosne — ispružio je prema osuđenom gradu i povikao glasom isprekidanim od bola: „Kad bi ti znao, bar u ovaj dan, šta je za mir tvoj!" Spasitelj je zašutio ne želeći da kaže šta bi Jeruzalem postao da je prihvatio pomoć koju mu je Bog nudio, — dar njegovog ljubljenog Sina. Da je Jeruzalem primio sa neba poslanu svjetlost, on bi ponosno napredovao, postigao bi vrhunac blagostanja, bio bi carica carstava, pun snage, koju bi mu Bog dao. Više ne bi vojska stajala pred njegovim vratima, niti bi se više rimska zastava lepršala na njegovim zidovima! Pred očima Božjeg Sina lebdjela je slavna budućnost, koju bi Jeruzalem imao da je primio svoga Spasitelja. Vidio je da bi, njegovom pomoći, Jeruzalem mogao ozdraviti od svoje strašne bolesti, da bi se mogao osloboditi svog ropstva i postati moćna svjetska prijestonica. Golubica mira podigla bi se sa njegovih zidova i raširila bi svoja krila nad svim narodima. Jeruzalem bi postao kruna slave cijelog svijeta. {IZ 179.1}

Ali gubi se sjajna slika, Spasitelj gleda Jeruzalem, koji je sada pod rimskim jarmom, predmet Božjeg gnjeva, kome prijete njegovi sudovi. Zatim nastavlja prekinuti tok

naricanja: „Ali je to sad sakriveno od tvojih očiju, jer će doći dani na tebe, kada će te opkoliti neprijatelji tvoji opkopima i opsadit će te, i stegnut će te sa svih strana. I oborit će tebe i djecu tvoju u tebi, i ne će ostaviti u tebi kamen na kamenu, zato što nisi poznao vrijeme, u koje si pohođen". {IZ 179.2}

Jeruzalem je bio dijete za koje se on brinuo i, kao što otac žali za izgubljenim sinom, tako je Isus plakao nad tim ljubljenim gradom. Kako da te prepustim tvojoj sudbini? Kako da budem svjedok tvoje propasti? Zar da ti dopustim da prepuniš čašu bezakonja? Jedna jedina duša vrijedi više nego cio svijet, a ovdje cio jedan narod srlja u propast. Kada sunce na zapadu bude zašlo, tada će doći i kraj milosti Jeruzalemu. Kad je pratnja došla na vrh Maslinske gore, Jeruzalem je imao posljednju priliku da se pokaje. Anđeo milosti pripremao se da savije svoja krila, da napusti zlatni prijesto i da ustupi mjesto pravdi i brzom sudu. Ali Krist, srcem punim ljubavi, i dalje se molio za Jeruzalem, iako je on prezreo njegovu milost, odbacio negove opomene i bio gotov da stavi ruke u njegovu krv. Da se samo Jeruzalem htio da pokaje: ne bi još bilo prekasno. Dok posljednji zraci sunca na zapadu obasjavaju hram, kulu i njegov vrh, ne će li ga dobar anđeo vratiti Spasiteljevoj ljubavi i spasiti ga od propasti? Sjajni i grešni grade, koji si kamenovao proroke i odbacio Božjeg Sina, koji si svojom nepokornošću navukao na sebe lance ropstva, dan tvoje milosti je već na izmaku! {IZ 179.3}

Duh Božji je još jedanput pozivao Jeruzalem. Prije nego što je prošao dan, novo svjedočanstvo bilo je dato u prilog Krista. Podigao se glas svjedoka koji su odgovarali na poziv proročke prošlosti. Ako Jeruzalem posluša poziv i primi Spasitelja, koji ulazi na njegova vrata, može još biti spasen. {IZ 180.1}

Poglavari koji su se nalazili u Jeruzalemu, doznali su da se Isus približava praćen velikim mnoštvom, ali nisu ni mislili da požele dobrodošlicu Božjem Sinu. U strahu su mu pošli u susret, nadajući se da će moći da rastjeraju narod. U času kad je povorka silazila sa Maslinske gore, poglavari su joj zakrčili put. Pitali su, šta je uzrok tog glasnog veselja. Na njihovo pitanje: „Tko je to?", učenici su odgovorili puni Duha Svetoga, koji je nadahnuo proroke, ponavljajući proročanstva, koja su se odnosila na Krista: {IZ 180.2}

Adam će vam kazati: to je Potomstvo ženino, koje će zgaziti zmiji glavu. {IZ 180.3}

Pitajte Abrama; on će vam reći: To je Car mira i Svećenik po redu Melkisedekovom.4 {IZ 180.4}

Jakov će vam reći: To je Pobjednik iz Judinog plemena. {IZ 180.5}

Izaija će vam reći: To je „Emanuel", „Divni, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mira".5 {IZ 180.6}

Jeremija će vam kazati: To je Loza Davidova, „Gospod, Pravda naša”.6 {IZ 180.7}

Danijel će vam reći: To je Mesija. {IZ 180.8}

Ozija će vam reći: To je „Bog nad vojskama; ime mu je Gospod”.7 {IZ 180.9}

Ivan Krstitelj će vam reći; „To je Jagnje Božje, koje uzima na sebe grijehe svijeta”.8 {IZ 180.10}

Veliki Bog sa svog prijestola je progovorio: „Ovo je Sin moj ljubazni”.9 {IZ 180.11}

Mi, njegovi učenici, izjavljujemo: Ovo je Isus. ovo je Mesija, Knez života, Spasitelj svijeta. {IZ 180.12}

Poglavlje 42—Drugo očišćenje Hrama

U početku svoje službe Krist je istjerao iz hrama one, koji su ga skvrnili nečasnom trgovinom. Njegovo strogo, božansko držanje, ulilo je strah u srca nečasnih trgovaca. Na kraju svoje zemaljske službe, Isus je ponovo došao u hram i našao ga isto tako oskvrnjenog kao prvi put.1 Stanje je bilo još gore. Spoljašnje dvorište hrama bilo je nalik na veliki stočni trg. Sa rikom životinja i zveketom novca miješali su se gnjevni glasovi prodavaca i kupaca; čuli su se i glasovi svećenika, koji su vršili svetu službu. Velikodostojnici hrama takođe su se bavili kupovanjem, prodavanjem i mijenjanjem novca. U Božjim očima oni nisu bili bolji od kradljivaca, jer su bili sasvim obuzeti željom za dobitkom. {IZ 180.13}

Svećenici i poglavari su slabo shvatili svetost posla, koji je trebalo da obavljaju. Svake Pashe i svakog blagdana sjenica žrtvovali su hiljade žrtava. Svećenici su hvatali krv tih žrtava i izlivali je na oltar. Jevreji su bili dobro upoznati sa prinošenjem krvi, ali su potpuno izgubili iz vida, da je zbog grijeha potrebno sve to prolivanje životinjske krvi. Nisu u tome gledali sliku krvi Božjeg Sina, koja treba da se prolije za život svijeta Nisu shvatili da te žrtve treba da upućuju ljude na razapetog Spasitelja. {IZ 181.1}

Isus je pogledao na te nevine žrtve, koje su bile određene za klanje i vidio je kako su Jevreji pretvorili taj veliki sabor u prizor ubijanja i okrutnosti. Umjesto da posvjedoče da se iskreno kaju za grijehe, umnožavali su životinjske žrtve, kao da se može Boga poštovati službom, koja se ne vrši i srcem. Srca svećenika i poglavara su odrvenila lakomstvom sebičnošću. Simboli, koji su pretskazivali dolazak Božjeg Jagnjeta, bili su u njihovim rukama sredstva za obogaćivanje. Sveti karakter žrtve u očima naroda izgubio je u velikoj mjeri značaj. To je kod Isusa izazvalo negodovanje. On je znao da njegovu krv, koja će se uskoro proliti za grijehe svijeta, svećenici i poglavari ne će više poštovati negoli krv životinja, koju su stalno prolivali. {IZ 181.2}

Krist je ustao protiv tih zloupotreba, kada je rekao proroku Samuelu: „Zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi, kao kad se sluša glas njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve, i pokornost je bolja od pretiline ovnujske”2. Izaija, opet, gledajući u proročkoj viziji otpad Izraela, rekao im je: „Čujte riječ Gospodnju, knezovi sodomski, poslušajte zakon Boga našega, narode gomorski! Šta će mi mnoštvo žrtava vaših? veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junčiju, i jagnjeću i jareću. Kad dolazite da se pokažete predamnom, tko ište od vas da gazite po trijemu... Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačene, dajte pravicu siroti, branite udovicu”3. {IZ 181.3}

Onaj, koji je nekada dao ova proročanstva, obnovio je sada opomenu posljednji put. U skladu s proročanstvom, narod je proglasio Isusa carem Izraela. Krist je primio njihov izraz poštovanja i naziv cara. Sada mora da postupa kao car. Znao je da će uzalud biti njegovi napori da popravi pokvareno svećenstvo; ipak on je morao izvršiti svoje djelo; nevjernom narodu trebalo je da pruži dokaz o svom božanskom poslanstvu. {IZ 181.4}

Isus je još jednom bacio pogled na oskvrnjeno dvorište hrama. Sve su oči bile uprte u njega. Svećenici i poglavari, farizeji i neznabošci sa strahom su gledali na onoga, koji je stajao pred njime u svom veličanstvu nebeskog cara. Božanska moći zbijala je iz njegove ljudske prirode i davala mu je izgled dostojanstva i slave, koju nikad ranije nije pokazao. Oni, koji su stajali krajnjega, udaljili su se koliko je to od svjetine bilo moguće. Spasitelj je ostao sam sa nekolicinom svojih učenika. Zavladala je duboka tišina. Krist je zatim progovorio glasom, koji je potresao narod kao moćna oluja. „I reče im: U pismu stoji: dom moj dom molitve neka se zove; a vi načiniste od njega pećinu hajdučku". Njegov je glas odjekivao kao glas trube kroz hram. Negodovanje, koje se odražavalo na njegovom licu, davalo mu je izgled plamena, koji proždire. Sa silom je zapovjedio: „Odnesite to odavde!" {IZ 182.1}

Tri godine ranije poglavari hrama su se postidjeli, što su se po Isusovom nalogu uklonili iz hrama. Čudili su se svome strahu, i što su se bez opiranja pokorili jednom jedinom čovjeku, i to čovjeku iz prostog naroda. Zaključili su da tako nešto više neće učiniti. Međutim ovog puta je njihov strah bio još veći nego ranije. Oni su se požurili da izvrše datu zapovijest. Nitko se nije usudio da se usprotivi Kristu. Svećenici i trgovci su pobjegli ispred njega, tjerajući pred sobom svoju stoku. Udaljujući se iz hrama sreli su mnoštvo ljudi, koji su sa svojim bolesnicima tražili velikog Liječnika. Čuvši šta se dogodilo, neki od ovih vratili su se natrag, bojeći se da stupe pred moćnog Učitelja, čiji je jedan pogled bio dovoljan da istjera svećnike i poglavare. Ali veći dio prokrčio je sebi put kroz uskomešano mnoštvo, želeći da što prije dođu do onoga, koji je bio njihova jedina Nada. Oni, koji su ostali u hramu, pošto su trgovci napustili dvorište, pridružili su se novopridošlima; predvorje se napunilo bolesnima i umirućima, i Krist ih je sve izliječio. {IZ 182.2}

Ipak poslije izvjesnog vremena, svećenici i poglavari su se osmjelili i vratili u hram. Pošto su se oporavili od straha, bili su radoznali da vide šta će Isus da radi. Nadali su se da će on sjesti na Davidov prijesto. Vrativši se tiho u hram, čuli su kako ljudi, žene i djeca hvale Boga, i iznenadili su se slici, koja im se ukazala. Vidjeli su bolesnike izliječene, slijepe, kojima je vraćen vid, gluhe, kojima je vraćen sluh, i hrome, koji su od radosti skakali. Djeca su se najviše radovala. Isus ih je izliječio od njihovih bolesti i uzeo ih u naručje, a ona su mu uzvraćala zahvalnost poljupcima, neka su čak zaspala na njegovim grudima, dok je on učio narod. Djeca su sada radosnim glasom pjevala njemu

slavu. Ponavljala su jučerašnje hosana, mašući palminim granama pred Spasiteljem. Hram je odjekivao od neprekidnog klicanja: Blagosloven, koji dolazi u ime Gospodnje!" „Evo, tvoj car ide k tebi, pravedan je i spasava". „Hosana Sinu Davidovu!"4 {IZ 182.3}

Zvuk ovih sretnih i radosnih glasova bio je mrzak poglavarima hrama, koji su htjeli da prekinu ovo slavlje tvrdeći da dječje noge i veseli uzvici skvrne kuću Božju. Videći da njihove riječi nemaju nikakav upliv na narod, poglavari su se obratili Kristu: „Da, niste li čitali u Pismu: od male djece načinio je sebi hvalu i od onih, koja sisaju?" Proročanstvo je objavilo da Krist treba da bude proglašen carem. To se poročanstvo moralo ispuniti. Svećenici i poglavari izraelskog naroda nisu proslavili Krista. Zato je Bog pokrenuo djecu da budu njegovi svjedoci. Kad bi ovi dječji glasovi ušutali, onda bi čak stubovi hrama pjevali slavu Spasiteljevu. {IZ 183.1}

Farizeji su se potpuno zbunili. Onaj, koga oni nisu mogli uplašiti stajao je kao gospodar. Isus je stajao kao čuvar hrama. Nikada ranije nije pokazao takvu carsku vlast. Nikada ranije nisu njegove riječi i djela imali tako veliku moć. Bez sumnje, on je izvršio divna djela u cijelome Jeruzalemu, ali nikada na takav svečan i utjecajan način. Svećenici i poglavari nisu se usudili da pokažu svoje neprijateljstvo u prisustvu mnoštva, koje je bilo svjedok njegovih divnih djela. Iako su bili gnjevni i zbunjeni Kristovim odgovorom, toga dana nisu mogli više ništa poduzeti. {IZ 183.2}

Sutradan ujutro je Sinedrion opet održao vijeće, da bi riješio šta da preduzme protiv Isusa. Tri godine ranije tražili su od njega znak da je on Mesija. Od toga vremena, Isus je učinio divna djela po cijeloj zemlji. Liječio je bolesne, čudom je hranio hiljade ljudi, išao je po valovima, stišao uzburkano more. Mnogo puta čitao je ljudska srca kao otvorenu knjigu; istjerivao je demone, uskrsavao je mrtve. Poglavari su imali dovoljno dokaza u tome, da je on Mesija. Sada su odlučili da ne traže od njega novi znak, nego da izmame od njega neko priznanje ili neku izjavu na osnovu koje bi ga mogli osuditi. {IZ 183.3}

Kad su se vratili u hram, gdje je on propovijedao, pitali su ga: „Kakvom vlašću to činiš? I tko ti je dao tu vlast?" Očekivali su da će odgovoriti da njegova vlast potejče od Boga. U tom slučaju namjeravali su da se usprotive njegovom tvrđenju. Ali Isus im je odgovorio jednim pitanjem, koje je izgledalo da nema veze s tim predmetom, i rekao im je da im ne će dati objašnjenje, ako mu ne odgovore. „Krštenje Ivanovo", pitao je on, „odakle dolazi: sa neba ili od ljudi?" Svećenici su se nalazili pred takvim pitanjem, gdje im nije moglo pomoći nikakvo lukavstvo. Ako bi rekli da je Ivanovo krštenje s neba, time bi priznali svoju nedosljednost, jer bi im Krist tada rekao: „Zašto, dakle niste vjerovali u njega?" Ivan je zaista posvjedočio za Krista: „Evo jagnje Božje, koje uzima grijehe svijeta!" Da su svećenici prihvatili Ivanovo svjedočanstvo, kako bi mogli poricati da je Isus Mesija? A ako bi izjavili da je Ivanovo djelo čisto ljudsko djelo, izazvali bi oluju negodavanja, jer je narod smatrao Ivana prorokom. {IZ 183.4}

Sa velikom pažnjom je mnoštvo očekivalo odgovor. Znali su da su svećenici izjavili da priznaju Ivanovu službu i očekivali su da će on bez oklijevanja potvrditi da je Ivan od Boga. Ali svećenici, pošto su se tajno posavjetovali, odlučili su da se ne daju javno osramotiti. Licemjerno su se pretvarali, kao da ne znaju izjavili su: „Ne znamo!" „Ni ja", rekao je Isus, — „Ne ću vama kazati čijom vlašću činim ovo!" {IZ 184.1}

Književnici, svećenici i poglavari su zašutali. Postiđeni i razočarani, oborili su oči, ne usudivši se postaviti novo pitanje. Njihov kukavičluk i njihova neodlučnost otuđivali su u velikoj mjeri od njih narod, koji je ovdje stajao i radovao se porazu tih oholih ljudi, uvjerenih u svoju pravdu. {IZ 184.2}

Sve Kristove riječi i sva njegova djela bili su od velike važnosti. Njihov se utjecaj sve više povećavao, naročito poslije Isusovog raspeća i njegovog uznesenja. Mnogi od onih, koji su bojažljivo očekivali ishod toga ispitivanja Isusa, postali su kasnije njegovi učenici, zadobiveni naročito riječima, koje su čuli tog znamenitog dana. Ono što se zbilo u predvorju hrama nije se nikada moglo izbrisati iz njihovog sjećanja. Očigledna suprotnost vidjela se između Isusovog govora i govora poglavara svećeničkog. Oholi dostojanstvenik hrama bio je obučen u bogate i skupocjene haljine. Na glavi je nosio blistavu mitru. Držanje mu je bilo dostojanstveno. Njegova sijeda kosa i bijela duga brada davali su mu još svečaniji izgled. Njegova pojava je ulivala strah. Pred tim uglednim čovjekom stajalo je Veličanstvo neba, bez ukrasa i bez sjaja. Na njegovoj odjeći primjećivao se trag putovanja, njegovo blijedo lice izražavalo je tihu tugu, plemenitost i dobrotu, što je bila očigledna suprotnost oholom i gnjevnom izgledu poglavara svećeničnog. Mnogi od onih, koji su ovom prilikom bili svjedoci Isusovih riječi i djela u hramu, stekli su u svom srcu uvjerenje, da je Isus prorok Božji. Što se javno mišljenje više priklanjalo Isusu, to je veća bila mržnja svećenika prema njemu. Mudrost, s kojom je izbjegavao postavljene zamke, bila je dokaz njegovog božanstva, ali je ona povećala gnjev svećenika. {IZ 184.3}

Raspravljajući s rabinima, Krist nije imao namjeru da ponizi svoje protivnike. Nije se radovao u tome, da ih zbuni, nego je želio da im da jednu važnu poruku. Oni su se zbunili i uhvatili u zamku, koju su njemu postavili. Njihovo priznanje neznanja u pogledu karaktera Ivanovog krštenja dalo je Isusu priliku da govori. On je iskoristio priliku da im izloži njihovo pravo stanje, dodavši nove opomene onima, koje im je ranije uputio. {IZ 184.4}

Poglavlje 43—Isus kori Farizeje zbog licemjerstva

Ovo je bilo posljednji put da Isus uči u hramu. On je privukao na sebe pažnju velikog mnoštva, koje se sakupilo u Jeruzalemu. Ljudi su u gomilama stajali po hodnicima hrama, prateći rasprave, koje su se ondje vodile i pažljivo slušajući svaku riječ, koja je izlazila iz Isusovih ustiju. Nikada nisu bili svjedoci sličnog prizora. Tamo je stajao mladi Galilejac, koji nije nosio nikakvo spoljašnje obilježje zemaljske časti ili carskog porijekla. Oko njega nalazili su se bogato odjeveni svećenici, poglavari, čije su haljine i vanjski znaci pokazivali njihov visok položaj, i književnici sa pergamentima u rukama, kojima su se često služili. Isus je mirno stajao pred njima u svom carskom dostojanstvu. Kao onaj, koji ima nebesku vlast, on je bez straha gledao na svoje neprijatelje, koji su prezreli i odbacili njegovu nauku, i koji su tražili da mu oduzmu život. Veliki broj njih su se podigli protiv njega, ali svi pokušaji da ga uhvate u zamku i osude bili su uzaludni. Odgovarao je na sve njihove optužbe, iznoseći čistu i svijetlu istinu nasuprot mraku i zabludama svećenika i farizeja. Otkrivao im je njihovo pravo stanje i kaznu, koja će ih neminovno stići, ako nastave sa svojim zlim djelima. On ih je vjerno opominjao. Ali mu je ostalo još jedno djelo, koje je trebalo da učini.1 {IZ 185.1}

Interesovanje naroda za Krista i njegovo djelo je stalno raslo. Ljudi su se divili njegovoj nauci, ali su u isto vrijeme bili vrlo zbunjeni. Poštovali su svećenike i rabine zbog njihove obrazovanosti i vanjske pobožnosti; ropski su se pokoravali njihovom mišljenju da okleveću Isusa, Učitelja, čije su vrline i znanje jasnije sjajile poslije svakoga napada. Na postiđenim licima svećenika i starješina čitala se zabuna i poraz. Ljudi su se čudili, što poglavari nisu vjerovali u Isusa, kad je njegova nauka tako jasna i jednostavna. Ni sami nisu znali uz koga da pristanu. Sa zebnjom su pratili svaki pokret onih, čije su savjete uvijek slušali. {IZ 185.2}

Pričama koje je iznosio, Krist je nastojao da opomene vođe i u isto vrijeme da pouči one slušaoce, koji su se dali poučiti. Ali trebalo je govoriti još jasnije. Narod je bio zarobljen slijepom odanošću predanju i svećenstvu. Trebalo je da Krist raskine ove lance. Trebalo je da razobliči karakter svećenika, poglavara i farizeja. {IZ 185.3}

„Književnici i farizeji”, rekao je on, „sjedoše na Mojsijevu stolicu. Sve, dakle što vam reku da držite, držite i tvorite; ali što oni čine, ne činite; jer govore, a ne čine.” Književnici i farizeji su tvrdili da imaju, kao Mojsije, božansku vlast. Oni su zauzimali mjesto zakonodavca kao učitelji zakona i sudije naroda. Kao takvi tražili su od naroda potpunu potčinjenost i poslušnost. Isus je pozivao svoje slušaoce da čine ono, što su rabini učili iz zakona, ali da ne idu za njihovim primjerom, jer oni sami nisu činili ono, što su propovijedali. {IZ 185.4}

Oni su mnogo što šta učili suprotno Pismu. Isus je rekao: ”Oni vežu bremena teška i nezgodna za nošenje, i tovare na pleća; a prstom svojim ne će da ih prihvate!” Farizeji su propisali mnoga pravila, koja su se zasnivala na predanju, i koja su nerazumno ograničavala ljudsku slobodu. Izvjesne su dijelove zakona tako tumačili, kako bi na narod nametnuli razne dužnosti, koje su sami potajno izbjegavali i kojih se sami nisu držali, ako je to išlo u njihovu korist. {IZ 186.1}

„Teško vama književnici i farizeji, licemjeri”, rekao je Isus. „što zatvarate carstvo Božje od ljudi; jer vi ne ulazite, niti date da ulaze oni, koji bi htjeli.” Pogrešnim tumačenjem Pisma, svećenici i književnici zasljepljivali su duh onih, koji bi inače primili saznanje o Kristovom carstvu i onaj unutrašnji, božanski život, koji znači pravu svetost. {IZ 186.2}

„Teško vama književnici i farizeje, licemjeri”, koji jedete kuće udovičke i lažno se Bogu molite; zato ćete većma biti osuđeni”. Farizeji su imali velik utjecaj na narod i taj utjecaj su iskorišćavali u svoju korist. Oni su zadobivali povjerenje pobožnih udovica, zatim su ih uvjeravali da je njihova dužnost da posvete svoja imanja za vjerske ciljeve. Kad bi to imanje došlo pod njihovu upravu, ovi podli licemjeri su ga iskorišćavali za sebe. Da bi pokrili svoja nečasna djela, dugo su se javno molili i razmetali svojom pobožnošću. {IZ 186.3}

Krist je bez milosti osuđivao zloupotrebe, ali je pazio da ne smanji obaveze, koje je Bog propisao. On je osuđivao sebičnost, kojom su od udovica iznuđivali darove i upotrebljavali ih u svoju korist. Ali je u isto vrijeme pohvalio udovicu, koja je donijela svoje darove u Božju riznicu. Ljudska zloupotreba darova ne može spriječiti Božji blagoslov darodavcu. {IZ 186.4}

Isus je stajao u predvorju hrama, gdje se nalazio sandučić za prilaganje darova. Posmatrao je one, koji su donosili darove. Mnogi od bogatih donosili su velike svote novca, koje su oholo stavljali u sandučić. Isus ih je žalosno gledao, i nije nalazio nikakve riječi pohvale za njihovu darežljivost. Najednom se njegovo lice ozarilo. Vidio je kako se jedna udovica približava sa oklijevanjem, kao da se boji, da je tko ne posmatra. Dok su bogati i oholi odlučno prilazili, ona je ponizno stajala po strani. Ipak, ona je željela da učini nešto, makar koliko to bilo neznatno za djelo, koje je ljubila. Pogledala je na dar, koji je držala u ruci, koji je bio tako neznatan u poređenju s darovima drugih. Ali to je bilo sve, što je ona imala. Pri prvoj zgodnoj prijici brzo je bacila svoje dvije lepte, zatim se okrenula da ode. Ali u tom trenutku susrela je Isusov pogled, koji ju je posmatrao. {IZ 186.5}

Spasitelj je pozvao k sebi svoje učenike i skrenuo im je pažnju na udovičino siromaštvo. Udovica je čula Isusove riječi pohvale: „Zaista vam kažem, ova siromašna

udovica dala je više nego svi oni, koji su stavljali u sandučić". Njene oči su se napunile suzama radosnicama, kad je vidjela da se njena žrtva razumije i cijeni. Drugi bi je savjetovali, da sačuva za sebe ovaj neznatan dar; u rukama sitih svećenika, ova mala svota bi se izgubila medu bogatim darovima. Ali Isus je vidio pobudu, koja je nagonila udovicu na žrtvu. Ona je vjerovala da je služba u hramu osnovana od samog Boga i htjela je da učini sve što može za održavanje te službe. Ona je učinila, što je mogla. Njen čin je ostao kao spomenik, kao uspomena na nju kroz sve vjekove, i bit će njena radost u vječnosti. Ona je sa svojim darom dala i svoje srce. Njen dar cijenio se ne po vrijednosti novca, nego po ljubavi darivateljke prema Bogu i po njenoj požrtvovnosti za djelo. {IZ 186.6}

Isus je rekao, govoreći o toj siromašnoj udovici, da je ona metnula u Božju riznicu više od svih. Mnogi od tih bogataša dali su od svog suviška, u namjeri da ih ljudi više cijene. Njihovi darovi, makar koliko bili veliki, nisu ih lišavali njihove udobnosti, pa čak ni raskoši. Ti darovi nisu bili plod žrtve, i prema tome nisu imali onu vrijednost, koju su imale udovičine lepte. {IZ 187.1}

Pobude daju karakter našim djelima, obilježavajući ih ili sramotom ili najvećom moralnom vrijednošću. Velike stvari, koje svako oko vidi i svi jezici hvale, nisu pred Bogom uvijek najdragocjenije. Male dužnosti, koje radosno ispunjavamo, mali darovi, koje ljudi ne primjećuju i koji se ljudskim očima čine bezvrijedni, imaju često pred Bogom najveću vrijednost. Bog više cijeni srce puno vjere i ljubavi nego najveći dar. Siromašna udovica je žrtvovala ono, što joj je bilo potrebno za život. Ona se odrekla hrane, da bi vjerom darovala svoje dvije lepte, sigurna da je njen nebeski Otac ne će ostaviti u nevolji. Isus je pohvalio njen duh nesebičnosti i njenu djetinjsku vjeru. {IZ 187.2}

Ima mnogo siromašnih, koji bi željeli da pokažu Bogu zahvalnost za njegovu milost i istinu i da podupru njegovo djelo zajedno sa imućnijom braćom. Takve osobe ne treba da obeshrabimo. Njima treba dopustiti da ulože svoje lepte u nebesku riznicu. Ovi darovi, ako izviru iz srca punog božanske ljubavi, makar kako bili skromni, jesu posvećeni darovi, darovi najviše vrijednosti, kojima se Bog raduje i blagosilja ih. {IZ 187.3}

Isusove riječi o udovici: „Ova siromašna udovica dala je više od svih", odnose se ne samo na pobudu nego i na poslijedice tog darovanja. Dvije lepte, koje čine četvrtinu groša, donijeli su Božjoj riznici više koristi negoli prinosi bogatih Jevreja. Utjecaj ovog malog dara može se usporediti sa rijekom, malom pri svom izvoru, ali koja se tokom vjekova sve više širi i postaje sve dublja. Taj dar doprinio je na hiljade načina olakšanju bijede siromašnih i širenju evanđelja. Primjer ove žrtve utjecao je na hiljade srca u svim zemljama i kroz sve vjekove. On je utjecao na bogate i na siromašne, čiji su se darovi

pridružili njenom daru. Zahvaljujući Božjem blagoslovu, udovičina je lepta donijela bogate plodove. Tako je i sa svakim darom i sa svakim djelom učinjenim iz iskrene želje, da se uveliča Božja slava. To je u planu Božjeg proviđenja. Posljedica toga je blagoslov, koji nijedan čovjek ne može procijeniti. {IZ 187.4}

„Teško vama književnici i farizeji, licemjeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima, a ostaviste, što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i vjeru; a ovo je trebalo činiti, i ono ne ostavljati". Cilj ovih Kristovih riječi nije bio da osudi jednu svetu dužnost, nego da osudi njihovu zloupotrebu. Uredba o desetku bila je data od Boga i poštovala se od najranijih vremena. Abraham, otac vjernih, davao je desetak od svega što je imao. Jevrejski poglavari su priznavali obavezu davanja desetka, i to je bilo ispravno; ali nisu dopustili da narod sam po svojoj savjesti vrši dužnosti, koje je Bog propisao. Umjesto toga propisali su razna samovoljna pravila. Zahtjevi su bili tako složeni, da je bilo nemoguće da ih čovjek zadovolji. Nitko nije mogao da zna, da li je zadovoljio sve svoje obaveze. Uredba o desetku, kao što ju je Bog dostavio, bila je pravedna i razumna; ali svećenici i rabini su od nje načinili težak teret. {IZ 188.1}

Sve što Bog nalaže ima važnost. Krist je priznao dužnost davanja desetka; ali, on je pokazao da davanje desetka ne oslobađa čovjeka od ispunjavanja drugih dužnosti. Farizeji su se pokazivali vrlo točni u davanju desetka od raznovrsnih proizvoda zemlje kao što su: metvica, kopar i kim; to ih je malo koštalo, ali su se na račun toga hvalili svojom točnošću i vjernošću. U isto su vrijeme svojim nepotrebnim ograničenjima tlačili narod i ubijali u njemu poštovanje prema svetoj uredbi, koju je Bog uspostavio. Oni su ljudski duh ispunjavali beznačajnim pravilima, a odvraćali su njihovu pažnju od glavnih istina. Zanemarili su ono, što je najvažnije u zakonu: pravdu, milost i vjernost. „A ovo je trebalo činiti, i ono ne ostavljati". {IZ 188.2}

Rabini su isto tako izopačili i druge zakone. U uputstvima, koja je Bog dao preko Mojsija, bilo je zabranjeno da se jede svaka nečista životinja. Zabranjena je bila upotreba svinjskog mesa i mesa nekih drugih životinja, jer je meso tih životinja unosilo u krv nečistoću i skraćivalo život. Ali farizeji nisu ostavili ove propise da budu onakvi, kakve ih je Bog dao, već su išli u krajnost. Od naroda se tražilo da mora da ocjeđuje svaku vodu, koju želi da upotrebi, da ne bi u njoj bilo sitnih insekata, koji bi se mogli ubrojati u nečiste životinje. Ovi smiješni zahtjevi bili su u tolikoj suprotnosti sa veličinom njihovih grijeha, da je Isus rekao farizejima: „Vođi slijepi, koji ocjeđujete komarca, a kamilu proždirete". {IZ 188.3}

„Teško vama književnici i Farizeji, licemjeri, što ste kao okrečeni grobovi, koji se spolja vide lijepi, a iznutra su puni kostiju mrtvačkih i svake nečistoće". Kao što su bijeli i ukrašeni grobovi sakrivali ostatke truleži, tako je spoljašna svetost svećenika i poglavara prikrivala njihovo bezakonje. Isus je nastavio: {IZ 188.4}

„Teško vama književnici i farizeji, licemjeri, što zidate grobove prorocima i krasite rake pravednika. I govorite: da smo mi bili u vrijeme svojih otaca, ne bismo s njima pristali uz krv proroka. Time samo svjedočite za sebe da ste sinovi onih, koji su pobili proroke". Da bi pokazali svoje poštovanje prema starim prorocima, Jevreji su pokazali veliku revnost u ukrašavanju njihovih grobova; ali nisu crpili nikakvu pouku iz njihove nauke i nisu slušali njihove opomene. {IZ 189.1}

U Kristovo doba, mjesta počivanja mrtvih bila su predmeti praznovjernih obožavanja, i ljudi su trošili velike svote novca da ih ukrase. To je u Božjim očima bilo nedopušteno obožavanje. Ukazujući mrtvima pretjerane počasti, ljudi su pokazivali da ne ljube Boga iznad svega i svoje bližnje kao sami sebe. Isto idolopoklonstvo postoji i danas. Mnogi zanemaruju udovice i siročad, bolesne i siromašne, a grade ogromne spo-menike mrtvima. Za to se upotrebljava mnogo vremena, novca i truda, a zanemaruju se dužnosti prema živima, koje je Krist jasno odredio. {IZ 189.2}

Farizeji su gradili grobnice prorocima, ukrašavali njihove grobove i govorili jedni drugima: da smo mi živjeli u vrijeme naših otaca, ne bismo pristali uz njih da prolivamo krv slugu Božjih. I dok su tako govorili, smišljali su, kako da oduzmu život njegovom Sinu. Ovo bi trebalo da nam služi kao pouka, da nam se otvore oči da vidimo kakvim lukavstvom je sotona uspio prevariti one, koji se kreću od svjetlosti istine. Mnogo ih ima, koji slijede primjer farizeja; oni poštuju one, koji su umrli za svoju vjeru i čude se sljepilu Jevreja, koji su odbacili Krista. Da smo živjeli u ono doba, kažu oni, radosno bismo prihvatili njegovu nauku; nikada ne bismo bili suradnici onih, koji su odbacili Spasitelja. Ali kad poslušnost prema Bogu traži odricanje samoga sebe i poniznost, ove iste ličnosti se odriču svog uvjerenja i odbijaju Božji poziv. Na taj način pokazuju isti duh kao farizeji, koji su osudili Krista. {IZ 189.3}

Jevreji nisu shvatili ogromnu odgovornost, koju su uzeli na sebe, time što su odbacili Krista. Od onoga časa, kada je bila prolivena prva nevina krv, kad je pravedni Abel pao pod Kainovim udarcem, stalno se ponavlja ista historija, ali sa sve većom krivicom. Svako pokoljenje je malo svoje proroke, čiji se glas podizao protiv grijeha careva, izraelskih poglavara i naroda. Oni su donosili vijest od Boga pokoravajući se njegovoj volji, makar to bilo vezano sa životnom opasnošću. Od pokoljenja do pokoljenja nagomilavala se strašna kazna na one, koji su odbacili svjetlost i istinu. Tako su sada Kristovi neprijatelji navukli na svoje glave kaznu svih pokoljenja. Grijeh svećenika i poglavara nadmašivao je grijehe svih prethodnih pokoljenja. Odbacivši Spasitelja, postali su odgovorni za krv svih poubijanih pravednika počevši od Abela do Krista. Njihova se čaša bezakonja već prelivala i ona će se uskoro izliti na njih u obliku pravedne kazne. O tome ih je Isus opomenuo: {IZ 189.4}

„Zato, evo, ja ću k vama poslati proroke i premudre i književnike; i vi ćete jedne pobiti i raspeti, a jedne biti po zbornicama svojima i goniti od grada do grada". Proroci i mudri ljudi, puni vjere i Svetog Duha, — Stjepan, Jakob, kao i mnogi drugi, bit će osuđeni i pogubljeni. Rukama podignutim ka nebu, Krist se kao sudija obratio onima, koji su stajali pred njim. Njegov glas, obično nježan i pun molbe, bio je sada glas, koji kori i osuđuje. Njegovi slušaoci su drhtali. Utisak, koji su ostavile njegove riječi i njegov pogled, nije se mogao nikad izbrisati. {IZ 190.1}

Krist se gnušao nad licemjerstvom i nad velikim grijesima, kojima su ti ljudi upropašćivali svoje duše, obmanjujući narod i ružeći Boga. U lukavim lažnim dokazima svećenika i poglavara, on je primijetio djelovanje sotoninih oruđa. Iako je sa najvećom odlučnošću žigosao grijeh, ipak nije izgovorio ni jednu riječ osvete. Iako je osjećao sveti gnjev protiv kneza tame, ipak nije izgubio strpljenje. Isto će tako kršćanin, koji živi u skladu sa Bogom i ima nebeske osobine ljubavi i milosti, osjećati pravedno negodovanje nad grijesima, ali ga ne će obuzeti strast, koja bi ga nagnala da istim načinom odvrati onima, koji prema njemu rđavo postupaju. Čak ako mora da se protivi onima, koje je niža sila natjerala da istraju u zabludi, on će ipak u Kristu naći potrebnu silu, da ostane miran i gospodar samoga sebe. {IZ 190.2}

Na licu Božjeg sina pokazalo se božansko saučešće, kad je bacio posljednji pogled na hram i na svoje slušaoce. Glas mu je zadrhtao od uzbuđenja; sa bolom u duši i gorkim suzama je uzviknuo: „Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi: koliko puta htjedoh da sakupim čeda tvoja, kao što kokoš sakuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste". Ovo je bila posljednja borba prije nego što je napustio taj narod. U ovim Kristovim tužnim riječima izražena je dobrota samog nebeskog Oca. To je tajanstveni rastanak Božje ljubavi pune strpljenja, koja je najposlije morala da napusti tvrdokorni narod. {IZ 190.3}

Farizeji i sadukeji su jednako šutjeli. Isus je pozvao svoje učenike i pripremio se da napusti hram, ne kao pobjeđeni, koga su neprijatelji primorali da ih napusti, već kao pobjednik, koji je završio svoje djelo. {IZ 190.4}

Mnogi su sačuvali, skupocjeno blago, bisere istine, koji su se tog značajnog dana nizali sa Spasiteljevih ustiju. Oni su u njima probudili nove misli, nove težnje — otpočelo je novo iskustvo. Poslije Isusovog raspeća i uskrsenja ti su se ljudi odlučili javno za Krista i ispunili su svoj božanski zadatak sa mudrošću i revnošću, koja je odgovarala veličini djela. Oni su objavljivali vijest, koja je dirala srca i slabila stare predrasude, koje su dugo držale u ropstvu hiljade njih. Pred tim istinama su farizejske teorije i ljudska mudrovanja izgledala kao prazne priče. Silan utisak ostavile su Spasiteljeve riječi na zadivljeno i uplašeno mnoštvo, koje se okupilo pred Jeruzalemskim hramom. {IZ 190.5}

Ali Izrael kao narod ostavio je svog Boga. Prirodne maslinove grane su se odlomile. Bacivši posljednji pogled na unutrašnjost hrama, Isus je izgovorio ove dirljive riječi: „Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Jer vam kažem: ne ćete mene vidjeti otsele, dok ne rečete: blagosloven koji ide u ime gospodnje”. Do sada je on nazivao hram kućom svoga Oca ali sada, kad je Sin Božji napustio zidove hrama, Božje je prisustvo zauvijek napustilo tu građevinu podignutu u njegovu slavu. Otsada obredikoji se budu objavljivali u tome hramu, ne će više biti ni od kakve važnosti; služba, koja se bude vršila u hramu, bit će bez značaja. {IZ 191.1}

Poglavlje 44—Isus u predvorju hrama

„A bjehu neki Grci među onima, koji bjehu došli na praznik, da se mole Bogu. Oni, dakle pristupiše k Filipu, koji bješe iz Betsaide Galilejske, i moljahu ga govoreći: Gospodine, mi bismo htjeli da vidimo Isusa. Dođe Filip i kaza Andriji, a Andrija i Filip opet kazaše Isusu."1 {IZ 191.2}

U to vrijeme izgledalo je kao da je Kristovo djelo pretrpjelo strašan poraz. Krist je izašao kao pobjednik iz prepirke sa svećenicima i farizejima, ali je bilo jasno da ga oni nikada ne će primiti kao Mesiju. Došlo je do konačnog prekida. U očima učenika položaj je izgledao bez nade. Ali Kristovo se djelo približavalo kraju. Veliki događaj, koji se ticao ne samo jevrejskog naroda, već čitavog svijeta, bio je pred vratima. Kad je Spasitelj čuo srdačnu molbu: „Mi bismo htjeli da vidimo Isusa", koja je izražavala težnju čovječanstva za Spasiteljem, njegovo se lice zasjalo, i on je rekao: „Dođe čas da se proslavi Sin čovječji." Molba ovih Grka bila mu je kao jamstvo ploda njegove žrtve. {IZ 191.3}

Ovi su ljudi došli sa zapada da vide Spasitelja pri kraju njegove službe kao što su u početku mudraci došli sa Istoka. U vrijeme Kristovog rođenja. Jevreji, obuzeti svojim častoljubivim planovima, nisu primijetili njegov dolazak. Ali mudraci iz jedne neznabožačke zemlje došli su k jaslama sa svojim darovima i poklonili su se Spasitelju. Tako su sada Grci, pretstavnik naroda, plemena i jezika, došli da vide Isusa. Tako će ljudi svih zemalja i vremena biti privučeni Spasiteljevom križu. Tako će „mnogi od Istoka i Zapada doći i sješće za trpezu s Abramom i Izakom i Jakovom u carstvu nebeskom."2 {IZ 191.4}

Grci su čuli o Kristovom slavnom ulasku u Jeruzalem. Širila se vijest, da je on protjerao svećenike i poglavare hrama, da bi zauzeo prijesto Davidov i zavladao nad Izraelom. Grci su željeli da saznaju istinu o njegovom djelu. „Mi bismo željeli da vidimo Isusa", rekli su oni. Njihova je želja bila uslišena. Kad su obavijestili Isusa o njihovoj želji, on se nalazio u dijelu hrama, gdje je mogao ući samo Jevrejin; ali on je pošao u susret Grcima u vanjsko predvorje i zadržao se s njima lično u razgovoru. {IZ 191.5}

Došao je čas, kad je trebalo da se Krist proslavi. Sada je već na njega padala sjenka križa; molba koju su Grci uputili, pokazala mu je da će žrtva, koju će uskoro podnijeti, dovesti Bogu mnoge sinove i kćeri. Znao je da će ga ovi Grci uskoro vidjeti u takvom položaju u kakvom nisu nikada očekivali da će biti. Vidjet će ga prezrenijeg od Barabe koji je bio razbojnik i ubica a koga će radije pustiti na slobodu nego li Sina Božjeg. Čut će kako se narod, nagovoren od svećenika i poglavara, odlučuje za Barabu i kako na pitanje: „Šta ću činiti sa Isusom prozvanim Kristom?" odgovara: „Da se razapne?"3. Ali Krist je znao da će žrtvom za grijehe svijeta osnovati svoje carstvo, koje će se proširiti

po cijelom svijetu. On će svršiti djelo obnovljenja i njegov će Duh pobijediti. Za jedan trenutak bacio je pogled u budućnost i čuo je glasove, koji su objavljivali u svim stranama svijeta: „Gle, Jagnje Božje, koje uzima na se grijehe svijeta."4 U Grcima je gledao jamstvo bogate žetve, kada bude porušen zid, koji rastavlja Jevreje od neznabožaca i kada svi narodi, jezici i plemena budu čuli vijest spasenja. Ostvarenje tih nada izrazio je Krist riječima: „Dođe čas, kad treba da se proslavi Sin čovječji." Ali Krist nije ni za trenutak izgubio iz vida, kako će se izvršiti to proslavljenje. Prikupljanje neznabožaca trebalo je da nastupi kao posljedica njegove smrti, koja se približavala. Samo kroz njegovu smrt mogao se svijet spasti. Slično pšeničnom zrnu, Sin čovječji treba da umre i da bude pokopan, ali i da oživi. {IZ 192.1}

Krist se služio slikama iz prirode, da bi prikazao svoju budućnost i da bi je objasnio učenicima. Pravi cilj svog djela postići će svojom smrću. „Zaista, zaista vam kažem: ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane, ako li umre, mnogo roda rodi." Kad zrno pšenično padne u zemlju i umre, ono niče i donosi rod. Tako će i Kristova smrt donijeti rod za Božje carstvo. U skladu sa zakonom biljnog svijeta, život je rezultat Kristove smrti. {IZ 192.2}

Oni, koji obrađuju zemlju, imaju tu sliku uvijek pred sobom. Svake godine čovjek sačuva svoje žito time što najbolji dio baca u zemlju. Potrebno je da zrno ostane neko vrijeme sakriveno pod brazdom, povjereno Božjoj brizi. Tada se pojavljuje trava, zatim klas i napokon se klas ispunjava zrnom. Sve ovo je moguće tek onda, kad se zrno baci u zemlju, sakrije, kad se, takoreći, izgubi. {IZ 192.3}

Zrno posijano u zemlji donosi rod, a ovaj sa opet sije. Tako se umnožava žetva. Tako i smrt, koju je Krist podnio na križu na Golgoti, donosi rod za život vječni. Razmišljanje o toj žrtvi bit će radost za one, koji će kroz nju živjeti u vječnosti. {IZ 193.1}

Pšenično zrno, koje zadrži svoj život, ne može donijeti nikakvog roda. Ono ostane samo. Da je Krist htio, on je mogao da izbjegne smrt, ali bi ostao sam. On ne bi mogao dovesti Bogu sinove i kćeri. Time što se odrekao svoga života, mogao je dati život svijetu. Time što je pao na zemlju i umro, postao je sjeme, koje će donijeti bogatu žetvu, — veliko mnoštvo otkupljenih Bogu iz svih naroda, plemena i jezika. {IZ 193.2}

Ovoj istini Krist je dodao pouku o požrtvovnosti, koju svi treba da naučimo: „Koji ljubi dušu svoju, izgubit će je, a tko mrzi na dušu svoju na ovom svijetu, sačuvat će je za život vječni". Svi oni koji kao Kristovi suradnici žele da donesu roda, treba da najprije padnu na zemlju i da umru sebi. Život treba da se posije u brazdu ljudskih potreba. Samoljublje i sebičnost treba da nestanu. Zakon žrtve je ujedno zakon života. Zemljoradnik može sačuvati svoje žito jedino ako ga posije. Tako je i u ljudskom životu. Dati znači živjeti. Onaj će se život sačuvati, koji se dragovoljno daje u službu Bogu i

ljudima. Oni, koji iz ljubavi prema Kristu žrtvuju svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za vječnost. {IZ 193.3}

Život za sebe nalik je zrnu, koje čovjek pojede i koje nestane, i ne ostavlja roda. Čovjek može za sebe da nagomila bogatstva, može za sebe da živi, misli i planira, ali njegov život prolazi i na kraju mu ništa ne ostaje. Zakon sebičnosti je zakon uništenja samoga sebe. {IZ 193.4}

„Tko meni služi, za mnom neka ide, i gdje sam ja, ondje i sluga moj neka bude; i tko meni služi, onoga će poštovati Otac moj". Svi oni koji sa Isusom nose križ žrtve bit će sudionici i njegove slave. U poniženju i stradanju za Krista je bila utjeha što će njegovi učenici biti proslavljeni s njime. Oni su plod njegove žrtve. Njegova nagrada, njegova radost u vječnosti bit će da u njima vidi svoj karakter i svog Duha. Oni će s njime dijeliti radost, kad budu vidjeli kod drugih plod svoga truda i svojih žrtava. Oni su Kristovi suradnici, i Otac će ih proslaviti, kao što je proslavio Sina. {IZ 193.5}

U dolasku Grka, koji je bio simbol prikupljanja neznabožaca, gledao je Isus sliku svoga djela. Svojim duhovnim očima gledao je djelo otkupljenja od časa, kada je na nebu osnovan plan spasenja pa do njegove smrti, koja je sada bila tako blizu. Izgledalo je kao da Božjeg Sina obavija tajanstven oblak, čiju sjenku su primjećivali svi, koji su se nalazili blizu njega. Isus je bio sav obuzet svojim mislima. Najposlije je prekinuo tišinu tužnim riječima: „Sad je duša moja žalosna: i šta da kažem? Oče, sačuvaj me od ovoga časa"! Krist je već sada počeo da pije gorku čašu, koja ga je čekala. Njegova ljudska priroda je uzdrhtala pred časom, kad će biti napušten, kad će ga prividno i sam Otac ostaviti, kad će ga ljudi gledati kao onoga, koga je Bog odbacio, koga Bog bije i muči. Strašno mu je bilo saznanje, da će ga svi gledati kao najgoreg zločinca i da će morati umrijeti najsramnijom smrću. Pomisao na sukob sa silama tame, užasna težina ljudskih prijestupa, Očev gnjev prouzrokovan grijehom: sve je to tištalo Isusov duh, i smrtno bljedilo je prekrilo njegovo lice. {IZ 193.6}

Ali tada se pokorio Očevoj volji i rekao je: »Ali zato dođoh na čas ovaj; Oče, proslavi ime svoje"! Samo Kristova smrt mogla je da obori sotonino carstvo. Samo kroz nju mogao se čovjek otkupiti, a Bog proslaviti. Isus je, dakle, pristao da pretrpismrt, prinio je žrtvu. Veličanstvo neba pristalo je da uzme na sebe naše grijehe. „Oče, proslavi ime svoje", rekao je Isus. Jedan glas iz oblaka odgovorio je na Kristove riječi: „Proslavio sam i opet ću proslaviti"! Bog je bio proslavljen u cijelom Kristovom životu od kolijevke pa do ovoga časa, kad je Otac izgovorio ove riječi. I u borbi, koja se približavala, svojim božansko ljudskim stradanjem opet će proslaviti Očevo ime. {IZ 194.1}

U času kad se čuo taj glas, jedna svjetlost iz oblaka okružila je Krista, kao da ga je ruka Svemogućega ogradila ognjenim zidom. Prisutni su sa strahom posmatrali taj

prizor. Nitko se nije usudio da progovori. Šuteći i bez daha su stajali gledajući Krista. Pošto je Bog posvjedočio svog Sina, oblak se podigao i nestao na nebu. Vidljiva veza između Oca i Sina bila je za čas prekinuta. {IZ 194.2}

„A kad ču narod, koji stajaše, govorahu: grom zagrmi; a drugi govorahu: anđeo mu govori". Grci, koji su došli da vide Isusa, vidjeli su oblak. Oni su ćuli glas, razumjeli njegovo značenje i priznali su Krista, koji im se otkrio kao Božji poslanik. {IZ 194.3}

Božji glas se čuo prilikom isusovog krštenja, u početku njegove službe; poslije se čuo prilikom preobraženja na gori. Sada se čuo po treći put na kraju njegove službe, u prisustvu velikog broja ljudi i u naročitim okolnostima. Isus je upravo izgovorio najsvečanije istine o sudbini jevrejskog naroda. Uputio im je posljednji poziv i objavio je osudu nad njima. Sada Bog stavlja još jednom svoj pečat na poslanstvo svoga Sina. On priznaje onoga, koga je Izrael odbacio. „Ovaj glas ne bi mene radi\ nego naroda radi", rekao je Isus. Ovo je bio jasan dokaz, da je on Mesija, znak koji je Otac dao, po kome su ljudi mogli znati, da je Isus govorio istinu i da je on Božji Sin. {IZ 194.4}

„Sad je sud ovome svijetu: sad će biti istjeran knez ovoga svijeta napolje. I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi"! To je bio čas odluke za svijet. Ako Isus postane žrtva za očišćenje ljudskih grijeha, onda će svijet biti obasjan. Sotona će izgubiti svoju vlast nad ljudima Božja slika izbrisana grijehom obnoviće se u ćovjeku, i porodice vjernih primit će na kraju nasljestvo u nebeskim stanovima. To će biti plod Kristove smrti. Spasitelj je bio utonuo u misli gledajući pred sobom slavnu pobjedu. Gledao je strašno i sramotno drvo križa kako sjaji slavom usprkos sveg svog užasa. {IZ 194.5}

Ali djelo spasenja ljudskog roda nije bilo jedini plod križa. Božja se ljubav otkrila svemiru. Knez ovoga svijeta bio je istjeran napolje. Odbačene su bile optužbe, koje je sotona podizao protiv Boga. Sramota, koju je sotona nanio nebu je bila zauvjek zbrisana. I anđeli, kao i ljudi, privučeni su bili k Spasitelju. „I kad ja budem podignut sa zemlje", rekao je on, „sve ću privući k sebi". {IZ 195.1}

Mnoštvo ljudi okružavalo je Isusa u času kad je izgovorio ove riječi. Jedan od prisutnih je rekao: „Mi čusmo iz zakona, da će Krist ostati zauvijek; kako ti govoriš da Sin čovečji treba da bude podignut? Tko je taj sin čovječji? A Isus im reče: još je malo vremena svjetlost s vama; hodite dok svjetlost imate, vjerujte svjetlosti, da budete sinovi svjetlosti" {IZ 195.2}

Iako je učinio pred njima toliko čuda, oni ipak nisu vjerovali u njega. Jednom prilikom postavili su Isusu pitanje: „Kakav, dakle, ti pokazuješ znak da vidimo i da vjerujemo u tebe?5 Mnogi su znaci bili dati, ali Jevrej su zatvorili svoje oči i odrvenili

svoja srca. Čak i kad je Otac progovorio i kad više nisu mogli tražiti druge znake, oni su tvrdokorno odbijali da povjeruju u Krista. {IZ 195.3}

„Ali opet i od poglavara mnogi ga vjerovaše; nego radi farizeja ne priznavahu, da ne bi bili izagnani iz zbornice". Oni su više voljeli ljudsku slavu, negoli da budu Bogu po volji. Da bi se spasili sramote i stida, odrekli su se Krista i odbacili dar vječnog života. Mnogi su kroz vjekove isto tako postupali. Isus je svima njima uputio opomenu: „Tko ljubi svoj život, izgubit će ga". „Koji se odriče mene i ne prima riječi mojih ima sebi sudiju: riječ koju ja govorih, ona će mu suditi u posljednji dan".6 {IZ 195.4}

Teško onima, koji nisu poznali vrijeme svog pohođenja! Polako i sa žalosnim srcem, Krist je zauvjek napustio predvorje hrama. {IZ 195.5}

Poglavlje 45—Isusov primjer poniznosti

Krist je sjedio za stolom sa svojim učenicima u gornjoj sobi u Jeruzalemu oni su se sastali da proslave Pashu. Spasitelj je želio da za taj blagdan bude sam s dvanestoricom. Znao je da je došao njegov čas; kao pravo pashalno Jagnje, on će biti žrtvovan za vrijeme Pashe. Gotov je bio da ispije čašu gnjeva; uskoro će biti kršten posljednjim krštenjem stradanja. Ali još mu je stajalo na raspoloženju nekoliko mirnih sati, koje je želio da upotrebi na dobro svojih dragih učenika.1 {IZ 195.6}

Sav Kristov život bio je život nesebične službe. „Ne da mu služe, nego da služi" bila je pouka, koja se otkrivala u svakom njegovom djelu. Isus je ponovio tu pouku prilikom posljednje večere, posluživiši se slikom, koja će ostaviti neizbrisiv utisak na um i srce njegovih učenika. {IZ 196.1}

Sastanci, koje je Isus održavao sa svojim učenicima, obično su se odlikovali tihom radošću. Te sastanke su oni vrlo cijenili. Pashalne večere su bile za sve njih vrlo privlačne. Ali ovog puta je Isus bio žalostan. Osjećao je teret na svom srcu, i na njegovom je licu bila tuga. Kad je bio sa svojim učenicima u gornjoj sobi, oni su primjetili da njegovu dušu tišti neki teret, i premda nisu znali šta je uzrok tome, ipak su s njime saosjećali. {IZ 196.2}

Kad su se okupili oko stola, Isus je progovorio žalosnim glasom: „Vrlo sam želio da ovu Pashu jedem s vama prije nego postradam. Jer vam kažem da je otsele ne ću jesti dok se ne svrši u carstvu Božjem. I uzevši ćašu dade hvalu, i reče: uzmite je i razdijelite među sobom; jer vam kažem, da ne ću piti od ovoga roda vinogradskog dok ne dođe carstvo Božje". {IZ 196.3}

Isus je znao da je došao čas, kad treba da ode sa ovog svijeta k Ocu. Kako je ljubio svoje, koji su bili na svijetu do kraja ih je ljubio. Sjenka križa je već padala na njega, i srce je njegovo već krvarilo. Predviđao je da će ga u času izdaje svi napustiti. Znao je da će morati da pretrpi najponižavajuću smrt, kojom se kažnjavaju najveći zločinci. Poznavao je nezahvalnost i okrutnost onih, koje je došao da spase. Znao je koliko se velika žrtva traži od njega, i da će za veliki broj njih ta žrtva biti uzaludna. Znao je sve šta ga čeka, i prirodno je bilo, što je bio obuzet težinom svog poniženja i stradanja. Ali on je gledao na dvanaestoricu, koji su bili s njime, i koji će morati da se bore u svijetu, kad on već bude podnio sramotu, bol i muku. Misleći na svoje stradanje, on nije zaboravio na svoje učenike. On nije mislio na sebe. Briga za njih je potpuno obuzela njegov duh. {IZ 196.4}

Isus je imao mnogo šta da kaže svojim učenicima prilikom ove posljednje večere, koju je proveo s njima. Da su bili spremni da prime ono, što im je želio dati, mogli su da izbjegnu samrtnu borbu, razočaranje i nevjerstvo. Ali Isus je primijetio da nisu kadri da

nose ono, što je želio da impovjeri. Riječi opomene i utjehe zaustavile su se na njegovim usnama, kad je pogledao u njihova lica. Nekolito trenutaka je proteklo u tišini. Izgledalo je kao da Isus čeka. Učenici su bili rđave volje. Saučešće i nežnost, koje je izazvao Kristov bol, nestali su. Njegove žalosne riječi, kojima je želio da svrati njihovu pažnju na svoje stradanje, ostavile su na njih slab utisak. Oni su jedan na drugoga bacali zavidne i gnjevne poglede. {IZ 196.5}

„Nastade također prepirka među njima, tko je od njih najveći." Krist je bio vrlo ožalošćen tom prepirkom, koja je nastala pred njime. Učenici su se čvrsto držali svoje omiljene nade: mislili su da će Krist osnovati svoju vlast i sjesti na Davidov prijesto. Svaki od njih je tražio prvo mjesto u tom carstvu. Oni su se između sebe uspoređivali, i daleko su bili od toga da jedan smatra drugoga boljim od sebe, već je svaki sebe smatrao najboljim! Molba Jakova i Ivana da sjede jedan s desne strane Isusa, a drugi s lijeve, izazvala je kod drugih učenika negodovanje. Skoro da se je osjećanje mržnje uvuklo u srce ostale desetorice, kad su vidjeli da se dvojica braće usuđuju za sebe tražiti prvi položaj. Počeli su da misle da ih Isus omalovažava, da ne cijeni dovoljno njihovu vjernost i njihove sposobnosti. Juda se pokazao najstroži prema Jakovu i Ivanu. {IZ 197.1}

Učenici su ušli u sobu za večeru sa osjećanjem zavisti u srcu. Juda je zauzeo mjesto s lijeve strane Kristu. Ivan je sjedio s desne. Juda je čvrsto odlučio da dobije prvo mjesto do Isusa. A Juda je bio izdajnik! {IZ 197.2}

Pojavio se drugi razlog prepirke. Prilikom velikih praznika, običaj je bio da sluga opere gostima noge. I ovom prilikom sve je bilo pripavljeno za tu službu. Krčag, umivaonik, ubrus — sve je bilo pripremljeno za pranje nogu; ali pošto ovdje nije bilo nijednog sluge, trebalo je da sami učenici obave pranje nogu. Ali nijedan od njih nije bio gotov, da se ponizi i da preuzme ulogu sluge. Svi su sjedjeli potpuno ravnodušno, kao da ih nikakav posao ne čeka. Upornim šutanjem pokazali su da ne namjeravaju da se ponize. {IZ 197.3}

Kako da Krist zaštiti ove jadne duše da sotona ne odnese potpunu pobjedu nad njima? Kako da im objasni da nije dovoljno da nose samo ime, već treba da budu pravi učenici, koji će dobiti sigurno mjesto u njegovom carstvu? Kako da im pokaže da se prava veličina sastoji u službi ljubavi, u pravoj poniznosti? Kako da probudi u njihovim srcima ljubav i da ih osposobi da razumiju ono, što namjerava da im kaže? {IZ 197.4}

Učenici nisu pokazivali nikakav znak da su voljni da posluže jedni drugima. Isus je čekao jedan trenutak da vidi šta će oni učiniti. Zatim se digao od stola, on. božanski Učitelj. Pošto je skinuo gornju haljinu da mu ne bi smetala pri kretanju, opasao se ubrusom. Učenici su sa velikim iznenađenjem pratili njegove pokrete i u tišini su čekali

da vide, šta će se dalje dogoditi. „Tada uli vodu u umivaonicu i poče prati noge učenicima i otirati ubrusom, kojim je bio opasan". Tada su im se otvorile oči. Njihova su se srca ispunila stidom i osjećanjem nedostojnosti. Razumjeli su neizrečeni ukor i sami su sebe sada gledali u drugoj svjetlosti. {IZ 197.5}

Tako je Isus dokazao ljubav prema svojim učenicima. Njihova sebičnost ga je vrlo žalostila, ali on nije htio da se upusti s njima u prepirku o tome, nego im je pružio primjer, koji oni ne će nikada zaboraviti. Njegova ljubav prema njima nije se mogla pokolebati ili nestati. Znao je da mu je Otac sve predao, da je sam od Boga izašao i da k Bogu ide. On je bio potpuno svijestan svoga božanstva, ali je ipak skinuo svoju krunu i svoje carske haljine i uzeo je obličje sluge. To je bilo jedno od posljednjih djela njegovog zemaljskog života. {IZ 197.6}

Prije Pashe, Juda se po drugi put sastao sa svećenicima i književnicima i ugovorena je bila svota, za koju je trebalo da preda Isusa. To mu nije smetalo da se zatim ponovo pridruži učenicima kao da je potpuno nevin i kao da se interesuje za pripreme blagdana. Učenicima nisu bile poznate Judine namjere. Samo je Isus znao njegovu tajnu, ali nije htio da ga oda. Isus je vrlo želio da spase Judu. On je za njega osjećao isti bol, koji je osjećao kad je plakao nad osuđenim gradom. „Kako da te prepustim tvojoj propasti, govorio je on u svom srcu. Juda je osjećao silu ove Isusove ljubavi. U času kad su Spasiteljeve ruke prale njegove izdajničke noge i otirale ih ubrusom, neka jeza je prostrujala kroz Judino srce, i on je tog časa osjetio potrebu da prizna svoj grijeh. Ali on nije htio da se ponizi. Njegovo je srce odrvenilo za pokajanje; njegove stare naklonosti, za kratko vrijeme suzbijane, opet su uzele maha. Juda nije mogao podnijeti to što je Krist prao noge učenicima. Kad se Krist mogao toliko poniziti, pomislio je on, to je znak da on nije car Izraela. Sve nade u zemaljsku čast, u prolazno carstvo, propale su. Juda je vidio da ne će imati nikakve koristi, ako dalje ostane sa Isusom. Pošto je vidio kako se Isus ponizio, odlučio je da prekine s njime svaku dalju vezu i da prizna da je do sada bio u zabludi. Đavo je ušao u njega, i on je odlučio da izvrši djelo, koje je preduzeo: da izda svog Učitelja. {IZ 198.1}

Juda, izabravši svoje mjesto za stolom, nastojao je da zauzme prvo mjesto; njemu je Krist prvome oprao noge. Ivan na koga se Juda toliko gnjevio, došao je posljednji na red; ali Ivan se nije uvrijedio. Učenici su bili duboko ganuti kada su vidjeli, kako Isus postupa. Kad je došao red na Petra, ovaj je sa čuđenjem uzviknuo: „Gospode, zar ti moje noge da opereš!?" Kristova poniznost slomila mu je srce. On se postidio što se ni jedan od njih nije našao da obavi tu službu. Isus mu je odgovorio: „Što ja činim, ti ne znaš sada, ali ćeš poslije razumjeti". Petar nije mogao podnijeti da njegov Učitelj, koga je smatrao Božjim Sinom, vrši tako nisku službu. Njegova se duša bunila protiv takog

poniženja. Nije mogao shvatiti da je Isus baš zato došao na zemlju. On je odlučno uzviknuo: Nikad mi ti ne češ oprati nogu!" {IZ 198.2}

Tada je Krist svečano rekao Petru: „Ako te ne operem, ne ćeš imati dijela sa mnom." Služba, koju je Petar odbijao, bila je slika važnijeg čišćenja. Krist je došao da opere srca od nečistote grijeha. Da nije dopustio Isusu da mu opere noge, Petar bi odbio važnije čišćenje, koje je simbolizirao taj čin. On bi zaista odbacio svog Gospoda. Nije za Učitelja ponižavajuće, ako mu dopustimo da nas očisti. Prava poniznost znači prihvatiti sa zahvalnošću sve, što nam se nudi i revno raditi u Kristovoj službi. {IZ 198.3}

Kad je čuo riječi: „Ako te ne operem, ne ćeš imati dijela sa mnom", Petar se odrekao svoje oholosti i svoje volje. Nije mogao podnijeti misao da bude odvojen od Krista, jer bi to za njega značilo smrt. „Ne samo noge moje, nego ruke i glavu. Isus mu reče: Opranome ne treba do samo noge oprati jer je sav čist". {IZ 199.1}

Ove riječi znače više nego čišćenje tijela. Krist je nastavio da govori o važnijem čišćenju, koje je simboliziralo pranje nogu. Onaj, koji je izašao iz banje je čist, ali noge u sandalama se brzo zapraše, i treba ih ponovo oprati. Petar i njegova braća bili su oprani na velikom Izvoru za čišćenje grijeha i nečistote. Krist ih je priznao svojim učenicima. Ali iskušenje ih je navelo na zlo, tako da im je ponovo bila potrebna Božja milost očišćenja. Opasavši se ubrusom da bi oprao prašinu sa njihovih nogu, Isus je htio da oduzme iz njihovih srca svako osjećanje mržnje, zavisti i oholosti. To je značilo mnogo više nego obično pranje prašnjavih nogu. Sa osjećanjem koje su tada gajili, nijedan nije bio spreman za zajednicu s Kristom. Oni nisu bili spremni da učestvuju u pashalnoj večeri ni u večeri spomena, koju je Krist tog časa želio da uspostavi, dok Isus nije probudio u njima osjećanje poniznosti i ljubavi. Njihova srca je trebalo da budu očišćena, Oholost i sebičnost rađaju svađu i mržnju, ali Isus je sve to oduzeo od njih opravši im noge. Njihova su se osjećanja promjenila. Isus je mogao reći gledajući na njih: „Vi ste čisti!? Veza srca je bila opet uspostavljena, kao i međusobna ljubav. Oni su postali ponizni i poslušni. Svaki je bio voljan, osim Jude, da ustupi prvo mjesto drugome. Oni su rado primili Kristove riječi sa poniznim i zahvalim srcem. {IZ 199.2}

I mi smo, kao Petar i njegova braća, oprani u kristovoj krvi; ali čistota našeg srca često se okalja dodirom zla. Treba da dođemo Kristu da bismo primili njegovu milost očišćenja. Petar se ustezao da dozvoli da njegov Učitelj i Gospod svojim rukama dodirne njegove nečiste noge; a koliko često mi donosimo Kristu nage srce, puno grijeha i nečistote? Krista mnogo žalosti naš rđav karakter, naša taština i oholost. Ipak treba da iznesemo pred njega sve naše slabosti i svu našu nečistotu, jer nas jedino on može potpuno oprati. Jedino kad nas on očisti, bit će mo spremni da živimo s njime u zajednici. {IZ 199.3}

Isus je rekao učenicima: „Vi ste čisti, ali ne svi”. Isus je Judi oprao noge, ali Juda nije predao Kristu svoje srce, i ono nije bilo očišćeno. Juda nije sebe predao Kristu. {IZ 199.4}

Kad je Učitelj oprao učenicima noge, opet je ogrnuo svoju haljinu i sjednuvši rekao im: „Znate li šta ja učinih vama? Vi zovete mene Učiteljem i Gospođom, i pravo velite, jer jesam. Kad dakle ja, Gospod i Učitelj, oprah vama noge, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. Jer vam dadoh primjer, da i vi tako činite kao što ja učinih vama. Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga, koji ga je poslao”. {IZ 199.5}

Krist je želio da pokaže svojim učenicima da iako im je oprao noge, to nije ponizilo njegovo dostojanstvo. „Vi zovete mene Učiteljem i Gospodom, i pravo velite, jer jesam”. Svojim veličanstvom, Krist je sam uzvisio tu službu i dao joj veće značenje. Iako niko nije viši od Krista, ipak on se ponizio da izvrši najnižu dužnost. On je sam dao primjer poniznosti, da se njegov narod ne bi poveo za sebičnošću, koja je obilježje nepreporođenog srca i koja se sve više razvija popuštanjem svome „ja”. On nije želio da ostavi da čovjek pokaže u tome primjer. On je tome davao toliku važnost da je sam, iako jednak s Bogom, uzeo među svojim učenicima ulogu sluge. Dok su se oni prepirali oko prvog mjesta, on, pred kojim se sagiba svako koljeno, koga anđeli slave obožavaju, sagnuo se da opere noge onih, koji su ga nazivali svojim Gospodom. On je čak oprao noge izdajniku. {IZ 200.1}

Svojim životom i svojom naukom. Krist je dao savršen primer nesebične službe, koja ima izvor u Bogu. Bog ne živi za sebe. Stvorivši svijet, održavajući sve što je stvorio, on stalno služi svojim stvorenjima. „On čini da sunce njegovo obasjava dobre i zle i daje dažd pravednima i grešnima”.2 Bog je povjerio taj ideal službe svome Sinu. Isus je postavljen na čelu čovječanstva, da bi svojim primjerom pokazao šta znači služiti. Cio njegov život bio je podvrgnut zakonu službe. Tako je pokazao šta znači živjeti po Božjem zakonu, svojim primjerom je pokazao kako treba da poštujemo zakon. {IZ 200.2}

Mnogo puta, Isus je pokušavao da uspostavi ovo načelo među svojim učenicima. Kad su Jakov i Ivan tražili prvenstvo, on im je rekao: „Tko među vama hoće da bude velik, taj neka bude vaš sluga3.” U mom carstvu nema mjesta za povlastice i prevlast. U njemu se priznaje samo jedna veličina: poniznost. Jedino razlikovanje ogleda se u posvećenju službi bližnjima. {IZ 200.3}

Kad je oprao učenicima noge, on im je rekao: „Ja vam dadoh primjer, da i vi tako činite kao što ja učinih vama”. Ovim riječima Krist ne preporučuje samo gostoljublje; ovdje se ne radi samo o pranju nogu drugih, da bi im se skinula prašina od putovanja.

Krist je ovdje uspostavio jednu vjersku službu. Spasitelj je svojim činom učinio od ove službe poniznosti jedan sveti obred, koji su učenici trebali da drže da bi se potsjećali na njegove pouke o poniznosti i službi. {IZ 200.4}

Krist je ustanovio taj obred kao sredstvo pripreme za čin svete uspomene — za večeru Gospodnju. Srce ne može biti u vezi s Kristom dok čovjek gaji ponosite misli, neslogu i suparništvo. Dok je to u čovječjem srcu, on ne može jesti Kristovo tijelo i piti njegovu krv. Zato je Isus odredio da večeri Gospodnjoj prethodi pranje nogu — njegova služba poniznosti. {IZ 200.5}

Vršeći taj obred, djeca Božja trebalo bi da se potsjećaju na riječi Gospoda života i slave: „Znate li šta ja učinih vama? Vi zovete mene Učiteljem i Gospodom, i pravo velite, jer jesam. Kad dakle ja, Gospod i Učitelj, oprah vama noge, i vi ste dužni jedan drugome prati noge. Jer vam dadoh primjer da i vi tako činite, kao što ja učinih vama. Zaista, zaista vam kažem: Nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga, koji ga je poslao. Kad ovo znate, blago vama, ako to činite". Čovjek je sklon da sebe smatra boljim od svoga brata, da radi samo za sebe, da traži prvo mjesto; ovo često prouzrokuje rđave misli i gorčinu. Obred, koji prethodi večeri Gospodnjoj ima za cilj da otkloni te nesporazume, da oslobodi čovjeka od njegove sebičnosti i da mu usadi poniznost u srce, koja će ga pripremiti za službu svome bratu. {IZ 201.1}

Onaj, koji sa neba bdi, prisutan je u tim prilikama, da nam pomogne da ispitamo svoje srce, da iskusimo žalost zbog grijeha i da dobijemo blaženo osvjedočenje da su nam grijesi oprošteni. Krist je tu prisutan, sa puninom svoje milosti, da uputi drugim tokom naše misli, koje su obično bile protkane sebičnošću. Sveti Duh probuđuje savjest onih, koji prihvataju Učiteljev primjer. Kad se sjetimo Spasiteljevog poniženja, jedna misao izaziva drugu i tako se stvara lanac uspomena, uspomena o Božjoj dobroti i o naklonosti i nježnosti naših zemaljskih prijatelja. Tada se sjećamo zaboravljenih blagoslova, nepriznatih dobroćinstava i zloupotrebljene milosti. Korijeni gorčine, koji su istisnuli iz našeg srca skupocjenu biljku ljubavi, nam se otkrivaju. Mane karaktera, zanemarene dužnosti, nezahvalnost prema Bogu — sve nam to dolazi na um. Grijeh nam se tada pokazuje onakav kakav je pred Bogom. Tada nismo zadovoljni sami sa sobom, već sami sebe ukoravamo i ponizujemo pred Bogom. Tada primamo snagu da porušimo sve pregrade koje nas dijele od naše braće. Napuštamo zle misli i ogovaranja. Ispovijedamo svoje grijehe i primamo oproštenje. Božja milost ponovo ispunjava srca, i Kristova ljubav povezuje srca u blaženo jedinstvo. {IZ 201.2}

Ako iz ove pripremne službe crpimo tu pouku, onda će se u srcu roditi želja za višim duhovnim životom. Božanski Svjedok će tu našu želju uslišiti. Duša će se uzdignuti i dobit će osvjedočenje da su joj oprošteni grijesi. Hram duše bit će ispunjen sjajem

Kristove pravde. Gledaćemo „Jagnje Božje koje uzima na se grijehe svijeta”.4 {IZ 201.3}

Oni, koji zaista shvate duh ove službe, ne će u njoj gledati samo jedan obred. Oni će uvijek iz te službe crpsti pouku: „Ljubavlju služite jedan drugome”5. Opravši učenicima noge, Krist je pokazao da je gotov da vrši svaku službu, makar koliko bila ponizna, da bi ih učinio sunasljednicima nebeskog bogastva. Njegovi učenici, vršeći taj obred, obavezuju se da će na isti način služiti svojoj braći. Kadgod se taj obred vrši u pravom duhu, Božja djeca učvršćuju svoje sveto srodstvo, obavezujući se da će biti na pomoć i blagoslov jedni drugima. Oni svečano obećavaju da će posvetiti svoj život nesebičnoj službi, i to ne samo jedni drugima već i velikom polju, kako je to Isus činio. Svijet je pun ljudi, kojima je potrebna naša služba. Svuda ima siromaha, nevoljnika i onih, koji su u neznanju. Oni, koji su s Kristom jeli u gornjoj sobi, poći će da služe kao što je on služio. {IZ 201.4}

Isus, kome su svi služili, došao je da svima služi. I zato što je svima služio, opet će mu svi služiti i slaviti ga. Svi koji žele da imaju udjela u njegovom božanskom karakteru i koji žele da dijele s njime radost u tome da vide otkupljene duše, treba da po njegovom primjeru vrše nesebičnu službu. {IZ 202.1}

Sve je to obuhvaćeno Isusovim riječima: „Ja vam dadoh primjer da i vi tako činite kao što ja vama učinih”. U toj namjeri je ustanovio tu službu — pranje nogu. I on sam nam kaže: „Kad to znate, — ako razumijete smisao njegovih pouka, „blago vama ako to izvršujete”. {IZ 202.2}

Poglavlje 46—Spomen Isusovog stradanja na križu.

„Gospod Isus, onu noć u kojoj bijaše predan, uze hljeb, i zahvalivši prelomi i reče: uzmite i jedite, ovo je moje tijelo, koje se za vas lomi; ovo činite meni za spomen. Tako i čašu po večeri govoreći: ova je čaša novi zavjet u mojoj krvi; ovo činite, kad god pijete, meni za spomen. Jer kad god jedete ovaj hljeb, i čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne dođe".1 {IZ 202.3}

Krist je stajao između dvije epohe, između starog i novog zavjeta, i njihova dva velika praznika. On, Jagnje Božje bez mane, trebalo je da prinese sebe na žrtvu za grijeh; trebalo je da učini kraj svim pretslikama i obredima, koji su u toku četiri hiljade godina ukazivali na njegovu smrt. Dok je sa svojim učenicima jeo pashu, Isus je ustanovio obred, koji je trebalo da bude spomen na njegovu veliku žrtvu. Jevrejski narodni praznik trebalo je da zauvijek izgubi važnost. Obred, koji je Krist ustanovio ovom prilikom, trebalo je da izvršavaju njegovi učenici u svim zemljama i kroz sve vjekove. {IZ 202.4}

Pasha je bila ustanovljena kao uspomena na izbavljenje Izraela iz egipatskog ropstva. Po Božjim uputstvima, na pitanja djece o značenju ovog obreda, roditelji su ponavljali hitsoriju oslobođenja. Tako je uspomena na ovo divno oslobođenje ostala uvijek svježa u sjećanju svih. Obred večere Gospodnje ustanovljen je kao uspomena na veliko oslobođenje, koje je Krist izvojevao svojom smrću. Ovaj spomen treba da se drži dok Krist ne dođe u svojoj sili i slavi. Na ovaj način treba da se uvijek sjećamo njegovog velikog djela spasenja. {IZ 202.5}

Krist se nalazio za stolom, na kome je bila pripremljena pashalna večera. Pred njime su se nalazili bezkvasni hljebovi, koji su se upotrebljavali za vrijeme Pashe. Na stolu je bilo neprevrelo pashalno vino. Krist se poslužio ovim simbolima da bi pretstavio svoju bezgrešnu žrtvu. Ništa, što je pokvareno vrenjem, koje je simbol grijeha i smrti, ne može da pretstavlja Jagnje, koje je bez mane i mrlje. {IZ 203.1}

„I kad jeđahu, uze Isus hljeb i blagoslovivši prelomi, i davaše učenicima, i reče: uzmite, jedite; ovo je tijelo moje. I uze čašu i davši hvalu, dade im govoreći: pijte iz nje svi, jer je ovo krv moja, krv novoga zavjeta, koja će se proliti za mnoge radi oproštenja grijeha. Kažem vam pak, da ne ću otsad piti od ovoga roda vinogradskoga do onoga dana, kad ću piti s vama novoga u carstvu Oca svojega".2 {IZ 203.2}

Juda, izdajnik, bio je prisutan kod ovog svetog obreda. On je primio od Isusa simbole njegovog prelomljenog tijela i njegove prolivene krvi. Čuo je riječi: „Činite to meni za spomen". I dok je sjedio u prisustvu Božjeg Jagnjeta, izdajnik je razmišljao o svojim mračnim planovima i bavio se svojim pokvarenim, osvetničkim mislima. Kod pranja nogu, Krist je pokazao na jedan ubjedljiv način da poznaje Judin karakter. „Niste svi čisti", rekao je on. Ovim je riječima dao učenicima na znanje da je otkrio Judine

sakrivene namjere. Sada se Isus izražava još otvorenije. Kad su sjedjeli za stolom, rekao je on pogledavši na svoje učenike: „Ne govorim za sve vas, jer ja znam, koje izabrah, nego da se zbude Pismo: koji sa mnom hljeb jede, podiže petu na me". {IZ 203.3}

Učenici nisu još sumnjali na Judu, ali su primijetili da je Isus veoma žalostan. Obuzela ih je slutnja o jednoj strašnoj nesreći, koja im je bila neizvjesna. Dok su u tišini jeli, Isus je rekao: „Zaista, zaista vam kažem: jedan između vas će me izdati." Ove riječi ispunile su ih čuđenjem i zaprepašćenjem. Oni nisu mogli pomisliti da bi netko između njih mogao biti tako podmukao prema svome božanskome Učitelju. Zašto da ga izda? I kome? Kod koga između njih bi se mogla roditi takva misao? Sigurno ne kod nekoga od dvanaestorice, koji su imali preimućstvo, više nego drugi, da slušaju njegovu nauku, koji su bili predmet njegove neiskazane ljubavi i koji su imali čast da pripadaju njegovom najužem krugu! {IZ 203.4}

Kad su shvatili smisao Kristovih riječi, obuzeo ih je strah i nepovjerenje. Počeli su da ispituju svoja srca da vide ne sakriva li se u njima, neko neprijateljstvo prema njihovom Učitelju. S bolom u srcu pitali su jedan za drugim: „Gospode, nisam li ja?" Samo je Juda šutio. Ivan je na kraju sa strepnjom zapitao: „Gospode, tko je taj?" Tada je Isus odgovorio: „Onaj, koji umoči sa mnom u zdjelu. Taj će me izdati. Sin čovječji ide, kao što je pisano za njega, ali teško onom čovjeku koji izda Sina čovječjega; bolje bi mu bilo da se nije rodio". Judino šutanje privuklo je pažnju svih. Usred zabune, koju su izazvala pitanja i izrazi čuđenja, Juda nije čuo riječi, koje je Isus izgovorio kao odgovor na Ivanovo pitanje. Ali sada, da bi izbjegao ispitivačke poglede učenika, on je također zapitao: „Učitelju, nisam li ja?" Isus je svečano potvrdio: "Ti kaza". {IZ 203.5}

Iznenađen i zbunjen što je otkriven njegov plan, Juda se naglo digao da bi napustio sobu. „Reče mu Isus: Što činiš, čini brzo!"... "Ćim Juda uze zalogaj, brzo iziđe. Bila je noć". Noć je bila u srcu izdajnika u času kad se udaljio od Krista i pošao u tamnu noć. {IZ 204.1}

Sve do ovog časa, Juda nije prekoračio granicu mogućnosti da se pokaje. Ali kad je napustio svog Učitelja i svoje drugove, pala je konačna odluka. On je prekoraćio granicu. {IZ 204.2}

Isus je pokazao neobičnu strpljivost prema ovoj duši u iskušenju. Ništa nije zanemario što bi moglo da spasi Judu. Cak iako je Juda već dva puta namjeravao da izda svog Učitelja, Isus mu je još davao mogućnost za pokajanje. Pročitavši tajne namjere izdajničkog srca, Isus je dao Judi posljednji, najjasniji dokaz o svom božanstvu. To je bio za lažnog učenika posljednji poziv na pokajanje. Božansko Isusovo srce nije izostavilo ni jedan poziv. Talas milosti, koji se odbijao o tvrdoglavu oholost, vraćao se još jačom snagom, da bi ga ljubavlju pobijedio. Ali Juda je postao još uporniji,

iznenađen i uzbuđen time, što je otkrivena njegova krivica. Sa ove svete večere izašao je napolje, da izvrši svoje djelo izdaje. {IZ 204.3}

Izgovorivši prokletstvo nad Judom, Krist je pokazao milost prema svojim učenicima. On je time želio da im da posljednji dokaz da je on Mesija. „Sad vam kažem, prije nego što se zbude, da, kad se zbude, vjerujete da SAM JA". Da je Isus šutio i da je prividno pokazivao da ne zna, da će biti predan u ruke gomile žedne krvi, učenici bi iz tog mogli da zaključe da njihov učitelj nema moć božanskog proviđenja. Godinu dana ranije, Isus je rekao učenicima da je izabrao dvanaestoricu, ali da je jedan od njih đavo. Isusove riječi upućene sada Judi, pored toga što su pokazale da Isus poznaje njegovu podlost, imale su za cilj da utvrde vjeru Kristovih učenika za vrijeme njegovog poniženja. I kada Juda na strašan način završi svoj život, oni će se sjetiti prokletstva, koje je Isus izgovorio nad izdajnikom. {IZ 204.4}

Spasitelj je imao još jedan cilj. Isus je ukazao službu i prema onome, za koga je znao da je izdajnik. Učenici nisu razumjeli riječi, koje je izgovorio prilikom pranja nogu: „Vi niste svi čisti", ni riječi, koje je izgovorio kod stola: „Koji samnom hljeb jede podiže petu svoju na me".3 Ali kasnije, kad im je smisao tih riječi bio jasan, mogli su da razmišljaju o Božjoj strpljivosti i milosti prema onima, koji su najdalje zalutali. {IZ 204.5}

Iako je Isus poznavao Judu od početka, on je oprao njegove noge. Izdajnik je također uživao preimućstvo da učestvuje s Kristom u posljednoj večeri. Spasitelj, pun strpljenja, upotrebio je najutjecajnija sredstva da bi pokrenuo grešnika da ga primi, da se pokaje i da dozvoli da bude očišćen od grijeha. Kako divan primjer za nas! Kada mislimo da je netko u zabludi ili u grijehu, mi se ne smijemo odvajati od njega. Ne treba da nas naša ravnodušnost odvoji od njega i da ga prepustimo da bude plijen iskušenja ili da ga otjeramo sotoni u ruke. To nije Kristov način rada. Baš zato što su učenici zalutali i pogrešili, oprao im je Isus noge i na taj način je sve, osim jednoga od dvanaestorice, doveo do pokajanja. {IZ 205.1}

Kristov primjer zabranjuje isključivanje od večere Gospodnje. Istina je da javni grijeh isključuje krivca. To Sveti Duh jasno uči.4 Ali osim ovoga slučaja nikome ne treba da se izriče sud. Bog nije ostavio ljudima da odlučuju tko ima pravo da učestvuje u takvim prilikama. Tko od nas može da čita ljudska srca? Tko može da razlikuje kukolj od pšenice? „Ali čovjek da ispituje sebe, pa onda od hljeba da jede i od čaše da pije. Jer koji nedostojno jede ovaj hljeb ili pije čašu Gospodnju, sud sebi jede i pije, ne razlikujući tijela Gospodnjega".5 {IZ 205.2}

Kada se vjerni sakupe da proslave večeru Gospodnju, ondje su prisutni i nevidljivi anđeli. U takvom skupu može da se nađe i jedan Juda; ako je to slučaj, tamo se nalaze i

izaslanici kneza tame, jer se oni obično nalaze kraj duša, koje nedopuštaju da ih vodi Sveti Duh. Nebeski anđeli su također prisutni. Kod svake takve prilike prisutni su ovi nevidljivi posjetioci. Mogu da budu i oni, koji nisu u svom srcu stvarno sluge istine i svetosti, ali koji žele da uzmu učešća u večeri Gospodnjoj. Ne treba im zabraniti. Tu se nalaze svjedoci, koji su bili prisutni, kada je Isus oprao noge učenicima i Judi. Taj prizor posmatraju ne samo ljudi, već i anđeli. {IZ 205.3}

Pri ovom svetom obredu je prisutan i Krist sa svojim Svetim Duhom, koji potvrđuje taj obred. On je prisutan da bi nas osvjedočio o grijehu i omekšao srca. On primjećuje svaki naš pogled i svaku misao, koja vodi pokajanju. On čeka na grešnika, koji je skrušena srca. Sve je gotovo da se primi takvo srce. Onaj, koji je oprao noge Judi, želi da opere svako srce od nečistote grijeha. {IZ 205.4}

Nitko ne treba da sebe isključuje od večere Gospodnje zbog toga, što je možda prisutan netko, tko nije dostojan da primi taj obred. Svaki učenik je pozvan da javno učestvuje u ovoj svečanosti, da tako pokaže da prima Krista kao svog ličnog Spasitelja. Na takvim sastancima, koje Krist sam saziva, susreće se on sa svojim narodom i krijepi ga svojim prisustvom. Cak ako večeru Gospodnju dijele nedostojna srca i ruke, Krist ipak sam služi svojoj djeci. Svi oni, koji prilaze stolu s vjerom u njega, dobit će bogate blagoslove. A svi, koji zanemaruju ova božanska preimućstva, pretrpjet će gubitak. Na takve se odnose Kristove riječi: „Vi niste svi čisti". {IZ 205.5}

Uzimajući sa svojim učenicima udjela u hljebu i vinu, Krist se obavezao da će biti njihov Otkupitelj. On im je povjerio novi Zavjet, kroz koji svi koji ga primaju postaju djeca Božja i sunasljednici s Kristom. Ovim zavjetom primaju sve darove milosti, koje nebo može dati za današnji i budući život. Ovaj zavjet trebalo je da bude potvrđen Kristovom krvlju. Obred večere Gospodnje potsjećat će stalno ućenike na neizmernu žrtvu, prinijetu za svakoga od njih kao člana grešne ljudske obitelji. {IZ 206.1}

Večera Gospodnja ne treba da u nama izaziva žalost. Ona nije uspostavljena u tom cilju. Kad se kristovi učenici sakupe oko njejovog stola, ne treba da se tuže na svoje duhovne nedostatke; ne treba da govore o svojim prošlim duhovnim iskustvima bilo da su ona ohrabrujuća ili ne. Ne treba da se također sjećaju međusobnih prepirki. Sve je to otklonjeno pripremnom službom — pranjem nogu. Tada je svaki sebe ispitao, priznao svoje grijehe i svi su se pomirili. Sada su došli da se susretnu s Kristom. Oni sada ne stoje u sjenci križa već u njegovoj spasonosnoj milosti. Svaki treba da otvori svoju dušu svijetlim zracima Sunca pravde. Srca očišćena skupocjenom Kristovom krvlju, svijesna njegovog nevidljivog prisustva, slušaju njegove riječi: „Mir svoj ostavljam vam; mir svoj dajem vam. Ne dajem vam ga kao što ga svijet daje".6 {IZ 206.2}

Spasitelj nam kaže: kad vas Duh osvjedočava o vašoj grešnosti, sjetite se da sam ja umro za vas. Kad vas muče, progone ili žaloste zbog mene i moga evanđelja, sjetite se da sam vas ljubio tolikom ljubavlju, da sam dao život svoj za vas. Kad vam se vaše dužnosti čine mučne i vaš teret suviše težak, sjeti se da sam ja zbog vas pretrpio križ i najveću sramotu. Kad vaše srce drhti pred iskušenjem, sjetite se da je živ vaš Spasitelj i da se moli za vas. {IZ 206.3}

Večera Gospodnja upućuje na Kristov drugi dolazak. Ona je određena da osvježava ovu nadu u mislima ućenika. Svaki put kad se oni budu sastajali da slave uspomenu na njegovu smrt, sjećat će se kako je on „uzeo čašu i zahvalivši dao im govoreći: pijte iz nje svi! Jer je. ovo krv moja, krv novoga zavjeta, koja će se proliti za mnoge, za oproštenje grijeha. Zaista vam kažem: odsada ne ću piti od ovoga roda vinogradskoga do dana, kada ću ga piti novoga s vama u carstvu moga Oca". Nada u Kristov ponovni dolazak bila im je utjeha u njihovoj nevolji. Oni su se neiskazane radovali riječima: „Jer katgod jedete ovaj hljeb ili čašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne dođe".7 {IZ 206.4}

Ovo ne smijemo nikada zaboraviti. Isusova ljubav, koja nas goni, treba da je uvijek u nama. Isus je uspostavio ovaj obred, da nam kroz njega govori o ljubavi, koju je Bog pokazao prema nama. Nema veze između Boga i nas, osim kroz Krista. Kristova ljubav treba da učvrsti i ovjekovječi ljubav između braće. Samo Kristova smrt mogla je učiniti da njegova ljubav bude za nas od vrijednosti. Zbog te smrti možemo s radošću čekati njegov povratak. Njegova žrtva je središte naše nade i predmet naše vjere. {IZ 207.1}

Obredi, koji potsjećaju na Kristovo poniženje i stradanje, često se smatraju kao obični obredi. Oni su uspostavljeni sa određenim ciljem. Naša svijest treba da se probudi da bismo mogli shvatiti tajnu pobožnosti. Mi bismo mogli mnogo bolje da shvatimo Kristovo stradanje za očišćenje grijeha, nego što ga obično shvaćamo. „Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji", tako je i Sin čovječji bio podignut, „da ni jedan, koji u njega vjeruje, ne pogine, nego da ima život vječni".8 Treba da gledamo na križ Golgote, na kome je Spasitelj umro. Naša vječna sreća traži da pokažemo vjeru u Krista. {IZ 207.2}

Naš Spasitelj je rekao: „Ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, ne ćete imati života u sebi... Jer je tijelo moje pravo jelo, a krv moja pravo piće".9 {IZ 207.3}

Cak ovaj naš zemaljski život dugujemo Kristovoj smrti Kristove riječi se još više odnose na duhovan život. On je rekao: „Tko jede tijelo moje i pije krv moju ima život vječni". Samo ako primimo život, koji je za nas dat na križu Golgote, moći ćemo živjeti svetim životom. Taj život stičemo primanjem njegove riječi, izvršavanjem onoga što je on zapovjedio. Tako postajemo jedno s njime. „Onaj koji jede tijelo moje", rekao je on,

„i pije krv moju, stanuje u meni, i ja u njemu. Kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi; i koji jede mene i on će živjeti mene radi.„10 Ovo mjesto Pisma odnosi se naročito na svetu večeru. Kad u vjeri raz-mišljamo o velikoj žrtvi našeg Gospoda, duša prima u sebe Kristov duhovni život. Pod tim uvjetom, svaka večera Gospodnja davat će nam duhovnu snagu. Večera Gospodnja uspostavlja živu vezu imeđu vjernika i Krista, i kroz njega između vjernika i Oca. {IZ 207.4}

Kada primamo ovaj hljeb i vino, koji pretstavljaju Kristovo slomljeno tijelo i njegovu prolivenu krv, mi se u mislima sjećamo večere, koja se održala u gornjoj sobi. Čini nam se da smo u vrtu, koji je posvećen samrtnom borbom onoga, koji je uzeo na sebe grijehe svijeta. Prisustvujemo borbi, kojom je izvojevano naše pomirenje s Bogom. Čini nam se kao da je Krist ponovo razapet u našoj sredini. {IZ 207.5}

Gledajući na raspetog Otkupitelja, bolje shvaćamo veličinu i značaj žrtve, koju je prinijelo Veličanstvo neba. Mi vidimo pred sobom pobjedu plana spasenja i uspomena na Golgotu izaziva u našim srcima živa i sveta osjećanja. Zahvalnost Bogu i Jagnjetu izvire iz naših srca i usana. Oholost i samouzvišenje ne mogu biti u duši, koja se sjeća prizora sa Golgote. {IZ 207.6}

Onaj, koji razmišlja o čistoj Spasiteljevoj ljubavi, gajit će plemenite misli, imat će čisto srce i preobražen karakter. On će ići u svijet da bude svjetlost svijetu, da, u izvjesnoj mjeri, otsjajuje ovu božansku ljubav. Što više razmišljamo o križu Golgote, to ćemo više cijeniti riječi apostola: „A ja, Bože sačuvaj, da se čim drugim hvalim, osim križem Gospoda našega Isusa Krista, koga radi razape se meni svijet, i ja svijetu!”11 {IZ 208.1}

Poglavlje 47—Isus tješi svoje učenike

Pogledavši na svoje učenike pogledom, koji je izražavao svu njegovu božansku ljubav i nježno saučešće, Krist je rekao: „Sad se proslavi Sin čovečji, i Bog se proslavi u njemu." Pošto je Juda napustio gornju sobu, Krist se nalazio sam sa jedanaestoricom. Prije nego što je počeo da im govori o svom skorom odlasku, on je najprije htio da im skrene pažnju na cilj svog poslanstva. Htio je da im svrha njegovog djela bude stalno pred očima. U svim njegovim poniženjima i stradanjima, tješila ga je misao, da će time proslaviti ime svoga Oca. Na ovaj je cilj najprije upućivao misli svojih učenika. {IZ 208.2}

Tada im se obratio nježnim riječima: „Dječice još sam malo s vama; tražit ćete me, i kao što rekoh Jevrejima: kuda ja idem, vi ne možete doći, i vama govorim sad".1 {IZ 208.3}

Učenici se nisu obradovali, kad su to čuli. Njih je obuzeo strah i okupili su se oko svog Spasitelja, svog Učitelja i Gospoda, svog vjernog Prijatelja, koji im je bio draži od vlastitog života. Njemu su se obraćali u svim svojim teškoćama, kod njega su tražili utjehu u svojim bolovima i razočaranjima. Sada je trebalo da ih ostavi same u njihovoj nemoći. Mračna predosjećanja ispunjavala su njihova srca. {IZ 208.4}

Ali Spasitelj im je uputio riječi pune nade. Znao je da će ih neprijatelj napasti, i da sotona ima više uspjeha, kod onih, koji su potišteni zbog teškoća. Zato je nastojao da odvrati njihove poglede od „vidljivih" stvari i da ih uputi na „nevidljive".2 Sa zemaljskih nevolja, uputio je njihov pogled na nebeski dom. {IZ 208.5}

„Da se ne plaši srce vaše, vjerujte u Boga i mene vjerujte. Mnogi su stanovi u domu Oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam. Idem da vam pripravim mjesto. I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet ću doći, i uzet ću vas k sebi, da i vi budete gdje sam ja. Kuda ja idem znate, i put znate." Iz ljubavi prema vama ja sam došao na svijet. Za vas sam radio. Kada budem otišao, opet ću raditi za vas. Ja sam došao na svijet da se otkrijem vama, da bi ste vi vjerovali. Idem k Ocu, da s njime radim za vas. Kristov odlazak je imao drugi cilj nego što su oni mislili. On nije značio konačan rastanak. Isus je otišao da im pripremi mjesto, da bi se mogao vratiti i uzeti ih k sebi. I dok im on bude pripremio stanove, oni treba da izgrađuju svoj karakter po njegovom božanskom primjeru. {IZ 208.6}

Ipak učenici su bili zbunjeni. Toma, koga je uvijek mučila sumnja, rekao je: „Gospode, ne znamo kuda ideš, i kako možemo put znati? Isus mu reče: ja sam put, istina i život. Nitko neće doći k Ocu do kroz mene. Kad bi ste mene znali, znali biste i Oca moga. I otsada ga poznajete, i vidjeli ste ga." {IZ 209.1}

Nema mnogo puteva, koji vode u nebo. Ne može svaki izabrati svoj put. Krist je rekao ja sam put... Nitko ne će doći k Ocu do kroz mene." Od časa kada je bila izgovorena prva evanđeoska propovijed, kad je u raju bilo objavljeno, da će ženino potomstvo zgaziti glavu zmiji — Krist se otkrio kao put, istina i život. On je bio put još kad je Adam živio, i kad je Abel prinio Bogu krv žrtvovanog jagnjeta, koja je pretstavljala krv Spasitelja. Krist je bio put kojim su se patrijarsi i proroci mogli spasti. On je jedini put, kojim mi možemo doći k Bogu. {IZ 209.2}

„Kad biste mene znali", rekao je Isus, „znali biste i Oca moga. I otsad ga poznajete i vidjeli ste ga". Učenici još nisu razumjevali. „Gospode, pokaži nam Oca, i bit će nam dosta". {IZ 209.3}

Kad je vidio da ga tako teško shvataju, Krist je dodao sa izrazom bolnog iznenađenja: „Toliko sam vremena s vama, i nisi me poznao, Filipe"! Zar je moguće da niste poznali Oca u djelima, koja je izvršio kroz mene? Zar ne vjerujete da sam ja došao da posvjedočim Oca? „Kako ti govoriš: pokaži nam Oca? Tko vidi mene, vidi Oca". Postavši čovjek, Krist nije prestao da bude Bog. Iako se ponizio, obukavši čovječiju prirodu, on je zadržao svoje božanstvo. Samo je Krist mogao da ljudima otkrije Oca, i učenici su u toku više od tri godine bili svjedoci ovog otkrivenja. {IZ 209.4}

„Vjerujte meni da sam ja u Ocu i Otac u meni; vjerujte bar po tim djelima". Njihova se vjera mogla sigurno osloniti na dokaz, koji je Bog dao u Kristovim djelima, koja nitko od ljudi nije nikada činio niti bi ikada mogao da čini. Kristova djela svjedočila su u prilog njegovog božanstva, kroz njega se Otac otkrio. {IZ 209.5}

Da su učenici vjerovali u tu živu vezu između Oca i Sina, njihova ih vjera ne bi napustila, kad su vidjeli da Krist strada i umire da bi spaso izgubljeni svijet. Krist je htio da podigne njihovu slabu vjeru do visokog iskustva, koje su mogli postići da su zaista razumjeli tko je on, — Bog u ljudskom tijelu. On je želio da podigne njihovu vjeru do Boga i da je učvrsti kao siguran lenger u njemu. Sa kakvom toplinom i sa kakvom istrajnošću se naš milostivi Spasitelj trudio da pripremi učenike za oluju iskušenja, koja će doći na njih! On je želio da ihsakrije sa sobom u Bogu. {IZ 209.6}

Dok je Isusizgovarao ove riječi, Božjaslava je obasjavalanjegovo lice, i sviprisutni, slušajućigazadivljeno, osjećali su svetistrah. Njihova su srca, višenegoikada, bila privučenanjemu. I dokih je većaljubavprivlačilaKristu, oni su se i međusobnopribližili. Činiloim se da je nebosasvimblizunjih, i riječi, koje su slušali, činile su im se kaoriječinebeskogOca. {IZ 210.1}

„Zaista, vamkažem, tkovjeruje u mene, djela, kojajačinim i on ćečiniti". Spasitelj je želio da njegoviučenicishvatezašto se on kao Bog sjedinio sa čovjekom. On je došao na svijet da u njemuotkrijeslavuBožju, da svojomsilom, kojapreporađa, podignečovjeka.

Bog se otkrio u njemu, da bi se on otkrio u njima. Isus nije pokazao nikakve osobine niti moć, koju ljudi ne bi mogli da postignu vjerom u njega. Svi njegovi učenici mogu da postignu ono isto savršenstvo, koje je on postigao ako se pokore Bogu kao što se on pokorio. {IZ 210.2}

„I veća djela od ovih će činiti, jer ja idem k Ocu svome". Krist nije htio time reći da će djela, koja budu učenici činili, imati veću vrijednost od njegovih, nego da će biti veća po prostranstvu. On nije govorio samo o čudesima, već i o svemu onome, što će se učiniti kroz Svetoga Duha. {IZ 210.3}

Ovo se obećanje ostvarilo poslije Spasitiljevog uznesenja. Raspeće, uskrsenje i Kristovo uznesenje postali su za njih živa stvarnost. Vidjeli su da su se proročanstva doslovno ispunila. Ispitivali su Pismo, i savjerom i sigurnošću, koju nisu ranije poznavali, prihvatili su njegovu nauku. Znali su da je božanski Učitelj zaista ono, što je tvrdio da jeste. Kad su pričali svoja iskustva i veličali Božju ljubav, Duh Božji je omekšao i savladao srca i mnogi su uzvjerovali u Isusa. {IZ 210.4}

Obećanje, koje je Spasitelj dao svoji mučenicima, važi za njegovu Crkvu do kraja vremena. Božja namjera nije bila da njegov divni plan za spasenje ljudi donese samo neznatan plod. Svi oni, koji se posvete radu, ne uzdajući se u lične sile, već u ono što Bog može da čini za njih i kroz njih, sigurno će vidjeti ispunjenje njegovog obećanja. „I veća će djela od ovih činiti, jer ja idem k Ocu svome." {IZ 210.5}

Do sada učenici još nisu poznavali Spasiteljeva neograničena sredstva i njegovu silu. Onim je rekao: „Do sada ne iskaste ništa u ime moje, ištite i primit ćete".3 Onim je objasnio da tajna njihovog uspjeha leži u tome, da traže silu i milost u njegovo ime. On će stajati pred Ocem i molit će se za njih. On prima molitvu onoga, koji se ponizno moli, kao da je to njegova lična želja za tu dušu. Nebo čuje svaku iskrenu molitvu. Ako takva molitva i nije izgovorena sa rječitošću, ali ako je izgovorena od srca. ona će doprijeti do nebeske svetinje, gdje Isus služi, a on će je usavršenu prinijeti Ocu, sa miomirisom tamjana svoga savršenstva. {IZ 210.6}

Na stazi iskrenosti i poštenja ima mnogo prepreka; ali u svakoj teškoći treba da vidimo poziv na molitvu. Ne postoji ni jedno živo biće, koje ima silu, a da tu silu nije primilo od Boga; izvor te moći pristupačan je i najslabijem ljudskom biću. „Sve što zaištete u Oca u ime moje", rekao je Isus, „ja ću vam učiniti, da se proslavi Otac u Sinu. Ako što zaištete u ime moje, ja ću učiniti." {IZ 211.1}

Krist je savjetovao svojim učenicima, da se mole u njegovo ime. U njegovo ime treba da njegovi sljedbenici stoje pred Bogom. Vrijednost žrtve, koju je Krist prinio za njih, dala je i njima vrijednost u Božjim očima. Oni su skupocjeni u njegovim očima zbog Kristove pravde, koja im se pripisuje. Zbog Kristove ljubavi, Bog oprašta onima, koji ga

se boje. On ne gleda na njih kao na nedostojne grešnike, već kao na one, koji su slični njegovom Sinu, u koga su povjerovali. {IZ 211.2}

Gospod je ožalošćen, kad se njegovi sljedbenici međusobno malo cijene. On želi da se njegovi izabranici cijene po vrijednosti njihovog otkupa. Da se Bog nije brinuo za njih, ne bi poslao svoga Sina da ih otkupi uz tako veliku žrtvu. On zna kako ih može upotrijebiti i on se mnogo raduje, kada mu oni upućuju svoje iskrene molitve da bi proslavili njegovo ime. Oni mogu postići velike stvari, ako vjeruju u njegova obećanja. {IZ 211.3}

Ali moliti se u Kristovo ime znači mnogo više. To znači primiti njegov karakter, pokazati njegov duh i činiti njegova djela. Spasiteljevo obećanje dato nam je uz uvjet. „Ako me ljubite", rekao je on, „držat ćete moje zapovjesti". On spasava ljude, ne u grijehu, nego od grijeha; svi oni, koji ga ljube pokazat će poslušnošću svoju ljubav prema njemu. {IZ 211.4}

Svaka prava poslušnost izvire iz srca. Krist je svaki posao radio cijelim srcem. Ako želimo, on će naše misli i želje toliko izjednačiti sa svojima, on će naša srca i duh toliko prilagoditi svojoj volji, da ne će postojati nikakva razlika između naših pobuda i njegove volje. Očišćena i posvećena volja nalazit će najveću sreću u tome da se njemu pokorava. Kad budemo poznali Boga, kao što je moguće da ga poznajemo, tada će naš život biti život stalne poslušnosti. Ako cijenimo Kristov karakter, ako smo u vezi sa Bogom, onda ćemo mrziti grijeh. {IZ 211.5}

Kao što je Krist u ljudskom tijelu ispunjavao Božji zakon, tako i mi možemo da ga držimo, ako primamo njegovu snagu. Mi ne smijemo da prebacujemo našu odgovornost na druge, čekajući da nam oni kažu kako treba da radimo. Mi ne treba da zavisimo od ljudskih savjeta; Gospod će nas poučiti o našim dužnostima. Ako u vjeri dođemo k njemu, on će nama lično otkriti svoje tajne. Naša će srca često gorjeti u nama, kada se Isus približi da razgovara s nama, kao što je nekad razgovarao sa Enohom. Oni, koji su odlučili, da ne čine ništa što ne bi bilo Bogu po volji, znat će kako treba da postupaju u svakoj prilici. Oni će primiti ne samo potrebnu mudrost, nego i silu. Oni će primiti snagu za poslušnost i službu, kao što je to Krist obećao. Sve što je bilo dato Kristu, — sve što je bilo potrebno za pale ljude, — dato je njemu, kao glavi i prestavniku čovječanstva. „Što god zaištemo, primamo od njega, jer držimo zapovjesti njegove i činimo što je njemu ugodno".4 {IZ 211.6}

Prije nego što je prinio sebe na žrtvu, Krist je želio da svojim uče nicima da najvažniji i najbogatiji dar, dar kojim će moći da prime neizmjerno bogastvo njegove milosti. „Ja ću umoliti Oca, i dat će vam drugoga Utješitelja da bude s vama uvijek, Duha istine,

koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti. Ne ću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama". {IZ 212.1}

I prije toga je Duh bio u svijetu; od samog početka djela otkupljenja utjecao je on na ljudska srca. Ali dok je Krist živio na zemlji, učenici nisu osjećali potrebu za drugim pomoćnikom. Tek pošto se Isus uznio na nebo, osjetili su potrebu za Duhom, i tada im je on bio dat. {IZ 212.2}

Sveti Duh je Kristov zamjenik, ali ne u ljudskom obličju, on je nezavisan od ljudskog tijela. Odjeven u ljudsku prirodu, Krist nije mogao da bude kao ličnost na svakom mjestu. Zato je bilo bolje za njih da on ode k Ocu i da im pošalje Duna, kao svog zamjenika na zemlji. Od sada nitko ne će imati naročita preimućstva zbog svog stanovanja u ovom ili onom mjestu ili zbog svoje lične veze sa Kristom. Kroz Duha, Spasitelj će biti svima pristupačan. Na taj način bit će im bliže negoli što bi bio da se nije uznio na nebo.5 {IZ 212.3}

U sva vremena i na svim mjestima, u svim žalostima i nevoljama, kad su svi izgledi mračni i budućnost neizvjesna, kad se osjećamo nemoćni i napušteni, Utješitelj će nam biti poslan kao odgovor na molitvu vjere. Prilike mogu da nas odvoje od svih naših zemaljskih prijatelja; ali nikakav događaj, nikakva Udaljenost ne može da nas odvoji od nebeskog Utješitelja. Gđje se god nalazili, kuda god išli, on nam je uvijek s desne strane da nam pomogne, da nas podupre, da nas ohrabi. {IZ 212.4}

Učenici su teško mogli razumjeti smisao Kristovih riječi, i on im je ponovo morao tumačiti njihovo značenje. Svojim Duhom, rekao je on, otkrit će se on njima. „Utješitelj, Duh sveti, koga će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu". Ne ćete više govoriti: ne razumijem. Ne ćete više gledati nejasno, kao kroz mutno staklo. Moći ćete razumjeti sa svima svetima „šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Kristovu".6 {IZ 212.5}

„Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi. A kad dođe on, Duh istine, uputit će vas na svaku istinu; jer ne će od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javit će vam, što će biti unaprijed. On će me proslaviti, jer će od moga uzeti, i javit će vama". Isus je pred svojim učenicima otvorio široko područje istine. Međutim njima je bilo tješko da ne pomješaju njegovu nauku sa predanjem i mudrim izrekama književnika i farizeja. Oni su bili poučavani da primaju nauku rabina kao glas Božji, i njihov duh i njihova srca bila su još uvijek pod utiskom tog učenja. Zemaljske misli, prolazne stvari, zauzimale su još mnogo mjesta u njihovim srcima. Nisu shvatili duhovni karakter Kristovog carstva, iako im je to Isus često objašnjavao. Njihove su misli bile zbunjene. Nisu razumijevali vrijednost Pisma, koje im je Krist otkrivao. {IZ 212.6}

Utješitelj se naziva „Duh istine”. Njegovo se djelo sastoji u tome da otkrije i održi istinu. On prvo dolazi u srce kao Duh istine i tako postaje Utješitelj. Utjeha i mir proizilaze iz istine; pravog mira i utjehe nema u zabludi. Kroz lažne nauke i predanja vlada sotona ljudskim mislima. Upućujući ljude na lažne ideale, on kvari njihov karakter. Kroz Pismo, Sveti Duh govori mislima i urezuje istinu u srce; tako on otkriva zabludu i izgoni je iz duše. Duhom istine, koji djeluje kroz Božju riječ, vodi Krist svoj izabrani narod. {IZ 213.1}

Opisujući svojim učenicima službu Svetog Duha, Isus je želio da im da radost i nadu, koje su ispunjavale njegovo srce. Radovao se zbog obilne pomoći, koju je pribavio za svoju Crkvu. Sveti Duh je najveći od svih darova, koje je mogao da izmoli od svoga Oca za dobro svog naroda. Sveti Duh je trebalo da bude dat kao sredstvo preporođenja, bez koga bi Kristova žrtva bila bezuspješna. Sila zla se tokom vjekova sve više povećavala, i ljudi su se sa čudnovatom pokornošću potčinjavali đavolskom ropstvu. Čovjek će moći da se odupre sili zla i da je pobijedi jedino pomoću trećeg lica Božanstva, koje će doći ne u smanjenoj sili, nego u punini božanske moći. Duh Sveti čini da djelo, koje je Spasitelj izvršio, bude za nas od koristi. Duh čisti srce. Kroz Duha vjernik postaje učesnik Božje prirode. Krist je dao svoga Duha kao božansku moć, da pobijedimo sve naslijeđene i stečene naklonosti k zlu, i da Crkva prima pečat Božjeg karaktera. {IZ 213.2}

Govoreći o Duhu, Isus je rekao: „On će me proslaviti”. Kao što je Spasitelj došao da proslavi Oca, otkrivši njegovu ljubav, tako Duh treba da proslavi Krista, otkrivši svijetu njegovu milost. U čovjeku treba da se obnovi Božje obličje. Božja i Kristova čast zahtijeva da njegov narod postigne božansko savršenstvo. {IZ 213.3}

„I kad dođe on, Duh istine, uvjerit će svijet o grijehu, o pravdi i o sudu”. Propovijedanje riječi bilo bi bezuspješno bez stalnog prisustva i pomoći Svetog Duha. Duh je jedini uspješni Učitelj božanske istine. Jedino ako Duh Sveti usadi istinu u srce, ona će probuditi savjest i promijeniti život. Čovjek može biti sposoban da iznese Božju riječ, može biti upoznat sa svim njenim zapovjestima i obećanjima, ali ako Duh ne utvrdi istinu u srcu, duša ne će pasti na Stijenu i razbiti se. Nikakav odgoj, nikakva preimućstva, makar koliko bila velika, ne mogu učinit da netko postane nosilac svjetlosti ako Duh Božji ne surađuje s njime. Sijanje evanđeoskog sjemena bit će bezuspješno, ako ga ne zaliva nebeska rosa. Prije nego što je bila napisana prva knjiga Novoga zavjeta, prije nego što je bila izgovorena prva evanđeoska propovijed poslije Kristovog uznesenja, Sveti Duh je sišao na apostole koji su se molili. Tada su i njihovi neprijatelji bili primorani da posvjedoče: „Napuniste Jeruzalem svojom naukom”. {IZ 213.4}

Krist je obećao svojoj crkvi, da će joj dati dar Svetoga Duha; ovo obećanje važi za nas kao i za prve učenike. Ali, kao i druga obećanja, i ovo nam se daje uz uvjet. Mnogi vjeruju u Božja obećanja, govore o Kristu i o Svetom Duhu, ali ne primaju nikakav

blagoslov. Oni ne dozvoljavaju da njihovu dušu vode i da njome upravljaju božanska oruđa. Mi ne možemo da upotrebimo Svetog Duha. Duh Sveti treba nas da upotrebi. Kroz Svetog Duha Bog hoće da djeluje u svom narodu, „da hoće i čini što je njemu ugodno".7 Mnogi ne pristaju da se potčine tom djelovanju, jer žele da sačuvaju svoju slobodu. Zato ne primaju nebeski dar. Duh Sveti daje se samo onima, koji ponizno čekaju na Boga i koji traže njegovo vodstvo i milost. Bog želi da tražimo i primimo njegovu silu. Ovaj obećani blagoslov, kad ga tražimo s vjerom, donosi sobom sve druge blagoslove. On nam se daje po bogatstvu Kristove milosti, i Krist je uvijek voljan da ga da svakoj duši u onolikoj mjeri, koliko ona može da primi. {IZ 214.1}

U svom govoru učenicima, Isus nije sa nekom tugom govorio o svom stradanju i svojoj smrti. Posljednji dar, koji im je ostavio, bio je mir. On je rekao: „Mir svoj ostavljam vam; mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što ga svijet daje. Da se ne plaši srce vaše i da se ne boji"! {IZ 214.2}

Prije nego što je napustio gornju sobu, Spasitelj je otpjevao pjesmu hvale sa svojim učenicima. Njegov glas nije zvučao kao sjetna tugovanka, već je izražavao radost pashalne himne: {IZ 214.3}

„Hvalite Gosdoda svi narodi!
Slavite ga sva plemena!
Jer je velika milost njegova k nama,
I istina Gospodnja traje do vijeka.
Aleluja!"8 {IZ 214.4}

Poslije ovog slavopoja izašli su iz gornje sobe. Prokrčivši put kroz mnoštvo, koje se nalazilo na ulici, oni su izašli kroz vrata, koja su vodila na Maslinku goru. Išli su polako, svaki udubljen u svoje misli. Kako su se približavali brežuljku, Isus je progovorio glasom punim bola: „Svi ćete se vi sablazniti o mene ovu noć; jer u Pismu stoji: udarit će Pastira i ovce od stada razbjeći će se".9 Učenici su slušali ove riječi s tugom i čuđenjem. Sjetili su se, kako su se mnogi sablaznili o Isusa i napustili ga kada je nekada u Kapernaumu usporedio sebe sa hljebom života. Ali dvanajestorica se nisu pokazali nevjerni. U ime svoje braće, Petar je uvjeravao {IZ 214.5}

Krista o njihovoj vjernosti prema njemu. Tada im je spasitelj rekao: „Ne izabrah li ja vas dvanaestoricu, i jedan je od vas davo".10 U gornjoj sobi Isus je rekao da će ga jedan od dvanaestorice izdati, i Petar da će ga se odreći. Ali sada su se njegove riječi odnosile na sve njih. {IZ 215.1}

Petar se žestoko usprotivio: „Ako se i svi sablazne o tebi, ja se ne ću sablazniti". U gornjoj sobi on je bio izjavio: „Ja ću dati svoj život za tebe!" Isus mu je kazao da će se on još iste noći odreći svog Spasitelja. Sada Krist ponavlja svoju opomenu. „Zaista ti

kažem: noćas dok dva puta pijetao ne zapjeva, tri puta ćeš me se odreći". Ali Petar je još odlučnije odgovorio: „Da bih znao s tobom i umrijeti, ne ću te se odreći! Tako i svi govorahu".11 Oni su se u svom samopouzdanju usudili da se usprotive onome, koji je unaprijed sve znao. Oni nisu bili pripremljeni za iskušenje. Tek kada je iskušenje naišlo, oni su uvidjeli svoju slabost. {IZ 215.2}

Petar je iskreno govorio, kada je rekao da je gotov ići sa Kristom u zatvor i u smrt. Ali on nije poznavao samog sebe. Prilike će probuditi klice zla, koje su bile sakrivene u njegovom srcu. Da nije postao svijestan opasnosti, koja mu je prijetila, to bi prouzrokovalo njegovu vječnu propast. Spasitelj je vidio u njemu samoljublje i samopouzdanje, koje će pokolebati čak i njegovu ljubav prema Kristu. Petar je u svom životu pokazao mnogo slabosti, nepobijeđenih grijeha, duhovnu bezbrižnost, neposvećenu narav i sklonost da se bez potrebe izlaže iskušenju. Svojom svečanom opomenom Krist ga je pozvao da ispita svoje srce. Petru je bilo potrebno da se manje uzda u sebe, a da ima veću vjeru u Krista. Da je ponizno primio ovu opomenu, on bi molio Pastira stada da čuva svoje stado. Kada mu je prijetila opasnost da potone na Galilejskom moru, on je povikao: „Gospode, pomagaj!"12 Tada je Krist ispružio svoju ruku i uhvatio ga! Ali Petar je imao utisak da njegov Učitelj nema povjerenja u njega, i to mu je izgledalo nepravda. Njega je uvrijedila ova sumnja i bio je još uporniji u svom samopouzdanju. {IZ 215.3}

Isus je sa saučešćem gledao na svoje učenike. On nije mogao da ih sačuva od iskušenja, ali nije htio da ih ostavi bez utjehe. On ih je uvjeravao da će slomiti lance smrti i da njegova ljubav prema njima ne će nikad prestati. „A po uskrsenju svome", rekao je on, „ja idem pred vama u Galileju". Cak i prije nego što su se njega odrekli, on im je obećao da će im oprostiti. Poslije njegove smrti i uskrsenja, oni su znali, da im je oprošteno i da mogu još uvijek da budu sigurni u nježnu Kristovu ljubav. {IZ 215.4}

Isus se nalazio sa svojim učenicima na putu, koji vodi u Getsemaniju, na podnožju maslinske gore. To je bilo usamljeno mjesto, gdje je Isus često odlazio da razmišlja i da se moli. Spasitelj je sada objasnio svojim učenicima, kakva je njegova služba u svijetu i kakav treba da bude njihov duhovni odnos prema njemu. Sada je želio da slikovito prikaže svoju nauku. {IZ 215.5}

Mjesec je bacao svoju svjetlost na jedan divan čokot. Isus je skrenuo pažnju svoiih učenika na tu sliku i njome se poslužio kao simbolom. {IZ 216.1}

„Ja sam pravi čokot", rekao je on. Umjesto da izabere lijepu palmu, vitak kedar ili moćan hrast, Isus se poslužio čokotom da prestavi sebe. Palma, kedar i hrast stoje sami. Njima nije potreban oslonac. Ali čokot se savija oko štapa i tako se penje u vis. Tako se

Krist kao čovjek osjećao zavisan od Božje moći. „Ja ne mogu ništa činiti sam ods ebe, rekao je on. {IZ 216.2}

„Ja sam pravi čokot". Kod Jevreja se čokot uvijek smatrao najplemenitijim drvetom. On je bio slika sve ga što je snažno, plemenito i rodno. Izrael je bio upoređen sa vinogradom, koji je Bog zasadio u obećanoj zemlji. Jevreji su temeljili svoju nadu u spasenje načinjenici, što su pripadali Izraelu. Ali Isus je rekao: Ja sam pravi čokot. Ne mislite da je dovoljno da pripadate Izraelu, pa da budete učesnici Božjeg života i da naslijedite njegova obećanja. Samo kroz mene možete dobiti duhovni život. {IZ 216.3}

„Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar". Naš nebeski Otac zasadio je ovaj plemenit Čokot na palestinskim brežuljcima, i on je sam bio vinogradar. Mnogi, privučeni lepotom ovog Čokota, priznali su njegovo nebesko porijeklo. Ali u očima izraelskih vođa, on je izgledao kao slabi izdanak, koji je iznikao iz sasušene zemlje. Oni su uhvatili tu šibljiku, slomili je i pogazili svojim zlim nogama. Mislili su da će je zauvijek uništiti. Ali nebeski vinogradar nije nikada izgubio iz vida svoj Čokot. Kad su ga ljudi pogubili, on ga je uzeo i opet zasadio s druge strane zida. Tako je Čokot postao nevidljiv; otsada je bio nepristupačan neprijateljskim ljudskim napadima. Ali loze, koje vise preko zida, treba da pretstavljaju taj Čokot. Pomoću njih mogli su se Čokotu pricijepiti kalemi. Ove loze su donijele roda. Od toga roda i prolaznici su mogli da uzaberu. {IZ 216.4}

„Ja sam čokot, a vi loze", rekao je Krist svojim učenicima. Trebalo je da se on od njih oduzme, ali duhovna veza s njime trebalo je da ostane netaknuta. Kao što je loza vezana za čokot, tako treba da ste vi združeni sa mnom. Kalem se cijepi na čokot; i vlakno po vlakno, žilica po žilica, spaja se sa čokotom. Život čokota postaje život loze. Tako i duša, mrtva u prijestupima i grijesima, prima život kroz svoju vezu sa Kristom. Veza se uspostavlja vjerom u njega kao u svoga ličnog Spasitelja. Grešnik združuje svoju slabost s Kristovom snagom, svoje nedostatke s Kristovom puninom, svoju nestalnost s Kristovom istrajnošću. Otsada je u njemu Kristov Duh. Kristova čovječija priroda došla je u vezu s našom ljudskom prirodom, a naša ljudska priroda sa njegovom božanskom. Tako čovjek pomoću Svetog Duha postaje učesnik božanske prirode. On biva ugodan Bogu u milome Sinu. {IZ 216.5}

Kad se jednom ta veza s Kristom uspostavi, treba je održati. Krist je rekao: „Ostanite u meni, i ja u vama! Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe, ako ne ostane na čokotu, tako i vi, ako ne ostanete u meni". Ovdje se ne radi o slučajnoj vezi, koja se na mahove može prekidati. Loza postaje dio čokota. Između korijena i loze je neprekidna veza života, sile i plodnosti. Nezavisno od čokota, loza ne bi mogla da živi. Tako ni vi, rekao je Isus, ne može živjeti bez mene. Život, koji ste od mene primili, moći ćete

sačuvati samo ako ste u stalnoj vezi sa mnom. Bez mene ne možete pobijediti grijeh, niti se možete oduprijeti iskušenju. {IZ 216.6}

„Ostanite u meni, i ja ću ostati u vama!" Ostati u Kristu znači stalno primiti njegovog Duha, to znači potpuno se predati njegovoj službi. Veza između čvojeka i Boga treba da je stalna i neprekidna; kao što loza stalno crpe sok iz živog čokota, tako treba da smo mi sjedinjeni s Kristom i da od njega vjerom primamo snagu i savršenstvo njegovog karaktera. Korijen šalje hranu preko loze do posljednje grančice. Tako Krist daje svakom vjerniku silu duhovnog života. Dok je duša sjedinjena s Kristom, dotle nema opasnosti da će se osušiti ili istruniti. {IZ 217.1}

Život čokota otkriva se slatkim plodom na lozama. „Tko ostaje u meni", rekao je Isus, „i ja u njemu, on će roditi mnogi rod, jer bez mene ne možete činiti ništa". Ako živimo vjerom u Sina Božjega, onda će se u našem životu vidjeti svi plodovi Duha. {IZ 217.2}

„Otac je moj vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne rađa roda, on će otsjeći". Može se desiti da je kalem izvana vezan sa čokotom, a da ipak ne postoji među njima nikakva živa veza. U takvom slučaju nema rastenja niti roda. Može se desiti da i čovjek bude prividno u vezi s Kristom, ali ne pravom vezom kroz vjeru. Priznanjem vjere čovjek postaje član Crkve, ali samo karakter i njegovo vladanje dokazuju da li je on zaista u uskoj vezi s Kristom. Ako ne donosi roda, onda je to lažna loza. Kad se čovjek odvoji od Krista, izlaže se isto tako sigurnoj propasti kao i suha loza. „Tko na meni ne ostane, izbacit će se napolje kao loza i osušit će se, i skupit će je i u oganj baciti i spaliti". {IZ 217.3}

„I svaku lozu, koja rađa rod, čisti, da više ploda donese". Među dvanaestoricom, koji su išli za Isusom, nalazio se jedan, koga je trebalo otsjeći, kao osušenu lozu, a drugi trebalo je da prođu ispod noža gorkok kušanja. Isus je svečanim i nježnim riječima objasnio vinogradarovu namjeru. Obrezivanje uvijek nanosi bol, ali Otac je onaj koji rukuje nožem. On ne radi grubom rukom ili ravnodušnim srcem. Ima loze, koja se vuče po zemlji i koju treba podići sa zemlje, za koju se uhvatila svojim viticama. Takvu lozu treba uspraviti prema nebu, da nađe oslonca u Bogu. Suvišno lišće, koje troši životni sok treba otsjeći, da bi do grožđa mogli prodrijeti oživljavajući zraci Sunca pravde. Vinogradar pljevi štetni korov, da bi plod bio bogatiji i obilniji. {IZ 217.4}

„Ako mnogo ploda donesete", rekao je Isus, „time će se Otac moj proslaviti". Bog želi da kroz vas otkrije svetost, dobrotu i milost, koji obilježavaju njegov karakter. Spasitelj ne traži od svojih učenika da se muče, da bi rod rodili. On im jedino kaže da ostanu u njemu. „Ako ostanete u meni", rekao je Isus, „i riječi moje u vama ostanu, što god hoćete, ištite, i bit će vam". Svojom riječju Krist stanuje u svojim učenicima. To je ista živa veza, koja je pretstavljena jedenjem njegovog tijela i pijenjem njegove krvi.

Kristove riječi su Duh i život. Ako njih primamo, primamo život Čokota. Čovjek živi „od svake riječi, koja izlazi iz usta Božjih".13 Kristov život u nama rađa iste plodove kao i u njemu Ako živimo u Kristu, ako pripadamo Kristu, ako se oslanjamo na Krista, ako crpemo hranu od Krista, donosit ćemo rodove slične onima, koje je on donosio. {IZ 218.1}

Za vrijeme svog poslijednjeg razgovora sa učenicima, Isus je izrazio veliku želju da se oni među sobom ljube kao što ih je on ljubio. On je to naročito naglasio. „Ovo je zapovjest moja", ponovio je on više puta, „da se ljubite među sobom". Prvi savjet, koji je dao učenicima u gornjoj sobi, bio je ovaj: „Novu vam zapovjest dajem: da se ljubite među sobom. Kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedan drugoga!" Ova je zapovijest bila nova za učenike, jer do tada oni nisu ljubili jedan drugoga, kao što je Krist njih ljubio. Isus je vidio da oni treba da budu prožeti novim mislima i novim pobudama; da treba da sprovode u život nova načela; kroz Kristov život i njegovu smrt, trebalo je da dobiju nov pojam o ljubavi. Ali zapovjest da ljube jedan drugoga dobila je novo značenje u svjetlosti njegove požrtvovnosti. Cijelo djelo milosti je stalna služba ljubavi, samoodricanja i požrtvovnosti. U svakom času Kristovog zemaljskog života, iz Kristovog srca izvirala je nepresušiva rijeka božanske ljubavi. Svi koji su ispunjeni njegovim Duhom, ljubit će kao što je on ljubio. Istim načinom, kojim je bio nadahnut Krist bit će nadahnuti i njihovi međusobni odnosi. {IZ 218.2}

Po toj ljubavi poznaju se pravi učenici. „Po tome će se poznati, da ste moji učenici", rekao je Isus, „ako se međusobno ljubite". Kada su ljudi međusobno povezani ne silom ili interesima, nego ljubavlju, oni pokazuju da su pod jednim utjecajem, koji je viši od svih ljudskih utjecaja. Tamo, gdje postoji to jedinstvo, ono je dokaz, da je u ljudima obnovljeno Božje obličje i da je u njih usađeno novo životno načelo. Na ovaj je način dokazano, da božanska priroda može da se odupre natprirodnim silama zla, i da Božja milost može da pobijedi urođenu sebičnost ljudskog srca. {IZ 218.3}

Kao Otkupitelj svijeta, Krist se stalno borio sa prividnim neuspjesima. Njemu, koji je bio poslanik neba, činilo se da je ispunio samo mali dio od onog djela, koji je želio da izvrši u cilju podizanja i spasavanja ljudi. Sotonski utjecaji su se stalno protivili njegovom radu, ali on se nije dao obeshrabriti. Kroz proroštvo proroka Izaije, on je izjavio. „Uzalud se trudih, uzalud i na prazno potroših silu svoju, ali je pravo moje kod Gospoda i nagrada moja kod Boga mojega... Ako se Izrael i ne sabere, opet ću se proslaviti pred Gospodom, i Bog će moj biti sila moja". Kristu je dato obećanje: Ovako veli Gospod, Izbavitelj Izraelov, Svetac njegov, onome koga preziru, koga mrzi narod... ovako veli Gospod... i ja ću tebe izbaviti. Čuvat ću te i utvrdit ću te, i dat ću ti da budeš zavjet narodu da podigneš zemlju, da opustjelo naslijeđe razdijeliš; da kažeš sužnjima: izađite! i onima koji su u mraku: pokažite se!... Ne će biti ni gladnih ni žednih, ne će ih ni

žega ni sunce ubiti, jer koji se njima smilovao, on će ih voditi, vodit će ih živoj vodi".14 {IZ 218.4}

Isus se oslanjao na ove riječi, i on nije dao sotoni ni najmanje mjesta. U času najvećeg poniženja, kad je najveća tama obavijala njegovu dušu, rekao je svojim učenicima: „Dolazi knez ovog svijeta, ali na meni nema ništa". „Knez ovoga svijeta je osuđen. I „sad će biti istjeran knez ovoga svijeta napolje".15 Kristovo proročko oko posmatralo je događaje, koji će obilježavati posljednju veliku borbu. Znao je da će se cijelo nebo radovati, kada on bude uzviknuo: „Svrši se!" On je već slušao zvuke muzike iz daljine i pobjedonosne usklike, kako odjekuju nebeskim dvorovima. Znao je da će tada konačno doći kraj Sotoninim prijevarama i da će Kristovo ime biti objavljeno od planete do planete, svim svjetovima svemira. {IZ 219.1}

Isus se radovao, što je mogao učiniti za svoje učenike više nego što su oni tražili ili mislili. On je govorio s pouzdanjem, jer je znao, da je jedna moćna odluka bila proglašena već prije postanja svijeta. Znao je da će istina, praćena svemoćnom silom Svetoga Duha, odnijeti pobjedu nad zlom i da će Božja zastava pobjedonosno lepršati nad njegovim sljedbenicama. Znao je da će život njegovih učenika, koji se u njega uzdaju, biti sličan njegovom: to će biti niz neprekidnih pobjeda, koje se ovdje na zamlji ne smatraju pobjedama. {IZ 219.2}

„Ovo vam kazah", rekao je Isus, „da u meni mir imate. U svijetu će te imati nevolju, ali ne bojte se, jer ja pobijedih svijet". Krist nije poznavao ni slabosti ni razočaranja. Njegovi učenici treba da pokažu istu istrajnu vjeru. Oni treba da žive, kao što je on živio, i da rade, kao što je on radio, oslanjajući se na njega, kao na svog vrhovnog Vođu. Njima je potrebna hrabrost, snaga i istrajnost. Iako im nepremostive smetnje zatvaraju put, oni treba da njegovom milošću idu naprijed. Umjesto da se tuže na teškoće, treba da ih pobjeđuju. Umjesto da očajavaju, treba uvijek da gaje nadu. Zlatnim lancem svoje čiste ljubavi Krist ih je povezao sa Božjim prijestolom. On želi da oni imaju najveći utjecaj, koji postoji u svemiru, i koji izvire iz izvora Svemogućega. Oni treba da imaju silu da se odupru zlu, silu koju ni nevolje, ni sama smrt, ne mogu nadvladati; silu, koja će ih osposobiti da pobijede, kao što je Krist pobijedio. {IZ 219.3}

Krist želi da nebeski red, nebeski način upravljanja, božanski sklad, budu otkriveni u njegovoj Crkvi na zemlji. Tako će se on proslaviti u svome narodu; tako će Sunce pravde sjati u svijetu najvećim sjajem. Krist je dao svojoj Crkvi bogate darove, da bi od nje dobio bogati prinos slave od svog otkupljenog vlasništva. On je poklonio svome narodu darove i blagoslove, da bi oni mogli dostojno prestavljati onoga, koji sve ima u punini. Crkva, obdarena Kristovom pravdom, jeste njegov prestavnik. U njoj treba da se pokažu i u punini otkriju bogati darovi njegove milosti i ljubavi. U čistoti i savršenstvu svog

naroda, gleda Krist nagradu za svoje poniženje i dopunu svoje slave. On jeste i ostaje veliko središte, iz kog izvire sva slava. {IZ 220.1}

Spasitelj je završio svoje pouke riječima punim odlučnosti i nade. Zatim, podigavši oči k nebu, izlivao je svoju dušu u molitvi za svoje učenike: „Oče, dođe čas, proslavi Sina svoga, da Sin tvoj proslavi tebe! Jer ti si mu dao vlast nad svakim tijelom, da svima koje si mu dao, dade život vječni. A ovo je život vječni, da poznaju tebe, jedinoga pravoga Boga i koga si poslao, Isusa Krista". {IZ 220.2}

Krist je dovršio djelo, koje mu je bilo određeno. Proslavio je Boga na zemlji. Obznanio je ime svoga Oca. Skupio je one, koji su bili pozvani da nastave njegovo djelo među ljudima. On je rekao; „I ja se proslavih u njima; ja više nisam na svijetu, a oni su na svijetu, i ja idem k tebi. Oče sveti, sačuvaj u ime svoje one, koje si mi dao, da budu jedno, kao i mi... Ne molimo samo za njih, nego i za one, koji budu preko njihove riječi u mene vjerovali... ja u njima i ti u meni, da budu sasvim jedno, i da pozna svijet, da si me ti poslao, i da si ih ljubio, kao što si i mene ljubio". {IZ 220.3}

Ovim riječima, koje su znak božanske vlasti, Krist je predao svoje izabrane u Očeve ruke. On se moli za svoj narod kao posvećen Poglavar svećenički. Kao vjeran Pastir, skuplja on svoje stado pod sjen Svemogućega, u sigurno utočište. Pred njime je još posljednja borba sa sotonom, i on je pošao naprijed, da je prihvati. {IZ 220.4}

Poglavlje 48—Isus u Getsemaniji

U društvu svojih učenika, Spasitelj je polako išao prema vrtu Getsemaniji.1 Mjesec je bio pun; on je svijetlio na nebu bez oblaka. Šatori hodočasnika utonuli su u tišinu. {IZ 220.5}

Izus je do sada razgovarao sa svojim učenicima i poučavao ih; ali što su se više približavali Getsemaniji, Isus je bio sve šutljiviji. Često je on dolazio na ovo mjesto da razmišlja i da se moli, ali nikad nije osjećao toliki bol kao ove noći, kad je trebalo da otpočne svoju poslednju samrtnu borbu. Za vrijeme celog svog zemaljskog života, on je išao u svjetlosti božanskog prisustva. Kad je bio u sukobu sa ljudima, koji su bili prožeti Sotoninim duhom, on je mogao reći: „Onaj. koji me posla, sa mnom je. Ne ostavi Otac mene sama, jer ja uvijek činim, što je njemu ugodno.2 Ovog puta izgledalo je kao da ga je napustilo ohrabrujuće prisustvo božanske svjetlosti. Sada se on ubrajao među prijestupnike. Trebalo je da ponese težinu krivice palog čovječanstva. Bezakonje svih nas trebalo je da bude položeno na njega, koji nije poznavao grijeha. Grijeh mu je izgledao tako strašan, teret krivice tako težak, da se bojao da će biti zauvjek odvojen od Očeve ljubavi. Znajući kako Bog mrzi grijeh, on je uzviknuo: „Duša je moja žalosna do smrti”. {IZ 220.6}

Približavajući se vrtu, učenici su primjetili naglu promjenu, koja se desila na njihovom Učitelju. Nikada ga nisu vidjeli tako žalosnog i šutljivog. Sto su dalje išli, to se više povećavala ova duboka žalost, ali oni se nisu usudili da ga pitaju za uzrok. On je posrtao, kao da će pasti. Stigavši u vrt, učenici su potražili mjesto, gdje se on obično sklanjao, da bi se njihov Učitelj mogao odmoriti. Svaki korak činio je sa naporom. On je glasno jecao, kao da ga tišti strašan teret. Dva puta su ga njegovi pratioci morali pridržati, da nebi pao na zemlju. {IZ 221.1}

Blizu ulaza u vrt, Isus je ostavio svoje učenike, osim trojice, preporučivši im da se mole za sebe i za njega. Praćen Petrom, Jakovom i Ivanom, on je ušao u najusamljeniji dio vrta. Ova tri učenika, Kristovi najprisniji drugovi, gledali su njegovu slavu na gori preobraženja i vidjeli su Mojsija i Iliju, gdje razgovaraju s njime. Oni su čuli glas sa neba. Sada, u svojoj velikoj borbi, Krist je želio da oni budu uz njega. Oni su često provodili s njime noć na ovom usamljenom mjestu. Pošto bi neko vrijeme bdjeli i molili se, oni bi nedaleko od svog Učitelja mirno zaspali, i on bi ih ujutro probudio, da se vrate na posao. Ali ovoga puta Isus je želio da oni provedu noć s njime na molitvi. Ipak nije želio da oni direktno posmatraju patnju, koju je trebalo da on podnese. {IZ 221.2}

„Pričekajte ovdje”, rekao je on, „i Stražite sa mnom”. On se udaljio od njih nekoliko koraka, — ne toliko da ga ne bi mogli vidjeti i čuti, — i pao je na koljena. Osjećao je da ga grijeh odvaja od njegovog Oca. Ponor je bio tako širok, tako taman i tako dubok, da je

njegov duh uzdrhtao pred njim. Nije smio da upotrebi svoju božansku moć da bi izbjegao ovu borbu. Trebalo je da kao čovjek podnese posljedice ljudskog grijeha; trebalo je da podnese gnjev, kojim Bog kažnjava prijestup. {IZ 221.3}

Krist je sada bio u položaju, u kome nikad ranije nije bio. Njegovo je stradanje najbolje opisano ovim riječima proroka: „Maču, ustani na pastira mojega, na čovjeka, druga mojega, govori Gospod nad vojskama”3. Kao zamjena i jamac za grešnog čovjeka, Krist je morao da trpi da se nad njim izvrši božanska pravda. On je znao šta znači pravda. Dosada se on molio za druge, sada je želio da se netko za njega moli. {IZ 221.4}

Osjećajući da je njegova veza sa Ocem prekinuta, Krist se bojao da ne će moći, u svojoj ljudskoj prirodi, izaći kao pobjednik iz sukoba sa silama tame. U pustinji kušanja bila je na kocki sudbina ljudskoga roda, ali Krist je tada pobijedio. Sada se kušač približio za posljednju veliku borbu, strašnu borbu, za koju se pripremao za vrijeme tri godine Kristove službe. Sada je stavio sve na kocku. Ako sada izgubi bitku, onda je za njega izgubljena svaka nada na gospodstvo; carstva svijeta postat će konačno Kristova; sotona će biti oboren i izbačen napolje. Ali ako bi Krist bio pobijeđen, zemlja bi postala sotonino carstvo, i ljudski rod bio bi uvijek pod njegovom vlašću. Misleći na moguće ishode borbe, Kristova duša ispunila se užasom pri pomisli, da bi mogao biti odvojen od Oca. Sotona mu je govorio da će biti vječno odvojen, ako postane jamac za grešni svijet. On će postati podanik sotoninog carstva i nikad više ne će biti u vezi s Bogom. {IZ 222.1}

A šta će biti plod te žrtve? Kako beznadežna izgleda krivica i nezahvalnost ljudi! Sotona je prikazivao Spasiteljev položaj u najtamnijoj boji. Narod, koji se smatrao po svojim duhovnim i zemaljskim preimućstvom iznad svih naroda, njega je odbacio. On traži da uništi onoga, koji je temelj, središta i pečat obećanja izabranog naroda. Jedan od njegovih vlastitih učenika, koji je u Crkvi igrao jednu od prvih uloga, njega će izdati; jedan od najrevnijih će se njega odreći. Svi će ga napustiti. Krist je uzdrhtao od užasa, kad je na to pomislio. Misao da će baš oni, koje je nastojao da spase, i koje je toliko ljubio, postati oruđe sotonske zavjere probola je njegovu dušu. Borba je bila strašna. Ona je toliko strašna zbog krivice naroda, njegovih tužilaca i izdajnika, zbog krivice svijeta ogrezlog u bezakonju. Grijeh svijeta je teško pritiskivao Krista, koji je osjećao neizmjeran bol zbog gnjeva, kojim Bog kažnjava grijeh. {IZ 222.2}

Isus je bio svijestan cjene, koju će trebati da položi za otkup ljudske duše. U svojoj duševnoj borbi, bacio se na golu zemlju, kao da je htio da spriječi da bude još više udaljen od Boga. Hladna noćna rosa padala je na njegovo tijelo, ali on na to nije obraćao pažnju. Sa njegovih blijedih usana oteo se uzvik bola: „Oče moj, ako je moguće, neka

me mimoiđe čaša ova”! Ali je odmah dodao: „Ali ne kako ja hoću, nego kako je tvoja volja”. {IZ 222.3}

Ljudskom srcu potrebno je saučešće kad strada. Krist je u dubini svog bića osjećao ovu potrebu. U svojoj najvećoj duševnoj borbi, približio se svojim učenicima sa velikom željom da primi koju riječ utjehe od onih, koje je tako često hrabrio i tješio i štitio u žalosti i nevolji. Onaj„ koji je uvijek imao za njih riječi saučešća, podnosio je sada nadljudski bol i želio je da vidi da se oni mole za njega i za sebe. Kako mu je strašno izgledalo niskost grijeha! Bio je u strašnom iskušenju da ostavi ljudski rod da sam snosi posljedice grijeha, a on da ostane nevin pred Bogom. Kad bi samo vidio da ga učenici shvataju i cijene, to bi ga ohrabrilo. {IZ 222.4}

Podigavši se velikom mukom, pošao je posrćući na mjesto, gdje je ostavio svoje učenike. Ali „našao ih je gdje spavaju”. Da ih je našao da se mole, tražeći od Boga pomoć da bi se sačuvali od sotoninih utjecaja, on bi osjetio olakšanje; čvrstina njihove vjere bi ga ohrabrila. Ali oni nisu obratili pažnju na opomenu: „Bdijte i molite se Bogu”. U početku bili su vrlo uznemireni, kad su vidjeli svog učitelja, koji je obično bio tako miran i dostojanstven, obuzetog neiskazanim bolom. Oni su se molili, dok su do njihovih ušiju dopirali vapija Čovjeka bola. Oni nisu imali namjeru da ostave svog Učitelja samog, ali činilo im se, kao da ih je obuzela neka ukočenost, koju bi mogli pobijediti da su nastavili da se mole Bogu. Nisu shvatili potrebu da bdiju i da se srdačno mole da bi mogli odoljeti iskušenju, {IZ 223.1}

Prije nego što su se uputili vrtu, Isus je bio rekao učenicima: „Svi ćete se vi sablazniti o meni ove noći”. Oni su ga svim svojim silama uvjeravali da su gotovi da idu s njime u zatvor i u smrt. Jadni Petar, koji je uvjek bio pun pouzdanja u samoga sebe, dodao je: „Ako se i svi sablazne, ali ja ne ću„4. Učenici su se suviše uzdali u sebe; usprkos Kristovih savjeta, oni se nisu obraćali Bogu za pomoć. Tako ih je Isus našao gdje spavaju u času, kad mu je najpotrebnije bilo njihovo saučešće i molitve. I sam Petar je spavao! {IZ 223.2}

Ivan, ljubljeni učenik, koji je bio ležao na Isusovim grudima, također je spavao! Ljubav, koju je Ivan osjećao prema svom Učitelju, trebalo je da ga održi budnim! U ovom času nadzemaljske boli, njegove svesrdne molitve trebalo je da se sjedine sa molitvama dragog Spasitelja. Izbavitelj je provodio cijele noći u molitvi za učenike, da njihova vjera ne prestane. Kada bi Isus sada postavio pitanje Jakovu i Ivanu: „Možete li piti čašu, koju ću ja piti?” oni se ne bi usudili da odgovore: „Možemo”! {IZ 223.3}

Učenici su se probudili čuvši Isusov glas, ali jedva su mogli da ga poznaju, toliko je samrtna borba promjenila njegovo lice. Obrativši se Petru, Isus je rekao: „Simone, spavaš! zar nisi mogao jedan čas postražiti sa mnom? Stražite i molite se Bogu da ne

padnete u napast, jer je duh srčan, ali je tijelo slabo”. Slabost učenika izazvala je kod Isusa saučešće. On se bojao da oni ne će biti u stanju da podnesu iskušenje izdaje, i njegovu smrt. Ne prebacivši im ni riječi, rekao im je: „Stražite i molite se, da ne padnete u napast”. Cak u ovoj velikoj samrtnoj borbi, on je tražio izvinjenje za njihovu slabost. „Duh je srčan”, rekao je „ali je tijelo slabo”. {IZ 223.4}

Sin Božji opet je bio obuzet samrtnom borbom. Slab i iscrpljen, vratio se posrćući na mjesto, koje je bio napustio. Njegov bol bio je još veći. Njegova samrtna borba bila je tolika da „znoj njegov bješe kao kaplje krvi, koje kapahu na zemlju”. Čempresi i palme bili su nijemi svjedoci njegove borbe. Sa njihovog lišća padala je gusta rosa na njegovo izmučeno tijelo, kao da priroda oplakuje svog Tvorca, koji se sam bori protiv sila tame. {IZ 224.1}

Malo prije, Isus je bio nalik na moćni kedar, koji odoljeva oluji protivljenja. Ljudi uporne volje, srca punog mržnje uzalud su pokušavali da ga zbune i smetu. On je čvrsto stajao, odjeven božanskim veličanstvom. Ali sada je bio sličan trski, koju je udarala i povijala žestoka oluja. On se pobjeđujući približavao kraju svog djela, odnoseći, na svakom koraku, novu pobjedu nad silana tame. Njegov glas sada, u noćnoj tišini, nije zvučao pobjedonosno; u njemu se osjećao ljudski strah. Do ušiju učenika dopirale su Spasiteljeve riječi: „Oče moj; kad bi me mogla mimoići ova čaša da je ne pijem, ali opet ne kako ja hoću, nego kako je tvoja volja!” {IZ 224.2}

Učenici su htjeli da pođu k njemu; ali on im je bio kazao da ostanu ondje, da bdiju i da se mole. Kad se Isus vratio k njima, našao ih je opet gdje spavaju. On je osjećao potrebu njihovog prisustva; želio je da čuje od učenika riječi, koje bi ga ohrabrile i rastjerale tamu, koja ga je pritiskivala. „Ali im oči bjehu otežale, i nisu znali šta da mu odgovore”. Njegovo prisustvo ih je probudilo, primjetili su da je njegovo lice pokri-veno krvavim znojem i vrlo su se uplašili. Nisu mogli razumjeti njegovu samrtnu borbu. On im je bio „predmet čuđenja, tako se njegov izgled razlikovao od svih drugih ljudi”.5 {IZ 224.3}

Isus se ponovo vratio na svoje usamljeno mjesto. Pao je na koljena, shrvan užasom guste tame. U ovom času probe, ljudska priroda Božjeg Sina je drhtala. Sada se više nije molio da ne oslabi vjera njegovih učenika, već se molio za svoju vlastitu dušu, koja se nalazi u borbi i iskušenju. Došao je strašan čas, kada je trebalo da se odluči sudbina svijeta. Sudbina čovječanstva se njihala na vagi. Krist je još moga odbiti da pije čašu pripravljenu za grešnog čovjeka. Još nije bilo kasno. Isus je mogao otrti krvav znoj sa svoga čela i ostaviti da ćovjek pogine u svom bezakonju. Mogao je reći: neka prijestupnik pretrpi kaznu za svoj grijeh, a ja ću se vratiti svome Ocu. Hoće li Božji Sin pristati da ispije gorku čašu poniženja i stradanja? Hoće li nevin pretrpjetu posljedice prokletstva grijeha da bi spasao krivoga? Blijede i drhtave Isusove usne ponavljale su

riječi: „Oče moj, ako me ne može ova ćaša mimoići da je ne pijem, neka bude volja tvoja!” {IZ 224.4}

Tri puta ponovio je on tu molitvu. Tri puta se Isusova ljudska priroda kolebala pred posljednjom žrtvom, najvećom žrtvom. Sada je historija ljudskog roda došla pred oči Spasitelja svijeta. Vidio je da bi prestupnici zakona, prepušteni sami sebi, morali da poginu. Gledao je ljude u očajnom stanju. Vidio je moć grijeha. Pred njime su prolazile nesreće i nevolje svijeta osuđenog na propast. I tada je donio odluku. Odlučio je da spasi čovjeka ma po koju cijenu. Prihvatio je krštenje krvlju, da bi milioni ljudi imali vječni život. Ostavio je nebeske dvorove, gdje vlada čistota, sreća i sjaj, da bi spasio izgubljenu ovcu, jedini svijet koji je pao u grijeh. Odlučio je da se ne odrekne svog djela. Postat će žrtva pomirenja za ljudski rod prodan pod grijeh. U svojoj molitvi izrazio je gotovost da se žrtvuje: „Ako je nemoguće da me mimoiđe čaša ova, neka bude volja tvoja!” {IZ 225.1}

Odlučivši da umre kao žrtva pomirenja za čovjeka, Isus je pao onesvješćen na zemlju, sa koje je htio da se podigne. Gdje su sada bili njegovi učenici da pridrže glavu svog klonulog učitelja i umiju njegovo lice, koje se sada toliko razlikovalo od svih drugih ljudi? Spasitelj je sam gazio kacu, i nitko od njegovih nije bio s njime, da mu pomogne. {IZ 225.2}

Ali Otac je trpio zajedno sa svojim Sinom. Anđeli su posmatrali samrtnu borbu Spasitelja, okruženog legionima demona. Isusa je obuzeo užasan strah, od koga je sav drhtao. Na nebu je vladala tišina. Nijedna harfa nije treperila. Da su smrtni ljudi mogli vidjeti čuđenje i duboki bol nebeske vojske, kad je Otac povukao sa svog ljubljenog Sina svoje zrake svjetlosti, ljubavi i slave, oni bi bolje razumjeli koliko je Bogu mrzak grijeh. {IZ 225.3}

Svjetovi koji nisu pali i nebeski anđeli očekivali su s najvećom pažnjom ishod borbe. Sotona i njegovi pomagači, legije palih anđela, napregnuto su pratili borbu u ovom odlučnom času djela spasenja. Sile dobra i zla sa nestrpljenjem su čekale da čuju kakav će odgovor dobiti Krist na svoju tri puta ponovljenu molitvu. Anđeli su željeli da donesu olakšanje božanskom Biću, koje je stradalo, ali to nisu smjeli da učine. Nikakav izlaz nije se otvarao pred Božjim Sinom. U tom strašnom času odluke, kad je sve stajalo na kocki, kad je tajanstvena čaša drhtala u rukama Čovjeka bola, otvorilo se nebo; kroz gustu tamu ovog časa odluke zasvijetlio je zrak svjetlosti, i moćni anđeo, koji pred Bogom zauzima položaj sa koga je sotona pao, došao je i stao kod Krista. Anđeo nije došao da uzme čašu iz Kristovih ruku, nego da ga okrijepi da bi mogao da je ispije, uvjeravajući ga o Očevoj ljubavi. On je došao da okrijepi božansko-ljudsko Biće na molitvi. On mu je pokazao nebo otvoreno i govorio mu je o dušama, koje će biti spasene njegovim stradanjem. Potsjetio ga je da je njegov Otac moćniji od sotone, i da će on

svojom smrću zadati potpuni poraz sotoni. Rekao mu je da će vidjeti trud duše svoje i da će se nasititi radošću videći mnoštvo ljudskih bića spasenih za vječnost. {IZ 225.4}

Kristova samrtna borba nije prestala, ali on se više nije osjećao obeshrabren. Oluja se nije stišala, ali on je bio dosta jak da se odupre njenoj žestini. On je iz kušanja izašao miran i vedar. Nebeski mir pokrivao je njegovo lice orošeno krvlju. Pretrpio je ono, što nijedan čovjek ne će nikada pretrpjeti, jer je okusio smrtno stradanje za sve ljude. {IZ 226.1}

Svijetlost, koja je okružavala Spasitelja, iznenada je probudila uspavane učenike. Vidjeli su anđela, kako se sagnuo nad njihovim Učiteljem, koji je klečao. Vidjeli su kako je zatim naslonio Spasiteljevu glavu na svoje grudi i pokazivao mu nebo. Čuli su njegov glas, sličan najslađoj muzici, kako izgovara riječi utjehe i nade. Učenici su se sjetili onoga, što se dogodilo na gori preobraženja. Sjetili su se slave, koja je Isusa obasjala u hramu i glasa Božjeg, koji je progovorio iz oblaka. Ta slava se opet pokazala, i oni se nisu više nimalo plašili za svog Učitelja. On se nalazio pod Božjom zaštitom; jedan moćan anđeo bio je poslan da ga štiti. Umorni učenici su ponovo zaspali. Opet ih je Isus našao gdje spavaju. {IZ 226.2}

Pogledavši ih žalosno, rekao im je: „Jednako spavate i počivate. Evo se približi čas, i Sin čovječji predat će se u ruke grešnicima. {IZ 226.3}

Izgovorivši ove riječi, on je već čuo korake gomile, koja ga je tražila, te je rekao: „Ustanite, hajdemo! Evo približuje se izdajnik moj". {IZ 226.4}

Kad je stupio pred izdajnika, na Isusu se nije vidjeo nikakav trag samrtne borbe. Pretekavši učenike, zapitao je: „Koga tražite? Oni odgovoriše: Isusa iz Nazareta. Isus im reče: „Ja sam"! Tog časa anđeo, koji je došao Isusu u pomoć, stao je između njega i gomile. Božanska svjetlost obasjala je njegovo lice, i nešto nalik na goluba osjenilo je njegovu pojavu. Krvnička gomila nije mogla da podnese tu slavu. Svi su uzmakli. Svećenici starješine vojnici, pa i sam Juda, popadali su na zemlju kao mrtvi. {IZ 226.5}

Anđeo se povukao i svjetlosti je nestalo. Isus je imao priliku da pobjegne, ali on je ostao miran i priseban. Stajao je proslavljen usred ove okorjele gomile, koja je sada bespomoćno ležala pred njegovim nogama. Učenici su posmatrali taj prizor, nijemi od čuđenja i straha. {IZ 226.6}

Ubrzo se čitav prizor izmjenio. Gomila se podigla na noge. Rimski vojnici, svećenici i Juda okupili su se oko Krista. Izgledali su posramljeni zbog zvoje slabosti i bojali su se da im Isus ne pobjegne. Otkupitelj je ponovio pitanje: „Koga tražite?" Sve je dokazivalo da je onaj, koji stoji pred njima, Sin Božji, ali oni se nisu dali uvjeriti. Oni su ponovo odgovorili: „Isusa iz Nazareta". Isus im je tada odgovorio: „Rekao sam vam da sam ja;

ako dakle mene tražite, pustite ove neka idu". I rekavši to, pokazao je na svoje učenike. Znajući koliko je njihova vjera slaba, nastojao je da ih sačuva od napasti i kušanja. Gotov je bio da se za njih žrtvuje. {IZ 226.7}

Juda nije zaboravio svoju ulogu izdajnika. Kad je gomila ulazila u vrt, on joj je pokazivao put, praćen poglavarom svećeničkim. Onima, koji su progonili Isusa, dao je on sljedeći znak: „Koga ja cjelivam, taj je, držite gal" Sada se pravio kao da nema ništa zajedničko s njima. Približivši se Isusu, pružio mu je ruku, kao kakav prijatelj. Poljubio ga je nekoliko puta govoreći mu: „Zdravo, Učitelju!" i pravio se kao da ga sažaljeva u njegovoj opasnosti. {IZ 227.1}

Isus mu reče: „Prijatelju, zar si zato došao?" Njegov je glas drhtao od bola, kad je dodao: „Juda, zar poljupcem izdaješ Sina čovječijega?" Takav poziv trebalo je da probudi savjest izdajnika, da dirne njegovo tvrdo srce; ali svako osjećanje časti, vjernosti i ljudske nježnosti Juda je izgubio. Izgledao je ohol i prkosan, ne pokazujući nikakve volje da ostupi od svoje namjere. Predao se sotoni i više nije imao silu da mu se odupre Isus nije odbio poljubac izdajnika. {IZ 227.2}

Gomila se osmjelila vidjevši, da se Juda usudio da dotakne onoga, koji se tog časa proslavio pred njihovim očima. Tada su Isusa uhvatili. Počeli su da vezuju te ruke, koje su drugima uvjek činile dobro. {IZ 227.3}

Učenici su mislili da učitelj ne će dozvoliti da ga uhvate. Mislili su da će ona sila, koja je ove ljude bacila na zemlju, zadržati ih na tlu, dok Isus i njegovi učenici ne budu na sigurnom mjestu. Veoma su se razočarali i ogorčili, kad su vidjeli da su ljudi donijeli konopac, da vežu ruke onome, koga su ljubili. Petar je u ljutini trgao nož, da odbrani svog Učitelja, ali je jedino uspio da otsječe uho sluzi poglavara svećeničkoga. Kad je Isus vidjeo šta se dogodilo, oslobodio je svoje ruke, iako su ih rimski vojnici čvrsto držali, i rekao je: „Ostavite to!" Tada se dotakao uha i iscjelio ga. Zatim je rekao Petru: „Zadjeni mač svoj u korice! Svi koji se mašaju za mač, od mača će poginuti. Ili zar misliš da mi Otac moj ne bi odmah poslao u pomoć više od dvanaest legija anđela, kada bih ga zamolio za to?" Jedna legija za svakog učenika! Zašto onda, pomislili su učenici, ne spasava ni sebe ni nas? Da bi im dao odgovor na ovu neizgovorenu misao, Isus je dodao: „Ali kako bi se onda ispunilo Pismo, po kome to mora doći? „Zar da ne pijem čašu, koju mi Otac daje da pijem?" {IZ 227.4}

Jevrejskim poglavarima nije smetalo njihovo dostojanstvo da se druže sa onima, koji su progonili Isusa. Isusovo hvatanje bilo je suviše važna stvar, da bi to povjerili potčinjenima; ove svećenike i ove lukave starješine pratile su sluge hrama i ološ, koji je išao za Judom u Getsemanija Kakvog li društva za te visoke crkvene dostojanstvenike!

To je bila gomila željna uzbuđenja, naoružana svakojakim oružjem, kao da je izašla u lov na divlju zvjer. {IZ 227.5}

Okrenuvši se svećenicima i starješinama, Isus ih je pogledao prodirućim pogledom. Riječi, koje im je tada izgovorio ne će oni nikad zaboraviti dok god žive. Te riječi su bile kao strijele Svemogućega. Dostojanstveno im je rekao: „Kao na razbojnika izašli ste na mene s mačevima. Svaki dan bio sam s vama u hramu, i ne staviste ruku na mene. Ali je ovo vaš čas i vlast tame". {IZ 228.1}

Učenike je obuzeo strah, kad su vidjeli da je Isus dozvolio da ga uhvate i svežu, Vrijeđalo ih je što on trpi tolika poniženja prema sebi i njima. Nisu mogli razumjeti njegovo držanje, njegovu mirnoću pred gomilom, koja ga je zlostavljala. U svom strahu i zaprepašćenju, poslušali su savjet Petra, koji im je predložio da misle kako da se svaki lično spase. „Tada ga svi ostaviše i pobjegoše". Krist je prorekao to bjegstvo: „Evo dolazi čas i već je došao, da se razbjegnete svaki na svoje mjesto i mene sama ostavite. Ali nisam ja sam, Otac je moj sa mnom".6 {IZ 228.2}

Poglavlje 49—Isus pred Anom i Kajfom

Isusa su preveli preko potoka Kedrona. Vodili su ga kroz vrtove i maslinove šumarke, kroz tihe ulice uspavanog grada. Prošla je ponoć. Noćnu tišinu narušavali su povici gomile, koja je pratila Isusa i vikala na njega. Spasitelj je bio čvrsto vezan i dobro čuvan. On je teško koračao. Oni koji su ga uhvatili, žurno su ga vodili, da bi što prije stigli u palatu Ane, bivšeg poglavara svećeničkog. {IZ 228.3}

Ana je bio ranije na čelu svećenstva. S obzirom na njegove godine, narod ga je poštovao kao poglavara svećeničkog. Ljudi su tražili njegov savjet i primali ga kao glas od Boga. Njemu su prvome htjeli da pokažu Isusa kao zarobljenika svećeničke vlasti. Htjeli su da on prisustvuje istrazi, jer su se bojali da Kajfa, koji je bio manje iskusan, nebi uspio da postigne cilj, koji su postavili; njegova vještina, njegovo lukavstvo i njegova prepredenost bili su potrebni, da bi po svaku cijenu osudili Krista.1 {IZ 228.4}

Trebalo je da se Isus pojavi pred Sinedrionom, ali najprije je bio podvrgnut prethodnom ispitu pred Anom. Rimska vlast nije dopuštala Sinedrionu da izvrši smrtnu presudu. Sinedrion je samo mogao da zatvorenika ispita i donese presudu, koja je postala pravosnažna tek kada je potvrde rimske vlasti. Stoga je bilo potrebno da se protiv Krista podignu takve optužbe, koje bi i Rimljani smatrali zločinom. Trebalo je naći i takve optužbe, koje bi ga u očima Jevreja prikazale kao krivca. Veliki broj svećenika i glavara stekao je uvjerenje, da je Kristova nauka istinita; samo strah od isključenja sprečavao ih je da to priznaju. Svećenici su se dobro sjećali Nikodemovog pitanja: „Osuđuje li zakon naš čovjeka prije nego što ga sasluša i dozna šta je učinio?”.2 Ovo pitanje bilo je onog časa dovoljno, da u vijeću izazove podjelu i osujeti planove svećenika, Josip iz Arimateje i Nikodem nisu ovog puta bili pozvani na vijeće ali moglo se naći drugih, koji bi se usudili da govore u prilog pravde. Istraga se morala tako voditi, da sve članove Sinedriona pridobije protiv Krista. Svećenici su naročito podvlačili dvije glavne optužbe. Ako budu mogli dokazati da je Isus pohulio na Boga, onda će ga Jevreji osuditi. Ako budu mogli da ga okrive za bunu, onda će ga i Rimljani osuditi. Ana je najprije želio da utvrdi drugu optužbu. On je ispitivao Isusa o njegovim učenicima i o njegovoj nauci, nadajući se da će Isus nešto reći što bi mu pružilo materijal protiv njega. Nadao se da će ga nagovriti da prizna da je želio da osnuje jednu zavjeru, kojoj bi bio cilj uspostavljenje novog carstva. Tada bi ga svećenici mogli predati Rimljanima kao onoga, koji narušava mir i poziva ljude na ustanak. {IZ 228.5}

Krist je čitao ove namjere u duši svećenika kao u otvorenoj knjizi. Otkrivši najprikrivenije misli svog isljednika, Isus je poricao da postoji bilo kakav tajni savez između njega i njegovih učenika, kao i to da ih je on tajno skupljao, u mraku, da bi prikrio svoje namjere. On nije imao nikakve tajne u pogledu svoje nauke i svojih

namjera: „Ja sam govorio javno svetu”, rekao je Isus. „Ja sam svagda učio u sinagozi i u hramu, gdje se svi Jevreji skupljaju i ništa nisam govori u tajnosti”. {IZ 229.1}

Okrenuvši se Ani, Isus je rekao: „Zašto me ispituješ?” Nisu li svećenici i starješine slali uhode da paze na moje kretanje i da izvijeste o čemu sam govorio? Nisu li ovi ljudi bili prisutni svakoga puta, kad se narod skupio, i nisu li obavjestili svećenike o svemu što sam govorio i činio? „Pitaj one, koji su slušali, šta sam govorio. Evo oni znaju, šta sam govorio”. {IZ 229.2}

Ana je bio ušutkan odlučnim odgovorom. On se bojao da Isus ne otkrije nešto u vezi s njegovim ranijim životom, što bi on radije sačuvao u tajnosti, zato mu ovoga puta nije više ništa rekao. Jedan od službenika poglavara svećeničkog, pun gnjeva kad je vidio da Ana ne može više ništa kazati, udario je Isusa po obrazu govoreći: „Zar tako odgovaraš poglavaru svećeničkom?” {IZ 229.3}

Krist je mirno odgovorio: „Ako zlo rekoh, dokaži da je zlo; ako li dobro, zašto me biješ?” Iz njegovih ustiju nije izašla nijedna riječ osvete. Njegov miran odgovor dolazio je iz srca bez grijeha, iz plemenitog i strpljivog srca, koje ništa ne može da izazove. {IZ 229.4}

Krist je bio vrlo osjetljiv na rđave postupke i pogrde. On je podnosio svakojake pogrde od bića, koja je stvorio, i za koja je bio gotov da podnese najveću žrtvu. On je toliko više trpio, koliko je bila veća njegova svetost i njegova mržnja protiv grijeha. Za njega je bila neprestana žrtva da ga kušaju ljudi, koji su s njim postupali kao sa neprijateljem Strašno mu je bilo, što je bio okružen ljudima pod sotoninom vlašću. Znao je da bi u jednom trenutku, kad bi htio, mogao pokazati svoju božansku moć, i da bi mogao satrti one, koji ga tako bezdušno muče. To je njegovu borbu činilo još težom. {IZ 229.5}

Jevreji su očekivali Mesiju, koji će se pokazati u spoljašnjem sjaju, i koji će jednim dijelom nadljudske volje promijeniti ljudske misli i primorati ih da priznaju njegovu vrhovnu vlast. Na ovaj način, mislili su oni, Mesija će se podignuti iznad svih i ostvarit će njihove [častoljubive nade. Kad je Krist bio ovako zlostavljan, tada je bio u velikom iskušenju da otkrije svoj božanski karakter. Jednom riječi, jednim pogledom, mogao je prisiliti svoje progonitelje da ga priznaju gospodarem nad carevima i poglavarima, nad svećenicima i nad hramom. Teško mu je bilo da ostane u položaju, koji je izabrao izjednačivši se sa ljudskim rodom. {IZ 230.1}

Nebeski su anđeli posmatrali sve, šta se radilo protiv „njihovog ljubljenog Zapovjednika. Oni su silno željeli da ga oslobode. Na Božju zapovjest anđeli postaju svemoćni. Jednom prilikom, na Kristovu zapovijest, oni su uništili sto osamdeset i pet hiljada asirskih vojnika. Koliko bi bilo lako ovim anđelima, koji su bili svjedoci sramnih

prizora posmatrajući Kristovu istragu, da pokažu svoje negodovanje i da unište svoje nepri-jatelje; ali im nije bila data naredba da to učine. Onaj, koji je mogao da uništi svoje neprijatelje, radije je podnosio njihovu okrutnost. Ljubav, koju je imao prema svome Ocu, i sjećanje na obećanje, koje je dao prije stvaranja svijeta, — da će uzeti na sebe ljudske grijehe — učinili su da je bez riječi žalbe podnio najgrublje poniženje od onih, koje je došao da spase. Smatrao je kao dio svoga poslanstva da pretrpi na svome tijelu sve pogrde i sva zlostavljanja od strane ljudi. Jedina nada čovječanstva zavisila je od ove Kristove gotovosti da pretrpi sve uvrede i sva zlo-stavljanja, koja mu ljudske ruke i srca mogu nanijeti. {IZ 230.2}

Iako Krist nije rekao ništa, što bi njegovi tužitelji mogli smatrati razlogom za osudu, ipak je bio vezan da bi se vidjelo da je osuđenik. Trebalo je, ipak, da istraga ima izgled pravde, kao i da se vodi u zakonskom obliku. Poglavari su odlučili da požure sa istragom. Znali su kakav ugled Krist uživa u narodu, i bojali su se, ako se proširi vijest o njegovom hvatanju, da ne bude preduzet neki pokušaj za njegovo oslobođenje. Osim toga, ako se istraga i izvršenje kazne ne bi obavilo najedanput, to bi zbog praznika Pashe odgodilo čitavu stvar za sedmicu dana, što bi moglo osujetiti njihove planove. Da bi postigli da bude Krist osuđen, računali su na viku gomile, s kojom se pomiješao veći dio jeruzalemskog ološa. Ako bi se suđenje odgodilo za sedam dana, možda bi se smanjilo uzbuđenje, i u narodu bi se lako pojavilo negodovanje protiv suđenja. Veliki broj ljudi mogao bi se tada odlučiti za Krista, i mnogi bi svjedočili u njegovu korist, objavljujući moćna djela, koja je učinio. To bi izazvalo javno negodovanje protiv Sinedriona. Narod bi osudio cio postupak, kome je Isus bio podvrgnut, i Krist, pušten na slobodu, primio bi od naroda nove počasti. Zato su svećenici i poglavari odlučili da Isusa predaju Rimljanima prije nego što se sazna za njihovu namjeru. {IZ 230.3}

Ali prije svega trebalo je protiv Isusa načiniti optužbu. Do sada nisu ni u čemu uspjeli. Ana je dao nalog da se Isusa odvede Kajfi. Kajfa je pripadao sadukejima, od kojih su neki bili najogorčeniji Kristovi neprijatelji. Kajfa, kome je nedostajala snaga karaktera, bio je isto tako okrutan, nemilostiv i bezdušankao i Ana. On je upotrebio sva sredstva, da bi uništio Krista. Bilo je rano jutro, još je bio mrak; pomoću svjetlosti baklji lampina oružana četa je sprovela svog sužnja poglavaru svećeničkom. Tamo, dok su se sakupljali članovi Sinedriona, Ana i Kajfa su opet počeli da ispituju Isusa, ali bez uspjeha. {IZ 231.1}

Kad se u sudskoj dvorani sakupilo vijeće, Kajfa je zauzeo svoje pretsjedničko mjesto. Pored njega sjedjeli su sudije, i oni, koji su se naročito zanimali za tok suđenja. Rimski vojnici stajali su napostolju ispod pretsjednićke stolice; na podnožju stolice stajao je Krist. Svi su pogledi bili uprti u Isusa. Uzbuđenje je bilo veliko. Isus je jedini bio miran i spokojan, i sama atmosfera oko njega bila je ispunjena svetim utjecajem. {IZ 231.2}

Kajfa je gledao na Isusa kao na svog suparnika. Radoznalost naroda da sluša Isusa, i njegova gotovost da prihvati Kristovu nauku, izazvala je zavist poglavara svećeničkog. Kajfa, posmatrajući Isusa, divio se njegovom dostojanstvenom držanju. Sve je više dolazio do uvjerenja da je čovjek, koji pred njim stoji, božanskog porjekla. Ali odbacivši odmah tu misao, zatražio je oholim i podrugljivim glasom da Isus učini pred svojim sudijama jedno moćno čudo. Spasitelj se činio, kao da ga ne čuje. Narod je upoređivao uzbuđeno i nisko držanje Ane i Kajfe sa blagim i dostojanstvenim Isusovim držanjem. Čak okorjela gomila se pitala: zar ovaj čovjek božanskog izgleda zaslužuje da bude osuđen kao zločinac? {IZ 231.3}

Kajfa, vidjevši da stvari počinju da teku povoljno za Isusa, ubrzao je istragu. Poznato je bilo da Isus nije poštovao jevrejska predanja i da se nepovoljno izražavao o mnogim njihovim propisima. U pogledu predanja, i sami farizeji i sadukeji se nisu slagali; optužba da je Isus protiv predanja, ne bi kod Rimljana imala nikakvu važnost. Kristovi neprijatelji nisu se usudili da ga optuže radi gaženja subote, jer su se bojali, da bi pokretanje ovog pitanja moglo da otkrije pravi karakter Kristovog djela. Ako bi se sada iznijela njegova čuda iscjeljivanja, svećenici bi postigli sasvim suprotni učinak onome, što su željeli. {IZ 231.4}

Potkupljeni su bili lažni svjedoci da optuže Isusa da je izazivao pobunu, da je pokušavao da osnuje nezavisnu upravu. Ali njihova su svjedočanstva bila neodređena i protivurječna; kad su im bila postavljena pitanja, sami su pobijali svoje ranije iskaze. {IZ 232.1}

U početku svoje javne službe. Krist je rekao: „Razorite ovaj hram, i ja ću ga za tri dana opet sagraditi!" U ovom slikovitom proročkom govoru, Krist je prorekao svoju smrt i uskrsenje. „A on je mislio na hram svoga tjela".3 Jevreji su ove riječi shvatili u doslovnom smislu, primjenjujući ih na jeruzalemski hram. To je bila jedina od svih Kristovih izjava, koju su mogli iznijeti protiv njega. Nadali su se da će se moći koristiti iskrivljavanjem ove izjave. Rimljani su se interesovali za građenje i uljepšavanje hrama, i time su se oni ponosili; svaki prezir prema hramu izazivao je njihovo negodovanje. Tu su se složili Rimljani i Jevreji, farizeji i sadukeji, jer su svi pokazivali naročito poštovanje prema hramu. Na kraju su našli dva svjedoka, čiji se iskazi nisu suprotili kao njihovih prethodnika. Jedan od njih, koga su potkupili, iznio je ovu optužbu: „Ovaj je čovjek rekao: ja mogu razvaliti hram Božji i za tri dana ga opet sagraditi". Na taj su način bile Kristove riječi iskrivljene. Kad bi one bile iznijete kao što ih je on izgovorio, onda ga na osnovu njih Sinedrion ne bi mogao osuditi. Ako je Krist samo čovjek, kao što su to tvrdili Jevreji, onda bi se njegova izjava mogla samo smatrati nerazumnim i ludim častoljubljem, i ne bi se mogla uzeti kao hula na Boga. Čak ni u ovom obliku, koji su

Isusovoj izjavi dali lažni svjedoci, njegove riječi nisu sadržavale ništa, što bi Rimljani mogli smatrati zločinom, koji zaslužuje smrt. {IZ 232.2}

Ne izgovorivši nijednu riječ u svoju odbranu, Isus je strpljivo slušao ove lažne iskaze. Na kraju njegovi tužitelji, zbunjeni i smeteni, razgnjevil su se. Istraga nije nimalo odmicala. Izgledalo je kao da će njihova zavjera propasti. Kajfa je bio očajan. Njemu je ostao samo jedan izlaz: primorati Krista da sam sebe osudi. Poglavar svećenički je ustao sa svoje stolice. Njegovo je lice bilo izobličeno od srdžbe, njegov glas i njegovo držanje jasno su pokazivali, da bi najradije šatro Isusa, koji je stajao pred njim, kad bi to bilo u njegovoj vlasti. „Zar ništa nemaš da kažeš na to što ovi iznose protiv tebe?" povikao je on. {IZ 232.3}

Isus je ćutao. „Mučen bi i zlostavljan, ali ne otvori usta svojih. Kao jagnje na zaklanje vođen bi, i kao ovca pred onim, koji je striže ne otvori usta svojih.4 {IZ 232.4}

Tada se Kajfa, podigavši desnu ruku prema nebu, obratio Kristu svečanom zakletvom. „Zaklinjem te Bogom živim, kaži nam jesi li ti Mesija, Sin Božji?" {IZ 232.5}

Na takav poziv Krist nije mogao više šutjeti. Ima vrijeme za šutanje, a ima vrijeme i za govor. On nije govorio, dok nije bio direktno upitan. Znao je da će odgovor, koji će sada dati, učiniti njegovu smrt sigurnom. Kristu je bio upućen poziv od strane najviše vlasti, koju je narod pniznavao, i to u ime Svemogućega. Krist nije htio da se pokaže nepokoran prema zakonu. Osim toga, ovdje se radilo i o njegovom odnosu prema Ocu. Trebalo je dakle da jasno posvjedoči svoj karakter i svoje djelo. Isus je kazao svojim učenicima: „Ko god mene prizna pred ljudima, njega ću i ja priznati pred Ocem svojim na nebesima".5 On je sada htio da potvrdi svoju nauku svojim vlastitim primjerom. Sve su uši bile napregnute i sve su oči bile uprte u njega, kad je odgovorio: „Ti kaza". Nebeska svjetlost obasjavala je njegovo lice, kad je dodao: „Ali vam kažem: od sada ćete vidjeti Sina čovječjega, gde sjedi s desne strane Svemogućega i dolazi na oblacima nebeskim". {IZ 233.1}

Za trenutak je Kristovo božanstvo zasjalo kroz njegovu ljudsku prirodu. Poglavar svećenički je zadrhtao pred prodirnim pogledom Spasitelja. Taj pogled kao da je otkrivao njegove sakrivene misli i palio njegovo srce. Nikada u svom životu nije zaboravio ovaj prodoran pogled Sina Božjeg. {IZ 233.2}

„Od sada", rekao je Isus, Vidjet ćete Sina čovečjega, gde sjedi s desne strane Svemogućega i dolazi na oblacima nebeskim". Ovim je riječima Krist pokazao, da će se, u budućnosti izmijeniti uloge. On, gospodar života i slave, sjedit će s desne strane Svemogućega. On će biti sudija cijele zemlje. Njegova će presuda biti bez mogućnosti žalbe. Tada će biti iznijete na vidjelo sve tajne, i svaki će biti osuđen po svojim djelima. {IZ 233.3}

Na ove Kristove riječi zadrhtao je poglavar svećenički. Pomisao da će biti uskrsenje mrtvih, kad će se svi pojaviti pred Božjim sudom da prime svoju platu, ispunila je Kajfu užasom. On nije htio da misli na to da će doći čas kada će morati položiti račun o svim djelima. Pred njegovim očima nizali su se prizori posljednjeg suda. Za trenutak je posmatrao strašan prizor kako se otvaraju grobovi, koji otkrivaju tajne, za koje je mislio da su za uvjek pokopane. Osjećao se kao da stoji pred vječnim Sudijom, čije oko, koje sve vide, čita njegovu dušu, otkrivajući tajne, koje je on mislio da će zakopati sa sobom u grob. {IZ 233.4}

Ali ubrzo je iščezla ova slika ispred njegovih očiju. Sadukej, koji je poricao nauku o uskrsenju i o budućem životu, bio je duboko uvrijeđen; najednom je Kajfu obuzeo sotonski gnjev. Zar da ovaj čovjek, koji stoji pred njim kao zatočenik, napada njegove najomiljenije teorije! Razderavši svoje haljine da bi na taj način pred narodom pokazao svoje negodovanje, zatražio je da se Isus bez dalje istrage osudi kao onaj, koji huli na Boga. „Čemu nam treba još svjedoka?, rekao je on. „Sami ste čuli hulu na Boga, šta vam se čini?". Svi su se složili da je zaslužio smrt. {IZ 233.5}

Poglavar svećenički nije smio da razdere svoje haljine. Levitski zakon je njemu to zabranjivao pod smrtnom kaznom. Ni u kojoj prilici, ni u kom slučaju, nije mu bilo dozvoljeno da razdere haljine. Jevreji su imali običaj da prilikom smrti svojih prijatelja razdiru svoju odjeću, ali svećenici se nisu smjeli povoditi za tim običajem. Krist je u tom pogledu dao preko Mojsija određenu zapovijest.6 Sve što je svećenik nosio trebalo je biti čitavo i bez mane. Njegove lijepe službene haljine prestavljale su karakter Isusa Krista, velikog Poglavara svećeničkog. Bog prima samo ono, što je savršeno: odijelo i držanje, riječ i duh, — sve treba da je savršeno. {IZ 234.1}

Bog je svet, i zemaljska služba trebalo je da pruža sliku njegove slave i savršenstva. Samo što je savršeno može da bude slika svete službe na nebesima. Čovjek može da razdere svoje srce da bi pokazao s krušen i ponizan duh. Bog to cijeni. Ali svećenik nije smio da razdere svoje haljine, jer bi to iskrivilo pretstavu o nebeskim stvarima. Poglavar svećenički, koji bi se usudio da se pokaže u svetoj službi s razderanom haljinom, bio je smatran da je prekinuo vezu s Bogom. Razderavši svoje haljine, on je time izgubio i svoj pretstavnički karakter. Bog ga više nije primao kao svećenika u službi. Kajfino ponašanje bilo je dakle plod ljudske strasti i otkrivalo je nesavršenstvo njegovog karaktera. {IZ 234.2}

Razderavši svoje haljine, Kajfa je pogazio Božji zakon zbog ljudskih običaja. Po jednom pravilu, koje su ljudi načinili, bilo je dozvoljeno svećeniku, koji čuje hulu na Boga, da bez kazne razdere svoje haljine, da na taj način pokaže svoje gnušanje nad grijehom. Tako je ljudsko pravilo zamjenilo Božji zakon. {IZ 234.3}

Narod je pažljivo pratio svaki postupak poglavara svećeničkog. Kajfa je na taj način želio da pokaže svoju pobožnost. Ali ovim djelom, koje je trebalo da bude optužba protiv Krista, naružio je on Onoga, o kome je Bog kazao: „Moje je ime u njemu”.7, Kajfa je ustvari pohulio na Boga. U ovom času, kad je sam stajao pod Božjom osudom, on je osuđivao Krista kao bogohulnika. {IZ 234.4}

Sinedrion je izjavio da Isus zaslužuje smrt. Međutim, jevrejski je zakon zabranjivao da se optuženom sudi noću. Zakonito suđenje moglo se održati samo danju, i to pred punim vijećem. U suprotnosti sa tim propisima, sa Spasiteljem se postupalo kao sa osuđenim zločincem. On je bio predan u ruke najpodlijih i najgorih ljudskih stvorenja da ga biju i muče. Vojnici i svjetina sakupili su se u dvorištu palate poglavara svećeničkoga. Kroz to dvorište odveli su Isusa u prostorije za stražare, a sa svih strana rugali su se njegovom nazivu Sin Božji. Ismijavali su njegove riječi da će „sjesti s desne strane Svemogućega i doći na nebeskim oblacima”. Dok je tu čekao na zakonito suđenje, nitko ga nije štitio. Neuka gomila, koja je vidjela s kakvom se strogošću postupalo prema njemu na vijeću, dala je maha svim sotonskim nagonima svoje prirode. Kristovo plemenito držanje i njegov božanski izgled samo su još više raspalili gnjev tih bijednika. Njegova blagost, njegova nevinost i njegova božanska strpljivost još su ih više ispunili sotonskom mržnjom. Pravda i milost bili su pogaženi. Ni sa jednim zločincem nije se nikada postupalo tako neljudski kao sa Sinom Božjim. {IZ 234.5}

Ali još je jedan veći bol ranjavao Isusovo srce. Najveći bol nije mu nanijela neprijateljska ruka. Dok je za vrijeme ispitivanja pred Kajfom bio izložen ponižavanju i ruganju, odrekao ga se jedan od njegovih učenika. {IZ 235.1}

Pošto su u vrtu napustili svog Učitelja, dvojica učenika usudila su se da u izvjesnoj udaljenosti prate rulju, koja je vodila Isusa. Svećenici su dobro poznavali Ivana kao Isusovog učenika; njemu su dopustili da uđe u sudsku dvoranu. Nadali su se kad bude vidio, kako je njegov Vođa ponižen, da on više ne će vjerovati u njegovo bažanstvo. Zahvaljujući Ivanovom poznanstvu, mogao je i Petar ući u sudsko dvorište. {IZ 235.2}

U dvorištu je bila naložena vatra, jer je bilo najhladnije doba noći, vrijeme prije svanjivanja. Jedna grupa ljudi sjedjela je kraj vatre; Petar se osmjelio da sjedne među njih. On nije želio da ga tko prepozna i zato je načinio ravnodušan izgled; nadao se da će ga smatrati jednim od onih, koji su doveli Isusa u sudsku dvoranu. {IZ 235.3}

Ali dok je svjetlost plamena osvjetljavala Petrovo lice, jedna sluškinja ga je posmatrala ispitivačkim pogledom. Ona ga je vidjela, kako je ušao s Ivanom, i primijetivši njegov oboren pogled, pretpostavljala je da je i on jedan od Isusovih učenika. Pošto je bila u službi kod Kajfe, željela je da zna tko je Petar, te ga je zapitala: „Nisi li i ti jedan od učenika tog čovjeka”? Petar se uplašio i zbunio. Najednom su svi

uprli oči u njega. Iako se on činio da je ne razumije, ona je nastavila da uvjerava prisutne da je i taj čovjek bio sa Isusom. Petar se osjećao primoran da joj odgovori i rekao joj je gnjevno: „Ženo ja ga ne poznajem”! To je bilo prvo odricanje, i odmah poslije toga pijetao je zapjevao. O Petre! ti se već stidiš svog Učitelja. Tako brzo odričeš se svoga Gospoda. {IZ 235.4}

Ušavši u sudsku dvoranu, Ivan nije pokušavao da prikrije da je Kristov učenik. On nije tražio društvo zlih ljudi, koji su ružili njegovog Učitelja. Njega nisu ispitivali, jer nije pokazao lažno držanje, i na taj način nije pobuđivao ničiju sumnju. Stao je po strani u jedan ugao da bi ostao neprimjećen, ali ipak što bliže Isusu. Odatle je mogao vidjeti i čuti sve šta se događalo za vrijeme Spasiteljevog suđenja. {IZ 235.5}

Petar nije želio da ga prepoznaju. Pokazavši ravnodušan izgled, time se približio neprijatelju i postao lak plijen iskušenja. Da je bio pozvan da se bori za svoga Učitelja, on bi bio hrabar vojnik, ali kad je prst rugača bio uprt na njega, on se pokazao kukavicom. Mnogi, koji se ne plaše borbe za svog Učitelja, odriču se svoje vjere, čim postanu predmet izru-givanja. Družeći se sa onima, koje bi trebalo da izbegavaju, stupaju, na stazu iskušenja. Pozivaju neprijatelja da ih kuša, koji ih tako navede da kažu i učine ono, što u drugim prilikama ne bi nikada učinili. Kristov učenik, koji danas krije svoju vjeru iz straha od stradanja ili sramote, odriče se svog Učitelja isto tako, kao što ga se Petar odrekao u sudskom dvorištu. {IZ 235.6}

Lako je izgledalo da se Petar ne zanima za suđenje svoga Učitelja, ipak je njegovo srce krvarilo, dok je slušao strašno ruganje i gledao kako Isusa zlostavljaju. Osim toga bio je iznenađen i ljut videći da Isus dozvoljava da ponizuju njega i njegove učenike. Nastojeći da sakrije svoja prava osjećanja, pokušavao je da se prikrije u gomili Isusovih progonitelja. Ali njegovo držanje bilo je neprirodno. On se služio lažju, ali, iako se pravio ravnodušan, ipak nije mogao da se uzdrži da ne pokaže svoje negodovanje kad je vidio, kako njegovog Učitelja obasipaju svakojakim pogrdama. {IZ 236.1}

Po drugi put bila je na Petra skrenuta pažnja; opet je bio osumnjičen da je Isusov učenik. Tada je s kletvom izjavio: „Ne poznajem čovjeka, o kome govorite”. Bila mu je data još jedna prilika. Sat kasnije, jedan od slugu poglavara svećeničkog, rođak onoga, kome je Petar otsje. kao uho, rekao mu je: „Nisam li te vidio u vrtu s njime? Sigurno i ti si jedan od ovih, jer govor te tvoj izdaje”. Na te riječi Petar se počeo žestoko protiviti. Isusovi učenici bili su poznati po svom čistom govoru. Da bi obmanuo one, koji su ga ispitivali, i da bi se opravdao, Petar je nastavio da igra svoju licemjernu ulogu. Da bi u tom uspio, počeo je da se kune i preklinje da ne poznaje Isusa. Petao je ponovo zapjevao. Petar, čuvši ovog puta pijetlovo kukurikanje, sjetio se Kristovih riječi: „Prije nego što pijetao dva puta zapjeva, tri puta ćeš me se odreći”. {IZ 236.2}

Dok su još sramne kletve bile na Petrovim ustima, i dok je još kreštavo kukurikanje zvučalo u njegovim ušima, Spasitelj se okrenuo od svojih sudija i pogledao na svog jadnog učenika. Istog trenutka pogledao je Petar na svog Učitelja. Na Spasiteljevom licu nije se ćitao nikakav gnjev. Ono je samo odražavalo saučešće i bol. {IZ 236.3}

Petrovo srce, kao da je probio mač, kad je vidio Isusovo blijedo, izmučeno lice, njegove drhtave usne i njegov pogled, koji je izražavao saučešče i oproštenje. Njegova se savjest probudila. Počele su navirati uspomene. Sjetio se kako je nekoliko časova ranije obećao svome Učitelju da će ga pratiti u zatvor i u smrt; kako se bio uvrijedio kad mu je Spasitelj u gornjoj sobi rekao, da će ga se te noći tri puta odreći. Petar je malo čas tvrdio da ne poznaje Isusa, ali sada je s bolom uvidio, kako ga je Spasitelj dobro poznavao i kako je sa sigurnošću čitao njegovo srce, to srce čiju svu prijevarnost ni sam nije naslućivao. {IZ 236.4}

Mnoge pojedinosti dolazile su mu na um. Sjećao se nježne Spasiteljeve milosti, njegove dobrote, njegove strpljivosti prema zabludjelim učenicima, njegove opomene: „Simone, Simone! Evo sotona vas ište, da bi vas rešetao kao pšenicu. Ali ja sam se molio za tebe, da se tvoja vjera ne pokoleba”.8 Razmišljao je sa gnušanjem o svojoj nezahvalnosti, o svom pretvaranju, o svom krivokletstvu. Opet je pogledao na svog Učitelja i vidio je kako se podigla zločinačka ruka da ga udari po licu. Nije mogao da podnese taj prizor, slomljena srca, pojurio je iz trijema. {IZ 237.1}

Pošao je u samoću i mrak, ne znajući ni sam kuda ide. Najednom se našao u Getsemaniji. Onošto je prije nekoliko časova vidio, opet mu je živo uskrslo pred očima; gledao je Isusa kako plače i kako se sam bori na molitvi, dok su spavali oni, koji je trebalo tog časa kušanja da budu uz njega, gledao je izmučeno Spasitiljevo lice, orošeno krvavim znojem i izmijenjeno samrtnom borbom. Sjetio se svečane opomene: „Bdijte i molite se da nepadnete u napast”.9 Zatim se pred njegovim očima pojavio prizor suđenja. Kakva li je kazna bila za njegovo ranjeno srce pomisao da je sam doprinio Spasiteljevom poniženju i povećao njegov bol! Na istom mjestu, gdje je Isus izlivao bol svoje duše pred Ocem, pao je Petar licem k zemlji i zaželio je da umre. {IZ 237.2}

Isus je Petru savjetovao da straži i da se moli; umjesto toga Petar je zaspao, te je tako pripremio put svom velikom grijehu, Svi učenici su iskusili veliki gupitak zbog toga što su spavali u tom odlučnom času. Spasitelj je znao kroz kakva će teška iskušenja morati oni proć. Znao je da će sotona nastojati da uspava njihovu svijest, da ne bi bili gotovi za kušanje. Zato im je dao tu opomenu. Da su one sate u vrtu proveli u bdjenju i molitvi, Petar nebi bio prepušten da se sam bori u svojoj slabosti; on se ne bi odrekao svog Učitelja. Da su učenici bdjeli s Kristom za vrijeme njegove samrtne borbe, oni bi se pripremili da posmatraju stradanje na križu. Donekle bi shvatili težinu samrtne borbe, koja je pritiskivala njihovog Učitelja; sjetili bi se riječi, kojima je prorekao svoje

stradanje, smrti uskrsenje. Po koji zrak nade prodrobi kroz tamu tog časa kušanja i ojačao njihovu vjeru. {IZ 237.3}

Čim je svanulo, Sinedrion se opet sastao, i Isus je bio doveden u vijećnicu. On je izjavio da je Sin Božji, i oni su prihvatili njegove riječi kao optužbu protiv njega. Ali na osnovu toga nisu mogli da ga osude, jer većina od njih nije prisustvovala noćnoj sjednici, i prema tome nisu čuli njegove riječi. Znali su takođe da rimski sud ne bi u tome vidio ništa što se kažnjava smrću. Ali kad bi po drugi put mogli čuti te riječi, onda bi postigli cilj. Njegovo tvrđenje da je Mesija prikazali bi kao obmanu upravljenu protiv rimskih vlasti. {IZ 237.4}

„Reci nam, jesi li ti Krist?" pitali su oni. Isus je šutio. Dalje su ga mučili pitanjima. On im je odgovorio glasom najdubljeg bola: „Ako vam i kažem, ne ćete vjerovati. A ako vas i zapitam, ne ćete mi odgovoriti, ne ćete me pustiti". Ali da ne bi imali nikakvog izgovora, dodao je svečanim riječima: „Otsele će Sin čovječiji sjediti s desne strane sile Božje". {IZ 238.1}

„Ti si dakle Sin Božji?" povikali su svi jednim glasom. A on im je rekao: „Vi kažete, da sam ja". Tada su oni povikali: „Šta nam treba više svjedočanstva? Jer sami čusmo iz usta njegovih!" {IZ 238.2}

Tako osuđen po treći put od strane jevrejskih poglavara, Isus je trebalo da umre. Potrebno je bilo još samo jedno, mislili su oni: da Rimljani odobre tu osudu i predaju im Isusa u ruke. {IZ 238.3}

Tada je Isus po treći put bio zlostavljen i ružen, čak gore negoli od proste svjetine. To je bilo u prisustvu svećenika i narodnih glavara, i to s njihovom dozvolom. Svaka samilost i čovječnost iščezla je iz njihovih srca. {IZ 238.4}

Kad su sudije izrekle osudu Isusu, sotonski gnjev je obuzeo gomilu. Vikali su kao da riču divlje zvijeri. Svjetina je pojurila prema Isusu vičući: Kriv je, zaslužuje smrt! Da se nisu umješali rimski vojnici, Isus ne bi dočekao da bude prikovan na križ Golgote. Pred sudijama bi bio rastrgnut, da se rimska vlast nije oružanom silom usprotivila nasilju gomile. {IZ 238.5}

Zaboravivši na dostojanstvo svoje službe, svećenici i poglavari naroda počeli su obasipati Božjeg Sina najpogrdnijim izrazima. Rugali su se njegovom porijeklu. Rekli su da time što se gradi Mesijom pokazuje svoje častoljubije i da zaslužuje najsramniju smrt. Najpokvareniji ljudi počeli su da zlostavljaju Isusa. Bacili su mu preko glave staru haljinu, i njegovi mučitelji stali su da ga udaraju po licu govoreći: „Proreci, Kriste, pogodi tko te je udario!" Kad su mu skinuli haljinu, jedan bijednik pljunuo mu je u lice. {IZ 238.6}

Božji anđeli, vjerno su bilježili svaki pogled, svaku riječ i svako zlostavljanje, kome je bio izložen njihov ljubljeni zapovjednik. Doći će dan, kad će ovi podli rugači, koji su pljuvali na mirno i blijedo Kristovo lice, vidjeti njega u njegovoj slavi, koja će sjati svjetlije od sunca. {IZ 238.7}

Poglavlje 50—Izdajnik Juda

Historija o Judi pretstavlja žalostan svršetak jednog života, koji je mogao da bude zaslužan pred Bogom. Da je Juda umro prije posljednjeg putovanja u Jeruzalem, na njega bi se gledalo kao na čovjeka, koji je dostojan mjesta među dvanaestoricom, i njegovo nestajanje bi se osjećalo kao veliki gubitak. Sramota, koja je kroz vjekove povezana s njegovim imenom, potječe od mana, koje su došle do izražaja pri kraju njegovog života. Ali ima i razloga zašto se njegov karakter otkrio pred cijelim svijetom. Historija o Judi treba da posluži kao opomena svima, koji bi, kao on, izdali svoje svete dužnosti. {IZ 238.8}

Kratko vrijeme prije Pashe, Juda je obnovio ugovor sa svećenicima da im izda Isusa. Odlučili su da uhvate Isusa na jednome od onih mjesta, gde se on obično sklanjao da razmišlja i da se moli. Poslije gozbe kod Simona; Juda je imao prilike da dodro promisli o djelu, koje je odlučio da izvrši, ali je ostao čvrsto pri svojoj odluci. Za trideset srebrnika, — cijena jednog roba, — predao je Gospodara slave sramoti i smrti. {IZ 239.1}

Po prirodi, Juda je volio novac. Ipak on nije bio uvijek tako pokvaren da bi učinio djelo, koje je na kraju učinio. On je gajio duh lakomstva, i ovaj je na kraju potpuno zavladao njegovim životom. Ljubav prema mamonu nadvladala je u njemu ljubav prema Kristu. Postavši rob jednog pokora, predao se sotoni, koji ga je srušio u najveći ponor grijeha. {IZ 239.2}

Juda se pridružio učenicima u času kada je mnoštvo naroda išlo za Isusom. Spasiteljeva je nauka ispunjavala uzbuđenjem srca onih, koji su ga zadivljeno slušali u sinagogama, na obali mora, ili na gori. Juda je gledao kako iz gradova i sela dovode k Isusu bolesne, hrome i slijepe. Vidio je kako pred njegove noge donose one, koji su na samrti. Bio je svjedok slavnih Spasiteljevih djela; gledao je kako je Isus liječio bolesnike, izgonio demone i uskrsavao mrtve. Sam je u sebi osjetio Kristovu moć. Kristova nauka, izgledala mu je više od svega što je ikada čuo. Volio je velikog Učitelja i želio je da ga stalno prati. Želio je da promjeni karakter i život, i nadao se da će to postići svojom vezom sa Kristom. Spasitelj nije odbio Judu, već mu je dao mjesto među dvanaestoricom. Povjerio mu je djelo evanđeliste, dao mu je vlast da iscjeljuje bolesne i da izgoni demone. Ali Juda se nikada nije potpuno predao Kristu. Nije se odrekao svog svjetskog častoljublja i svoje ljubavi prema novcu. Iako se primio da vrši službu kod Učitelja, nikad nije dozvolio da ga božanska sila preobrazi. Gajeći duh osuđivanja i ogovaranja, mislio je da na taj način može sačuvati svoju slobodu rasuđivanja i mišljenja. {IZ 239.3}

Juda je uživao veliki ugled među Kristovim učenicima, i on je vršio na njih jak utjecaj. Sam je imao visoko mišljenje o svojim sposobnostima, a na svoju je braću gledao kao na mnogo niže od sebe u pogledu zdravog razuma i okretnosti. Činilo mu se da oni ne znaju da iskoriste prilike i izvuku koristi koje im one pružaju. Crkva ne će nikad napredovati, mislio je on, ako joj budu na čelu ljudi sa tako skučenim vidikom. Petar je nagao, on će raditi bez razmišljanja. Ivana, koji je u svom srcu slagao svaku istinu, koja je izlazila iz Isusovih ustiju, smatrao je Juda naivnim pristavom. Matej, vješt u svim poslovima, odlikovao se čestitošću; on je bio toliko obuzet razmišljanjem o Kristovim riječima, da mu Juda nikad ne bi povjerio poslove, za koje se traži oštroumnost i dalekovidost. Tako je Juda sa potcenjivanjem gledao na sve učenike i uobražavao je često da bi Crkva padala u nevolju i zabunu, kad on nebi njome tako vješto upravljao. Juda je sebe smatrao naročito sposobnim, upravo nezamijenljivim. On je uvijek mislio da je njegovo prisustvo čast za djelo. {IZ 239.4}

Juda je bio potpuno slijep prema slabostima svoga karaktera, ali Isus mu je dao priliku da ih uvidi i da ih se oslobodi. Kao blagajnik, trebalo je da se brine za potrebe ove male grupe i za siromašne. Kad mu je u pashalnoj sobi Isus rekao: „Što činiš, čini brzo", učenici su mislili da mu je Isus dao nalog da kupi što je potrebno za blagdan ili da dade nešto siromašnima. Radeći za druge, Juda je u sebi mogao razviti duh nesebičnosti. Ali, iako je uvijek slušao Kristove riječi i posmatrao njegov nesebičan život, Juda je gajio duh lakomstva. Male svote novca, koje su prolazile kroz njegove ruke, bile su mu stalni povod iskušenja. Često kad bi Kristu učinio kakvu malu uslugu, ili bi posvetio vrijeme kakvoj evanđe-oskoj djelatnosti, on bi to naplaćivao iz skromnih zajedničkih sredstava. Ako je i uspijevao da zato nalazi opravdanje u svojim očima, pred Bogom je on bio lupež. {IZ 240.1}

Njega su vrijeđale riječi, koje je Krist često ponavljao: da njegovo carstvo nije od ovoga svijeta. Izradio je plan po kome bi Krist — kako je on mislio, — trebalo da radi. On je smatrao da Ivan Krstitelj treba da bude oslobođen iz zatvora. Ali, iznenada, Ivanu je bila odrubljena glava. Umjesto da pokaže svoje carsko pravo i da osveti Ivanovu smrt, Isus se sa svojim učenicima povukao u stranu. Juda je želio da Isus istupa oštrije. Mislio je da bi djelo imalo više uspjeha, kad Isus ne bi sprečavao učenike da sprovedu svoje planove. Posmatrao je sve veće neprijateljstvo jevrejskih vođa, i čudio se što Isus nije ispunio njihov zahtjev kad su tražili znak sa neba. Njegovo je srce bilo sklono nevjerovanju, i neprijatelj mu je ulio misli sumnje i pobune. Zašto se Isus toliko zadržava na obeshrabrujućim izgledima budućnosti? Zašto je prorekao kušanje i progonstva za sebe i za svoje učenike? Nada da će u Kristovom carstvu doći do jednog visokog položaja, potstakla je Judu da pristane uz Kristovo djelo. Zar će te nade propasti? Iako je Juda bio osvjedočen da je Isus Sin Božji, ipak ga je sumnja nagrizala kao crv, i razumom je tražio objašnjenje za Kristova silna djela. {IZ 240.2}

Usprkos Spasiteljevih riječi, Juda je stalno gajio nadu. da će Isus vladati kao car u Jeruzalemu. Kada je Isus nahranio pet tisuća ljudi, Juda je pokušao da ostvari svoj plan. Tom prilikom on je učestvovao u razdjeljivanju hrane gladnom mnoštvu. Tada je mogao da vidi kakvu korist ima služba drugima. Osjećao je zadovoljstvo, koje čovjek ima u Božjoj službi. Pomagao je da se dovedu Kristu bolesni, žalosni i nevoljni, koji su se nalazili u mnoštvu. Vidjeo je kakvo olakšanje, kakvu radost, kakvu sreću donosi ljudskom srcu životvorna moć božanskog Liječnika. Mogao je razumjeti Kristov način rada. Ali on je bio zaslijepljen svojim sebičnim željama. Juda je bio prvi, koji je želio da izvuče korist od oduševljenja, koje je izazvalo čudo sa množenjem hljebova. On je načinio plan da se Krista silom uhvati i proglasi carem. Što su bile veće njegove nade, to je bilo strašnije njegovo razočarenje. {IZ 240.3}

Kristov govor u sinagozi o hljebu života učinio je važnu prekretnicu u Judinoj historiji. On je čuo riječi: „Ako ne jedete tijela Sina čovječjega, i ako ne pijete krvi njegove, ne ćete imati života u sebi”.1 Vidio je da Isus više pruža duhovna dobra negoli zemaljska. Smatrajući se dalekovidim, činilo mu se jasno da Isus ne će steći zemaljske časti i da ne će moći svojim učenicima osigurati zemaljske položaje. Odlučio je da se ne poveže toliko čvrsto sa Kristom da se ne bi mogao odvojiti od njega. On će paziti, kako će se razvijati tok događaja. {IZ 241.1}

Od tog vremena izražavao je sumnju, koja je zbunjivala učenike. Izazivao je raspre i neugodna osjećanja, ponavljajući dokaze, koje su književnici i farizeji navodili protiv Krista. Sve teškoće, veća ili manja protivljenja, kao i smetnje, koje su prividno sprečavale napredak evanđelja, Juda je tumačio kao dokaz neistinosti evanđelja, Navodio je mjesta iz Pisma, koja nisu bila u vezi sa istinama, koje je Krist propovjedao. Ova mjesta, odvojena od svoje cjeline, zbunjivala su učenike i povećavala obeshrabrenje, koje ih je stalno tištalo. Juda se gradio kao da sve to čini po glasu svoje savjesti. I dok su Isusovi učenici tražili dokaze, koji će potvrditi riječi njihovog Učitelja, Juda ih je neosjetno vodio na druge staze. Na taj način, pod izgovorom pobožnosti i mudrosti, iznosio je stvari drukčije, nego što ih je Isus učio i davao je njegovim riječima značenje, koje one nisu imale. Juda je stalno potstrekavao učenike da teže za zemaljskim ciljevima i tako ih je odvraćao od važnih stvari, kojima je trebalo da se bave. On je bio onaj, koji je, uglavnom, izazivao raspru oko pitanja ko je od njih najveći. {IZ 241.2}

Kad je Isus kazao bogatom mladiću pod kojim uslovom može da postane njegov učenik, Judi to nije bilo po volji. On je mislio da je to pogrešno. Kad bi takvi ljudi, kao što je bogati mladić, bili među vjernima, oni bi pružili podršku Kristovom djelu. Juda je sebe smatrao dobrim savjetnikom, mislio je da bi mogao predložiti mnoge dobre planove za napredak male Crkve. Njegova načela i njegov način rada nisu bili potpuno u skladu sa Kristovim, ali on se u tom pogledu smatrao mudrijim od svog Učitelja. {IZ 241.3}

U svemu što je Krist govorio svojim učenicima uvijek je bilo nešto, s čime se Juda nije mogao složiti. Pod njegovim utjecajem, kvasac nezadovoljstva je stalno djelovao. Učenici nisu bili svijesni opasnosti, ali je Isus vidio da je sotona pridobio Judu i da ga je načinio sredstvom, da kroz njega utječe na druge učenike. To je Krist otvoreno izjavio godinu dana prije nego što je bio predan u ruke neprijateljima: „Ne izabrah li ja vas dvanaestoricu, a jedan je između vas đavol” {IZ 242.1}

Ali Juda se nije otvoreno protivio Kristovoj nauci. On nije otvoreno gunđao sve do gozbe u Simonovoj kući. Kad je Marija pomazala Spasiteljeve noge, tada je Juda pokazao svoju gramzivost. Isusov ukor ga je ispunio ogorčenjem. Povrijeđeno častoljubije i želja za osvetom izbili su sada na površinu, i lakomstvo, koje je tako dugo gajio, zavladalo je potpuno njime. Isto će se dogoditi sa svima, koji se igraju sa grijehom. Zle naklonosti, koje nisu suzbijane i pobjeđene, mogu biti povod da čovjek podlegne sotonskom kušanju, i duša postaje rob sotonine volje. {IZ 242.2}

Ali Juda još nije potpuno odrvemo srcem. Čak iako je već dva puta pristao da izda Spasitelja, još je imao priliku da se pokaje. Kod pashalne večere, Isus je dokazao svoje božanstvo time, što je otkrio izdajnikov plan. On je i Judi oprao noge kao i drugim učenicima. Ali posljednji poziv ljubavi ostao je bez odgovora. Time je Juda sam odlučio o svojoj sudbini. Noge, koje je Isus tek oprao, pošle su da izvrše djelo izdaje. {IZ 242.3}

Juda je ovako razmišljao: Ako Isus treba da bude razapet, onda će se to zbiti. On svojom izdajom ne će promijeniti tok događaja. Ako Isus ne treba da umre, on će se osloboditi. U svakom slučaju on — Juda — izvući će korist od svog podmuklog djela. On je dakle želio da izvuče korist za sebe izdajom svog Učitelja. {IZ 242.4}

Ipak Juda nije mislio da će Krist dozvoliti da ga uhvate. On je namjeravao da svojom izdajom Isusu da jednu pouku. Želio je da primora Isusa da otsada postupa s njime s dužnim poštovanjem. Juda nije znao da će predati Krista na smrt. Koliko su puta, kada je Spasitelj učio u pričama, književnici i farizeji pretrpeli poraz! Koliko puta su sami protiv sebe morali da izgovore osudu. Cesto kad je istina povrijedila njihova srca, puni gnjeva uzimali su kamenje da ga kamenuju; ali on im je uvijek izmakao. On je izbjegao tolike zamke, da je Juda bio uvjeren da on nikad ne će dopustiti da ga uhvate. Juda je odlučio da izvede svoj plan. Ako je Isus zaista Mesija, ljudi, kojima je učinio toliko dobra, skupit će se pod njegovu zastavu i proglasit će ga carem. To će pokrenuti i one, koji su do sada bili neodlučni. Juda će uživati čast da je prvi postavio Krista na Davidov prijesto. I ovaj čin osigurat će mu prvo mjesto, odmah do Isusa, u njegovom carstvu. {IZ 242.5}

Lažni učenik odigrao je svoju ulogu: on je izdao Isusa. Kad je u vrtu rekao vođama gomile: „Koga ja cjelivam, držite ga, onaj je”!, on je čvrsto vjerovao da će Krist pobjeći

iz njihovih ruku. I ako bi ga oni ukorili, on bi se branio govoreći: nisam li vam kazao da ga dobro držite? {IZ 243.1}

Oni, koji su uhvatili Krista, postupali su po Judinim riječima. Isus. je bio čvrsto vezan. Juda se začudio što je Isus dopustio da ga odvedu. On je bojažljivo išao za njim od vrta do mjesta, gdje se održavao sud pred jevrejskim poglavarima. On je svaki čas očekivao da će Isus iznenaditi svoje neprijatelje, pokazavši se pred njima kao Sin Božji, i da će osujetiti svu njihovu zavjeru protiv njega. Ali, kako je čas za časom pro-lazio, a Isus podnosio sve pogrde i zlostavljanja, izdajnik se počeo bojati, što je predao svog Učitelja na smrt. {IZ 243.2}

Pred kraj suđenja, Juda više nije mogao da podnese grižnju savjesti. Iznenada je jedan promukao glas odjeknuo u dvorani i poplašio sva srca: „On je nevin, Kajfo, poštedi ga!". {IZ 243.3}

Tada su vidjeli Judu — koji je bio čovjek visokog rasta — kako sebi krči put kroz začuđenu gomilu. Njegovo je lice bilo blijedo, izmučeno, i velike kapi znoja padale su sa njegovog čela. Pojurivši do sudske stolice, bacio je pred poglavara svećeničkog trideset srebrnika, cijenu za koju je izdao svog Učitelja. Zatim, uhvativši se čvrsto za Kajfino odijelo, molio ga je da pusti Isusa, uvjeravajući ga da Isus nije ništa učinio čime bi zaslužio smrt. Kajfa ga je gnjevno odgurnuo od sebe, ali je bio zbunjen i nije znao šta da odgovori. Sada se otkrila prijevara svećenika. Svi su jasno vidjeli da su svećenici potkupili učenika, da izda svog Učitelja. {IZ 243.4}

„Ja sagriješih", povikao je Juda, „što izdadoh krv pravu". Ali poglavar svećenički, koji je ponovo zauzeo svoje mjesto, odgovorio mu je prezirnim glasom: „Šta mi marimo za to? To je tvoja stvar".2! Svećenici su htjeli da se posluže Judom kao oruđem; ali oni su prezreli njegovu niskost. Kad je došao pred njih da prizna svoj grijeh, oni su ga odgurnuli. {IZ 243.5}

Tada se Juda bacio pred Isusove noge, priznavši ga Sinom Božjim i moleći ga da se oslobodi. Spasitelj nije Judi ništa prebacio. On je znao da se Juda ne kaje iskreno. Saznanje da će za to biti kažnjen i strah pred sudom izmamili su ovo priznanje iz njegove iskvarene duše. Ali njegovo se srce nije slomilo od bola pri pomisli da je izdao bezgrešnog Božjeg Sina i da se odrekao Sveca Izraelova. Ipak Isus nije izgovorio ni jednu riječ osude. On je bacio na Judu pogled pun saučešća i rekao je: „Za ovaj čas dođoh na svijet". {IZ 243.6}

Šapat čuđenja prošao je dvoranom. Kristova strpljivost prema izdajniku bila je predmet čuđenja za sve. Ponovo su došli do uvjerenja da ovaj čovjek nije običan smrtnik. Ali nisu mogli da shvate zašto se on, ako je Sin Božji, ne oslobodi konopaca i ne pobjedi svoje neprijatelje? {IZ 243.7}

Vidjevši da su njegove molbe uzaludne, Juda je istrčao iz dvorane vičući: „Kasno! Kasno!" Osjećao je da ne može doživjeti to da vidi Isusa razapetog. I u svom očajanju, otišao je da se objesi. Istog dana, nešto kasnije, na putu od Pilatove dvorane prema Golgoti, iznenada je svjetina prestala da viče i da se ruga Spasitelju, koga su vodili na mjesto raspeća. Kad su prolazili mimo jednog zabačenog mjesta, ugledali su pod jednim suhim drvetom Judino tijelo. To je bio najužasniji prizor. Težina njegovog tijela prekinula je uže, kojim se objesio. Zbog pada se njegovo mrtvo tijelo strašno iznakazailo, i psi su ga sada rastrzali. Ostatke su odmah uklonili. Gomila se sada manje rugala, a na mnogim blijedim licima vidio se strah od kazne, koja će ih stići. Izgledalo je kao da već stiže kazna one, koji su bili krivi za Isusovu smrt. {IZ 244.1}

Poglavlje 51—Isus pred Pilatom

Krist, vezan kao zatvorenik i okružen vojnicima, koji su ga čuvali, stajao je u sudnici Pilata, rimskog namjesnika.1 Uskoro se dvorana napunila gledaocima. Napolju, sasvim kod ulaza, nalazili su se suci Sinedriona, svećenici, poglavari, starješine i narod. {IZ 244.2}

Pošto je Isusa osudio, Sinedrion se obratio Pilatu da potvrdi i izvrši presudu; ovi jevrejski službenici su se dobro čuvali da ne uđu u rimsku sudnicu, jer bi ih to, po obrednom zakonu, opoganilo i isključilo od učestvovanja u prazniku Pashe. U svojoj zasljepljenosti nisu vidjeli da je krvnička mržnja već opoganila njihova srca i da odbacivši Krista, pravo pashalno Jagnje, ovaj veliki praznik izgubio je za njih sve svoje značenje. {IZ 244.3}

Kad je Spasitelj bio uveden u sudnicu, Pilat ga je pogledao strogim pogledom. Rimski je namjesnik bio žurno pozvan iz spavaće sobe svoga dvora, i on je bio odlučio da što prije obavi svoj posao i da strogo postupa sa optuženim. Načinivši najstrožiji izraz, okrenuo se da vidi, tko je taj čovek radi koga su mu tako rano poremetili odmor. Znao je da to mora da bude netko, koji po želji jevrejskih vlasti treba da bude ispitan i brzo kažnjen. {IZ 244.4}

Pilat je zatim pogledao na one, koji su doveli Isusa; i onda se njegov pronicljiv pogled ponovo zadržao na Isusu. On je imao posla sa zločincima svih vrsta; ali nikad nije imao pred sobom čovjeka, koji bi imao tako blago i plemenito lice. Na Isusovom licu nije bilo nikakvog traga krivice, nikakvog znaka straha, prkosa ili prezira. Pred Pilatom je stajao čovjek mirnog i dostojanstvenog držanja, na čijem licu nije bilo traga zločina, već koje je otsjajivalo nebeskom svjetlošću. {IZ 244.5}

Kristova je pojava učinila jak utisak na Pilata; probudila je ono, što je bilo najbolje u njemu. On je čuo o Isusu i njegovim djelima. Njegova mu je žena govorila o čudesnim djelima galilejskog proroka, koji liječi bolesne i podiže mrtve. Sve ovo izašlo je pred Pilatove oči. Sjetio se glasova, koje je čuo o njemu sa raznih strana. Zatim je zatražio da Jevreji pruže dokaze protiv optuženog. {IZ 245.1}

Tko je taj čovjek, i zašto ste mi ga doveli? upitao je. Jeveji su se zbunili. Znali su da ne bi mogli dokazati svoje optužbe protiv Isusa, zato nisu htjeli da traže javno suđenje. Izjavili su da se radi o jednom varalici po imenu Isus iz Nazareta. {IZ 245.2}

Pilat je opet pitao: „Kakvu optužbu imate protiv tog čovjeka?" Svećenici nisu odgovorili na njegovo pitanje, već su pokazali svoje nezadovoljstvo riječima: „Da nije zločinac, ne bismo ga predali tebi!" Kad članovi Sinedriona, poglavari naroda, dovedu k tebi jednog čovjeka, zar je potrebno da pitaš za njegovu krivicu? Nadali su se da će Pilat,

iz obzira prema njima, pristati na njihov zahtjev bez mnogo oklijevanja. Željeli su da on potvrdi njihovu osudu, jer su vrlo dobro znali, da bi narod, koji je bio svjedok njegovih divnih djela, mogao da iznese sasvim drukčije svjedočanstvo od onoga, koje su oni izmislili. {IZ 245.3}

Svećenici su mislili da će slabog i kolebljivog Pilata lako nagovoriti da ispuni njihov plan. Već ranije se dešavalo da je on potpisivao nedokazane smrtne presude. On se malo brinuo za život zatvorenika; nije ga se ticalo, da li je osuđeni kriv ili nevin. Svećenici su se nadali da će Pilat potpisati smrtnu presudu bez saslušavanja optuženog, i oni su tražili od njega da im time pokaže naklonost prilikom njihovog velikog narodnog praznika. {IZ 245.4}

Ali, u ovom je zatvoreniku bilo nešto što je zadržavalo i sprečavala Pilata da tako postupi. Pogađao je namjere svećenika; sjetio se da je prije kratkog vremena Isus uskrsnuo Lazara, koji je bio četiri dana u grobu; odlučio je dakle da sazna, prije nego što potpiše smrtnu presudu, kakvom krivicom terete Isusa i kakve dokaze imaju za to. {IZ 245.5}

Ako je vaš sud dovoljan, rekao je on, zašto ste zatvorenika doveli k meni? „Uzmite ga vi sami i sudite po vašem zakonu". Svećenici su bili primorani da priznaju da su ga već osudili, ali da im je potrebno njegovo odobrenje da bi presuda postala pravosnažna. „Na šta ga vi osuđujete?" pitao je Pilat. „Na smrt", odgovorili su oni, „ali nama nije dozvoljeno da koga pogubimo". Tražili su od Pilata da na osnovu njihovih riječi povjeruje u Kristovu krivicu i da odobri njihovu presudu. Oni će za sve ostala uzeti odgovornost na sebe. {IZ 245.6}

Pilat nije bio savjestan i pravedan sudija; ali ma koliko je bio moralno slab ipak nije htio da osudi Isusa a da prethodno ne sasluša optužbu. {IZ 246.1}

Svećenici su bili u velikoj nedoumici. Uvidjeli su da moraju na najvještiji način da prikriju svoje licemjerstvo. Nisu smjeli dopustiti da se vidi da su optužili Krista iz vjerskih razloga, inače sve njihovo gonjenje ne bi pred Pilatom imalo nikakvu važnost. Trebalo je dokazati da Isus radi protiv općih zakona i da treba da bude" kažnjen kao onaj, koji se protivi rimskoj vlasti. Među Jevrejima su se često dizale bune i ustanci protiv rimske vlasti. Rimljani su na najokrutniji način ugušivali ustanak u njegovom začetku. {IZ 246.2}

Nekoliko dana ranije, farizeji su pokušali da uhvate Isusa u zamku, postavivši mu pitanje: „Da li treba davati porez caru?" Ali Isus je prozreo njihovo lukavstvo. Rimljani, koji su bili tom prilikom prisutni vidjeli su potpun poraz Kristovih tužilaca, koji su zaćutali na Kristove riječi: „Dajte caru što je carevo, a Bogu što je Božje".2 {IZ 246.3}

Sada su svećenici optužili Krista da je dao odgovor, koji su oni bili željeli da čuju od njega, i da bi to potkrijepili, pozvali su u pomoć lažne svjedoke. „Tada ga stadoše optuživati, govoreći: Našli smo tog čovjeka, gdje podbunjuje narod, zabranjujući da se plaća caru porez, a sebe naziva Kristom, carem. „Tri optužbe, ali svaka bes osnova. Svećenici su to dobro znali, ali su bili gotovi da se posluže lažnim svjedočenjem da bi postigli svoj cilj. {IZ 246.4}

Pilat je prezreo njihovu namjeru. On nije vjerovao da je taj zatvorenik protiv rimske vlasti. Njegova blaga i ponizna vanjština bila je dovoljna da pobije tu optužbu. Pilat je bio uvjeren da je organizovana lukava zavjera protiv nevinog čovjeka, koji se suprostavio jevrejskim velikodostojnicima. Okrenuvši se k Isusu, Pilat ga je zapitao: „Jesi li ti car judejski?" Spasitelj je odgovorio: „Ti kažeš". Kad je izgovorio te riječi, njegovo je lice sjalo kao da ga obasjavaju sunčani zraci. {IZ 246.5}

Čuvši taj odgovor, Kajfa i njegovi pomoćnici uzviknuli su da je sam Pilat sada svjedok da je Isus priznao zločin, za koji ga optužuju. Svećenici, književnici i starješine sa vikom su zahtjevali da Isus bude osuđen na smrt. Njima se pridružila svjetina tako da je dvoranu ispunila zaglušna buka. Pilat nije znao šta da radi. Videći da Isus ne odgovara svojim tužiteljima, rekao mu je: „Zar ništa ne odgovaraš? Ne čuješ li šta sve protiv tebe svjedoče? Ali mu on ne odgovori ni riječi". {IZ 246.6}

Krist je stajao iza Pilata, na vidiku svih, koji su se nalazili u dvorištu, i slušao je pogrde, ali nije odgovorio ni na jednu lažnu optužbu. Cijelo njegovo držanje jasno je govorilo da je nevin. Burni talasi, koji su udarali o njega, nisu mogli da ga pomaknu. Talasi gnjeva, koji su postajali sve veći, kao talasi okeana uskomešanog olujom, lomili su se oko njega, ali ga nisu dotakli. On je šutio, ali njegovo je šutanje govorilo. Svjetlost iz njegove unutrašnjosti obasjavala je cijelu njegovu ličnost. {IZ 246.7}

Pilat se čudio Isusovom držanju. On se pitao: Zar ne mari za sve te optužbe? Izgleda kao da ne pokušava da spase svoj život. Videći kako Isus podnosi pogrde i ruganja i da se ne brani, osjećao je da optuženi nije kriv, kako su to tvrdili gnjevni svećenici. Da bi saznao istinu i da bi se u isto vrijeme oslobodio zaglušne buke svjetine, Pilat je uzeo Isusa na stranu, i ponovo ga zapitao: „Ti li si car judejski?". {IZ 247.1}

Isus nije direktno odgovorio na to pitanje. On je znao da Duh Sveti želi da zadobije Pilata, zato mu je dao priliku da izrazi svoje uvjerenje. „Govoriš li ti to sam od sebe, ili ti drugi kazaše za mene?" odgovorio je Isus. Drugim riječima: da li on vjeruje optutužbi svećenika, ili želi da sazna pravu istinu od Krista. Pilat je to shvatio, ali u njegovom se srcu pojavilo osjećanje ponosa. Nije želio da prizna kakvo je njegovo lično osjećanje. „Zar sam ja Jevrejin?" rekao je on. „Narod tvoj i glavari sve-ćenički predadoše te meni, šta si učinio?" {IZ 247.2}

Zlatna prilika data Pilatu je prošla. Ipak ga Isus nije ostavio bez potpunijeg objašnjenja. Iako nije direktno odgovorio na Pilatovo pitanje, jasno je otkrio svoje djelo. Rekao je Pilatu da on ne traži zemaljski prijesto. {IZ 247.3}

„Carstvo moje nije od ovoga svijeta", rekao je Isus. Kad bi bilo od ovoga svijeta carstvo moje, onda bi me sluge moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo moje nije odavde. Onda mu reče Pilat: ti si dakle car? Isus odgovori: ti govoriš da sam ja car. Ja sam zato rođen, i zato dođoh na svijet da svjedočim istinu. I svaki, koji je od istine, sluša glas moj". {IZ 247.4}

Krist je izjavio da je njegova riječ ključ, koji otkriva tajne onome tko je gotov da ga primi. Ova Riječ sama u sebi sadrži silu, i tajna uspjeha carstva istine leži u sili te Riječi. Isus je želio da Pilatu objasni da njegova bolesna duša može ozdraviti jedino pod uvjetom da primi i prisvoji istinu. {IZ 247.5}

Pilat je želio da upozna istinu. U njegovom je duhu bila zbrka. On je pažljivo slušao Spasiteljeve riječi i u njegovom srcu rodila se želja da sazna šta je istina i kako se do nje dolazi. „Šta je istina?" pitao je on. Ali nije čekao na odgovor. Buka spolja potsjetila ga je na dužnost u ovome času. Svećenici su tražili brzu odluku. On je izišao napolje pred Jevreje i svečano je izjavio: „Ja ne nalazim na njemu nikakve krivice". {IZ 247.6}

Takve riječi, izgovorene od jednog neznabožačkog suca, bile su oštar ukor izraelskim vođama, koji su pakosno i lažno optuživali Spasitelja. Kad su svećenici i starješine čuli Pilata, njihovo razočaranje i gnjev nisu imali granice. Toliko sutruda uložili i toliko su čekali tu priliku! Videći da bi Isus mogao biti pušten, bili su gotovi da ga rastrgnu. Glasno su vikali protiv Pilata prijeteći mu da će ga tužiti višim rimskim vlastima. Prebacivali su mu što ne će da osudi Isusa koji, kako su oni govorili, podiže bunu protiv rimskog cara. {IZ 247.7}

Čuli su se gnjevni glasovi, da je Isusov prijevaran utjecaj dobro poznat u cijeloj zemlji. Svećenici su govorili: „On podbunjuje narod u cijeloj zemlji Judeji, počevši od Galileje dovde". {IZ 248.1}

Pilat nije imao namjeru da osudi Isusa. Vidio je da su Jevreji razjareni mržnjom i predrasudom; znao je svoju dužnost: pravda je tražila da Isus bude odmah pušten. Ali Pilat se bojao zle volje naroda. Ako im Isusa ne bi predao, izbio bi ustanak. Toga se on najviše bojao. Doznavši da je Krist iz Galileje, odlučio je da ga pošalje Irodu, namjesniku one pokrajine, koji se tada nalazio u Jeruzalemu. Pilat je na taj način mislio da prebaci na Iroda odgovornost suđenja. U tome je u isto vrijeme vidio zgodnu priliku da učini kraj jednoj staroj svađi, koja je postojala između njega i Iroda. Ova pretpostavka se ostvarila: dva namjesnika postali su prijatelji zahvaljujući ovom suđenju. {IZ 248.2}

Pilat je predao Isusa u ruke vojnicima; razjarena gomila pratila je Isusa u Irodovu sudnicu, rugajući mu se i vrijeđajući ga putem. „Kad Irod vide Isusa, vrlo se obradova". Još nikad nije vidio Isusa, a već dugo je želio da ga vidi, radi svega što je čuo o njemu; i nadao se da će vidjeti kakvo čudo". {IZ 248.3}

Irod je postavio Kristu različita pitanja, ali on je šutio. Car je naredio da dovedu bolesne i nemoćne, da Isus na njima pokaže da ima vlast da čini čuda. Ljudi tvrde da ti možeš izliječiti bolesne, rekao je Irod. Želim da vidim da nisu preuveličavali tvoju slavu. Pošto Isus nije odgovorio ni riječi, Irod je navalio: Ako si mogao učiniti čuda za druge, učini sada za sebe čudo, i bit će ti dobro. Zatim je dodao zapovjedničkim glasom: Dokaži nam jednim znakom, da zaista imaš moć, koju ti pripisuju. Ali Krist je bio sličan onome, koji ništa ne vidi i ništa ne čuje. Sin Božji je obukao ljudsku prirodu. U ovakvim prilikama trebalo je da se on vlada kao drugi ljudi. On nije smio učiniti čudo, da bi izbjegao bol i poniženje, koje mora da podnese svaki čovjek u sličnom položaju. {IZ 248.4}

Irod je obećao Isusu da će ga pustiti, ako učini pred njime jedno čudo. Kristovi su tužitelji vidjeli svojim očima natprirodna djela, koja je on činio. Oni su čuli, kako je Isus zapovjedio grobu da povrati mrtvaca, koji se u njemu nalazio. Vidjeli su, kako ga mrtvi slušaju. Bojali su se sada, da Isus ne učini čudo; najviše su se bojali, da ne pokaže svoju božansku moć. Takvo otkrivanje božanske moći osujetilo bi njihove planove, i možda bi im to donijelo smrt. Obuzeti strahom, svećenici i poglavari ponovili su svoje optužbe. Podigavši glas, vikali su: to je izdajnik, bogohulnik. Silom Belzebula, kneza đavolskog, vrši on svoja čuda! U cijeloj je dvorani zavladao metež, jedni su vikali jedno, a drugi drugo. {IZ 248.5}

Irodova je savjest bila sada manje osjetljiva negoli u času, kad je od užasa ustuknuo čuvši Irodijadu, gdje od njega traži glavu Ivana Krstitelja. Neko je vrijeme osjećao žaoku grižnje savjesti; ali njegov razvratnički život malo pomalo je oslabio njegovo moralno osjećanje. Njegovo je srce toliko odrvenjelo, da se hvalio, da je sam pogubio Ivana, što se usudio da njega ukori. Sada je i Isusu prijetio, ponovivši više puta da je u njegovoj vlasti da ga pusti ili da ga osudi. Ali Isus kao da nije čuo nijednu njegovu riječ. {IZ 249.1}

Ovo Isusovo šutanje, koje je izgledalo kao ravnodušnost prema njegovoj vlasti, duboko je razgnjevilo Iroda. Ovaj tašt i ohol car manje bi se uvrijedio da je bio otvoreno ukoren. Udvostručio je prijetnje, ali Isus je i dalje šutio. {IZ 249.2}

Krist nije došao na svijet da zadovolji prazno ljudsko častoljubije, nego da liječi ranjena srca. Kad bi mogao jednom riječju da izliječi duše opoganjene grijehom, on ne bi

šutio. On nije imao ništa da kaže onima, koji su bili gotovi da nogama pogaze istinu. {IZ 249.3}

Krist je mogao da izgovori riječi, koje bi probole odrvenjele uši Irodove. Mogao je da ga uplaši da je iznio pred njim sve bezakonje njegovog života i strašnu kaznu, koja ga čeka. Isus ga je svojim šutanjem najstrože ukorio. Irod je odbacio istinu, koju mu je donio najveći od proroka. Njemu se ne će više dati nijedna druga opomena. Veličanstvo neba nema više šta da mu kaže. Uši, koje su uvijek bile otvorene za vapaj nevoljnika, oglušile su se na sve prijetnje Iroda. Oči, koje su uvijek izražavale milost, ljubav i oproštaj grešniku, koji se kaje, nisu udostojile Iroda nijednog pogleda. Usne, koje su izgovarale najveće istine i koje su se s najvećim saučešćem molile zajedno s najgrešnijim i najponiženijim ljudskim stvorenjima, bile su zatvorene pred oholim carem, koji nije osjećao nikakve potrebe za Spasiteljem. {IZ 249.4}

Srdžba je potamnjela Irodovo lice. Obrativši se gomili, izjavio je gnjevno da je Isus varalica. Zatim je rekao Kristu: „Ako ne pružiš dokaze o tome da si Mesija, predat ću te vojnicima i narodu. Možda će oni uspjeti da te pokrenu da govoriš. Ako si samo varalica, onda zaslužuješ smrt; ako si ti Sin Božji, spasi se čudom". {IZ 249.5}

Tek što je izgovorio ove riječi, svjetina je pojurila na Isusa. Kao divlje zvijeri bacili su se na svoj plijen. Irod, da bi ponizio Sina Božjeg, pridružio se gomili. Da rimski vojnici nisu odbranili Krista od ove razjarene gomile, oni bi ga rastrgli. {IZ 249.6}

Tada mu se Irod narugao sa svojom pratnjom. Zapovjedio je da mu obuku bijelu haljinu i poslao ga tako natrag Pilatu. Rimski vojnici su setakođe rugali Kristu zajedno sa gomilom. Ali Isusova božanska strpljivost nije malaksala. {IZ 249.7}

Kristovi gonitelji sudili su o Kristovom karakteru po svom karakteru; oni su o njemu mislili da je on tako nizak kao što su oni sami. Ali pored sveg izgleda ovog prizora, nametala se druga slika — slika koju će oni jednog dana posmatrati u svoj njenoj slavi. Neki su drhtali u Kristovom prisustvu. Dok se bezdušna gomila klanjala pred njime rugajući mu se, neki od onih, koji su pošli naprijed u_ istoj namjeri, vratili su se nijemi od užasa. U Irodu se takođe probudila savjest. Posljednji znaci milosti padali su na njegovo neosjetljivo srce. Osjećao je da pred njime ne stoji običan čovjek; jer je božanstvo sjalo kroz Isusovu ljudsku prirodu. Baš u času kad je Krist bio okružen rugačima, bludnicima i ubicama, Irod je imao utisak da gleda Boga na njegovom prijestolu. {IZ 250.1}

Koliko je god Irod bio okrutan, on se ipak nije usudio da potpiše Kristovu osudu i, da bi se riješio ove strašne odgovornosti, poslao je je Isusa opet pred rimski sud. {IZ 250.2}

Pilat je osjetio duboko razočaranje i nezadovoljstvo, kad je vidio da su se Jevreji vratili sa svojim sužnjem. Pitao ih je nestrpljivim glasom, šta hoće od njega, dodavši da je već ispitivao Isusa i da nije na njemu našao nikakve krivice; rekao im je da su oni već iznijeli protiv njega svoje tužbe, ali da nisu uspjeli da dokažu nijednu optužbu. Irod, namjesnik Galileje, koji je bio njihovog roda, takođe nije mogao ništa da pronađe na optuženome, što bi žaslužilo smrt. „Izbit ću ga dakle", rekao je Pilat, „i onda pustiti". Ovdje je Pilat pokazao svoju slabost. Iako je izjavio da je Isus nevin, pristao je da ga se išiba, da bi zadovoljio njegove tužitelje. Želio je da se stvar riješi sporazumom i žrtvovao je pravdu i načela, da bi umirio gomilu. Postupajući tako, zapao je u težak položaj. Svjetina je iskoristila njegovu neodlučnost, te je još bučnije tražila Isusov život. Da se Pilat pokazao čvrst od početka, da nije pristao da osudi čovjeka, koga je smatrao nevinim, bio bi raskinuo kobni lanac, koji će ga kroz cio život držati svezana pod krivicom i grižnjom savjesti. Da se držao svog uvjerenja, onda Jevreji ne bi uspjeli da mu nametnu svoju volju. Krist ne bi izbjegao smrt, ali Pilat ne bi bio kriv za zločin. Pilat se postepeno oglušivao na glas svoje savjesti. Našao je izgovor da ne sudi po pravdi i pravičnosti, i sada je bio nemoćan u rukama svećenika i poglavara. Njegova je neodlučnost bila za njega sudbonosna. {IZ 250.3}

Ipak tog trenutka Pilat nije bio prepušten svojoj zasljepljenosti. Jedna božanska poruka opomenula ga je da ne čini ono, što je bio naumio da učini. Kao odgovor na Kristovu molitvu, Pilatovoj ženi se javio anđeo: u snu je vidjela Isusa i s njime razgovarala. Pilatova žena, iako nije bila Jevrejka, kad je u snu vidjela Isusa, nije nimalo posumnjala u Isusov božanski karakter i njegovo poslanstvo. Povjerovala je u to da je on knez neba. Vidjela ga je u sudnici, kako ga ispituju, i njegove ruke vezane, kao u zločinca. Bila je svjedok bezdušnog nasilja, koje su Irod i njegovi vojnici izvršili prema Isusu. Čula je gnjevne optužbe svećenika i starješina, punih zavisti i mržnje. Čula je riječi: „Mi imamo zakon, i po tom zakonu on treba da umre". Vidjela je kako je Pilat naredio da Isusa šibaju, iako je prethodno izjavio: „Ja ne nalazim na njemu nikakve krivice". Vidjela je kako je Isus osuđen i predan ubicama. Vidjela je križ podignut na Golgoti, vidjela je kako se iznenada spustila tama na zemlju, dok su odjekivale tajanstvene riječi: „Svrši se"! Zatim joj se pokazao drugi prizor: kako Krist sjedi na velikom bijelom prijestolu, dok se zemlja ljuljala u svemirskom prostoru, a Spasiteljeve ubice kako bježe od prisustva njegove slave. Ona se probudila viknuvši od užasa, koji ju je obuzeo u snu. Odmah je napisala Pilatu pismo opominjući ga da pazi šta čini. {IZ 250.4}

Dok se pilat kolebao šta da uradi, stigao je glasnik sa ženinim pismom, u kome mu ona poručuje: „Nemoj se ti ništa miješati u sud tog Pravednika, jer sam danas u snu pretrpjela radi njega". {IZ 251.1}

Pilat je problijedio. Nije znao šta da radi pod navalom svojih protivrječnih osjećanja. Dok se on tako kolebao, svećenici i poglavari su iskoristili njegovu neodlučnost da postreknu još više gomilu protiv Krista. Pilat, videći da mora nešto učiniti, sjetio se običaja, kojim je mislio da se posluži, da bi oslobodio Krista. Običaj je bio da se prilikom tog velikog praznika pusti jednog zatvorenika, koga narod izabere. To je bio običaj neznabožačkog porijekla; iako u tom običaju nije bilo nimalo pravednosti. Jevreji su mnogo držali do njega. Jedan zatvorenik osuđen na smrt, po imenu Baraba, nalazio se tada u rukama rimskih vlasti. Taj se čovjek izdavao za Mesiju. Obećavao je da će uspostaviti nov poredak, u kome će vladati pravda. Prevaren od sotone, tvrdio je da je njegovo sve, što se prisvoji krađom i pljačkom. Pomoću sotoninih oruđa uspio je da učini velike stvari, pridobivši tako uz sebe veliko mnoštvo pristalica, s kojima je namjeravao podići ustanak protiv rimskih vlasti. Pod vjerskim plaštem krio se opak i okorio razbojnik, gotov na pobunu i nasilje. Pilat se nadao da će izazvati kod naroda osjećanje pravednosti, ako mu prepusti da sam odluči da li želi tog čovjeka ili nevinog Spasitelja. On se nadao da će zadobiti njihovu naklonost za Isusa, nasuprot svećnika i starješina. Obratio se svjetini i progovorio joj je ozbiljnim glasom: „Koga želite da vam pustim: Barabu, ili Isusa, prozvanog Krista”? {IZ 251.2}

Kao urlik divljih zvijeri odjeknuo je odgovor: „Pusti nam Barabu!” Sve je jače odjekivala vika: Barabu! Barabu! Misleći da nisu razumjeli njegovo pitanje, Pilat je ponovo zapitao: „Želite li da vam pustim cara judejskoga”? Ali oni su povikali još žešće: „Pogubi ovoga, a pusti nam Barabu! „Šta da učinim sa Isusom, prozvanim Kristom”? upitao je Pilat. Opet je razjarena gomila vikala kao demoni. Pravi demoni u ljudskom obliku nalazili su se u svjetini. Šta se drugo moglo od njih očekivati negoli odgovor: „Raspni ga!” {IZ 251.3}

Pilat se zbunio. On nije mislio da će se događaji tako razvijati. Bojao se da nevinog čovjeka preda na najstrašniju i najokrutniju smrt. Kad se buka stišala, obratio se narodu riječima: „Ali kakvo je zlo on učinio?” Ali Sada je bilo kasno raspravljati o dokazima. Sada se tražilo ne dokaz o Kristovoj nevinosti, već njegova smrt! {IZ 252.1}

Pilat je učinio nov pokušaj da ga spase. „On im je rekao po treći put: Kakvo je dakle zlo učinio taj čovjek? Ja nisam našao na njemu ništa, što bi zaslužilo smrt. Izbit ću ga i otpustiti.” Ali ove su riječi još više izazvale gnjev svjetine: „Da se razapne!” vikali su oni. Oluja, podignuta Pilatovom neodlučnošću, sve je više rasla. {IZ 252.2}

Uhvatili su Isusa, koji je bio iscrpljen od umora i sav pokriven modricama, i šibali su ga pred narodom. „I vojnici ga uvedoše u unutrašnjost dvora, u sudnicu, i sazvaše cijelu četu. Ogrnuše mu skerletan plašt, opletoše vijenac od trnja i metnuše ga na njega. Tako su ga pozdravljali: Zdravo, care judejski! — Pljuvali su na njega, pregibali svoja kolena i klanjali mu se.” S vremena na vrijeme, poneki zlikovac uzimao bi trsku koju su mu

stavili u ruku, i tukao ga njome po trnovom vjencu, kojim je bilo ovjenčano njegovo čelo. Trnje se zabadalo u sljepočice, i iz rana je tekla krv oblivajući njegovo lice. {IZ 252.3}

Čudite se, nebesa! Drhti, zemljo! Gledaj progonitelja i Progonjenoga. Razjarena svjetina stoji oko Spasitelja svijeta. Ruganje i smijeh miješaju se s najodvratnijim kletvama. Bezdušna gomila ruga se Isusovom niskom porijeklu i skromnom životu. Ismejavaju njegov naziv Sin Božji, proste šale i podrugljiv potsmijeh prelaze sa usta na usta. {IZ 252.4}

Sotona je bio na čelu okrutne gomile, koja je zlostavljala Spasitelja. Njegov je cilj bio da potstakne Isusa na osvetu ili da ga primora da se čudom spase, i da tako propadne plan spasenja. Samo jedna mrlja na njegovom ljudskom životu, jedno popuštanje njegove ljudske prirode pred strašnim kušanjem, i Jagnje Božje bi bilo nesavršen prinos: otkupljenje svijeta bi bilo osujećeno. Ali onaj koji je mogao da pozove u pomoć nebesku vojsku, — koji je mogao da otjera gomilu uplašenu otkrivanjem svog božanskog veličanstva, — podnosio je savršenim mirom najteže pogrde i psovke. {IZ 252.5}

Kristovi neprijatelji tražili su od njega da učini čudo i da time dokaže svoje božanstvo. Ali oni su imali pred sobom jasniji dokaz, nego što su tražili. Kao što je okrutnost ponizila Kristove mučitelje ispod čovjeka i izjednačila ih sa sotonom, tako su Kristova blagost i strpljenje uzvisili njega iznad čovjeka i time dokazali njegovo srodstvo s Bogom. Njegovo je poniženje bilo jamstvo njegovog uzvišenja. Kapi krvi, koje su tekle sa njegovih ranjenih sljepočica na njegovo lice, bile su znak da će biti „pomazan uljem radosti" kao poglavar svećenički.3 {IZ 252.6}

Sotona se strašno gnjevio videći da sva zlostavljanja, koja su bila nanijeta Isusu, nisu kod njega izazvala ni najmanje gunđanje. Iako je on uzeo na sebe ljudsku prirodu, njega je podupirala božanska sila, i nije ni u čemu otstupio od volje svoga Oca. {IZ 253.1}

Predavši Isusa da ga šibaju i da mu se izruguju, Pilat se nadao da će time u narodu izazvati samilost prema Kristu: mislio je da će narod smatrati tu kaznu dovoljnom... Cak i pakost svećenika, mislio je on, bit će time zadovoljena. Jevreji su dobro poznavali slabost onoga, koji je tako kaznio čovjeka, koga je proglasio nevinim. Jasno je bilo da Pilat želi da spasi Isusa, ali oni su čvrsto odlučili da se suprostave toj njegovoj nam-jeri. Oni su među sobom govorili: Da bi nam ugodio i da bi nas zadovoljio, Pilat je dao da se Isus šiba; ako ne budemo otstupali, sigurno ćemo postići svoj cilj. {IZ 253.2}

Pilat je naredio da se Baraba dovede u dvorište. Zatim je izveo pred njih oba zatvorenika jednog pored drugog, i pokazavši na Spasitelja rekao je svečanim glasom: „Evo čovjeka!" „Izvodim ga k vama napolje, da vidite, da na njemu ne nalazim nikakve krivice". {IZ 253.3}

Sin Božji je stajao tamo, noseći trnov vijenac i odijelo poruge. Svučen do pojasa, njegova su leđa pokazivala tragove šibanja: dugačke i duboke rane, iz kojih je tekla krv. Iscrpljenost i bol ocrtavali su se na njegovom okrvavljenom licu, ali njegov izraz nije nikada bio ljepši nego sada. Spasitelj nije pokazao neprijateljima osvetničko lice. Svaka crta njegovog lica izražavala je dobrotu, krotost i najnježniju samilost prema njegovim krvnicima. U njegovom držanju nije bilo nimalo straha, naprotiv, cijela njegova pojava pokazivala je snagu, plemenitost i velikodušnost. Zatvorenik pored njega prestavljao je očiglednu suprotnost Isusu. Cijela Barabina vanjština otkrivala je oličenje zločinca, kakav je zaista bio. Neki od prisutnih nisu mogli da zadrže suze. Njihova su se srca ispunila sau-češćem prema Isusu, čak i svećenici i poglavari su morali da priznaju u sebi da je Krist zaista ono što je izjavio. {IZ 253.4}

Rimski vojnici, koji su stajali oko Krista, nisu bili svi jednako grubi; neki su uzalud tražili na njegovom licu dokaz da bi se uvjerili da je on zaista kriv i opasan. {IZ 253.5}

S vremena na vrijeme bacili su prezrivi pogled na Barabu, koga je bilo lako prozreti; zatim su se njihove oči ponovo zaustavljale na onome, za koga se tražila smrtna presuda. Sa osjećanjem dubokog saučešća posmatrali su božanskog Mučenika. Kristova tiha pokornost ostavljala je na ljude neizbrisiv utisak; svatko će morati jednog dana ili da ga primi za Krista ili da ga odbaci, i time će zapečatiti svoju sudbinu. {IZ 253.6}

Spasiteljeva strpljivost, koja se nimalo nije žalila, ispunila je Pilata čuđenjem. On je bio siguran da će Isusova pojava, koja je bila očigledna suprotnost Barabinoj, izazvati kod Jevreja saučešće. On nije poznavao slijepu mržnju svećenika prema onome, koji je kao svjetlost svijeta otkrio njihovu tamu i njihove zablude. Oni su razjarili svjetinu; i svećenici, poglavari, i narod ponovo su počeli da viču: „Raspni ga! Raspni ga!" Napokon, izgubivši strpljenje zbog njihove bezdušne okrutnosti, Pilat je uzviknuo u očajanju: „Uzmite ga vi i raspnite; jer ja ne nalazim krivice na njemu". {IZ 254.1}

Iako je bio naviknut na prizore okrutnosti, rimski sudija je osjećao saučešće prema ovom izmučenom zatvoreniku, koji je, iako osuđen i šiban krvava čela i izranjenih leđa, još naličio na cara na prijestolu. Ali svećenici su odgovorili: Mi imamo zakon, i po zakonu on mora da umre, jer načini sebe Sinom Božjim". {IZ 254.2}

Pilat je zadrhtao. On nije imao jasnu sliku o Kristu i o njegovom božanskom poslanstvu; on je imao neku neodređenu vjeru u Boga i u bića viša od čovjeka. Misao, koja ga je već ranije uznemiravala, dobila je sada određeniji oblik: on se pitao ne stoji li pred njime božansko biće, koje su vojnici iz potsmijeha obukli u skerletnu haljinu i krunisali trnovim vijencem. {IZ 254.3}

Ušavši opet u sudnicu, upitao je Isusa: „Odakle si ti? A Isus mu ne dade odgovora". Spasitelj je ranije otvoreno razgovarao s Pilatom, objasnio mu je svoje poslanstvo kao

Svjedoka istine. Ali Pilat je prezreo božansku svjetlost. Zloupotrebio je svoj položaj suca žrtvujući svoja načela pravde i svoju vlast zahtjevima gomile. Isus nije imao za njega drugu riječ. Uvrijeđen Isusovim šutanjem, Pilat mu je oholo rekao: „Zar meni ne odgovaraš? Ne znaš li da imam vlast raspeti te, i vlast imam pustiti te?" {IZ 254.4}

Isus mu je odgovorio: „Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom, kad ti ne bi bilo dato odozgo. Zato onaj ima veći grijeh, koji me predade tebi". {IZ 254.5}

Milostivi Spasitelj, usred najvećih muka i bolova, nastojao je, koliko je moguće, da ispriča rimskog sudiju, koji će ga predati na smrt. Kakvog li primjera za buduće vjekove! I kakvu svjetlost baca to na karakter Sudije cijele zemlje! {IZ 254.6}

„Onaj ima veći grijeh, koji me predade tebi", rekao je Isus. Ove Kristove riječi su se odnosile na Kajfu, poglavara svećeničkog i pretstavnika jevrejskog naroda. Jevreji su znali kakvu optužbu treba da podignu kod rimskih vlasti, da bi uspjeli u svojim planovima. Oni su poznavali proroštva, koja se odnose na Krista, na njegovu nauku i čuda. Jevrejske sudije su imali nepobitne dokaze o božanstvu onoga, koga su osudili na smrt. Oni će dakle biti suđeni po svjetlosti, koju su primili. {IZ 254.7}

Najveća krivica i najveća odgovornost pada na vođe, koji su sramno izdali sveti zalog, koji im je bio povjeren. Pilat, Irod i rimski vojnici, zlostavljajući Krista, htjeli su da ugode svećenicima i poglavarima; oni su malo znali o Kristu, njima nije bila data onolika svjetlost kao Jevrejima. Da su vojnici imali tu svjetlost, oni ne bi tako okrutno postupali sa Isusom. {IZ 254.8}

Pilat je još jednom predložio da se Spasitelj pusti. Ali Jevreji vikahu: „Ako ovoga pustiš, nisi prijatelj caru". Ovi licemjeri su se pretvarali kao da im je stalo do carske vlasti. Jevreji su bili najogorčeniji neprijatelji rimske vlasti. Kad to ne bi bilo opasno za njih, oni bi s najvećom silom postavljali svoje vjerske i nacionalne zahtjeve, međutim sada su uzdizali vlast rimskog cara, samo da bi ostvarili svoj krvnički plan. Da bi postigli da Krist bude pogubljen, bili su gotovi da se pokažu kao najvjerniji podanici vlasti, koju su mrzili. {IZ 255.1}

„Svaki, koji sebe gradi carem, protivi se Ćesaru" nastavili su oni. Time su dirnuli Pilata u najosjetljiviju točku. Već od ranije sumljiv kod viših rimskih vlasti, Pilat je znao da bi takav izvještaj o njemu prouzrokovao njegovu propast. Znao je kad bi spriječio ostvarenje planova Jevreja, da bi se gnjev okrenuo protiv njega. Ništa ne bi propustili da zadovolje svoju osvetu. Primjer, koji je imao pred sobom, pokazivao mu je s kakvom su upornošću oni tražili da oduzmu život onome, koga su bez razloga mrzili. {IZ 255.2}

Pilat je opet zauzeo svoje mjesto na sudijskoj stolici i ponovo izveo Isusa pred narod, govoreći: Evo cara vašeg!" Opet su se podigli gnjevni glasovi: „Uzmi, uzmi! Raspni

ga!" Pilat je jakim glasom zapitao: „Zar cara vašega da razapnem?" Ali grešne i bogohulne usne su odvratile „Mi nemamo cara osim Ćesara". {IZ 255.3}

Tako odlučivši se za neznabožačku vlast, Jevreji su prezreli Boga. Odbacivši Boga da ne vlada nad njima, oni su izgubili Spasitelja. Nisu imali drugog cara osim Ćesara. Evo dokle su svećenici i književnici odveli narod. Oni su bili odgovorni za to i za sve poslijedice koje će iz toga proizaći. Vjerske vođe bile su krivi za propast naroda. {IZ 255.4}

Pilat, videći da ne može ništa postići, i da vika postaje sve veća, uzeo je vodu i oprao ruke pred narodom, govoreći: „Ja nisam kriv za krv ovog pravednika. Vi ćete vidjeti!" Sa osjećanjem straha i vlastite krivice, pogledao je Pilat Spasitelja. Isus je sam ostao miran usred ove gomile izobličenih lica. Izgledalo je kao da blaga svijetlost okružuje njegovu glavu. Pilat je u svom srcu rekao: To je Bog. Zatim, Okrenuvši se gomili, progovorio je: Ja sam nevin za krv ovog pravednika. Uzmite ga vi i raspnite. Ali znajte, svećenici i glavari, da ga ja proglašavam pravednim. Neka onaj, koga Isus naziva svojim Ocem, sudi vama, a ne meni, za djelo ovoga dana. Zatim je rekao Isusu: Oprosti mi: ja te ne mogu spasti. Pošto je opet dao da šibaju Isusa, on ga je predao da se razapne. {IZ 255.5}

Pilat je želio da oslobodi Isusa, ali je dobro znao da ne može da učini to i da sačuva svoj položaj i svoju čast. Više je volio da žrtvuje život jednog nevipog čovjeka negoli da izgubi svoju namjesničku vlast. Koliko ima njih, koji na isti način žrtvuju načela, samo da ne bi pretrpjeli neku štetu ili stradanje. Savjest i dužnost pokazuju im jedan put, a lična korist drugi. Struja ih nosi zlim putem, i ko god popusti zlu, srlja u gustu tamu zločina. {IZ 255.6}

Pilat je popustio zahtjevima svjetine. Radije je predao Isusa da ga razapnu, nego li da izgubi svoj položaj. Međutim, uprkost sveg svog nastojanja, on je bio lišen svoje časti i svih svojih visokih dužnosti. Mučen grižnjom savjesti i uvrjeđen u svom ponosu, završio je svoj život uskoro poslije raspeća. Tako će svi, koji popuštaju grijehu, žnjeti samo bol i propast. „Ima put, koji se čini čovjeku prav, ali čiji je kraj smrt".4 {IZ 256.1}

Kad je Pilat sebe proglasio nevinim za Kristovu krv, Kajfa je povikao prezirnim glasom: „Krv njegova neka dođe na nas i na djecu našu". Ove riječi prihvatili su svećenici i poglavari, a njima se pridružio i cio narod; iz razjarene gomile razljegao se glas: „Tada povika sav narod : Krv njegova neka padne na nas i na djecu našu !" {IZ 256.2}

Ova se kletva zaista ispunila za vrijeme razorenja Jeruzalema, a isto tako ona se ispunjavala u uslovima života, nametnutim jevrejskom narodu u toku devetnaest

vjekova. Kajfa, svećenici i farizeji nisu mogli da pretpostave da će se njihova kletva tako brzo ispuniti. {IZ 256.3}

Taj će se zahtjev ispuniti u potpunosti na dan Kristovog dolaska. Ljudi će vidjeti Krista gdje dolazi na zemlju ne kao osuđenik okružen zlikovcima nego kao Car neba. Krist će doći u svojoj slavi, u slavi svoga Oca i svetih anđela. Hiljade anđela, veličanstveni i slavni sinovi Božji, odjeveni krasotom i slavom, bit će njegova pratnja Isus će tada sjesti na prijesto slave, i pred njim će se sakupiti svi narodi. Tada će ga vidjeti svako oko, pa i oni, koji su ga proboli. Umjesto trnove krune, na glavi će mu biti kruna slave. Staro skerletno odijelo bit će zamjenjeno „haljinama sjajnim i tako bjelim, kao što ne može ubijeliti nijedan bjelilac na zemlji".5 Na svom plaštu i na svom bedru nosit će natpis: Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima„.6 Tu će biti prisutni oni, koji su mu se rugali i koji su ga zlostavljali. Svećenici i poglavari ponovo će gledati prizor, koji se odigravao u sudnici. Svaka pojedinost doći će im na um kao da je napisana ognjenim slovima. Tada će oni, koji su vikali: „Krv njegova neka padne na nas, i na našu djecu", primiti uslišenje svoje molitve. Tada će sav svijet doznati i razumjeti. Vidjet će protiv koga su se borili oni, slabi, jadni i ograničeni ljudi. U svojoj nevolji i u svom strahu vikat će gorama i stijenama: „Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga, koji sjedi na prijestolu, i od gnjeva Jagnjetova. Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i tko može opstati?"7 {IZ 256.4}

Poglavlje 52—Isus na križu Golgote

Mnoštvo ljudi pratilo je Isusa iz sudnice na Golgotu. Vijest o njegovoj presudi proširila se po cijelom Jereuzalemu; ljudi svih društvenih slojeva hrlili su na mjesto izvršenja kazne. Svećenici i glavari obećali su da ne će dirati učenike, ako im Krist bude predan; zato su se učenici vjerni iz Jeruzalema i okoline mogli pridružiti gomili, koja je pratila Spasitelja.1 {IZ 257.1}

Kad je Isus izašao iz Pilatove palate, položili su na njegova ranjena krvava ramena križ, koji je bio pripravljen za Barabu. Dva Barabina druga trebalo je da pretrpe smrtnu kaznu u isto vrijeme kad i Isus; i oni su morali uzeti na sebe svaki svoj križ. Spasitelj je bio suviše slab i nemoćan da bi mogao nositi taj težak teret. Otkako je sa svojim učenicima jeo pashalnu večeru, on nije ništa okusio i pio. Za vrijeme svoje samrtne borbe u Getsemanskom vrtu, Isus se borio protiv sotonskih sila. Pretrpio je strahotu izdaje i vidio je kako su ga učenici napustili i pobjegli. Vodili su ga k Ani, zatim Kajfi, potom Pilatu. Pilat ga je poslao Irodu, a Irod ga je opet poslao Pilatu. Podnosio je pogrde za pogrdama, ruganja za ruganjima. Dva puta je Isus bio šiban. Sve što se dogodilo u toku minule noći, do krajnosti je izmučilo njegovu dušu. Ipak Krist nije klonuo. Nije izgovorio nijednu riječ, koja ne bi bila na slavu Bogu. U toku cijelog suđenja, koje je bilo grubo ismijevanje pravde, Isus se držao hrabro i dostojanstveno. Ali kad je poslije drugog šibanja na njega bio položen križ, ljudska priroda nije mogla više da podnese. Isus je pod teretom izgubio svijest. {IZ 257.2}

Gomila, koja je pratila Isusa, vidjela je kako je posrnuo, ali nije osjećala ni najmanjeg saučešća; psovali su ga i grdili, što ne može nositi križ. Ponovo su mu na ramena metnuli križ, i ponovo je pao onesvješćen na zemlju. Njegovi su gonitelji shvatili da on ne će dalje moći nositi svoj težak križ. Pitali su se, tko bi bio voljan da uzme na sebe ovaj ponižavajući teret. Jevreji to nisu htjeli učiniti, jer su se bojali da se ne oskvrne, što bi ih isključilo od svetkovanja Pashe. Pa čak nitko iz gomile nije htio da se ponizi da ponese Isusu križ. {IZ 257.3}

U taj čas neki stranac, Simon iz Kirine, vraćajući se iz polja, sreo je povorku. Čuo je pogrdne i gnusne riječi gomile. Čuo je prezirno ponavljanje: učinite prolaz caru judejskom. Stao je i začuđeno gledao ovaj prizor. Pošto su na njemu primijetili saučešće, natjerali su ga da ponese Isusu križ. {IZ 257.4}

Simon je slušao o Isusu. Njegovi su sinovi bili vjerni, ali on se nije ubrajao među učenike. Za Simona je bio velik blagoslov, što je nosio križ na Galgotu; on je osjeća vječnu zahvalnost Bogu za to preimućstvo Od toga časa, on je dragovoljno uzeo na sebe Kristov križ i radosno je nosio taj teret. {IZ 257.5}

U ovom mnoštvu bilo je i veći broj žena, koje su Isusa pratile na mjesto izvršenja kazne. Njihova je pažnja bila upravljena na njega. Neke su ga vidjele već ranije, kad su dovodile k njemu svoje bolesne i nevoljne. Ovdje je bilo i onih, koje je Isus izliječio. Pričali su o svemu, šta se upravo dogodilo. Žene su se čudile mržnji, koju je gomila pokazivala prema Isusu, dok su one prema njemu osjećale tako duboko saučešće. Gnjev gomile i srdžba svećenika i poglavara nije ih sprečavala da ne izraze Isusu svoje saučešće. Kada je Isus pao pod križem onesvješćen, one su počele tužno naricati. {IZ 258.1}

To je bilo jedino, što je privuklo Isusovu pažnju. Usprkos svih svojih stradanja, usprkos težine grijeha svijeta, ovaj dokaz saučešća nije ga ostavio ravnodušnim. Posmatrao je s nježnim milosrđem ove žene. One nisu vjerovale u njega; znao je da ne plaču nad njime kao nad Božjim Poslanikom, nego da su dirnute osjećanjem čisto ljudskog saučešća. On nije prezreo njihovo saučešće, već je pokazao prema njima još dublju samilost. „Kćeri jeruzalemske", rekao im je on, „ne plačite nada mnom, već plačite nad sobom i nad djecom vašom". Isusov pogled prešao je preko sadašnjeg prizora i zaustavio se na razorenju Jeruzalema, kada će većina ovih žena, koje sada plaču nad njime, poginuti sa svojom djecom. {IZ 258.2}

Sa razorenja Jeruzalema, Isusove su misli prešle na još veći događaj. On je rekao: „Tada će ljudi govorit gorama: padnite na nas! i brežuljcima: pokrijte nas! Jer kad je tako zelenu drvetu, šta će onda biti od suha?" Zeleno drvo pretstavlja samog Isusa, nevinog Otkupitelja. Bog je dozvolio da gnjev, kojim on kažnjava prijestup, padne na njegevog ljubljenog Sina. Isus je trebalo da bude razapet za grijehe ljudi. {IZ 258.3}

Među ovima, koji su išli za Isusom, bilo je i onih, koji su radosnim usklicima „hosana" i mahanjem palminim granama pratili Isusa prilikom njegovog slavnog ulaska u Jeruzalem. Ali iz usta velikog broja onih, koji su tada oduševljeno klicali, čule su se sada riječi: "Raspni ga! Raspni ga!" Kad se Isus kretao prema Jeruzalemu, nade učenika bile su na vrhuncu. Oni su išli pored Učitelja, ponosni što njemu pripadaju. Sada kad je Isus bio ponižen, pratili su ga izdaleka. Njihova su srca bila puna bola i očajanja. Kako su se tačno ispunile Isusove riječi: „Svi ćete se vi sablazniti o mene ove noći; jer je pisano: udarit ću pastira, i ovce stada razbježat će se".2 {IZ 258.4}

Došavsi na mjesto izvršenja kazne, osuđenici su bili privezani za mučilačka oruđa. Dva razbojnika su se otimali onima, koji su htjeli da ih polože na križ, ali Isus se nije opirao. Isusova majka, oslanjajući se na Ivana, ljubljenog učenika, došla je na Golgotu prateći svog sina. Vidjela je kako se onesvijestio pod težinom križa, htjela je da pridrži svojom rukom ranjenu glavu i da obriše čelo, koje se tako često naslanjalo na njene grudi. Ali ta utjeha bila joj je uskraćena. Kao i učenici, ona se nadala da će Isus pokazati svoju božansku moć i pobjeći svojim neprijateljima. Njeno se srce steglo, kad se sjetila

riječi kojima joj je Isus unaprijed opisao sve, što se sada događalo. Dok su razbojnike vezivali za križ, sa bolom je očekivala, šta će se dogoditi sa Isusom. Zar će onaj, koji je mrtvima vraćao život, dopustiti da ga razapnu? Zar će Sin Božji pretrpjeti tako strašnu smrt? Zar ona mora da bude svjedok njegove poruge i njegovog bola, a da nema mogućnosti da mu pomogne u njegovoj nevolji? Vidjela je kako je Isus raširio svoje ruke na križ; vidjela je kako su krvnici donijeli čekić i klinove; kad su zakivali željezne šiljke u nježna tijelo, učenici, slomljena srca, odveli su Isusovu majku, onesviješćenu dalje od tog užasnog prizora. {IZ 258.5}

Spasitelj se nije tužio. Njegovo je lice ostalo mirno i spokojno, ali velike kapi znoja orosile su njegovo čelo. Nije bilo ruke, koja bi obrisala smrtni znoj sa njegovog lica; nikoga nije bilo da mu progovori utješnu riječ ili da mu izrazi nepokolebljivu odanost i time ohrabri njegovo ljudska srce. Dok su vojnici obavljali svoj krvnički posao, Isus se molio za svoje neprijatelje: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine". Isus je zaboravio na svoje muke i mislio je na grijeh svojih progonitelja i na strašnu kaznu, koja ih čeka. On nije izgovorio nikakvo prokletstvo na vojnike, koji su s njime tako okrutno postupali. Nije tražio nikakvu osvetu za svećenike i poglavare, koji su se radovali svom djelu. Krist ih je sažaljevao zbog njihovog neznanja i njihove krivice. On se molio za njihovo oproštenje: „Jer ne znaju šta čine". {IZ 259.1}

Da su oni znali da razapinju Onoga, koji je došao da spase grešni ljudski rod od vječne propasti, obuzeo bi ih strah i grižnja savjesti. Ali njihovo ih neznanje ne oslobađa od krivice. Oni su mogli da upoznaju i prime Isusa kao Spasitelja svijeta. Neki od njih će kasnije uvidjeti svoj grijeh, pokajat će se i obratiti. Drugi će svojim nepokajanjem učiniti da Isusova molitva za njih ostane neuslišena. Božji plan će se ispuniti. Svojim stradanjem i svojom smrću Isus je stekao pravo da postane zastupnik ljudi kod Oca. {IZ 259.2}

Moleći se za svoje neprijatelje, Krist se molio za cio svijet, za sve grešnike, koji su živjeli i koji će živjeti do kraja vremena. Svi su krivi za. raspeće Božjeg Sina. Svima se badava nudi oproštenje. „Ko hoće" može da dobije mir s Bogom i dar vječnog života. {IZ 259.3}

Kad su Isusa prikovali na križ, snažni ljudi su križ uhvatili, ispravili ga i grubo ga usadili na mjesto, koje je bilo za to pripremljeno. Božji Sin je pri tome osjećao neiskazan bol. Zatim je Pilat napisao natpis na jevrejskom, grčkom i latinskom jeziku i stavio ga na križ iznad Isusove glave. Natpis je glasio: „Isus Nazarećanin, Car judejski". Taj je natpis izazvao srđbu Jevreja. U Pilatovom dvoru oni su vikali: „Raspni ga! Mi nemamo cara osim Ćesara"!3 Tvrdili su da je izdajnik onaj, koji priznaje drugog cara osin Ćesara. Pilat je, dakle, u svom natpisu izrazio njihovu optužbu. Nikakav drugi prijestup nije spomenut osim taj da je Isus car Jevreja. Ovaj je natpis bio stvarno priznanje vjernosti Jevreja

rimskoj vlasti. Njime su dali na znanje da će svakoga osuditi na smrt tko bi se usudio da se prozove carem Izraela. Svećenici su sami sebe prevarili. Kad su kovali plan da Isusa ubiju. Kajfa je izjavio da je bolje da jedan pogine, da se narod spase. Sada je otkriveno njihovo licemjerstvo. Da bi uništili Krista, gotovi su bili da žrtvuju čak opstanak svoje nacije. {IZ 259.4}

Shvativši šta su učinili, svećenici su tražili od Pilata da promijeni natpis: „Ne piši: car judejski, nego napiši da je sam rekao: ja sam car judejski". Pilat, ljut zbog svoje ranije slabosti, prozreo je lukavstvo podlih svećenika i poglavara. Hladno im je odvratio: „Što pisah, pisah". {IZ 260.1}

Viša sila od Pilata i Jevreja htjela je da taj natpis bude stavljen iznad Isusove glave. Ovim sredstvom Bog je htio da potstrekne ljude da razmišljaju i da ispituju Pismo. Mjesto na kome je Krist bio razapet nalazilo se pokraj grada. U to vrijeme, u Jeruzalemu se nalazilo hiljade Jevreja iz svih krajeva svijeta: pomoću tog natpisa do njih će doprijeti vijest o Mesiji. Ova vijest bila je živa istina, napisana rukom, koju je Bog vodio. {IZ 260.2}

Stradanja, koja je Krist pretrpio na križu jesu ispunjenje proročanstva. Mnogo vjekova prije raspeća, Spasitelj je prorekao kako će se s njime postupati. On je rekao: „Opkoliše me psi mnogi: četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje. Mogao bih izbrojati sve kosti svoje! Oni me gledaju i od mene načiniše stvar za gledanje. Dijele haljine moje među sobom i za dolamu moju bacaju kocku".4 Proroštvo o podjeli njegovih haljina se ispunilo bez miješanja Kristovih prijatelja ili neprijatelja. Njegove su haljine bile date vojnicima, koji su ga prikovali na križ. Krist je čuo kako se među sobom prepiru oko podjele haljina. Pošto je njegova dolama bila cijela izatkana od jednog komada, a ne šivena, oni su se sporazumjeli da za nju bace kocku: „Ne derimo je, nego bacimo kocku za nju, kome će dopasti"! {IZ 260.3}

U drugom proroštvu Isus je izjavio: „Sramota polomi srce moje. Iznemogoh. Čekam hoće li se kome sažaliti, ali nitko me ne žali; hoće li me tko utješiti, ali nitko me ne tješi. Žuč mi daju za hranu, i octom me u žeđi mojoj poje".5 Bilo je dozvoljeno da se onima, koji su morali da pretrpe smrt na križu da neko opojno sredstvo, da bi se čula učinila neosjetljivim za bolove. Takvo sredstvo su ponudili i Isusu, ali čim je on okusio, odbio je da pije. On nije htio ništa da uzme, što bi moglo da potamni njegov um. Njegova je vjera u Boga trebala da ostane čvrsta; to je bila njegova jedina snaga. Oslabiti svoju svijest značilo bi popustiti sotoni. {IZ 260.4}

Kad je Isus bio podignut na križ njegovi neprijatelji iskalili su nad njime svoj gnjev. Svećenici, poglavari i književnici udružili su se s gomilom, da se narugaju Spasitelju, koji umire. Prilikom krštenja i preobraženja, Bog je proglasio da je Krist njegov Sin. Još

jednom, nekoliko dana prije izdaje, Otac je posvjedočio Isusovo božanstvo. Ali sada nebeski glas nije progovorio nijedne riječi. Nije se čulo nijedno svjedočanstvo u prilog Krista. On je bio prepušten zlostavljanju i ruganju zlikovaca. {IZ 261.1}

„Ako si ti Sin Božji", govorili su oni, „siđi s križa!" „Neka se sam spase, ako je Krist, izabranik Božji". U pustinji kušanja, sotona je rekao Isusu: „Ako si Sin Božji, zapovjedi da ovo kamenje postanu hljebovi". „Ako si Sin Božji, skoči dolje!" — sa vrha hrama.6 Sotona i njegovi anđeli su stajali u ljudskom obliku pokraj križa; četa otpalih anđela surađivala je sa svećenicima i poglavarima. {IZ 261.2}

Usred svojih patnji i smrtnog bola čuo je Isus svaku riječ svećenika: „Druge je spasavao, a sebe ne može spasti. Ako je car izraelski, neka sada siđe s križa, pa ćemo mu vjerovati". Krist je mogao sići s križa, ali baš zato što je Krist odbio da spase sebe, može griješnik da nađe oproštenje i milost kod Boga. {IZ 261.3}

Rugajući se Spasitelju, ljudi koji su se smatrali tumačima proroštva, doslovno su ponavljali riječi, koje je nadahnuta Božja riječ prorekla da će biti izgovorene tom prilikom. Ali njihovo sljepilo nije im dalo da vide da ispunjavaju proroštvo. Oni koji su podrugljivo govorili: „Uzdao se u Boga; neka ga Bog sada oslobodi, ako ga ljubi; jer je rekao: Sin sam Božji", nisu ni mislili, da će se njihovo svedočanstvo ponavljati kroz sve vjekove. Ove riječi, iako izgovorene s porugom, potstaknut će ljude da istražuju Pismo kao nikad ranije. Mudri će slušati, ispitivati, razmišljati i moliti se. Neki ne će imati mira, dok ne usporede sva mjesta i ne otkriju značenje Kristovog djela. Nikada ranije nije se vjest o Isusu toliko raširila kao sada, kad je visio na križu. U srcima mnogih, koji su posmatrali prizor raspeća i čuli Kristove rijeći, zasjala je svijetlost istine. {IZ 261.4}

Zrak utjehe ohrabrio je Isusa na samrti; to je bila molitva razbojnika, koji se kajao. Dva razbojnika, koji su bili razapeti sa Isusom, u početku su se rugali Isusu. Sto su se njihove muke povećavale, to je jedan od njih postajao sve gnjevniji i prkosniji. Drukčije je bilo s njegovim drugom. Ovaj čovjek nije bio okorjeli zločinac; zaveden rđavim društvom on je bio manje kriv nego mnogi od onih, koji su stajali pod križom rugajući se Spasitelju. On je vidio i slušao Isusa, bio je oduševljen njegovom naukom: ali ipak je pod utjecajem svećenika i glavara napustio Isusa. Da bi ugušio svoje uvjerenje, sve je više tonuo u grijeh, dok nije bio uhva-ćen, predan sudu i osuđen kao zločinac na smrt na križu. Stajao je u sudnici kraj Isusa i s njime je išao na Golgotu. Bio je prisutan kad je Pilat izjavio: „Ne nalazim na njemu nikakve krivice".7 Primijetio je Isusovo božansko držanje i njegovo veliko strpljenje prema svojim mučiteljima. Sa križa je posmatrao one, koji su se gradili pobožnima, kako vrte glavom, prezirno gledaju na Isusa i rugaju mu se. Čuo je svog druga kako prekorava Krista riječima: „Nisi li ti Krist? Spasi sebe i nas!" Mnogi od prolaznika uzimali su Krista u odbranu ponavljajući njegove riječi i pričajući o njegovim djelima. Drugi razbojnik je bio osvjedočen, da je pred Božjim Sinom.

Okrenuvši se prema svom drugu, koji je bio krivac, rekao mu je: „Zar se ne bojiš Boga, kad i sam trpiš jednaku kaznu?" Razbojnici na samrti nije više trebalo da se boje ljudi. Ali jedan je od njih bio uvjeren da ima Bog, koga se treba bojati, i da zle čeka strašna sudbina. Njegov život, sav opoganjen grijehom, približavao se kraju. „Mi s pravom trpimo; jer primamo pravednu kaznu za svoja djela, a ovaj nije ništa zlo učinio". {IZ 261.5}

Nema više sumnje i prebacivanja. Osuđen zbog svog zločina, razbojnik je pao u očajanje; sada su se nove misli počele rađati u njegovom omekšalom srcu. Sjećao se svega, što je znao o Isusu: kako je Isus liječio bolesne i praštao grijehe. Slušao je riječi onih, koji vjeruju u Isusa i koji su išli za njim plačući. Spazio je i razumio natpis stavljen iznad Isusove glave. Prolaznici su ga čitali, jedni drhtavim i bolnim glasom, a drugi s ruganjem. Duh Sveti je prosvijetlio njegov duh i, malo po malo, pred njegovim očima nizao se dokaz za dokazom. U tom Isusu, ranjenom, prikovanom na križu, koji je bio predmet ruganja, poznao je on Jagnje Božje, koje uzima na sebe grijehe svijeta. Glasom, koji je u isto vrijeme izražavao i nadu i bojazan, ovaj umirući razbojnik molio se Spasitelju: „Isuse, opomeni me se kad dođeš u carstvo svoje!" {IZ 262.1}

Odgovor je došao odmah. To je bio odgovor pun ljubavi, saučešća sile: „Zaista, kažem ti danas: bit ćeš sa mnom u raju!" {IZ 262.2}

Za vreme dugih samrtnih časova, Isus je slušao pogrde, ruganja i proklinjanja. Njegovo žalosno srce očekivalo je izraz vjere od svojih učenika, ali je čuo samo žalosne riječi: „Mi smo se nadali da će on izbaviti Izraela". Kakve li radosti za Spasitelja, kad je čuo kako zločinac na samrti izražava svoju vjeru i ljubav! Kad su se jevrejski poglavari njega odrekli, kad su sami učenici sumnjali u njegovo božanstvo, ovaj bijedni zločinac, na pragu vječnosti priznao je Isusa kao svog Gospoda. Mnogi su bili gotovi da ga priznaju svojim Gospodom kad je činio čudesa i kad je pobjedonosno uskrsnuo iz groba; ali samo razbojnik, spasen u jedanaesti sat, priznao ga je kad je Isus bio u samrtnoj borbi na križu. {IZ 262.3}

Riječi ovog čovjeka koji se kajao privukle su pažnju radoznalih. Oni koji su se na podnožju križa svađali zbog podjele Kristovih haljina, i koji su bacali kocku za njegovu dolamu, stali su da bi slušali. Zaustavivši dah, gledali su u Krista, čekajući odgovor, koji će izaći iz ustiju umirućega. {IZ 263.1}

Kad je Isus uputio razbojniku riječi obećanja, zrak svjetlosti je prošao kroz mračan oblak, koji je obavijao križ. Razbojnik, koji se pokajao, vidjevši da ga Bog prima, osjećao je savršen mir. Krist je bio proslavljen u svom poniženju. Onaj, koji je u očima sviju izgledao pobijeđen, bio je Pobjednik. On je bio priznat kao onaj, koji nosi grijehe svijeta. Ljudi mogu da zlostavljaju njegovo tijelo, mogu da utisnu trnov vijenac u

njegove svete sljepočice, mogu da skinu s njega haljine i oko njih da se prepiru; ali ne mogu da mu oduzmu vlast da oprašta grijehe. Isus na samrti posvjedočava svoje božanstvo i proslavlja Oca. Njegovo se uho nije oglušilo, da ne bi čulo, niti je ruka njegova okraćala da ne bi mogla spasti. On vrši svoju carsku vlast spasavajući savršeno one, koji se kroz njega približuju Bogu. {IZ 263.2}

„Zaista, kažem ti danas: bit ćeš sa mnom u raju". Krist nije obećao razbojniku, da će toga dana biti s njime u raju, jer sam još nije tada otišao onamo. On je toga dana spavao u grobu; na dan uskrsenja rekao je Mariji Magdaleni: „Još nisam uzašao k Ocu svojemu".8 Ali obećanje je dato u času raspeća, u času prividnog poraza i tame, „Danas", u času kad umire na križu kao zločinac, Krist daje jednom grešniku pouzdano obećanje: „Bit ćeš sa mnom u raju". {IZ 263.3}

Razbojnici razapeti s Isusom bili su stavljeni jedan s jedne strane, a drugi s druge, dok je Isus bio u sredini. To je učinjeno na potstrek svećenika i poglavara. Stavivši Krista između razbojnika, htjeli su da pokažu da je on najveći zločinac. Tako se obistinilo Pismo: „I među zločince bi metnut".9 Ali svećenici nisu shvatili značenje svog čina. Kao što je Isus, razapet s dvojicom zločinca, bio metnut „u sredinu", tako je njegov križ bio podignut usred svijeta, koji leži u grijehu. Riječi upućene zločincu, koji se kajao, zapalile su svjetlost, koja će svijetliti do najudaljenijih krajeva svijeta. {IZ 263.4}

Anđeli su sa divljenjem posmatrali beskrajnu ljubav Isusa, koji je podnoseći najveće muke tijela i duha, mislio samo na druge i hrabrio dušu pokajnika da vjeruje. U svom poniženju uputio je proročke riječi kćerima jeruzalemskim; kao Svećenik i Zastupnik, molio se Ocu da oprosti njegovim ubicama; kao milostivi Spasitelj, on je oprostio grijehe razbojniku, koji se pokajao. {IZ 263.5}

Dok je Isus gledao na mnoštvo, koje ga ja okružavalo, njegovu je pažnju privuklo jedno lice. Na podnožju križa stajala je njegova majka, koju je Ivan pridržavao. Ona nije mogla podnijeti da ostane udaljena od svog Sina; videći da se Isusu približava kraj, Ivan je doveo majku do podnožja križa. U svom posljednjem času, Krist se sjeća svoje majke. Gledajući njeno lice izmučeno od bola, zatim pogledavši učenika, rekao je svojoj majci: „Ženo, eto ti sina!" Zatim je rekao Ivanu: „Eto ti majke!" Ivan je razumio Kristove riječi i primio je zalog, koji mu je bio povjeren. Odmah je odveo Mariju k sebi i od tog časa se za nju nježno brinuo. O milostivog li Spasitelja, punog ljubavi! Usred svoje najveće fizičke i duševne borbe, on se brine za svoju majku. Nema da joj ostavi novaca, ali on je sam u Ivanovom srcu kao biser u kutiji; on povjerava Ivanu majku kao skupocjen zalog. Tako joj je osigurao ono, što je njoj bilo najpotrebnije: nježnost bića, koje ju je ljubilo, jer je ona ljubila Isusa. Primivši je kao sveti zalog, Ivan je primio bogati blagoslov. Marija će ga uvijek potsećati na njegovog ljubljenog Učitelja. {IZ 264.1}

Savršen primjer Kristove sinovske ljubavi svijetli divnim sjajem kroz sve vjekove. Skoro trideset godina je Isus svojim svakodnevnim radom pomagao majci u nošenju tereta doma. Sada, u času svoje posljednje samrtne borbe, misli on na potrebe svoje majke, koja je ostala sama u svom bolu. Svaki Kristov učenik će pokazati isti duh. Oni koji idu za Kristom treba da osjećaju da je dio njihove religije da poštuju svoje roditelje i da se brinu za njihove potrebe. Oni, koji u svom srcu čuvaju Kristovu ljubav, nikad ne će odreći svome ocu i svojoj majci pomoć i nježnost, na koje oni imaju pravo. {IZ 264.2}

Gospod slave trebalo je da umre za otkup čovječanstva. U času kad je predavao svoj dragoceni život, Krist nije bio podupiran radošću pobjede. Tama ga je obavijala i pritiskivala. Nije strah pred smrću mučio Krista. Nije bol ni sramota križa bila uzrok ove neizrecive patnje. Krist je bio Knez mučenika. On je najviše patio zbog toga, što je osjećao gnusobu grijeha, koju čovjek ne osjeća kad se odaje grijehu. Krist je vidio koliko je jaka sila grijeha nad ljudskim srcem i koliko je malo njih koji žele da se oslobode njegove sile. Znao je da bi bez Božje pomoći čovječanstvo moralo da propadne, i video je kako mnogi ginu usprkos pomoći, koja im se pruža. {IZ 264.3}

Krist je zamjenio nas; na njega su položeni grijesi sviju. On se ubrojio u prestupnike, da bi nas otkupio od osude zakona. Krivica svih potomaka Adamovih pritiskivala je njegovo srce. Gnjev Božji protiv grijeha, strašno Božje negodovanje zbog bezakonja ispunili su njegovo srce užasom. Za vrijeme cijelog svog života, Krist je izgubljenom svijetu objavljivao radosnu vijest Očeve milosti i ljubavi, koja prašta. Predmet njegovog propovijedanja bilo je spasenje i najvećem grešniku. Sada, pod težinom krivice, koja ga je tištala, njemu nije bilo dozvoljeno da vidi milostivo Očevo lice. Nitko ne će nikada razumjeti strašan bol, koji je osjećao Spasitelj u ovom času samrtne borbe, kad je Božje lice bilo sakriveno od njega. Njegov duševni bol bio je toliki, da je jedva osjećao svoje fizičke muke. {IZ 264.4}

Sotona je navaljivao na Isusa svojim strašnim iskušenjima. Spasitelj nije mogao da vidi preko groba. Nada mu nije govorila o pobjedi nad grobom, ni o tome da će Otac primiti njegovu žrtvu. Znajući koliko je grijeh mrzak Bogu, on se bojao da ne bude vječno rastavljen od Boga. Krist je osjetio strah, koji će osjećati svaki grešnik, kad ne bude više milost posredovala za grešni ljudski rod. Osjećanje grijeha, zbog koga je na njemu kao na ljudskom zamjeniku počivao Božji gnjev — eto to je učinilo njegovu čašu tako gorkom, to je slomilo srce Božjeg Sina. {IZ 265.1}

Anđeli, koji su prisustvovali samrtničkoj borbi Spasitelja, sakrili su lice pred ovim strašnim prizorom. Sama priroda izrazila je saučešće svom Tvorcu na samrti, koga su ljudi ružili. Sunce nije htjelo da obasjava tako strašan prizor. Usred bijela dana, ono je najednom iščezlo, dok je malo prije sjalo punim sjajem. Potpuna tama, nalik na mrtvački pokrov, obavila je križ. „Do devetog sata bila je tama po celoj zemlji". Nikakvo

pomračenje, nikakav prirodan uzrok nije prouzrokovao ovu tamu, tako gustu kao ponoć, kad ne sjaje ni mjesec ni zvijezde. To je bilo natprirodno svjedočanstvo, koje je Bog dao da utvrdi vjeru budućih pokoljenja. {IZ 265.2}

Ova gusta tama je sakrivala Božje prisustvo. Tama je njegov plašt; svoju slavu skriva on od ljudskih očiju. Bog i njegovi sveti anđeli bili su pored križa. Bog je ostao nevidljiv kraj svog Sina. Kad bi njegova slava zasjala kroz oblak, uništila bi svakog ljudskog posmatrača. U ovom strašnom času, Očevo prisustvo nije smjelo da utješi Krista. On je morao sam gaziti u kaci, i nitko od njegovih nije bio uz njega. {IZ 265.3}

U ovu gustu tamu obavio je Bog posljednju samrtnu borbu svoga Sina. Svi, koji su posmatrali Krista za vrijeme njegovog stradanja, osvjedočili su se o njegovom božanstvu. Njegovo je lice ostavilo neizbrisiv utisak na dušu onih, koji su ga ma i jedanput vidjeli. Kainovo lice je nosilo trag zločina; lice Kristovo izražavalo je nevinost mir i dobrotu, — Božju sliku. Ipak njegovi tužitelji nisu htjeli da vide pečat neba. Za vrijeme dugih časova samrtne borbe, Krist je bio predmet gledanja podrugljive gomile. Sada ga je Bog milostivo obavio svojim plaštem. {IZ 265.4}

Grobna tišina spustila se na Golgotu. Neopisivi strah obuzeo je gomilu okupljenu oko križa. Proklinjanje i ruganje zamrlo je na njihovim usnama. Ljudi, žene i djeca pali su na zemlju. S vremena na vrijeme munje su presjecale oblak, osvjetljavajući križ i razapetog Spasitelja. Svećenici, glavari, književnici, krvnici i sva gomila povjerovali su da je došao za njih čas suda. Poslije jednog trenutka neki su počeli šaputati da će možda Isus sići s križa. Mnogi su pipajući tražili put ka gradu i udarali su se u prsa jecajući. {IZ 265.5}

Oko devetog sata tama se digla iznad naroda, ali Spasitelja je još obavijala. To je bio simbol samrtne borbe i užasa, koji je tištao njegovo srce. Nijedno oko nije moglo da prodre kroz tamu, koja je obavijala križ, a još manje onu, koja je okružavala bolnu Spasiteljevu dušu. Strašne munje sijevale su oko njega. Tada „povika Isus jakim glasom: Eli! Eli! lama sabahtani ... Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" Pošto je gusta tama obavijala Spasitelja, mnogi su govorili: stići će ga Božja osveta. Grom Božjeg gnjeva udarit će na njega, jer se gradio Sinom Božjim. Mnogi, koji su u njega vjerovali, izgubili su svaku nadu čuvši njegov očajan uzvik. Ako je Bog napustio Isusa, kome onda mogu da se povjere njegovi učenici? Kad se podigla tama, koja je tištila njegovu dušu, opet su ga pritisli fizički bolovi, i on je povikao: „Žedan sam!" Jedan rimski vojnik dirnut saučešćem videći njegove osušene usne, uzeo je spužvu, natakao je na vrh isopove trske, i, umočivši je u ocat, pružio ju je Isusu. Svećenici su se rugali njegovoj samrtnoj muci. Oni su osjećali užasan strah, kad je tama bila pokrila zemlju; a sada, kad se tama podigla, bojali su se da im Isus ne pobjegne. Pogrešno su tumačili Isusove reči: „Eli! Eli! lama sabahtani". Prezirno su govorili: „Zove Iliju". Odbili su poslijednju priliku, da

ublaže njegove patnje. „Pustite”, govorili su oni, „da vidimo hoće li ga Ilija izbaviti”. {IZ 266.1}

Bezgrešni sin Božji visio je na križu, tijelo je njegovo bilo izranjeno udarcima šibanja; njegove ruke, koje je tako često širio na blagoslov, bile su prikovane na drvo; njegove noge, uvijek neumorne u službi ljubavi, također su bile prikovane; njegova carska glava bila je okrvavljena trnovim vijencem; sa njihovih drhtavih usana oteo se uzvik bola. Sve što je pretrpio, — kapi krvi, koje su tekle sa njegove glave, sa njegovih ruku i nogu, samrtna borba, koja je mučila njegovo tijelo, neiskazani strah, koji je ispunjavao njegovu izmučenu dušu, kada je otac sakrio lice od njega, — sve to govori svakom ljudskom stvorenju: za tebe je Božji Sin uzeo na sebe teret grijeha; za tebe je pobijedio smrt i otvorio vrata raja. Onaj, koji je stišao uzburkane talase i išao po nemirnim valovima, koji je zadavao strah demonima i liječio bolesne, koji je davao slijepima vid i vraćao život mrtvima, — prinio je sebe na križ na žrtvu iz ljubavi prema tebi. Uzeo je na sebe grijehe, podnio je gnjev božanske pravde; za tebe je bio zlostavljan kao najveći grešnik. {IZ 266.2}

U tišini su prisutni čekali kraj tog strašnog prizora. Sunce je sjalo, ali križ je još bio obavijen tamom. Svećenici i poglavari bacili su pogled prema Jeruzalemu; vidjeli su da se gusti oblak spustio na grad i na judejsku dolinu. Sunce pravde, Vidjelo svijeta, uskraćivalo je svoje zrake nekada omiljenom gradu. Strašne munje Božjeg gnjeva sručile su se na grad osuđen na propast. {IZ 266.3}

Iznenada se podigla tama, koja je okružavala križ i Isus je povikao jakim glasom: „Svrši se! Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!” Svjetlost je obavila križ, i Isusovo lice sjajilo je kao sunce. Njegova je glava klonula na grudi, i on je izdahnuo. {IZ 267.1}

Krist je do dna ispio čašu ljudskog stradanja. Za vrijeme ovih užasnih časova, crpio je snagu vjerom u Onoga, kome se uvjek radosno pokoravao. Poznavao je karakter svog Oca; znao je njegovu pravdu, njegovu milost i njegovu veliku ljubav. U času kada se u pokornosti Božjoj volji predao Bogu, prestao je da osjeća da je lišen naklonosti svoga Oca. Vjerom je Krist izvojevao pobjedu. {IZ 267.2}

Nikada ranije nije zemlja bila svjedok takvog prizora. Gomila je stajala skamenjena; zadržavajući dah, posmatrala je Spasitelja. Opet se spustila tama, čula se potmula grmljavina, zemlja se tresla. Ljudi su u strahu gazili jedni druge. Sve je obuzela zbrka i zaprepašćenje. Stijene su se odlamale od okolinih brda i uz užasan lom valjale su se u dolinu. Otvorili su se grobovi, i mrtva tijela su bila izbačena napolje. Izgledalo je kao da je svemu došao kraj. Svećenici, glavari, vojnici, krvnici i sav narod, nijemi od užasa, ležali su na zemlji. {IZ 267.3}

Kad se uzvik: „Svrši se!” začuo sa Kristovih usana, svećenici su obavljali službu u hramu. To je bilo vrijeme večernje žrtve. Pripremali su se da prinesu na žrtvu jagnje, koje je prestavljalo Krista. Svi su prisutni uprli oči u svećenika, obučenog u svečane haljine, tako pune značenja; on je držao u ruci nož, kao nekad Abraham kad se pripremio da žrtvuje svoga sina, ali zemlja se uskolebala, jer se Gospod približavao. Unutrašnja zavjesa hrama, snagom nevidljive ruke, bila je s hukom razderana odozgo do dole, i svi su mogli da vide mjesto, koje je nekad bilo ispunjeno Božjim prisustvom. Tamo iznad prijestola milosti, Bog je nekad otkrivao svoju slavu. Nitko osim poglavara svećeničkog nije smio da podigne zavjesu, koja je dijelila to mjesto od ostalog dijela hrama. Samo je prvosvećenik ulazio jedanput godišnje u to odeljenje da izvrši očišćenje za grijehe naroda. Ali sada se zavjesa razderala na dvoje Svetinja nad svetinjama zemaljskog hrama izgubila je svoje sveto značenje. {IZ 267.4}

Sve je obuzeo strah i zbrka. Nož je ispao iz podignute ruke svećenika, koji je htio da prinese žrtvu, i jagnje je pobjeglo. Pretslika se ispunila u stvarnoj smrti božjeg sina. Prinijeta je velika Žrtva — Božje Jagnje. Otvoren je put u nebesku svetinju nad svetinjama. Pripremljen je za sve novi i živi put. Grešno i nevoljno čovječanstvo ne treba više da čeka dolazak zemaljskog poglavara svećeničkog. Od ovog je časa Krist preuzeo službu Svećenika i Zastupuika u nebeskoj svetinji. Kao da je živi glas progovorio vjernima u hramu: Sve žrtve i darovi za grijeh su ukinuti. Sin Božji je došao kao što je pisano za njega: „Evo dolazim, kao što je u Knijzi pisano za mene, da činim volju tvoju, o Bože”. „Svojom krvlju ušao je jednom zauvjek u svetinju nad svetinjama i stekao vječni otkup„.10 {IZ 267.5}

Poglavlje 53—Svršetak borbe na križu

Krist nije predao svoj život dok nije izvršio svoj posao. Njegov poslednji uzdah bio je praćen uzvikom: „Svrši se!”1 Bitka je bila dobijena. Njegova desnica i sveta mišica njegova izvojevale su pobjedu. Kao pobjednik podigao je zastavu na vječnim visinama. Kakve li radosti za anđele! Cijelo nebo se radovalo Spasiteljevoj pobjedi. Sotona je bio pobjeđen, i znao je da je njegovo carstvo izgubljeno. {IZ 268.1}

Riječi: „Svrši se!” imaju duboko značenje za anđele i stanovnike drugih svjetova. Ovo veliko djelo otkupljenja izvršeno je ne samo za nas nego i za njih. Oni sa nama dijele plodove Kristove pobjede. {IZ 268.2}

Tek poslije Isusove smrti, bio je Sotonin karakter jasno otkriven anđelima i drugim svjetovima. Knez pobune se tako vješto pretvarao da čak sveta bića nisu mogla razumjeti njegove pobude. Oni nisu jasno uočili suštinu njegove pobune. {IZ 268.3}

Biće, koje se pobunilo protiv Boga, odlikovalo se izvanrednom silom i slavom. Gospod kaže govoreći o Luciferu : „Ti si pečat savršenstva, bio si pun mudrosti i sasvim lijep”.2 Pošto je zgriješio, njegova je moć obmane bila toliko veća, i bilo je još teže otkriti njegov karakter, zbog uzvišenog položaja, koji je zauzimao kod Oca. {IZ 268.4}

Bog je mogao uništiti sotonu, i one koje su imali prema njemu naklonost, tako lako, kao što mi možemo baciti kakav kamenčić. Ali on to nije učinio, jer pobunu nije trebalo slomiti silom. Samo se sotona služi nasiljem. Božja načela su sasvim drukčija; temelj njegove vlasti je dobrota, milost i ljubav. Jedino sredstvo, koje on upotrebljava, jeste da razumna bića upozna sa svojim načelima. Božja vlast je moralna vlast; istina i ljubav osiguravaju joj pobjedu. {IZ 268.5}

Božji je plan da sve postavi na vječan temelj sigurnosti; na nebeskom je vijeću bilo, dakle, odlučeno da se da sotoni rok, da mu se omogući da otkrije načela, koja su temelj njegove vlasti, pošto je tvrdio da su njegova načela bolja od Božjih. Njemu je data prilika da pred očima cijelog svemira otkrije svoja načela. {IZ 268.6}

Sotona je naveo ljude na grijeh. Odmah poslije čovjekovog pada, Bog je otkrio ljudima plan spasenja. Za vrijeme četiri hiljade godina Krist se trudio da podigne čovjeka, dok ga je sotona stalno gurao u ponor i poniženja. Sve to je pratio cio svemir. {IZ 269.1}

Kad je Isus došao na svijet, sotonine sile podigle su se protiv njega. Od časa kad se Isus pojavio kao malo dijete u Betlehemu, nasilnik je pokušavao da ga pogubi. Svim sredstvima je nastojao da onemogući Isusu da pokaže savršeno djetinjstvo, bezgrešnu mladost, svetu službu i žrtvu bez mane. Ali sotona je doživio poraz. Nije mu uspjelo da navede Isusa na grijeh, ni da ga obeshrabri, ni da ga odvrati od djela, koje je došao da

izvrši na zemlji. Od pustinje do Golgote, sotona se žestoko gnjevio na Isusa, ali što je njegov gnjev bio žešći, to se Isus čvršće držao Očeve ruke i odlučno je koračao naprijed svojom mučeničkom stazom. Svi sotonini pokušaji da ga obeshrabri i pobijedi, samo su još više otkrili Isusov bezgrješan karakter. {IZ 269.2}

Cijelo nebo, kao i stanovnici svjetova, koji nisu poznali grijeh, bili su svjedoci sukoba. Svi su sa najvećim nestrpljenjem očekivali ishod borbe. Gledali su Spasitelja kad je ušao u Getsemanski vrt; kako se njegova duša grči od užasa guste tame. Čuli su bolni uzvik: „Oče moj, ako je moguće, neka me mimoiđe ova čašal„3 Vidjeli su da Isus, kada ga je Otac napustio, osjeća strašniji bol nego u času svoje posljednje samrtne borbe. Krvav znoj izlazio je iz njegovih pora i padao je kapljama na zemlju. Tri puta se Isus molio da ga čaša mimoiđe. Nebo nije moglo više podnijeti taj prizor, i tada je vjesnik nade bio poslan Božjem Sinu. {IZ 269.3}

Nebo je posmatralo Žrtvu, kad je bila predana u ruke razbojnika, koji su je nasilno vukli od suda do suda, dok joj se svjetina rugala. Slušalo je ruganje progonitelja Isusovom niskom porijeklu; čulo je kako se jedan od omiljenih Isusovih učenika zakletvom i preklinjanjem odrekao svog Učitelja. Posmatralo je Sotonin gnjev i njegov utjecaj na ljudska srca. Kakvog li strašnog prizora! Spasitelj je u ponoći bio uhvaćen u Gestemaniji, vukli su ga od sudnice do sudnice, dvaput su ga izvodili pred svećenike, dvaput pred Sinedrion, dvaput pred Pilata, jedanput pred Iroda. Bio je ružen, šiban, osuđen, vođen na Golgotu, noseći težak križ usred naricanja jeruzalemskih kćeri i ruganja gomile. {IZ 269.4}

S bolom i čuđenjem posmatralo je nebo Krista razapetog na križ, gledalo je kako mu krv teče iz ranjenih slepočica, kako mu čelo pokriva krvav znoj. Iz ruku i nogu, na kojima su se širile rane pod težinom tijela, kapala je krv na kamen, koji je bio izdubljen da bi se u njega mogao metnuti križ. Zbog užasnih muka i tereta grijeha, koji je pritiskivao njegovu dušu, Isususovo je disanje bivalo sve brže i teže. Cijelo je nebo, iznenađeno, slušalo Kristovu molitvu usred njegovih strašnih muka: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine!„.4 Tu su stajali ljudi, stvoreni po Božjem obličju, koji su se ujedinili da oduzmu život jedinoiodnom Božjem Sinu. Kakvog li prizora za cio svemir! {IZ 269.5}

Poglavarstva i sile tame skupili su se oko križa, obavijajući ljudska srca paklenom sjenkom nevjerstva. Ova bića, koja je Bog stvorio da stoje pred njegovim prijestolom, bila su nekad veličanstvena i slavna; njihova ljepota i svjetlost bili su u skladu sa njihovim uzvišenim položajem. Bogata mudrošću Božjom i odjevena u nebesku slavu, ova bića bili su službenici Boga. Ali tko bi sada mogao prepoznati u ovim palim anđelima sjajne serafime, koji su nekada služili u nebeskim dvorovima. {IZ 270.1}

Sotonske sile udružile su se sa zlim ljudima, potstičući narod da vjeruje da je Krist najveći grešnik, koga treba mrziti. Oni, koji su se Kristu rugali, i koji su ga razapeli na križ, bili su svi prožeti duhom prvo velikog pobunjenika. On im je stavio u usta ružne i odvratne riječi. On ih je ispunjavao mržnjom i pakošću. Ali svim tim nije ništa postigao. Da se na Kristu bio našao samo jedan grijeh, da je u jednoj točci popustio sotoni, da bi izbegao strašne muke, neprijatelj Boga i ljudi bi slavio pobjedu. Krist je priklonio glavu i izdahnuo, ali je do kraja ostao vjeran i poslušan Bogu. „I Čuh glas veliki na nebu, koji govori: Sad dođe spasenje i sila i carstvo Boga našega, vlast Kristu njegovu, jer je zbačen opadač braće naše, koji ih je opadao pred Bogom našim dan i noć".5 {IZ 270.2}

Sotona je bio razotkriven. Njegov je sistem vladavine bio žigosan pred očima anđela, koji nisu zgrešili i pred cijelim svemirom. On se pokazao kao ubica. Prolivši krv Božjeg Sina, izgubio je poslednju naklonost nebeskih anđela. Otsada će biti ograničeno polje njegovog rada. Makar kakvo bilo njegovo držanje, on ne će više moći da prati anđele u nebeske dvorove i da optužuje pred njima Kristovu braću da su odevena u haljine oskvrnjene grijehom. Posljednja veza, koja je spajala sotonu sa nebeskim svijetom, bila je sada prekinuta. {IZ 270.3}

Ipak sotona nije bio toga časa uništen. Ni tada nisu anđeli potpuno shvatili šta ustvari znači ta velika borba. Trebalo je da se načela, koja su bila u pitanju, još potpunije otkriju. Za dobro ljudi, trebalo je da se sotoni produži postojanje, da bi se pokazala suprotnost između kneza svjetlosti i kneza tame. Svatko će služiti onome, koga bude izabrao. {IZ 270.4}

Kad je izbio veliki sukob, sotona je izjavio da se Božji zakon ne može držati, da je pravda nepomirljiva sa milošću i da u slučaju pre-stupanja zakona, nema oproštenja za grešnika. Svaki grijeh treba da primi svoju kaznu, tvrdio je sotona; Bog, kad bi se grešniku smilovao, ne bi bio Bog istine i pravde. Sotona je likovao, kad su ljudi prestupili Božji zakon i pogazili njegove zapovijesti. Time je dokazano, tvrdio je on, da se zakon ne može držati, i da se čovjek ne može spasti. Pošto je poslije svoje pobune bio isteran sa neba, sotona je tvrdio da ljudski rod treba da bude zauvijek lišen Božje naklonosti. Bog ne može da bude pravedan, tvrdio je on, i u isto vrijeme milostiv prema grešnicima. {IZ 270.5}

Ali kao grešnik, čovjek je bio u drugom položaju nego sotona. Na nebu je Lucifer zgrešio u svjetlosti Božje slave. Božanska je ljubav bila njemu otkrivena više nego bilo kojem drugom stvorenju. Iako je razumio Božji karakter i poznavao njegovu dobrotu, sotona je ipak odlučio da ide putem svoje sebične, nezavisne volje. Poslije njegovog konačnog izbora, Bog nije mogao više ništa da učini da ga spase. Ali, nasuprot tome, čovjek je bio prevaren, njegov je duh bio pomračen Sotoninim obmanama. Čovjek nije poznavao visinu i dubinu Božje ljubavi. Postojala je jedna mogućnost: upoznati njega sa

tom ljubavlju. Postojala je nada da će čovjek, posmatranjem božanskog karaktera, biti privučen natrag Bogu. {IZ 271.1}

Kroz Krista otkrivena je Božja milost ljudima; ali milost ne isključuje pravdu. Zakon ima za cilj da nas upozna sa osobinama božanskog karaktera; ali nijedna titla ili najmanje slovo iz tog zakona ne može se promijeniti da bi se opravdao čovjekov pad. Umjesto da promijeni zakon, Bog je sam sebe prinio na žrtvu u ličnosti Krista za otkupljenje čovjeka: „Bog bješe u Kristu i svijet pomiri sa sobom".6 {IZ 271.2}

Zakon traži pravdu, — pravedan život, savršen karakter; ali čovjek ne može to dati Bogu. Krist, došavši na zemlju kao čovjek, živio je svetim životom i izgradio savršen karakter. Takav karakter pruža on kao poklon svima, koji žele da ga prime. On daje svoj život za život ljudi. Na taj način oni primaju oproštenje grijeha koje su ranije učinili, i to kroz Božju milost i strpljivost. Još više: Krist daje ljudima Božje osobine. On izgrađuje ljudski karakter po uzoru na božanski — daje mu silu i duhovnu ljepotu. Tako se pravda, koju traži zakon, ispunjava u onima, koji vjeruju u Krista. Tako Bog može „da je pravedan i da opravda onoga, koji vjeruje u Isusa".7 {IZ 271.3}

Božja- ljubav dolazi do izražaja kako u njegovoj milosti, tako i u njegovoj pravdi. Pravda je temelj njegovog prijestola i plod njegove ljubavi. Sotona je namjeravao da rastavi milost od istine i pravde. On je pokušao da dokaže da je pravda božanskog zakona neprijatelj mira. Ali Krist je pokazao da su pravda i mir u Božjem planu nerazriješivo povezani, i da jedno ne može da postoji bez drugoga. „Milost i istina sretoše se, a pravda i mir poljubiše se".8 {IZ 271.4}

Krist je svojim životom i smrću pokazao da pravda Božja ne isključuje njegovu milost, nego da grešnik može dobiti oproštenje, i da se savršen zakon može držati savršeno. Tako su bile odbačene sotonine optužbe. Bog je pružio čovjeku nepobitne dokaze o svojoj ljubavi. {IZ 271.5}

Sada se počela širiti druga zabluda. Sotona tvrdi da je milost ukinula pravdu, i da je Kristova smrt imala za posljedicu ukidanje Očevog zakona. Ali ako bi se zakon mogao promijeniti ili ukinuti, onda ne bi bila potrebna Kristova smrt. Ukinuti zakon značilo bi ovjekovječiti prijestup i staviti čovjeka pod sotoninu vlast. Isus je bio razapet na križ baš zato, što je zakon nepromjenljiv i što se čovjek ne može drukčije spasti nego držanjem njegovin načela. Sotona pokušava dokazati da je zakon bio ukinut upravo onim sredstvima, koja je Krist upotrebio da ga utvrdi. Baš na tom području vodit će se posljednja bitka između Krista i sotone. {IZ 271.6}

Da zakon, koji je Bog proglasio svojim ustima, ima nedostataka, da se on morao u nekim svojim dijelovima izmijeniti, — eto to sotona danas tvrdi. To je posljednja velika zabluda, koju on pokušava da proširi u svijetu. Nije potrebno da napada cijeli zakon; ako

uspije da navede ljude da prezru jedno jedino načelo, njegov je cilj postignut. „Jer koji god sav zakon drži, a pogriješi u jednome, kriv je za sve”.9 {IZ 272.1}

Borba protiv Božjeg zakona počela je na nebu i trajat će do kraja. {IZ 272.2}

Svaki će se čovjek okušati. Poslušnost ili neposlušnost — to je izbor pred kojim stoji cio svijet. Kad bude potpuno ostvaren plan spasenja, Božji karakter će se otkriti pred očima svih razumnih Božjih stvorenja {IZ 272.3}

Svi će vidjeti da su načela njegovog zakona savršena i nepromjenljiva. Grijeh je pokazao svoju prirodu, i sotona svoj karakter. Iskorjenjivanje grijeha opravdat će Božju ljubav i uzdići će njegovu čast pred svemirom, u kome žive bića, kojima je radost da vrše Božju volju, i kojima je u srcu njegov zakon. {IZ 272.4}

Uništenje grijeha i sotone za svu vječnost je osigurano. Otkupljenje čovjeka je svršena činjenica, i svemir je zauvijek siguran od svakog iznenađenja. Krist je unaprijed vidio plodove žrtve prinijete na Golgoti Sve je ovo on obuhvatio svojim pogledom, kad je na križu uzviknuo: „Svrši se!” {IZ 272.5}

Poglavlje 54—Isus u Josipovom grobu

Isus se napokon odmarao. Dugi dan sramote i muke se završio. Kad su posljednji zraci sunca na zalasku objavljivali subotu. Sin Božji je mirno počivao u Josipovom grobu. Njegovo je djelo bilo završeno; skrštenih ruku, u miru je počivao za vrijeme svetih subotnih sati. {IZ 272.6}

U početku, pošto su završili djelo stvaranja, Otac i Sin odmarali su se subotnog dana. Kad su bili dovršeni „nebasa i zemlja, i sva vojska njihova", Spasitelj se radovao sa svim nebeskim bićima posmatrajući slavan prizor. „Tada pjevahu zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu".1 Sada se Isus odmarao završivši djelo spasenja; i premda je na zemlji među onima koji su ga ljubili bilo žalosti, nebo se radovalo. Divni izgledi budućnosti pokazali su se pred očima nebeskih bića. Obnovljena zemlja, otkupljeno čovječanstvo, koje ne može opet pasti u grijeh, zato što ga je pobijedilo — eto to su Bog i anđeli gledali kao plod dovršenog Kristovog djela. Ova slika je zauvijek povezana s danom, kad se Isus odmarao u grobu. Jer je „djelo njegovo savršeno", i „što god tvori Bog, ono traje do vijeka"2. Kad se bude zbilo „obnovljenje svega, kao što je Bog od početka objavio na usta svetih proroka svojih", subota stvaranja, dan u kome se Isus odmarao u Josipovom grobu, ostat će dan odmora i radosti.3 Nebo i zemlja zajedno će hvaliti Boga, kada će otkupljeni narodi, „od subote do subote", radosnim srcem prinositi slavu i hvalu Bogu i Jagnjetu. {IZ 272.7}

Posljednji događaji dana raspeća pružili su nov dokaz ispunjenja proročanstva i ponovo su posvjedočili Kristovo božanstvo. Kad se tama sa križa podigla, i kad je Spasitelj izgovorio posljednje riječi, začuo se jedan drugi glas, koji je govorio: „Zaista ovaj bješe Sin Božji !" {IZ 273.1}

Ove su riječi bile izgovorene snažnim glasom. Svi su se okrenuli da vide odakle one dolaze. Tko je to govorio? To je bio rimski kapetan: Kristova božanska strpljivost, njegova iznenadna smrt, kojoj je prethodio uzvik pobjede, učinili su dubok utisak na tog neznabošca. U ovom ranjenom i slomljenom tijelu, razapetom na križu, kapetan je poznao lik Božjeg Sina. On se nije mogao uzdržati da javno ne prizna svoju vjeru. Tako je opet bio dat dokaz da će naš Spasitelj vidjeti plod svoje duše. Na sam dan njegove smrti, tri čovjeka, međusobno vrlo različita, javno su priznali svoju vjeru, — zapovjednik rimske straže, onaj koji je nosio Spasiteljev križ, i onaj koji je umro na križu pokraj Spasitelja. {IZ 273.2}

Kako se približavalo veče, nebeski mir počeo je da se spušta na Golgotu. Gomila se razišla, i mnogi su se vratili u Jeruzalem sa drukčijim osjećanjima od onih, koja su tog jutra ispunjavala njihova srca. Mnogi su dotrčali, više iz radoznalosti nego iz mržnje prema Kristu, da vide kako će Isus biti razapet. Ipak su vjerovali optužbama svećenika i

smatrali su Krista zločincem. Pod utjecajem sotone, združili su se sa gomilom i rugali su se Isusu. Ali kad su vidjeli, kako je tama obavila zemlju, njihova savjest počela je da ih optužuje i uvidjeli su da su učinili velik grijeh. Nije se više čulo ni ruganje ni potsmijevanje usred ove užasne tame. Kad se tama podigla, oni su se u svečanoj tišini vratili kući. Sada su bili uvjereni da su optužbe svećenika bile lažne; Isus više nije bio u njihovim očima varalica; na dan Duhova, nekoliko sedmica kasnije, kad je Petar održao svoj čuveni govor, oni su se nalazili među tisućama onih, koji su se obratili Isusu. {IZ 273.3}

Osjećanja narodnih glavara, usprkos događaja, koji su bili svjedoci, nisu se nimalo izmjenila. Oni su Isusa mrzili kao i ranije. Tama, koja je pokrila zemlju u času raspeća, nije bila gušća od one, koja je i dalje pokrivala duhs većenika i glavara. Kod Isusovog rođenja, zvijezde su prepoznale Krista i vodile su mudrace kajaslima, gdje je on ležao. Nebeske vojske su ga prepoznale i pjevale su slavopoj iznad betlehemskih brežuljaka. More je prepoznalo njegov glas i pokorilo se njegovoj zapovjesti. Bolest i smrt prepoznali su njegovu vlast i vratili svoj plijen. Sunce ga je prepoznalo i sakrilo je svoju svijetlost da ne vidi njegovu samrtnu muku. Stjene su ga prepoznale, i odlomile su se čuvši njegov uzvik. Neživa priroda prepoznala je Krista i posvjedočila je njegovo božanstvo. Ali svećenici i izraelske vođe nisu prepoznali glas Božjeg Sina. Oni su izvršili svoje planove razapevši Isusa na križ, ali nisu osjećali radost pobjede, kojoj su se nadali. Cak u času prividne pobjede mučila ih je neizvjesnost o onome, šta će se dalje desiti. Čuli su uzvik: „Svrši se!" „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj". Bili su veoma nemirni i nespokojni, kad su vidjeli kako se stijene odvaljuju i zemlja trese. {IZ 273.4}

Dok je Krist živio, zavidjeli su mu zbog njegovog utjecaja na narod, a zavidjeli su mu čak i poslije njegove smrti. Bojali su se umrlog Krista više nego kad je bio živ. Bojali su se da ne bi narod razmišljao o događajima, koji su pratili Kristovu smrt. Oni su se bojali posljedica tog dana. Nipošto nisu htjeli da Isusovo tijelo ostane na križu za vrijeme subote, jer bi to značilo oskrvnjenje tog dana. Koristeći se ovim izgovorom, jevrejski glavari tražili su od Pilata da ubrza smrt žrtava i da skine njihova tijela prije zalaska sunca. {IZ 274.1}

Pilat je bio njihovog mišljenja. Dobivši njegov pristanak, vojnici su prebili goljena dvojici razbojnika, da bi ubrzali njihovu smrt; kad su se približili Isusu, primjetili su da je on već umro. Ovi grubi vojnici bili su raznježeni onim, što su o Isusu čuli i vidjeli, te su se uzdržali da mu ne prebiju goljeni. Tako se u žrtvovanju Božijeg Jagnjeta ispunio pashalni zakon: „Neka ne ostave od njega ništa do jutra, i kosti da mu ne prelome".4 {IZ 274.2}

Svećenici i glavari su se iznenadili, kad su vidjeli da je Krist već izdahnuo. Umiranje na križu je dugo trajalo, i teško se mogao odrediti čas smrti. Nikad se nije čulo da je

netko na križu umro za šest sati. Svećenici su htjeli da se uvjere da je zaista nastupila smrt: na njihov zahtjev, jedan je vojnik kopljem probo Spasiteljeva rebra. Iz rane su potekla dva jaka i različita mlaza: mlaz krvi i mlaz vode. Svi su prisutni primijetili tu neobičnu pojavu, i Ivan ju je tačno zabilježio. On je rekao: „Nego jedan od vojnika probode mu rebra kopljem, i odmah iziđe krv i voda. I onaj što vidje posvjedoči, i svjedočanstvo je njegovo istinito; i on zna da istinu govori da vi vjerujete. Jer se ovo dogodi da se zbude Pismo: kost njegova da se ne prelomi. I opet drugo Pismo govori: pogledat će onoga, koga probodoše".5 {IZ 274.3}

Poslije uskrsenja, svećenici i poglavari proširili su glas da Isus nije na krišu umro, već da se samo onesvijestio, a poslije je opet došao k svijesti. Drugi su tvrdili da nije bilo pokopano pravo tijelo, već nešto slično tijelu. Svojim svjedočanstvom su rimski vojnici opovrgli te laži. Oni nisu Isusu prebili noge zato, što je on već bio umro. Da bi zadovoljili svećenike, proboli su Isusu rebra. Da je tada Isus bio još živ, ta rana bi prouzrokovala trenutnu smrt. {IZ 275.1}

Ali Isus nije umro ni od uboda kopljem ni od fizičkih bolova na križu. Bolni uzvik u času smrti, mlaz krvi i vode, koji je potekao iz njegovih probodenih rebara, jasno su svjedočili, da je od duševnog bola slomljeno srce bilo uzrok Isusove smrti. Njegovo se srce slomilo od velike duševne borbe. Njega su ubili grijesi svijeta. {IZ 275.2}

Sa Isusovom smrću umrla je i nada učenika. Oni su gledali njegove zatvorene oči, njegovu kosu natopljenu krvlju, njegove probodene ruke i noge, i osjećali su neiskazani bol. Do posljednjeg časa nisu vjerovali da će on umrijeti; jedva su povjerovali da je on zaista umro. Savladani bolom, oni se nisu mogli sjetiti Isusovih riječi kojima je prorekao taj događaj. Ništa od onoga, što im je govorio, nije im sada dolazilo na um, da bi ih utješilo. Vidjeli su samo jedno: križ sa svojom krvavom žrtvom. Budućnost im je izgledala ispunjena tamom. Njihova je vjera doživjela težak poraz ali nikad nisu više ljubili svog Učitelja nego sada. Nikada ranije nisu toliko osjećali njegovu vrijednost i potrebu za njegovim prisustvom. {IZ 275.3}

Cak i poslije njegove smrti, učenici su osjećali najveće poštovanje za Kristovo tijelo i željeli su da ga sahrane na dostojan način, ali nisu; znali kako bi mogli to da učine. Isus je bio osuđen kao pobunjenik protiv rimske vlasti; takvi osuđenici su bili sahranjivani na mjestu koje je bila određeno naročito za njih. Ivan je ostao pokraj križa sa ženama, koje su: došle iz Galileje. Oni nisu htjeli da Isusovo tijelo bude prepušteno bezo-sjećajnim vojnicima, da ga bez počasti bace u zajedničku raku. Ipak, oni ne bi mogli to da spreče. Kod jevrejskih vlasti nisu mogli dobiti nikakva odobrenja; a na Pilata nisu imali nikakav utjecaj. {IZ 275.4}

U toj nedoumici priskočili su učenicima u pomoć Josip iz Arimateje i Nikodem. Obojica su bili bogati i utjecajni članovi Sinedriona, i dobro poznati s Pilatom. Oni su odlučili da Isusa sahrane na dostojan način. {IZ 275.5}

Josip je smjelo otišao pred rimskog namjesnika i zamolio ga da mu dozvoli da uzme Isusovo tijelo. Pilat je tada prvi put čuo da je Isus zaista umro. Pilatu su dolazili protivnički izvještaji o događajima, koji su pratili raspeće. Namjerno su pred njime krili da je Krist već umro. Svećenici i glavari su već kazali Pilatu da bi Kristovi učenici mogli, da daju lažnu izjavu o Kristovom tijelu. Saslušavši Josipovu molbu, Pilat je pozvao kapetana, kome je bila povjerena dužnost, da pazi na izvršenje kazne, i od njega je doznao da je Isus zaista umro. Iz njegovih ustiju saznao je o pojedinostima, koje su se odigravale na Golgoti, a koje su potvrdile Josipovo svjedočanstvo. {IZ 275.6}

Josipovoj je molbi bilo udovoljeno. Dok je Ivan stajao uznemiren radi Isusovog ukopa, Josip se vratio s Pilatovom dozvolom da može uzeti Isusovo tijelo; sada je došao i Nikodem, donijevši skupocjenu mast od smirne pomiješane sa alojem od oko sto litara, da Isusa pomažu mirisima. Najuglednijim ljudima Jeruzalema ne bi se mogla ukazati veća počast pri njihovom pogrebu. Učenici su se iznenadili videći da se ovi bogati i utjecajni ljudi brinu isto toliko koliko i oni za sahranu njihovog Učitelja. {IZ 276.1}

Ni Josip ni Nikodem nisu javno priznali Spasitelja, dok je on bio živ. Znali su da bi ih takav čin isključio iz Sinedriona, a nadali su se da će kao članovi Sinedriona moći svojim utjecajem da štite Isusa. Neko je vrijeme izgledalo kao da u tome uspijevaju, ali lukavi svećenici, poznavajući njihovu naklonost prema Isusu, osujetili su njihov plan. U njihovom otsustvu osudili su Isusa da se razapne. Sada, kad je Isus umro, oni nisu više imali razloga da kriju, svoju odanost; sada kad su se učenici bojali da se javno pokažu, Josip i Nikodem priskočili su im smjelo u pomoć. Zauzimanje ovih bogatih i uglednih ljudi bilo je u tom času po-trebno. Oni su mogli da učine za Učitelja poslije njegove smrti ono što siromašni učenici nisu bili u mogućnosti da učine. Njihovo bogatstvo i njihov utjecaj štitili su učenike u velikoj mjeri od pakosti svećenika i glavara. {IZ 276.2}

Svojim vlastitim rukama, nježno i s poštovanjem, prihvatili su Isusovo tijelo i skinuli su ga s križa. Suze su im tekle kad su posmatrali to izranjeno i izlomljeno tijelo. Josip je za sebe bio dao da se iskleše sasvim nova grobnica, u stijeni, nedaleko od Golgote. On je ustupio taj grob Isusu. Spasiteljevo tijelo, brižljivo umotano u laneno platno, kao i mirisi, koje je donio Nikodem, bilo je prenijeto do groba. Tamo su trojica učenika ispravili Isusove izranjene udove i sklopili njegove ruke na nepomične grudi. Žene iz Galileje došle su da se uvjere da je učinjeno sve, što se moglo učiniti, za mrtvo tijelo njihovog ljubljenog Učitelja. Vidjele su kako je bio navaljen veliki kamen na ulaz groba u kome se Spasitelj odmarao. One su ostale posljednje kod križa, one su ostale također posljednje kod Isusovog groba. Već su se spuštale večernje sjenke, a Marija Magdalena i druge

Marije još su se zadržavale kod groba svog Gospoda, roneći gorke suze nad sudbinom onoga, koga su ljubile. „Vrativši se pak,... i u subotu dakle ostaše na miru po zakonu”6. {IZ 276.3}

Na tu subotu neće nikada zaboraviti ožalošćeni učenici, svećenici glavari, književnici i narod. U času zalaska sunca, u veče dana pripreme, odjeknule su trube, objavljujući početak subote. Svetkovala se Pasha, kao što se vjekovima svetkovala; međutim onaj, koga je ona pretstavljala, bio je pogubljen, i sada je počivao u Josipovom grobu. U subotni dan, dvorište hrama bilo je puno vjernika. Poglavar svećenički, koji je bio na Golgoti, sada se nalazio ovdje, odjeven u svoje sjajno svećeničko odijelo. Svećenici, sa kapama odbijelog tankog platna, vršili su svoju službu. Ali neki od prisutnih su bili neraspoloženi posmatrajući, kako se krv junaca i ovnova proliva za grijehe svijeta. Oni nisu znali da je obredna služba izgubila svu svoju važnost. Nikada nisu prisustvovali službi s tako protivurječnim osjećanjima. Zvuk trube i drugih muzičkih instrumenata, zajedno s glasovima pjevača, dizao se gore kao obično. Ipak svuda se osjećala neka čudna atmosfera. Svako se raspitivao o čudnom događaju, koji se tog časa desio. Do tada je svetinja nad svetinjama bila sakrivena od svakog nečistog pogleda; a sada je teška zavjesa od čistog platna, izvezena zlatom, skerletom i grimizom, bila razderana odozgo do dole. Mjesto gdje se Gospod sastajao sa poglavarom svećeničkim da otkrije svoju slavu, sveto mjesto Božjeg prebivanja, bilo je sada otvoreno za svačiji pogled. To je bilo mjesto, koje Bog nije više smatrao svojim. Sa mračnim osjećanjem u duši, vršili su svećenici svoju službu pred oltarom. Tošto je tajna svetinje nad svetinjama bila otkrivena, ispunjavalo ih je strahom pred strašnim kaznama, koje će neminovno doći. {IZ 276.4}

Mnogi su bili uznemireni mislima, koje je izazvao golgotski prizor. U vremenu, koje je trebalo da protekne od raspeća do uskrsenja, mnoge se oči nisu sklopile da počivaju, već su stalno ispitivala proročanstva. Mnogi su se trudili da shvate značenje praznika, koji su sada slavili, ili da nađu dokaze, da Isus nije ono, što je za sebe, tvrdio; drugi su s tužnim srcem tražili dokaze, da je on Mesija. Iako su ova ispitivanja bila preduzeta u različitom cilju, ipak se svima nametalo istou vjerenje: proroštva su se ispunila u događajima, koji su se upravo odigrali, i Razapeti je zaista Spasitelj svijeta. Mnogi, koji su sada učestvovali u proslavi Pashe, neće više nikada slaviti taj pashalni obred. Veliki broj svećenika je priznao Isusov božanski karakter. Oni nisu uzalud ispitivali proroštva: poslije njegovog uskrsenja, priznali su ga Sinom Božjim. {IZ 277.1}

Kad je Nikodem vidio Isusara zapetog na križu, sjetio se riječi, koje mu je Spasitelj govorio jedne noći na Maslinskoj gori: „I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečji da se podigne. Da nijedan, koji ga vjeruje, ne pogine, nego da ima život vječni”.7 U subotu, kad je Isus ležao u grobu, Nikodem je imao vremena da razmišlja.

Silna svjetlost obasjala je njegov duh, i Isusove riječi nisu mu više bile tajna. Razumio je da je mnogo izgubio što nije prišao Spasitelju još dok je on bio živ. Sjetio se događaja na Golgoti. Molitva, koju je Krist izgovorio za svoje ubice, odgovor koji je dao umirućem razbojniku, koji mu se molbom obratio — govorili su srcu učenog člana Sinedriona. Opet je gledao Isusa u njegovoj samrtnoj borbi i čuo je posljednji uzvik: „Svrši se!", koji je odjeknuo kao glas pobjednika. Ponovo je gledao kako se ljulja zemlja, kako je nebo potamnjelo, kako se zavjesa u hramu razderala, kako se lome stijene, i njegova se vjera zauvjek učvrstila. Isti događaji, koji su uništili sve nade kod učenika, uvjerili su Josipa i Nikodema u Isusovo božanstvo, Njihov je strahu stupio mjesto hrabrosti, čvrstoj i nepokolebljivoj vjeri. {IZ 277.2}

Nikada nije Krist toliko privlačio pažnju naroda kao sada dok je ležao u grobu. Ljudi su po svom običaju dovodili bolesne i nemoćne u predvorje hrama pitajući: „Tko nam može reći gdje je Isus iz Nazareta?" Mnogi su došli izdaleka da nađu onoga, koji je mnoge izliječio i mrtve uskrsavao. Sa svih strana čule su se riječi: Mi tražimo Isusa, Liječnika. Ovom prilikom su svećenici pregledali one, koji su pokazivali znake gube. Mnogi su sa bolom morali da slušaju kako su njihovi muževi, žene ili djeca proglašeni gubavima. Ovi nesrećnici su morali napustiti svoja ognjišta, prestali su da budu predmet staranja svojih prijatelja i morali su svakoga, koji im je dolazio u susret, da opominju da im se ne približi, vičući žalosno: Nečist, nečist! Prijateljske ruke Isusa iz Nazareta, koje nisu nikada uskratile iscjelujući dodir najtežem gubavcu, sada su bile sklopljenje na grudima. Usne, koje su na molbu gubavoga progovorile utješne riječi: Hoću, očisti se!", sada su čutale. Mnogi su uzalud tražili pomoć i saučešće kod svećenika. Željeli su samo jedno: da imaju živog Krista u svojoj sredini. Bez prestanka su tražili Krista i nisu htjeli da se raziđu. Napokon su ih istjerali iz predvorja i postavili na vrata vojnike, da ne puštaju one, koji bi htjeli da uđu sa svojim bolesnima i umirućima. {IZ 278.1}

Nada nevoljnika, koji su došli da nađu zdravlje kod Spasitelja, pretvorila su se u gorko razočaranje. Ulice su odjekivale jecanjem. Bolesnici su umirali, jer nije bilo Isusa da ih dotakne. Uzalud su se obraćali Liječnicima: nitko nije imao silu onoga, koji je ležao u grobu. {IZ 278.2}

Slušajući plač tolikog broja nevoljnika, tisuće njih su shvatili da je velika Svjetlost napustila svijet. Bez Krista, zemlja je bila mrak i tama Mnogi od onih, koji su vikali: Raspni ga! Raspni ga! vidjeli su kakvo ih zlo muči, i kad bi Isus još bio živ, oni bi dragovoljno vikali: „Pusti nam Isusa." {IZ 278.3}

Kad je narod doznao da su svećenici Isusa pogubili, počeli su da ispituju za razlog njegove smrti. Svećenici su čuvali pojedinosti u vezi sa Isusovom posljednjom borbom kao najveću tajnu; ipak, dok je Isus ležao u grobu, tisuće su izgovorile njegovo ime; govorilo se o njegovom suđenju o nečovječnosti svećenika i poglavara. Razumni ljudi

obraćali su se svećenicima i poglavarima da im objasne proroštva Staroga zavjeta o Mesiji. Ovi učitelji su se trudili da pronađu lažan odgovor; oni su izgledali smeteni i nisu mogli da objasne proroštva, koja su se odnosila na Kristovo stradanje i smrt, tako da su mnogi, koji su im postavljali ta pitanja, stekli uvjerenje da se Pismo ispunilo. {IZ 278.4}

Osveta, za koju su se svećenici nadali da će biti blaga, bila im je već vrlo gorka. Vidjeli su da su predmet narodnog prezira i da se oni, koje su nagovarali protiv Isusa, Sada gnušaju nad njihovim sramnim djelom. Ovi svećenici su uzalud pokušavali da vjeruju da je Isus bio varalica. Neki od njih su bili svjedoci Lazarevog uskrsenja; drhtali su pri pomisli da bi i Isus mogao uskrsnuti i stati pred njih. Čuli su kad je Isus kazao da ima vlast položiti život i opet ga uzeti. Sjetili su se ovih riječi: „Razorite ovaj hram, i ja ću ga za tri dana opet sagraditi". Juda ih je bio izvijestio o riječima, koje je Isus govorio učenicima za vrijeme svog poslednjeg puta u Jeruzalem: „Evo idemo u Jeruzalem, i Sin čovječji bit će predan glavarima svećeničkim i književnicima; i osudit će ga na smrt; i predat će ga neznabošcima da mu se narugaju i da ga biju i razapnu, i treći dan ustat će".8 Oni su ismejavali te riječi, ali sada su se uvjerili da se većina Isusovih proroštva ispunila. On je rekao da će treći dan uskrsnuti; tko jamči da se to proroštvo ne će ispuniti. Pokušavali su da se otresu tih misli, ali nije im to uspjevalo. Kao njihov otac đavo, i oni su vjerovali i drhtali. {IZ 279.1}

Sada kad je uzbuđenje prestalo, Kristov je lik ponovo uskrsnuo pred njihovim očima. Opet su ga gledali gdje stoji pred svojim neprijateljima, miran, bez žaljenja, i kako bez i jedne riječi podnosi sva ruganja i zlostavljanja; sjećali su se najmanjih pojedinosti sa suđenja i raspeća, i u njima je sve više sazrijevalo uvjerenje da je onaj koga su razapeli Sin Božji. Osjećali su kao da će se on svaki čas pojaviti pred njima; da će optuženi postati njihov tužitelj, osuđeni njihov sudija, onaj koji je umro da će tražiti smrt svojih ubica. {IZ 279.2}

Za vrijeme subote nisu imali mira. Iako su se bojali da prekorače prag kojeg neznabošca, da se ne bi opoganili, ipak su održavali tajno vijeće zbog Isusovog mrtvog tijela. Smrt i grob trebalo je da čuvaju onoga, koga su razapeli: „Sutradan pak po petku, sabraše se glavari svećenički I farizeji kod Pilata i rekoše: Gospodarul mi se opomenusmo da ovaj laža kaza još za života: poslije tri dana ustat ću. Zato zapovijedi da se utvrdi grob do trećega dana da ne dođu kako učenici njegovi noću i da ga ne ukradu i ne kažu narodu: usta iz mrtvih; i bit će posljednja prijevara gora cd prve. Reče im Pilat: evo vam straže, pa idite utvrdite kako znate".9 {IZ 279.3}

Svećenici su dali uputstva o čuvanju groba. Veliki kamen je bio navaljen na otvor. Preko tog kamena povukli su uže, čije su krajeve pričvrstili za stijenu, i na njih su stavili rimski pečat. Nemoguće je bilo odmak kamen, a da se ne slomi pečat. Oko groba postavili su oko stotinu stražara da spriječe da ne bi tko dirao kamen. Svećenici su učinili

sve što je bilo u njihovoj moći da Kristovo tijelo ostane tamo, gdje je bilo položeno. Ono je bilo u grobu zapečaćeno i tako osigurano, kao da je trebalo ondje zauvijek ostati. {IZ 279.4}

Tako su svi grešni ljudi mislili i radili. Ove ubice nisu bile svijesne beskorisnosti svojih mjera. Ali njihovim radom trebalo je da se Bog proslavi. Pokušaji da se spriječi Kristovo uskrsenje su najuvjerljiviji dokaz njegove stvarnosti. Što je veći bio broj vojnika oko groba, slavnije će biti svjedočanstvo u prilog uskrsenja. Sveti Duh je rekao preko psalmiste više stotina godina prije Kristove smrti: „Zašto se bune narodi i plemena pomišljaju zaludne stvari? Ustaju carevi zemaljski, i knezovi se skupljaju na Gospoda i na pomazanika njegova... Onaj što živi na nebesima, smije se, Gospod im se potsmijeva".10 Rimska straža i rimska vojska bili su nemoćni da zadrže u grobu Gospodara života. Čas njegovog oslobođenja se približavao. {IZ 280.1}

Poglavlje 55—Isusovo uskrsnuće

Noć prvoga dana sedmice polako je odmicala. Nastupio je najtamniji čas, koji prethodi svitanju. Krist je još bio zatočenik u svome uskom grobu; veliki je kamen bio na svome mjestu, a rimski pečat na njemu bio je netaknut; rimska je straža čuvala grob. Tamo je bilo i nevidljivih stražara. Vojske zlih anđela stajale su kod tog mjesta. Kad bi to bilo moguće, knez tame, sa svojom otpadničkom vojskom, zadržao bi zauvijek Božjeg Sina u njegovom zapečaćenom grobu. Ali četa moćnih i slavnih anđela čuvala je grob i pripremala se da pozdravi Kneza života.1 {IZ 280.2}

„I gle, zemlja se zatrese vrlo; jer anđeo Gospodniji siđe s neba". Ovaj je anđeo napustio nebeske dvorove obučen u Božje oružje. Pred njim su išli zraci božanske slave, obasjavajući mu put. „I lice njegovo bješe kao munja i odijelo njegovo kao snijeg". {IZ 280.3}

Gdje je sada moć vaše straže, svećenici i poglavari? Hrabri vojnici, koji se nikad nisu plašili ljudi, sada su bili kao zarobljenici, kojima su oteti mačevi i koplja. Oni su gledali jedno lice ali to nije bilo lice nekog smrtnog ratnika, nego lice najmoćnijeg od Božjih anđela. Ovaj anđeo zauzima položaj, koji je sotona izgubio svojim padom. On je bio taj, koji je objavio Kristovo rođenje na betlehemskim brežuljcima. Zemlja je uzdrhtala, kad se on približio, a demoni su pobjegli. Izgledalo je kao da se nebo sagnulo k zemlji, kad je on odvaljivao kamen sa groba. Vojnici su gledali kako on uklanja teški kamen kao kakav kamenčić i čuli su glas, kojim je uzviknuo: Sine Božji, izađi napolje! Otac te tvoj zove! Vidjeli su kako je Isus izašao iz otvorenog groba i čuli su kako je objavio: „Ja sam uskrsnuće i život". Kad je on stupio naprijed, obučen u veličanstvo i slavu, anđeoska vojska se duboko poklonila ukazujući čast Otkupitelju i pozdravljajući ga hvalospjevima. {IZ 280.4}

Zemljotres je označio čas kad je Isus položio svoj život; zemljotres je objavio i njegovu pobjedu. Onaj, koji je pobijedio smrt i grob, izašao je iz groba korakom pobjednika, usred ljuljanja zemlje, sijevanja munja i treska gromova. Kad on bude po drugi put došao na zemlju, tada će „zatresti ne samo zemlju nego i nebo".2 „Zemlja će se ljuljati kao pijan čovjek, i premjestit će se kao koliba. „I savit će se nebesa kao knjiga". „Ali će Gospod biti utočište svome narodu i krijepost sinovima Izraelovim".3 {IZ 281.1}

Prilikom Isusove smrti, vojnici su vidjeli zemlju obavijenu tamom usred bijelog dana: prilikom uskrsnuća su vidjeli noć rasvijetljenu slavom anđela i čuli su kako nebeski stanovnici pjevaju radosnim i pobjedonosnim glasom: „Pobijedio si sotonu i sile tame; pobjeda proždrije smrt!" {IZ 281.2}

Krist je proslavljen izašao iz groba, i rimska ga je straža gledala Njihove su oči bile uprte u lice onoga, kome su se nedavno rugali i koga su ismijevali. U tom proslavljenom

Biću su gledali onoga, koga su ranije kao zatočenika vidjeli u sudskoj dvorani i za koga su ispleli trnov vijenac. To je bio onaj, koji se nije nimalo opirao Pilatu i Irodu, i čije je tijelo bilo izranjeno šibanjem. To je bio onaj, koji je bio prikovan na križ, na koga su svećenici i poglavari, puni prezira i zadovoljstva, mahali glavom govoreći: „Druge je spasavao, a sebe ne može spasti".4 To je bio onaj, koji je bio položen u nov Josipov grob. Nebeskom odlukom vraćena je zarobljeniku sloboda. Kad bi i gore pokrivale njegov grob, ne bi ga mogle spriječiti da izađe iz njega. {IZ 281.3}

Na pogled anđela i proslavljenog Spasitelja, rimski su vojnici popadali na zemlju kao mrtvi. Oni su se podigli kad je nebeska pratnja nestala ispred njihovih očiju, i vratili su se u grad brzo koliko su ih njihove drhtave noge mogle nositi. Posrćući kao pijani ljudi, hitali su u grad, pričajući čudnovatu novost svakome, koga su na putu sreli. Uputili su se Pilatu, ali svećenici i poglavari, saznavši šta se dogodilo, pozvali su ih najprije k sebi. Ovi su vojnici bili čudnovatog izgleda. Drhteći od straha i blijeda lica, oni su potvrdili da je Krist uskrsnuo; ispričali su sve što su vidjeli; nisu imali vremena da pomisle ili da kažu drugo nešto nego istinu. Izgovarali su mucajući: Onaj što je bio razapet jeste Božji Sin, čuli smo anđela, koji ga je proglasio Veličanstvom neba i carem slave". {IZ 281.4}

Lica svećenika su preblijedela od straha. Kajfa je pokušao da govori. Njegove su se usne micale, ali se nije čuo nikakav glas. Vojnici su htjeli da napuste vijećnicu, ali tada ih je zaustavio jedan poziv. Kajfa je najzad našao riječ. Čekajte, čekajte, rekao je on. Nikome ne kažite šta. ste vidjeli. {IZ 281.5}

Vojnicima je bilo naređeno da prošire lažan izveštaj. Svećenici su im dali ovaj nalog: „Izjavite: učenici njegovi dođoše noću i ukradoše ga, dok smo mi spavali". Ovdje su svećenici sami sebe prevarili. Kako su vojnici mogli kazati da su učenici ukrali tijelo, dok su oni spavali? Ako su spavali, kako onda znaju to, što govore? I, ako je dokazano da su učenici ukrali Kristovo tijelo, zar ih onda svećenici ne bi prvi osudili? I napokon, ako su stražari spavali kod groba, zar ih onda ne bi svećenici optužili kod Pilata za nemarno vršenje službe? {IZ 282.1}

Vojnici su se užasnuli na pomisao da na sebe preuzmu krivicu da su spavali na stražarskom mjestu. To je bio prijestup, koji se kažnjavao smrću. Zar da šire lažno svedočanstvo i da obmanjuju narod, a sebe da izlažu opasnosti? Zar nisu budno stražili? Kako bi mogli da se lažno zakunu i da sve to podnose za nekoliko srebrnika? {IZ 282.2}

Da bi ih pridobili da ćute, da ne iznose svjedočanstvo, koga su se bojali, svećenici su dali vojnicima jamstvo za njihovu sigurnost: Pilat, tvrdili su oni, ne želi da se ta vijest širi u narodu, kao što i oni to ne žele. Rimski vojnici prodali su Jevrejima svoje poštenje za nekoliko srebrnika. Oni su se pojavili pred svećenicima sa jednim teretom: s

čudesnom viješću istine; a otišli su sa drugim teretom: s novcem, i s lažju na ustima, koju su izmislili svećenici. {IZ 282.3}

Međutim, Pilat je čuo za Kristovo uskrsnuće. Iako je na njemu ležala odgovornost da je predao Isusa na smrt, on je ostao prilično ravnodušan. Premda je protiv svoje volje osudio Isusa, i čak s izvjesnim osjećanjem saučešća; ipak do sada nije pokazao nikakav znak pravog pokajanja. Poslije ove vijesti, zatvorio se od straha u svoju sobu, odlučivši da više nikog ne vidi. Ipak, svećenici su uspjeli da dođu do njega i ispričali su mu sve što su izmislili, moleći ga da zatvori oči pred lažnim izjavama straže. Prije nego što je na to pristao, Pilat je želio da posebno ispita vojnike; ovi, bojeći se za svoj život, nisu se usudili da mu bilo šta zataje, namjesnik je od njih saznao sve što se dogodilo. On nije više o tome ispitivao, ali od tog dana nije mogao nigdje naći pokoja. {IZ 282.4}

Kad je Isus bio položen u grob, sotona je slavio pobjedu. On se nadao da Isus ne će više oživjeti. Kristovo tijelo je smatrao svojim vlasništvom; trudio se da zadrži Krista u njegovom zatvoru i postavio je stražu kod groba. Kad su njegovi anđeli pobjegli pred nebeskim vjesnikom, sotona se razgnjevio. Vidjevši Krista, gdje pobjedonosno izlazi iz groba, shvatio je da će njegovo carstvo propasti i da će sam morati da pogine. {IZ 282.5}

Time što su pogubili Krista, svećenici su bili oruđa sotone. Sada su oni bili potpuno u njegovoj vlasti, uhvaćeni u mrežu iz koje nisu mogli izaći; ostalo im je samo jedno: da nastave borbu, koju su otpočeli. Kad su čuli vijest o Kristovom uskrsnuću, pobojali su se gnjeva naroda i vidjeli su da su u opasnosti. Jedina nada za njih bila je u tome, da i dalje tvrde da je Krist varalica, i da poriču njegovo uskrsnuće. Potkupili su dakle vojnike i pridobivši Pilata da šuti, proširili su svuda svoj lažni izveštaj. Ali bilo je i svjedoka, koje nisu mogli da ušutkaju: Mnogi su čuli svjedočanstvo vojnika o Isusovom uskrsnuću. I neki od mrtvih, koji su uskrsnuli s Kristom, pokazali su se mnogima, objavljujući istinu, da je Isus uskrsnuo. Svećenici su dobili izvještaj o onima, koji su vidjeli uskrsnule i čuli njihovo svjedočanstvo. Svećenici i poglavari živjeli su u stalnom strahu, da se ne bi našli licem k licu s Kristom na ulici ili u svom domu. Nigdje se nisu osjećali sigurni. Brave i prijevornice bile su slaba zaštita od Božjeg Sina. Dan i noć dolazili su im na um prizori iz sudnice i riječi koje su vikali: „Krv njegova na nas i na djecu našu”.5 Ovaj se prizor nije nikada izbrisao iz njihovog sjećanja. Nikada više nije miran san sklapao njihove oči. {IZ 282.6}

Kad je glas moćnog anđela odjeknuo kod Kristovog groba govoreći: Otac te tvoj zove!, Spasitelj je izišao iz groba. Tako su se obistinile njegove riječi: „Ja život svoj polažem, da ga opet uzmem... Vlast imam položiti ga, i vlast imam uzeti ga opet”. Proročanstvo, koje je objavio svećenicima se ispunilo: „Razorite ovaj hram, za tri dana opet ću ga podignuti”.6 {IZ 283.1}

Nad otvorenim Josipovim grobom, Krist je pobjedonosno objavio: „Ja sam uskrsenje i život". Samo Bog može izgovorit te riječi. Sva stvorena bića žive voljom i silom Božjom. Ona su uvijek zavisna od Božjeg života. Od najvišeg serafima do najnižeg živog bića, svi primaju život iz Izvora života. Samo onaj, koji je jedno s Bogom, mogao je reći: „Vlast imam dati svoj život, i vlast imam uzeti ga opet". Krist je u svom božanstvu imao silu, koja mu je omogućila da slomi okove smrti. {IZ 283.2}

Krist je ustao iz mrtvih kao prvina onih, koji spavaju. Na njega je ukazivao obrtani snop, i njegovo se uskrsenje zbilo istog dana, kad je obrtani snop bio iznjet pred Gospoda. Ovaj simbolički obred vršio se više od hiljadu godina. U polju su bili požnjeveni prvi zreli klasovi, i kad je narod za Pashu otišao u Jeruzalem, snop prvine obrtao se kao zahvalna žrtva pred Gospodom. Tek poslije tog obreda moglo se ostalo žito požnjeti i povezati u snopove. Posvećeni snop Bogu pretstavljao je žetvu. Isto tako Krist, kao snop prvine, pretstavljao je veliku duhovnu žetvu, koja će se prikupiti za Božje carstvo. Njegovo uskrsnuće je slika i jamstvo uskrsenja svih pravednika. „Jer ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, tako će Bog i one, koji su zaspali u Isusu, dovesti s njime".7 {IZ 283.3}

Kad je Krist ustao iz groba, on je poveo sa sobom mnoštvo zatočenika. Zemljotres prilikom Kristove smrti otvorio je mnoge grobove, kad je Isus izašao iz groba, izašli su oni s njime. To su bili Božji suradnici koji su uz cijenu svoga života svjedočili za istinu. Sada je trebalo da oni budu svjedoci Onoga, koji ih je podigao iz mrtvih. {IZ 283.4}

Za vrijeme svoje zemaljske službe, Isus je podizao mrtve. On je podigao sina udovice iz Naina, kćerku starješine jevrejske sinagoge i Lazara. Ali ovi uskrsnuli nisu bili obučeni u besmrtnost. Oni su poslije svog povratka u život, ostali podložni smrti. Međutim ovi, koji su izašli iz grobova prilikom Kristovog uskrsnuća, vaskrsnuli su za vječni život. Oni su Isusa pratili na nebo, kao slavni plijen njegove pobjede nad smrću. Ovi, rekao je Krist pretstavljajući ih, nisu više zatočenici sotone: ja sam ih otkupio. Ja sam ih podigao iz grobova kao prvine svoje moći, da budu tamo, gdje sam ja, i da više ne trpe ni smrt ni bol. {IZ 284.1}

Ovi uskrsnuli ušli su u grad i pokazali su se mnogima govoreći: Krist je ustao iz mrtvih, i mi smo s njime uskrsnuli. Tako je ovjekovječena istina o uskrsenju. Uskrsnuli sveti posvjedočili su istinitost riječi: Oživjet će mrtvi tvoji, i moje će mrtvo tijelo ustati"! Njihovim se uskrsnućem počelo ispunjavati proroštvo: „Probudite se i pjevajte, koji stanujete u prahu, jer je tvoja rosa na travi, i zemlja će izmenuti svoje mrtvace".8 {IZ 284.2}

Za svakog vjernoga Krist je uskrsenje i život. Kroz Spasitelja nalazimo život, koji smo grijehom izgubili; jer on u sebi ima život, koji mu omogućuje da uskrsne, koga

hoće. On ima vlast da daje besmrtnost. On natrag uzima život, koji je položio kao čovjek, i daje ga čovjeku. „Ja dođoh”, rekao je on, „da oni imaju život i izobilje”. „A koji pije vodu, koju ću mu ja dati, ne će ožednjeti do vijeka. Nego voda što ću mu ja dati, bit će u njemu izvor vode, što teče u život vječni”. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan”.9 {IZ 284.3}

Smrt ne znači mnogo za vjernoga, i Krist govoreći o njoj, kaže: „Ako tko bude držao riječ moju, ne će umrijeti za uvijek”. Smrtkršćanina je samo san, odmor u tišini i tami. Akovjerujete, vaš je životsakriven s Kristom u Bogu, i „kad se pojavi Krist, životvaš, cndaće te se i vi s njimejaviti u slavi”.10 {IZ 284.4}

Poglavlje 56—Prvi posjetioci na Isusovom grobu

Žene, koje su stajale kod Kristovog križa, nestrpljivo su čekale da prođu subotni sati. Prvog dana sedmice, vrlo rano ujutro pošle su one na grob, noseći sobom skupocjene mirise da pomažu Spasiteljevo .tijelo.1 One nisu ni mislile da je Isus uskrsnuo iz mrtvih. Sunce njihove nade je zašlo, i noć se spustila na njihova srca. Putem su razgovarale o Kristovom djelu milosti i o njegovim riječima utjehe. Zaboravile su na riječi, koje im je bio rekao: „Ali ću vas opet vidjeti".2 {IZ 284.5}

Ne znajući šta se upravo toga časa zbivalo, približavale su se vrtu i razgovarale među sobom: „Tko će nam odvaliti kamen od groba?" Znale su da same ne bi mogle odvaliti kamen; ipak su produžile put ka grobu. Gle, odjednom se nebo zasvijetlilo sjajem, koji nije dolazio od sunca, koje se rađalo. Zemlja je zadrhtala. Kad su došle do groba, vidjele su da je veliki kamen odvaljen. Grob je bio prazan. {IZ 285.1}

Ove žene nisu dolazile sve istim pravcem. Marija Magdalena je došla prva, i pošto se uvjerila da je kamen odvaljen, požurila se da to saopšti učenicima. Međutim, pristizale su druge žene. Velika je svjetlost sijala oko groba, ali Isusovog tijela nije više bilo u njemu. Obišavši oko groba, primjetile su da nisu same na tom mjestu. Neki mladić, obučen u sjajne haljine, sjedio je na rubu groba. To je bio anđeo, koji je odvalio kamen. On je uzeo ljudski lik, da ne bi uplašio ove Isusove sljedbenice. Ipak nebeska svjetlost je još sjajila oko njega, i žene su se uplašile. One su htjele da pobjegnu, ali anđeo ih je zadržao riječima: „Ne bojte se", rekao je on, „ja znam da tražite Isusa, koji je bio razapet. Njega nema ovdje; jer je ustao kao što je rekao. Dođite, vidite mjesto, gdje je Gospod ležao. I idite brzo, i kažite njegovim učenicima, da je on ustao iz mrtvih". Žene su pogledale u grob i ponovo su čule divnu vijest. Drugi anđeo u ljudskom liku stajao je ondje i progovorio im je: „Što tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje, on je uskrsnuo. Sjetite se kako on reče, kad je još bio u Galileji: Sin čovječji mora biti predan u ruke grješnika i raspet, ali će treći dan uskrsnuti". {IZ 285.2}

Uskrsnuo jel Uskrsnuo jel Žene su stalno ponavljale ove riječi. Mirisno ulje nije više bilo potrebno. Spasitelj nije bio više mrtav. On je živ. One su se tada sjetile kako im je on, govoreći o svojoj smrti, pretskazao svoje uskrsenje. Divnog li dana za cio svijet! Žene su se žurno udaljile od groba, „sa strahom i velikom radošću trčale su da jave učenicima". {IZ 285.3}

Marija nije čula radosnu vijest. Ona je otišla k Petru i Ivanu i žalosno im je rekla: „Uzeše Gospoda iz groba, i ne znamo gdje ga metnuše". Učenici su potrčali ka grobu i našli su sve, kako im je Marija kazala. Vidjeli su platno i ubrus, ali njihovog Učitelja nije bilo više ondje. Sve je ovdje govorilo — da je Isus uskrsnuo. Posmrtni zavoji nisu bili nemarno razbacani, nego je svaki komad bio brižljivo savijen i stavljen na svoje mjesto.

„Ivan vide i povjerova”. On još nije razumijevao Pismo, koje govori da Krist treba da uskrsne iz mrtvih, ali sada se sjetio riječi, kojima je Spasitelj pretskazao svoje uskrsenje. {IZ 285.4}

Krist je sam složio svoje posmrtne haljine s takvom brižljivošću. Kad se moćni anđeo približio grobu, njemu se pridružio drugi anđeo, koji je sa svojom četom čuvao stražu nad Spasiteljevim tijelom. Kad je nebeski anđeo odmaknuo kamen, drugi je ušao u grob i razdriješio ubrus sa Isusovog tijela. Ali Isus je sam svojom rukom zavio svaki komad svojih posmrtnih zavoja i stavio ih na svoje mjesto. Ništa nije beznačajno u očima onoga, koji upravlja kako zvijezdama tako i najmanjim česticama elemenata. Red i savršenstvo su obilježje svakog njegovog djela. {IZ 285.5}

Marija je pratila Ivana i Petra ka grobu; ona je ondje ostala kad su se oni vratili u Jeruzalem. Bol je ispunjavao njeno srce, kad je gledala u prazan grob. Približivši se grobu, primijetila je dva anđela, gde sjede jedan kraj glave, a drugi kraj nogu, gdje je bilo položeno tijelo Isusovo. ”Ženo, što plačeš?” pitali su je oni. Ona im je odgovorila: „Uzeše Gospoda mojega, i ne znam gdje ga metnuše”. {IZ 286.1}

Tada se ona okrenula da potraži nekoga tko bi joj mogao kazati o tome, šta se zbilo sa Isusovim tijelom. Čula je drugi glas, koji joj je govorio: „Ženo, što plačeš? Koga tražiš?” Kroz suze je primijetila lik čovjeka i, misleći da je vrtlar, upitala ga: „Gospodine, ako si ga ti odnio, kaži mi gdje si ga metnuo, i ja ću ga uzeti”. Ako smatraju da je ovaj bogati grob za Isusa suviše skupocjen, ona bi sama našla za njega drugo mjesto. Tamo se nalazi i grob, koji je Isusov glas bio ispraznio, grob u kome je Lazar ležao. Zar ne bi mogla ondje da sahrani svoga Učitelja? U svome bolu osjetila bi veliko olakšanje, kad bi joj bilo dopušteno da se pobrine za dragocjeno tijelo Razapetoga. {IZ 286.2}

Ali Isus joj je progovorio poznatim glasom: „Marija!” Ona je razumjela da onaj, koji s njom govori, nije stranac, i, Okrenuvši se, ugledala je pred sobom živog Krista. U svojoj radosti, zaboravila je da je Isus bio razapet. Skočila je da zagrli njegove noge i uzviknula je: „Rabuni”. Ali Krist je podigao ruku i rekao joj: „Nemoj me se doticati, jer se još ne vratih k Ocu svojem. Nego idi k braći mojoj i kaži im: vraćam se k Ocu svojemu i Ocu vašem, Bogu svome i Bogu vašem!” I Marija je otišla da odnese ovu radosnu vijest učenicima. {IZ 286.3}

Isus je odbio da primi počasti od svojih, dok nije bio siguran da je Otac primio njegovu žrtvu. On se uzdigao na nebo, gdje je sam Bog potvrdio, da je njegova žrtva očišćenja za grijehe svijeta dovoljna, i da svatko može kroz njegovu krv dobiti život vječni. Otac je potvrdio zavjet, koji je sklopio sa Kristom, da će primiti ljude, koji se kaju i koji su poslušni, i da će ih ljubiti kao što ljubi svoga Sina. Krist je trebalo da dovrši svoje djelo i da ispuni. svoje obećanje — „da će učiniti ljude vrjednijim od

žeženoga zlata, vrjednijim od zlata ofirskoga”.3 Sva sila na nebu i na zemlji bila je predata Knezu života, i on se vratio u grešni svijet, k svojim učenicima, da ih učini učesnicima svoje sile i slave. {IZ 286.4}

Dok je Spasitelj bio kod Oca, primajući darove za svoju Crkvu, učenici su razmišljali o praznome grobu, jadikovali i plakali. Ovaj dan, koji je bio za cijelo nebo dan radosti, bio je za učenike dan neizvjesnosti i zbunjenosti. Nevjeiovanje, s kojim su dočekali svjedočanstvo žena, pokazuje dovoljno, koliko je duboko pala njihova vjera. Vijest o Kristovom uskrsnuću toliko se razlikovala od svega što su slušali da nisu mogli u nju da vjeruju. Ta je vijest suviše lijepa, da bi bila istina, pomislili su oni. Oni su toliko mnogo slušali o teorijama sadukeja, da vijest o uskrsenju nije učinila na njih jači utisak. Jedva su znali šta znači uskrsnuće od mrtvih i bili su nesposobni da potpuno shvate taj tako važan predmet vjere. {IZ 286.5}

Anđeli su rekli ženama: „Idite i javite učenicima njegovim i Petru da Isus ide pred vama u Galileju. Tamo će te ga vidjeti, kao što vam reče”. Ovi anđeli, Kristovi čuvari za vrijeme njegovog zemaljskog života, prisustvovali su Isusovom suđenju, njegovom raspeću i čuli su što je on kazao svojim učenicima. To dokazuje poruka koju su poslali učenicima i koja je trebala da bude dovoljna da ih uvjeri. Takve riječi mogli su da izgovore samo vjesnici uskrslog Gospoda. {IZ 287.1}

„Javite učenicima i Petru”, rekao je anđeo. Poslije Kristove smrti, Petra je mučila grižnja savjesti. Njegovo sramno odricanje i Spasiteljev pogled pun ljubavi i bola stalno su mu bili pred očima. On je više trpeo nego ikoji drugi učenik. Sada je on po imenu spomenut, čime mu je dato jamstvo da je njegovo pokajanje primljeno i da mu je grijeh oprošten. {IZ 287.2}

„Recite njegovim učenicima i Petru da on ide pred vama u Galileju, i tamo ćete ga vidjeti”. Svi su se učenici Isusa odrekli; zato je poziv upućen svima. Učitelj ih nije odbacio! Kad im je Marija Magdalena ispri-čala, kako je vidjela Gospoda, ponovila im je poziv da se vrate u Galileju. Ista vijest bila im je upućena po treći put. Poslije odlaska Ocu i svog povratka, Isus se pokazao drugim ženama, rekavši im: „Zdravo! One pristupiše k njemu, zagrliše noge njegove i pokloniše mu se. Na to im reče Isus: Ne bojte se! Idite i javite braći mojoj neka idu u Galileju! Onde će me videti!” {IZ 287.3}

Prvo što je Isus učinio poslije uskrsnuća bilo je da uvjeri svoje učenike da se njegova ljubav i briga za njih nije umanjila. Da bi im dao dokaz da je on njihov živi Spasitelj, koji je slomio okove groba; koga smrt, taj neprijatelj, nije mogla duže zadržati, da bi im pokazao da ih isto tako ljubi kao nekada kad je bio s njima kao njihov omiljeni Učitelj, on im se više puta javio. On je želio da ih čvršće poveže lancem svoje ljubavi. „Recite mojoj braći”, rekao je on „da će me vidjeti u Galileji”. {IZ 287.4}

Ovo ugovoreno mjesto sastanka potsjetilo je učenike na riječi, kojima je Krist pretskazao svoje uskrsnuće. Ipak, oni se još nisu radovali, nisu odbacili svoju sumnju i zbunjenost. Nisu mogli vjerovati ženama da su vidjele Gospoda. Mislili su da su one imale priviđenje. {IZ 287.5}

Teškoće su se sve više nagomilavale. Učitelj je umro šestog dana sedmice; u prvi dan nove sedmice, učenici nisu znali gdje je njegovo. tijelo, a Jevreji su ih optuživali da su ukrali Isusovo tijelo da bi prevarili narod. Bili su u očajanju misleći da nikada neće moći ispraviti lažnu vijest, koja se sve više širila. Bojali su se mržnje svećenika i gnjeva naroda, i težili su za prisustvom Isusa, koji im je pomagao u svim njihovim brigama. {IZ 287.6}

Često su ponavljali riječi: „Mi smo se nadali da će on izbaviti Izraela". Obuzelo ih je žalosno osjećanje, kad su se sjetili njegovih riječi: „Jer kad je tako zelenom drvetu, šta će onda biti od suhog".4 Skupili su se u gornju sobu, zatvorili su i zaključali vrata, osjećajući da ih čeka slična sudbina kakva je zadesila njihovog ljubljenog Učitelja. {IZ 288.1}

Međutim, za cijelo to vrijeme oni su se mogli radovati u saznanju da je njihov Spasitelj uskrsnuo! U vrtu je Marija plakala, dok je Isus stajao pokraj nje. Njene oči pune suza nisu ga prepoznale. Srca su učenika bila toliko ispunjena bolom da nisu vjerovali poruci anđela, pa ni Isusovim riječima. {IZ 288.2}

Mnogi i danas rade kao nekad učenici. Mnogi očajno viču kao Marija: „Uzeše Gospoda, i ne znamo gdje ga metnuše". Kolikima bi se mogle ponoviti Isusove riječi: „Zašto plačeš? Koga tražiš?" On je pokraj njih, ali njihove oči obnevidjele od suza ne prepoznaju ga. On im govori, ali oni ne razumiju. {IZ 288.3}

O kad bi mogli podići glavu, kad bi se oči mogle otvoriti da ga gledaju, kad bi uši mogle slušati njegov glas! „Požurite i kažite učenicima, da je on uskrsnuo!" Recite im da više ne gledaju na Josipov grob, koji je bio zatvoren velikim kamenom i zapečaćen rimskim pečatom. Krista nema ondje, ne gledajte u prazan grob. Ne plačite kao oni, koji su bez nade i pomoći. Isus živi, i pošto on živi, i mi ćemo također živjeti. Iz naših zahvalnih srca, sa usana očišćenih svetim ognjem, neka odjekne pjesma radosti. Krist uskrse! On živi i moli se za nas. Prihvatite tu nadu i ne puštajte je; ona će vas držati kao čvrst i siguran lenger. „Vjerujte, i vidjet ćete slavu Božju". {IZ 288.4}

Poglavlje 57—Isus se javlja dvojici učenika na putu za Emaus

Kasno poslije podne na dan uskrsenja, dvojica od učenika vraćali su se u Emaus, mali grad, udaljen od Jerusalima oko dvanaest kilometara. Ovi učenici nisu imali neki značajan udio u Kristovom djelu, ali to su bili revni vjernici. Oni su bili došli u grad da proslave Pashu, i veoma su se uzbudili događajima, koji su se upravo odigrali. Čuvši za novost o nestanku Isusovog tijela, koja se ujutru proširila, kao i za izvještaj žena, koje su vidjele anđele i srele Isusa, oni su se vraćali kući da razmišljaju i da se mole. Žalosno su išli putem razgovarajući o prizorima suđenja i raspeća. Nikad nisu bili toliko obeshrabreni. Koračali su bez nade i vjere, u sjenci križa. {IZ 288.5}

Nisu daleko odmakli na svome putu, kad im se iznenada približio jedan stranac. Obuzeti žalošću i razočaranjem, zaboravili su da bolje pogledaju u njega. Nastavili su razgovor, iznoseći misli svoga srca. Raspravljali su o poukama, koje im je Krist dao, a koje oni nisu shvatili. Kad su počeli da govore o novijim događajima, Isus je želio da ih utješi. Vidio je njihov bol; razumio je protivrječne i teške misli, koje su im dolazile na um i nagonile ih da se pitaju: Zar je moguće da taj čovjek, koji je dozvolio da ga toliko ponize, bude Krist? Ne mogavši zadržati svoj bol, oni su plakali. Isus je znao da su njihova srca puna ljubavi prema njemu, i željno je čekao čas da im otre suze i da njihova srca ispuni radošću i srećom. Ali trebalo je da im najprije da pouke, koje oni ne će nikad zaboraviti. {IZ 289.1}

„On im reče: Kakav je to razgovor što ga imate među sobom na putu? Tada se žalosni putnici zaustaviše. Jedan, po imenu Kleopa, odgovori mu: Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu, koji ne zna šta se dogodilo ovih dana”? Oni su mu ispričali kako su razočarani u svog Učitelja, proroka silnog u djelima i riječima pred Bogom i pred ljudima. Ali „glavari svećenički i prvaci”, dodali su oni „predadoše ga, te ga osudiše na smrt i raspeše”. Srcem punim gorkog razočaranja i drhtavih usana, oni su dodali: „A mi smo se nadali da će on izbaviti Izraela. I poslije svega toga, ovo je danas treći dan, kako se to dogodilo”. {IZ 289.2}

Nije li čudno što su ovi učenici zaboravili riječi, kojima im je Krist pretskazao događaje, koji su se imali dogoditi? Oni nisu razumjeli da se završni dio njegovog proroštva treba isto tako da ispuni kao i prvi, i da prema tome Isus treba da treći dan uskrsne. Upravo toga trebalo je da se sjećaju. Svećenici i poglavari nisu na to zaboravili. „Drugi dan, koji je iza petka, sabraše se glavari svećenički i farizeji kod Pilata. I rekoše: Gospodaru, sjećamo se da je ovaj varalica kazao za života svojega: Poslije tri dana uskrsnut ću”.2 Ali učenici se nisu sjećali tih riječi. {IZ 289.3}

„Tada im on reče: O bezumni i sporog srca za vjerovanje svega, što su kazivali proroci! Zar nije trebalo da Mesija to sve pretrpi i tako da uđe u slavu svoju?” Učenici su

se u čudu pitali: tko bi mogao da bude taj čovjek, koji prodire do dna njihove duše i govori im s takvom toplinom, s takvom nježnošću i saučeščem, i ulijeva im toliko nade. Prvi put poslije onoga časa, kad je Isus bio predan, pojavila se u njihovom srcu nada. Često su pogledali pažljivo na svog suputnika; njegove riječi, pomislili su oni, baš su onakve, kakve bi Krist izgovorio da je na njegovom mjestu. Bili su puni čuđenja i njihova su srca uzdrhtala od radosti. {IZ 289.4}

Počevši od Mojsija, koji je prvi pisac biblijske historije, Krist im je iznosio sve što se u Pismu odnosi na njega. Da im se odmah otkrio, njihova bi srca bila zadovoljna. U punini svoje radosti ne bi ništa drugo željeli. Ali bilo je potrebno da oni razumiju značenje slika i proroštva Staroga zavjeta, koja se odnose na Krista, l pravo na tom svjedočanstvu treba da se temelji njihova vjera. Isus nije učinio nikakva čuda da bi ih uvjerio. On je počeo da im objašnjava Pismo. Njegova smrt činilo im se da je uništila sve njihove nade. On im je sada pokazao, pozivajući se na proroštva, da baš ta smrt treba da bude temelj njihove vjere. {IZ 289.5}

Poučavajući svoje učenike, Isus je pokazao važnost svjedočanstva, koja Stari zavjet pruža o njegovom djelu. Danas mnogi kršćani odbacuju Stari zavjet kao da je on izgubio svu svoju važnost. Tako Krist nije učio. Naprotiv, Krist je pokazao koliko cijeni Stari zavjet, kad je kazao: „Ako ne slušaju Mojsija i proroke, ne će vjerovati, da tko i od mrtvih ustane”. {IZ 290.1}

Kristov glas govori kroz patrijarhe i proroke, počevši od Adamovih dana pa do kraja vremena. Isus govori isto tako jasno u Starom zavjetu kao i u Novom. Svjetlost, koja izvire iz starih proroštva, otkriva čistotu i ljepotu Kristovog života i njegove nauke. Kristova čuda potvrđuju njegovo božanstvo, ali činjenica da je On Spasitelj svijeta najjače svijetli kad usporedimo proroštva Staroga zavjeta sa historijom Novoga. {IZ 290.2}

Iznoseći dokaze iz proroštva, Krist je učenicima objasnio šta je trebalo da on bude ljudskom tijelu. Oni su se prevarili čekajući Mesiju, koji će, po općem mišljenju, sjesti na prijesto i uzeti carsku vlast u svoje ruke. Ovo pogrešno mišljenje ih je spriječilo da nisu mogli razumjeti da je trebalo da Krist sa najvišeg položaja siđe na najniži i da ispije čašu stradanja, koja mu je bila namijenjena. Krist je želio da njegovi učenici imaju svemu tome tačno razumijevanje. On im je pokazao da je strašna borba, koju je morao da podnese, i koju oni nisu mogli da razumiju, posljedica zavjeta, koji je on načinio prije postanja svijeta. Krist je morao da umre kao što mora da umre svaki pretstupnik zakona, koji ostane u grijehu. Sve je to moralo da se zbude i trebalo da se svrši ne porazom, već jednom slavnom, vječnom pobjedom. Isus im je rekao da je sve to trebalo da se ispuni da bi se svijet spasio od grijeha. Njegovi sljedbenici treba da žive kao što je on živio i da rade kao što je on radio, neumorno i istrajno. {IZ 290.3}

Tako je Krist razgovarao sa svojim učenicima, otvarajući im um da bolje razumiju Pismo. Iako su bili umorni, razgovor ih nije zamarao. Riječi života i pouzdanja izvirale su iz Spasiteljevih usana. Ali njihove su oči još bile zatvorene. Kad im je govorio o razorenju Jeruzalema, gledali su plačući na osuđeni grad. Daleko su još bili da poznaju tko je njihov suputnik. Nisu ni slutili da onaj, koji je predmet njihova razgovora, ide pored njih; Krist je govorio o sebi kao da je riječ o drugoj ličnosti. Mislili su da je on jedan od onih, koji su prisustvovali velikom prazniku, a sada se vraća kući. I on je, kao i oni, oprezno, koračao po neravnom kamenitom tlu, zastajkujući s vremjena na vrijeme da se malo odmori. Tako su pomalo odmicali ovim brdovitim putem, i ne sluteći da pored njih ide onaj, koji će uskoro sjesti s desne strane Bogu, i koji je mogao reći : „Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji".4 {IZ 290.4}

Sunce je zašlo za horizontom i prije nego što su putnici stigli svom određenom cilju, radnici u polju već su napustili svoje poslove. Kad su učenici stigli do svoje kuće, stranac se činio kao da želi da nastavi put. Ali učenici su osjećali da ih nešto privlači k njemu i željeli su da još slušaju. „Ostani snama", rekli su oni. Ali pošto se on činio kao da nije voljan da prihvati poziv, oni su počeli da ga mole i nagovaraju: „Brzo će noć. Dan je već nagao". Krist je pristao da uđe: „Tada se vrati s njima". {IZ 291.1}

Da učenici nisu ponovili poziv, oni ne bi doznali da je njihov suputnik uskrsli Spasitelj. Krist se nikome silom ne nameće. On želi da dođe k onima, koji osjećaju potrebu za njim. Njemu je radost da uđe u najskromniju kuću i da obraduje najponiznija srca. Ali on prolazi mimo onih, koji se pokazuju ravnodušni prema nebeskom Gostu i zaboravljaju da ga pozovu da ostane kod njih. Tako mnogi pretrpe veliki gubitak. Oni isto tako ne poznaju Krista kao što ga ni učenici nisu poznali, kad je išao s njima putem u Emaus. {IZ 291.2}

Brzo je bio primljen jednostavan večernji obrok. Postavili su ga pred gosta, koji je sedio na čelu stola. Isus je raširio ruke da blagoslovi hranu. Učenici su se u čudu trgli. Prepoznali su običan pokret svog Učitelja. Opet su pogledali i primijetili na njegovim rukama znakove od klinova. Obojica su najednom uzviknuli: To je Gospod Isus! On je ustao iz mrtvih! {IZ 291.3}

Oni su ustali da se bace pred njegove noge i da mu se poklone, ali on je nestao ispred njihovih očiju. Pogledali su na mjesto, na kome je sjedio onaj, čije je tijelo nedavno počivalo u grobu. I oni su rekli jedan drugome : „Nije li gorjelo naše srce u nama, kad je putem govorio s nama i tumačio nam Pismo". {IZ 291.4}

Ova velika novost gonila ih je da je saopće drugima, i oni nisu mogli da sjede na miru i da razgovaraju. Zaboravili su na glad i na umor. Ostavivši jelo netaknuto, puni radosti krenuli su u grad istim putem, koji su upravo prevalili, želeći da što prije saopće radosnu

vijest učenicima. Na nekim mjestima put nije bio siguran, ali oni su se penjali preko strmih mjesta i spuštali preko neravnog kamenja. Nisu vidjeli ni znali da ih čuva onaj, koji je malo prije prevalio s njima taj put. Sa putničkim štapom urukama, žurili su se što su više mogli. Cas su gubili put, čas su ga opet nalazili. Čas su trčali, čas posrtali, idući uvijek naprijed, imajući uvijek uz sebe nevidljivog suputnika. {IZ 291.5}

Noć je bila tamna, ali Sunce pravde svjetlilo je na njih. Njihova su srca klicala od radosti. Mislili su da su već na novoj zemlji. Krist je živi Spasitelj! Prestali su da oplakuju njegovu smrt. Krist je uskrsnuo! Oni su to ponavljali bez prestanka. To je poruka koju su nosili žalosnima. Ispričat će im neobičan doživljaj sa puta u Emaus. Treba da im kažu tko im se putem pridružio. Oni su nosili najvažniju poruku, koja je ikada bila data svijetu, radosnu vijest, koja će biti temelj nade ljudske porodice za vrijeme i za svu vječnost. {IZ 292.1}

Poglavlje 58—Isus se javlja apostolima poslije uskrsnuća

Naposljetku su dvojica učenika stigla u Jeruzalem; ušli su u grad na istočna vrata, koja su za vrijeme praznika ostajala noću otvorena. Kuće su utonule u mrak; svuda je vladala tišina. Učenici su se uputili kroz uske ulice, na koje su padali prvi mjesečevi zraci. Pošli su u gornju sobu, gdje je Isus proveo veče, koje je prethodilo njegovoj smrti. Iako je bilo kasno, znali su da će ondje naći svoju braću; ovi ne će leći na počinak, dok pouzdano ne doznaju, šta se dogodilo sa Isusovim tijelom. Ustanovili su da su vrata sobe brižljivo zatvorena prijevornicama. Kucali su, ali nisu dobili nikakav odgovor, sve je bilo mirno. Tada su kazali svoja imena. Otvorili su im oprezno; oni su ušli, ali s njima je ušao i jedan drugi, nevidljiv. Zatim su se vrata brzo zatvorila, jer su se bojali uhoda. {IZ 292.2}

Novopridošli zatekli su sve prisutne u velikom uzbuđenju. Čuli su usklike zahvalnosti i slavljenja. Prisutni su klicali : „Gospod je zaista uskrsnuo i pokazao se Simonu". Zatim su dvojica putnika, koji su još bili zadihani od prevaljenog puta, ispričali kako se njima javio Isus. Kad su završili, neki su kazali da je ta vijest suviše radosna da bi mogli vjerovati. Iznenadaprednjih je stalajednaosoba. Sve su očibileuprte u stranca. Nitko nije kucaonavrata; nije se čuonikakavšumkoraka. Učenici su se veoma čudili, šta to može da znači. Zatim su čuli i poznali glas svog Učitelja. Sa njegovih usana izlazile su jasne i razgovjetne riječi : „Mir vam!" {IZ 292.3}

„A oni, smeteni i uplašeni, mišljahu da vide duha. Ali on im reče: Što se plašite? I zašto takve misli ulaze u srce vaše? Gledajte ruke moje i noge moje: Ja sam glavom. Opipajte i vidite, jer duh nema mesa i kostiju kao što vidite da ja imam. I ovo rekavši, pokaza im ruke i noge". {IZ 292.4}

Posmatrali su njegove ruke i noge, na kojima su bili tragovi strašnih klinova. Poznali su njegov glas, koji se razlikovao od svakog glasa, koji su ikada čuli. „I dok oni još ne vjerovahu od radosti, i čuđahu se, reče im: Imate li ovdje što za jelo? A oni mu dadoše komad ribe pečene i meda u satu. I on uze i jede pred njima". „Tada se učenici obradovaše, jer vidješe Gaspoda". Vjera i radost zauzeli su mjesto nevjerovanja, i sa osjećanjima, koje nikakva ljudska riječ ne bi mogla da izrazi, priznali su svog uskrslog Spasitelja. {IZ 292.5}

Prilikom Isusovog rođenja, anđeo je objavio: „Na zemlji mir ljudima koji su po Božjoj volji!" Sada, kad se Spasitelj prvi put javlja svojim učenicima poslije uskrsknuća, on im upućuje ove radosne riječi: „Mir vam!" Isus je uvjek voljan da progovori riječ mira svakoj duši natovarenoj sumnjom i strahom. On samo čeka da mi otvorimo vrata svoga srca i da mu kažemo: Ostani s nama. On govori: „Evo stojim na vratima i kucam, i

ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću kod njega, i večerat ću s njim, i on sa mnom".2 {IZ 293.1}

Kristovo uskrsenje je slika uskrsenja svih onih, koji spavaju u Gospodu. Spoljašnji izgled uskrslog Spasitelja, njegovi postupci, njegov govor: sve je to bilo učenicima poznato. Na isti način, kako je Isus uskrsnuo, taka će ustati i oni, koji su zaspali u njemu. Mi ćemo prepoznati naše prijatelje, kao što su učenici prepoznali Isusa. Ako su u svom zemaljskom životu imali neku tjelesnu manu, bolest ili su bili unakaženi, oni će uskrsnuti sa savršeno zdravim i skladnim tijelom, ali u tom proslavljenom tijelu potpuno će biti sačuvana njihova istovjetnost. „Tada ćemo poznati, kao što smo i poznati".3 U licu, koje će otsjajivati svjetlost sa Isusovog lica, prepoznaćemo crte onih, koje ljubimo. {IZ 293.2}

Kad se Isus pokazao svojim učenicima, potsjetio ih je na riječi, koje im je bio govorio prije svoje smrti: da se sve što je za njega napisano u zakonu Mojsijevom, u prorocima i Psalmima trebalo da ispuni. „Tada im otvori um da razumiju Pismo. I reče im: Tako je pisano i tako je trebalo da Krist pretrpi i da uskrsne iz mrtvih u treći dan, i da se propovijeda pokajanje u ime njegovo, i oproštenje grijeha po svim narodima, počevši od Jeruzalema. I vi ste tome svjedoci". {IZ 293.3}

Učenici su počeli da shvataju prirodu i veličinu svog djela. Trebalo je da objavljuju svijetu divne istine, koje im je Krist povjerio. Događaje njegovog života, njegovu smrt i uskrsenje, proroštva, koja su to pretskazivala, sveti karakter Božjeg zakona, tajne plana spasenja, vlast koju ima Krist da oprašta grijehe, — sve je to trebalo da oni posvjedoče, sve je ta trebalo da objave svijetu. Trebalo je da propovjedaju radosnu vijest mira i spasenja kroz pokajanje i Spasiteljevu silu. {IZ 293.4}

„I ovo rekavši, dunu i reče im: Primite Duha Svetoga! Kojima oprostite grijehe oprostit će im se, a kojima zadržite, zadržat će se". Duh Sveti nije se još u punini otkrio, jer Krist još nije bio proslavljen. Obilna Izlivanje Duha zbilo se tek poslije Isusovog uznesenja. Dok učenici nisu primili Duha, oni nisu bili sposobni da propovijedaju evanđelje svijetu. Ovog puta, Krist je dunuo na njih svog Duha, da bi mogli vršiti dužnosti u Crkvi. Pošto im je povjerio sveti i uzvišeni nalog, želio je da u njihov duh usadi misao da ovo djelo ne će moći da vrše bez pomoći Svetog Duha. {IZ 293.5}

Sveti Duh je dah duhovnog života u duši. Davanje Duha je davanje Kristovog života. Tko prima Duha, prima Kristove osobine. Samo oni, koje Bog uči, u kojima Duh djeluje, i koji u svom životu otkrivaju Kristov život, dostojni su da pretstavljaju Crkvu i da vrše službu u Crkvi. {IZ 294.1}

„Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se, i kojima zadržite, zadržat će se". Krist ovdje ne daje nijednom čovjeku vlast da sudi drugome. U propovjedi na gori je on to

zabranio. To pravo pripada samo Bogu. Ali na crkvi, kao organizaciji, leži odgovornost za svakog pojedinog člana. Njena je dužnost da opomene, da pouči i da podigne, ako je moguće, one koji su pali u neki grijeh. „Pokaraj, opominji, zaprijeti", veli Gospod, „sa svom strpljivošću i naukom".4 Treba da pažljivo postupamo sa onima koji griješe, treba da opomenemo svaku dušu koja je u opasnosti; nikome ne treba dopustiti da sam sebe vara, svaki grijeh treba nazvati njegovim pravim imenom; treba ponavljati šta je Bog rekao o laži, o gaženju subote, krađi, o idolopoklonstvu i o svakome drugom grijehu. „Koji tako što čini, ne će naslijediti carstva Božjeg".5 Ako oni nastave da griješe, onda će sud, koji vi budete izrekli prema Božjoj riječi, biti potvrđen na nebu. Izabravši grijeh, oni se odriču Krista. Crkva treba da pokaže da ne odobrava njihova djela; ako ona ne bi to učinila, onda ona sama sramoti Gospoda. Ona treba da kaže o grijehu ono, što je Bog kazao. Ona treba da s grijehom postupa po Božjim upustvima, i tada će nebo potvrditi njene odluke. Prezreti vlast Crkve, značilo bi prezreti Kristovu vlast. {IZ 294.2}

Ova slika ima i svoju ljepšu stranu. „Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se". Neka se ova misao uvek naglašava. Kad se trudimo oko zabludelih, skrenimo njihov pogled na Krista. Neka pastiri nežnom brigom bdiju nad stadom Gospodnjim. Neka govore grešniku o milosti i o Spasiteljevom oproštenju, neka ga ohrabre da se pokaje i da vjeruje u onoga koji može da mu oprosti. Kažite mu, oslanjajući se na Božiju riječ: „Ako priznamo naše grijehe, vjeran je i pravedan da nam ih oprosti, i da nas očisti od svakog bezakonja". Svima koji se kaju, dato je ovo obećanje: Opet će se smilovati na nas, pod noge će staviti bezakonja naša; da, ti ćeš u dubine morske baciti sve grijehe njihove".6 {IZ 294.3}

Neka Crkva, sa osećanjem zahvalnosti prema Bogu, primi grešnika, koji se kaje. Neka ga izvede iz tame nevjerstva i uvede u svjetlost vjere i pravde. Neka njegovu drhtavu ruku stavi u jaku Isusovu ruku. Takvo otpuštanje grijeha će nebo potvrditi. {IZ 294.4}

Samo u tom smislu ima Crkva vlast da oprašta grijehe. Opraštanje grijeha dobiva se samo Kristovim zaslugarm. Nijednom čovjeku, nijednoj crkvi nije dato da oslobodi dušu od njene krivice. Krist je povjerio svojim učenicima dužnost da propovjedaju oproštenje grijeha u njegovo ime svim narodima: ali oni sami nisu mogli da oduzmu jednu jedinu mrlju grijeh. Isusovo ime je „jedino ime dato ljudima, kojim se mi možemo spasti".7 {IZ 295.1}

Kad se Isus prvi put pokazao učenicima u gornjoj sobi, Toma nije bio s njima. On je čuo izvještaje drugih, i imao je dovoljno dokaza da je Isus uskrsnuo; ali tama i nevjerstvo su ispunjavali njegovo srce. Kad je čuo gdje učenici pričaju o divnim javljanjima uskrslog Spasitelja, to je kod njega izazvalo još dublje očajanje. Ako je Isus zaista uskrsnuo iz mrtvih, onda više nema nade u uspostavljanje jednog zemaljskog, vidljivog carstva. Time što se Isus otkrio svima, samo ne njemu, povrijeđena je bila

Tomina taština. Odlučio je da ne vjeruje; cijele sedmice bavio se svojim tužnim mislima, koje su mu se činile toliko tamnije, koliko je veća bila vjera i nada njegove braće. {IZ 295.2}

Za cijelo to vrijeme Toma je često ponavljao : „Dok ne vidim na rukama njegovim znake od klinova, i ne metnem prsta svojega u mjesto od klinova, i ne metnem ruke svoje u rebra njegova, ne ću vjerovati". On nije imao povjerenja u oči svoje braće i nije htio da se njegova vjera oslanja na svjedočanstvo drugih. Iako je usrdno ljubio Gospoda, ipak je dopustio da zavist i nevjerstvo zavladaju njegovim duhom i njegovim srcem. {IZ 295.3}

Izvjestan broj učenika privremeno se nastanio u gornjoj sobi, i tu su se učenici sastajali svako veče, izuzev Tome. Jedne večeri, međutim, i Toma je odlučio da bude sa drugim učenicima. Usprkos svoje sumnje, on se ipak nejasno nadao da je radosna vijest istina. Za vrijeme večere, oni su razgovarali o dokazima, koje im je Krist dao u proroštvima. „Dođe Isus, kad vrata bjehu zatvorena, pojavi se usred njih, i reče: Mir vam!" {IZ 295.4}

Zatim se Isus obratio Tomi: „Pruži prst svoj amo i vidi ruke moje, i pruži ruku svoju i metni je u rebra moja, i ne budi nevjeran, nego vjeran". Ove su riječi pokazivale da je Isus dobro znao Tomine misli i riječi. Nevjerni učenik je dobro znao da njegovi drugovi nisu mogli da kažu Isusu o njegovom nevjerstvu, jer cijele sedmice nisu vidjeli Isusa. Tada je prepoznao Gospoda u onome, koji je stajao pred njim. Drugi dokaz mu nije bio potreban. Srca punog radosti, bacio se pred Isusove noge uskliknuvši: „Gospod moj, i Bog moj!" {IZ 295.5}

Lako je Isus primio od njega počasti, ipak ga je blago ukorio: „Jer si me vidio, vjerovao si. Blago onima koji ne vidješe, a ipak vjeruju". Tomina vjera bila bi Isusu milija da je on bio voljan da primi svjedočanstvo svoje braće. Kad bi danas svi htjeli da se povedu za Tominim primjerom onda se nitko ne bi mogao spasti vjerom, jer svi koji danas primaju Krista, čine to kroz svjedočanstvo drugih. {IZ 295.6}

Mnogi od onih, koji daju mjesta sumnji, izgovaraju se da bi vjerovali kada bi imali dokaze, koje su imali Toma i njegovi drugovi. Oni ne vi,de da imaju ne samo iste dokaze nego i mnoge druge. Mnogi od onih koji, kao Toma, čekaju da nestane svih povoda za sumnju, ne će nikada dočekati ispunjenje svojih želja. Oni će se malo pomalo još više učvrstiti u svom nevjerstvu. Koji stalno gledaju crno pred očima, koji se uvijek žale i gunđaju, takvi ne znaju šta čine. Oni siju sjeme sumnje, i požnjet će što su posijali. U času kada budu vjera i povjerenje najpotrebniji, mnogi će tada biti nesposobni da vjeruju i da se nadaju. {IZ 296.1}

Svojim postupanjem prema Tomi, Isus je dao pouku svim svojim učenicima. Njegov primjer nam pokazuje kako treba da postupamo prema onima, čija je vjera slaba, i koji stalno sumnjaju. Isus nije Tomu obasuo prebacivanjima, niti se s njime upustio u prepirku. On se jednostavno otkrio onome, koji je u njega sumnjao. Toma je bio nerazuman postavljajući uslove svoje vjere; ali Isus, svojom velikom ljubavlju i svojom obazrivošću, srušio je sve prepreke. Rijetko se može nevjerstvo pobjediti prepiranjem. Naprotiv: u takvim slučajevima nevjerstvo počinje da se buni i nalazi nove oslonce i izgovore. Neka se Isus otkrije kroz nas kao razapeti Spasitelj, pun ljubavi i milosti, i tada će se sa mnogih usana nehotice oteti usklik Tominog priznanja: „Gospod moj i Bog moj !” {IZ 296.2}

Poglavlje 59—Isus se sastaje sa apostolima u Galileji

Isus je pozvao svoje učenike da se sastanu s njime u Galileji. Čim je protekla sedmica Pashe, oni su krenuli na put u tom pravcu. Njihovu otsutnost iz Jeruzalema za vrijeme praznika, neprijatelji bi tumačili kao dokaz ravnodušnosti i otpada od vjere; zato su učenici ostali u gradu do kraja praznika; ali čim je praznik prošao, radosno su se uputili u svoj kraj, da se nađu sa Spasiteljem, kako im je on bio kazao.1 {IZ 296.3}

Sedam učenika išli su zajedno. Odjeveni su bili u jednostavna ribarska odijela; bili su siromašni u zemaljskim dobrima, ali bogati u iskustvu i poznanju istine, što ih je u očima neba činilo najboljim učiteljima. Oni nisu pohađali proročke škole, ali su tri godine bili u školi najvećeg odgojitelja koga je svijet ikada poznavao. Pod utjecajem pouka, koje su od njega primili, postali su plemeniti, razumni, obrazovani, sposobni da ljude dovedu do poznanja istine. {IZ 296.4}

Veliki dio Kristove službe protekao je na obali Galilejskog mora. Učenici su se zaustavili na jednom mjestu, gdje su se nadali da ih ne će nitko smetati. Sve ih je tu potsjećalo na Isusa i na njegova slavna djela. Na tom jezeru, kad su njihova srca bila ispunjena strahom zbog oluje, koja je prijetila da ih potopi, Isus je došao njima u pomoć, idući po valovima i vjetar se stišao na njegovu riječ. Odavde se vidjela obala, gdje je Isus sa malo hljeba i nekoliko riba nahranio preko deset hiljade osoba. Nedaleko se nalazio Kapernaum, gdje je Isus učinio tolika čuda. Kuda su god učenici pogledali, sve ih je potsjećalo na Spasiteljeve riječi i djela. {IZ 296.5}

Veče je bilo ugodno, i Petar, koji još nije bio izgubio svoju staru ljubav za čamcem i ribolovom, predložio je svojim drugovima da pođu na jezero da love ribu. Svi su prihvatili taj prijedlog, jer im je bila potrebna hrana i odijelo, i oni bi to mogli sebi da nabave, ako bi lov bio obilat. Spustili su dakle svoj čamac u jezero, ali usprkos svih svojih napora, cijelu noć nisu mogli ništa da uhvate. Za vrijeme ovih dugih noćnih časova razgovarali su o Spasitelju i sjećali su se divnih događaja, kojih su bili svjedoci u toku Spasiteljevog rada na obali jezera. Postavljali su razna pitanja o budućnosti i bili su žalosni zbog slabih izgleda na ljepše dane. {IZ 297.1}

Za cijelo to vrijeme posmatrao ih je sa obale jedan usamljeni posmatrač, ali oni ga nisu opazili. Kad se čamac približio obali, učenici su primjetili stranca, koji ih je dočekao ovim pitanjem: „Djeco, imate li što za jelo?" Pošto su odgovorili: „Nemamo", on im je rekao: „Bacite mrežu na desnu stranu lađe, i naći će te. Onda baciše i već je nisu mogli vućiod mnoštva riba". {IZ 297.2}

Ivan je prepoznao stranca, i rekao je Petru: „To je Gospod!" Petar, ushićen od radosti, i brz kao što je uvijek bio, bacio se u vodu i odmah se našao pored svog Učitelja. Drugi

učenici su se približili svojim čamcem, vukući za sobom mrežu punu riba. „A kad iziđoše na zemlju, vidješe žeravicu postavljenu, i ribu na njoj, i hljeb”. {IZ 297.3}

Njihovo je iznenađenje bilo preveliko, da bi im došlo na um da pitaju odakle oganj i hrana. „Isus im reče: Donesite od riba što ih sad uhvatiste”. Petar je skočio k mreži, koju je bio napustio, da pomogne braći da je izvuku na obalu. Kad je sve bilo gotovo, Isus je pozvao učenike da jedu. On je prelomio, hljeb i podjelio im ga, i sva sedmorica su ga prepoznali. Oni su se sjetili kako je Isus na podnožju brda bio nahranio pet tisuća ljudi, ali u njihovoj duši pojavio se neki strah, i oni su u tišini posmatrali uskrslog Spasitelja. {IZ 297.4}

Sjećali su se, kao da je to bilo juče, kako ih je Isus bio pozvao da pođu za njim, kad su se nalazili na obali jezera. Sjećali su se kako su se po njegovom nalogu bili otisnuli na dubinu i bacili mrežu, koja se toliko napunila ribama, da se je raskinula. Zatim ih je Isus pozvao da ostave svoje ribarske čamce, i obećao im da će ih učiniti lovcima ljudi. Baš zato, da bi ih na sve to potsjetio, učinio je Isus i ovo čudo. Ovim činom, on. je obnovio evanđeoski poziv svojim učenicima. On je pokazao da smrt njihovog Učitelja nije nimalo smanjila dužnost, koju im je bio odredio. Istina, Isus ne će više lično biti u njihovoj sredini kao do sada, oni će biti lišeni sredstava za život, koja su imali od svog ranijeg posla, ali uskrsli Spasitelj će se uvjek brinuti za njih. Dokle god budu radili njegov posao, on će se brinuti za njihove potrebe. Isus je imao razloga zašto im je kazao da bace mrežu s desne strane lađice: sa te strane je on stajao, to je bila strana vjere. Dok budu radili s njime u vezi, — njegova će se božanska snaga sjedinjavati sa ljudskim naporima — i uspjeh ne će izostati. {IZ 297.5}

Krist je želio da im da i drugu pouku, koja je bila upućena naročito Petru. Odrekavši se svoga Učitelja, Petar je prekršio svoje ranije obećanje vjernosti. On je osramotio Krista i izgubio je povjerenje svoje braće. Ovi su mislili da njemu više neće biti dozvoljeno da zauzme položaj, koji je ranije zauzimao među njima, i on je sam osjećao da je iznevjerio svoj sveti poziv. Prije nego što bude ponovno pozvan na apostolsku službu, on treba da pruži dokaz pokajanja. Bez toga njegov grijeh, iako ga je bio oplakao, onemogućio bi njegov utjecaj kao Kristovog sluge. Spasitelj mu je dakle dao priliku da zadobije povjerenje svoje braće i da opere, koliko je to moguće, sramotu koju je bacio na Evanđelje. {IZ 298.1}

Ovo sadrži pouku za sve Kristove učenike. Evanđelje ne poznaje popuštanje grijehu. Ono ne može da opravda grijeh. Tajne grijeha treba tajno priznati Bogu, a javne grijehe treba javno priznati. Tko sagriješi, on time nanosi sramotu Kristu. Sotona se tome raduje, a za slabe duše je to kamen spoticanja. Kad Kristov sljedbenik pruži dokaze pravog pokajanja on time briše, koliko do njega stoji, raniju sramotu. {IZ 298.2}

Kad je Krist na obali mora jeo sa učenicima, obratio se Petru, rekavši mu: „Simone Jonin, ljubiš li me većma nego ovi?" Pri tome je pokazao na njegovu braću. Jednog je dana Petar bio rekao: „Ako se i svi sablazne o tebi, ja se ne ću nikada sablazniti!"2 Ali sada je on bolje sebe poznavao. „Da, Gospode", rekao je on, „ti znaš da te ljubim". Petar nije sada u naglosti kazao da je njegova ljubav veća od njegove braće. On nije izrazio lični sud o dubini svoje odanosti. On je prepustio da onaj, koji čita pobude ljudskog srca, donese sud o njegovoj iskrenosti. Isus mu je rekao: „Pasi jaganjce moje!" Učitelj je opet stavio Petra na probu ponovivši pitanje: „Simone, sine Jonin, ljubiš li me?" Ovog puta on nije pitao da li ga Petar ljubi više od njegove braće. Drugi odgovor bio je kao i prvi, bez ikakvog hvalisanja: „Da, Gospode, ti znaš da te ljubim!" Isus mu je rekao: „Pasi ovce moje!" Po treći put ponovio je Isus pitanje: „Simone, sine Jonin, ljubiš li me?" Petar je sada postao žalostan, misleći da Isus sumnja u njegovu ljubav. Ali on je znao da Isus ima razloga da bude prema njemu nepovjerljiv, i odgovorio mu je žalosna srca: „Gospode, ti sve znaš, ti znaš da te ljubim". Isus mu je opet rekao: „Pasi ovce moje!" {IZ 298.3}

Tri puta se Petar bio javno odrekao Gospoda, i tri puta je Isus od njega tražio svjedočanstvo ljubavi i odanosti, postavljajući mu pitanje, koje je kao oštra strijela pogađalo njegovo ranjeno srce. Pred prisutnim učenicima je Isus pokazao koliko je Petrovo pokajanje duboko, i koliko je ovaj nekad hvalisav učenik postao ponizan. {IZ 299.1}

Po svojoj prirodi, Petar je bio vatren i nagao, i sotona je to iskoristio da ga pobijedi. Isus je bio rekao Petru kratko vrijeme prije njegovog pada: „Simone, Simone, evo vas ište sotona, da bi vas izrešetao kao pšenicu, ali se ja molih za tebe da tvoja vjera ne smalakše, a ti, kad se obratiš, utvrdi braću svoju".3 Ovaj je čas došao. Petar je doživio vidljivu promjenu. Otvorena pitanja, kojima je Isus stavio Petra na probu, nisu izazvala nijedanput nagao ili hvalisav odgovor. Zbog svoje poniznosti i svoga pokajanja, Petar je bio bolje nego ikada pripremljen da vrši službu pastira stada. {IZ 299.2}

Prva briga, koju je Isus povjerio Petru, vrativši ga u njegovu službu, bila je da pase jaganjce. Petar je imao u tome malo iskustva, a ovaj posao iziskuje mnogo mudrosti i nježnosti strpljenja i istrajnosti. Ovim je on bio pozvan da se brine oko mladih u vjeri, da poučava one, koji su u neznanju, da im tumači Pismo, da ih uči da budu korisni u Kristovoj službi. Do ovog časa Petar nije bio sposoban za ovu naročitu službu, čiju važnost nije shvatao; ali Isus ga je za nju pozvao; Petrove patnje, kao i pokajanje koje je doživio, pripremili su ga za to djelo. {IZ 299.3}

Prije svoga pada, Petar je imao običaj da govori pod utiskom prilika, bez razmišljanja. Uvijek je bio gotov da druge ukori, da izrazi svoje mišljenje prije nego što je imao jasan pojam o sebi ili o onome što je htio da kaže. Kad se obratio, Petar je postao sasvim

drukčiji. Sačuvao je svoju raniju revnost, ali Kristova blagost je upravljala tom revnošću. Umjesto da bude nagao, pun samopouzdanja, tašt, on je postao miran, strpljiv i poslušan. Postao je sposoban da pase jaganjce kao i ovce Kristovog stada. {IZ 299.4}

Postupajući tako s Petrom, Spasitelj je svima pokazao s kakvom strpljivošću, saučešćem i ljubavlju, koja prašta, treba postupati sa grešnicima. Iako se Petar odrekao Gospoda, Isus je prema njemu pokazao nepromjenjenu ljubav. S istom ljubavlju treba da potpastiri ljube ovce i jaganjce koji su povjereni njihovom staranju. Sjećajući se svoje slabosti i svog pada, Petar je, trebalo da uvijek postupa sa stadom isto tako nježno, kao što je Krist postupao s njime. {IZ 299.5}

Pitanje, koje je Isus postavio Petru, ima duboko značenje. Isus je spomenuo samo jedan uvjet, koji je trebalo da Petar ispuni da bude Isusov učenik i da uđe u njegovu službu. „Ljubiš li me?" pitao je on. To je glavno. Kad bi Petar imao sve druge osobine, bez Kristove ljubavi ne bi mogao biti vjeran pastir Gospodnjeg stada. Znanje, prijaznost, rječitost, zahvalnost i revnost su dragocjeni pomagači u tom djelu; ali ako srce nije ispunjeno Isusovom ljubavlju, rad kršćanskog propovjednika doživjet će neuspjeh. {IZ 300.1}

Isus se sam udaljio sa Petrom, jer je imao da mu saopšti nešto naročito. Prije svoje smrti, Učitelj mu je rekao: „Kuda ja idem, ne možeš ići sa mnom, ali ćeš poslije poći za mnom". Petar je odgovorio: „Gospode, zašto sad ne mogu ići za tobom? Život ću svoj dati za tebe"!4 Govoreći tako, on nije ni slutio do koje visine i dubine će Krist da ga vodi. Petar nije pobijedio, kad je bio kušan, ali sada mu je bila data nova prilika da pokaže svoju ljubav prema Kristu. Da bi ojačao njegovu vjeru za posljednju veliku borbu, Isus mu je otkrio budućnost. Poslije dugog života korisnog rada, kad bude došao u godine i kad njegova snaga oslabi, Petar će biti pozvan da zaista pođe za Isusom. Isus je rekao: „Kad si bio mlad, opasivao si se sam i hodio kuda si htio, a kad ostariš, širit ćeš ruke svoje, i drugi će te opasivati i odvesti kuda ne ćeš. Ovo reče da pokaže kakvom smrću će proslaviti Boga". {IZ 300.2}

Isus je tako pokazao kakvom će smrću Petar umrijeti, i čak mu je prorekao da će njegove ruke biti raširene na križ. Zatim je još jedanput rekao svome učeniku: „Hajde za mnom!" Ovo otkrivenje nije Petra obes-hrabrilo. Bio je gotov da podnese bilo kakvu smrt za Gospoda. {IZ 300.3}

Kao mnogi drugi, Petar je do sada poznavao Krista samo u tijelu; ali tako ne će biti u buduće. On ga je ljubio kao čovjeka, kao Učitelja od Boga poslanog ali sada ga je ljubio kao Boga. Ličnim iskustvom je naučio da je Krist sve u svemu. Sada je bio pripremljen da uzme udio u Kristovom djelu žrtve. Kad su ga na kraju njegovog života vodili da ga

razapnu na križ, on je zatražio da ga razapnu glavom prema dolje. Stradati kao što je njegov Učitelj stradao, činilo mu se odviše velika čast. {IZ 300.4}

Riječi: „Hajde za mnom" bile su za Petra pune značenja. Njemu je bila data pouka, koja se odnosila ne samo na njegovu smrt, već i na svaku pojedinost njegovog života. Do ovog časa, Petar je bio sklon da radi nezavisno. Pokušavao je da sam donosi planove za Božje djelo, umjesto da se prilagodi Božjim planovima. Ali time što je žurio ispred Gospoda, nije ništa postigao. Isus mu je rekao: „Hajde za mnom". Ne trči ispred mene, inače ćeš morati sam da se boriš sa Sotoninim silama. Daj da ja idem ispred tebe, tako te neprijatelj neće pobijediti. {IZ 300.5}

Dok je Petar išao pored Isusa, primijetio je da Ivan ide za njima. U njemu se pojavila želja da sazna kakva budućnost čeka tog učenika, i rekao je Isusu: „Gospode, a šta će s ovim biti?" A Isus mu reče: „Ako hoću da on ostane, dok ja ne dođem, šta se to tebe tiče, ti hajde za mnom". Petar je trebalo da razume da mu je Isus otkrio ono, što je za njega najpotrebnije. Dužnost je svakoga da ide za Isusom ne brinući se o zadatku određenom drugome. Rekavši za Ivana: „Ako hoću da on ostane, dok ja ne dođem", Spasitelj se nije obavezao da će ga sačuvati u životu do svog ponovnog dolaska. On je samo naglasio svoju vrhovnu moć, i kazao je da kad bi čak i želio to da učini — to jest da ostavi Ivana u životu do svog povratka, — Petra se to ne bi ticalo, Petrova i Ivanova budućnost je u rukama Gospodnjim. Jedan i drugi treba da samo poslušno idu za Isusom. {IZ 301.1}

Koliko su njih danas slični Petru! Oni se toliko brinu o poslovima i dužnostima drugih da zanemaruju svoje vlastite dužnosti. Naša je dužnost da gledamo na Krista i da idemo za njim. Mi primjećujemo pogrješke i mane karaktera kod naših bližnjih, jer je čovječanstvo puno slabosti. Ali u Kristu ćemo naći savršenstvo; posmatrajući njega, mi ćemo se preobaziti. {IZ 301.2}

Ivan je doživio duboku starost. On je bio očevidac razorenja Jeruzalema i vidio je ruševine veličanstvenog hrama. Sve do svojih posljednjih dana Ivan je sa ljubavlju služio svome Gospodu. On je stalno slao crkvama ovu važnu preporuku: „Ljubazni, ljubimo jedan drugoga... Koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji, i Bog u njemu stoji".5 {IZ 301.3}

Petar je bio ponovo primljen u apostolsku službu, ali čast i ugled, koji je primio od Krista, nisu mu dali prvenstvo nad njegovom braćom. To jasno proizlazi iz odgovora, koji je Krist dao na Petrovo pitanje: „A šta će biti s ovim?" Isus je odgovorio: „Šta se tebe to tiče. Ti hajde za mnom!" Petar nije bio postavljen za poglavara crkve. Milost, koju mu je Isus pokazao, oprostivši mu odricanje i povjerivši mu dužnost da pase njegovo stado, kao i vjernost kojom je Petar radio za Krista, vratili su mu povjerenje njegove braće, njegov je utjecaj u Crkvi bio velik. Ali Petar nije nikada zaboravio pouke,

koje mu je Krist dao kraj Galilejskog mora. Pišući crkvama, nadahnut Svetim Duhom, on im je rekao: {IZ 301.4}

„Evo preporuka koje upućujem starješinama, koje su među vama, ja koji sam također srarješina i svjedok Kristova trpljenja, i imam dio u slavi, koja će se javiti. Pasite stado Božje, koje vam je predano i nadgledajte ga, ne silom nego dobrovoljno i ne za nečist dobitak, nego iz dobra srca, i ne kao da vladate onima, koji su vam u dio povjereni, nego budite ugled stadu. I kad se pojavi poglavar pastirski, primit ćete nepropadljiv vijenac slave".6 {IZ 301.5}

Prvi učenici su otišli da propovijedaju Riječ. Oni su svojim životom otkrili Krista. „I Gospod ih potpomaga, i riječ potvrđivaše čudesim, koja su poslije slijedila".7 Njegovi učenici počeli su da se spremaju za svoj rad. U danima, koji su prethodili izlivanju Svetoga Duha, oni su ce sastajali i otklonili su sve nesuglasice. Svi su bili složni. Vjerovali su Kristovom obećanju da će dobiti blagoslov i u vjeri su se molili. Nisu tražili blagoslov samo za sebe, jer je na njima ležao teret za spasenje mnogih duša. Evanđelje se trebalo odneti svima, zato su tražili silu, koju im je Krist obećao. Tada se Duh Sveti izlionanjih, i hiljade su se obratili u jedan dan. {IZ 301.6}

Poglavlje 60—Isusovo uznesenje

Došao je čas kad je trebalo da se Krist uznese k Očevom prijestolu. Kao božanski pobjednik trebalo je da se vrati u nebeske dvorove, praćen slavnim plijenom svoje pobjede. Prije svoje smrti, Isus je rekao svome Ocu: „Posao svrših, koji si mi dao da radim".1 Poslije svog uskrsnuća ostao je neko vrijeme na zemlji da bi ga učenici upoznali u njegovom uskrslom i proslavljenom tijelu. Sada je bio gotov, da se od njih oprosti. Pokazao je da je živi Spasitelj. Nije više trebalo da njegovi učenici misle na njega kao na onoga, koji leži u grobu. Mogli su da ga gledaju proslavljenog pred očima cijelog svemira. {IZ 302.1}

Za svoje uznesenje, Isus je izabrao mjesto, koje je često u vrijeme svog zemaljskog života posvećivao svojim prisustvom. Ni gora Sion, gdje se dizao Davidov grad, ni brdo Morija, gdje se nalazio hram, nisu dobili ovu čast, jer, su se ondje Isusu rugali i odbacili ga. Tamo su se talasi milosti i ljubavi, koji su stalno dolazili sa sve većom snagom, odbijali od srca tvrdih kao stjena. Odande je Isus. umoran i tužnog srca, polazio na Maslinsku goru, da se odmori. Kao što se oblak Božje slave, kad je napuštao prvi hram, zaustavio na istočnoj gori, oklijevajući da napusti sveti grad; tako se i Krist sada zaustavio na Maslinskoj gori, rastajući se srcem punim čežnje prema Jeruzalemu. Šume i doline ovog brda bile su posvećene Isusovim molitvama i suzama. Njegove strme strane vraćale su jeku pobjedonosnih usklika mnoštva, koje ga je proglasilo carem. Na blagoj padini tog brda, Isus je našao dom kod Lazara iz Betanije. Na njegovom podnožju, on se sam molio i borio. Odande je trebalo da se uznese na nebo. Na vrh Maslinske gore staće njegove noge, kad se bude vratio na zemlju. Ondje će se on tada pojaviti ne više kao čovjek bola, nego kao slavan i pobjedonosan Car: „aleluja" Jevreja i „hosana" neznabožaca slit će se u moćan slavopoj i bezbrojni glasovi vojske spasenih klicat će „Metnite krunu na glavu Cara nad carevima"! {IZ 302.2}

Sa jedanestoricom Isus se uputio ka gori. Kad su prolazili kroz jeruzalemska vrata, mnogi su začuđenim pogledom posmatrali ovu malu grupu, koju je predvodio onaj, koga su prije nekoliko sedmica narodni glavari osudili i razapeli. Učenici nisu znali da će to biti njihov posljednji sastanak sa Učiteljem. Isus je neprekidno sa njima razgovarao, obnavljajući im u sjećanju prve poruke, koje im je dao. Zaustavio se za trenutak kraj Getsemanskog vrta, da bi im pružio priliku da se sjete pouka, koje im je dao one noći, koju je tu proveo u strašnoj samrtnoj borbi. Opet je posmatrao Čokot kojim se bio poslužio da bi im prikazao jedinstvo svoje Crkve sa sobom i sa svojim Ocem, i ponovio im je istine, koje im je već bio otkrio. Sve oko njega potsjećalo je učenike na njegovu ljubav i na ujihovu nezahvalnost; čak i oni, koje je toliko ljubio, osramotili su ga. i ostavili u času njegovog poniženja. {IZ 302.3}

Krist je proveo trideset i tri godine na ovome svijetu; pretrpio je od njega prezir, sramotu i ruganje; bio je odbačen i razapet. Sada kad je trebalo da se uznese na svoj prijesto slave, — sjećajući se nezahvalnosti onih, koje je došao da spase, ne će li im uskratiti svoje sažalenje i ljubav? Ne će li svu svoju ljubav usredsrediti na carstvo, gdje je cijenjen i gdje su anđeli gotovi da izvrše svaki njegov nalog? — Ne; ovim ljubljenim bićima, koje ostavlja na zemlji, daje on ovo obećanje: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka" !2 {IZ 303.1}

Došavši na Maslinsku goru, Isus je poveo učenike preko vrha u okolinu Betanije. Tamo se zaustavio, i njegovi učenici su mu se približili. Dok ih je gledao pogledom dobrote, činilo im se kao da zraci svjetlosti izviru iz njegovog lica. Nije im prebacivao njihove pogreške i slabosti; posljednje riječi, koje su slušali sa ustiju Gospoda, bile su prožete najdubljom nježnošću. Raširenih ruku, kao da ih blagosilja, i kao da ih uvjerava u svoju stalnu zaštitu, on se polako udaljavao od njih, uzdizan k nebu većom silom od svake zemaljske sile. Kako se udaljavao, učenici su žalosno gledali za njim da bi još posljednji put vidjeli svog Gospoda, koji se dizao na nebo. Sjajan oblak zaklonio ga je ispred njihovih očiju, i kad su ga anđeli, obavijeni u oblak, primili, čuli su posljednji put njegove riječi: Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka"! U isti čas doprla je do njih slatka i radosna pjesma anđeoskog hora. {IZ 303.2}

Dok su njihovi pogledi bili uprti u nebo, učenici su čuli jedan zvonak glas. Oni su se okrenuli i spazili su dva anđela u ljudskom obličju, koji su im rekli: Ljudi Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus, koji se od vas uznio na nebo, tako će opet doći kao što vidjeste da ide na. nebo." {IZ 303.3}

Ovi su anđeli pripadali pratnji, koja je na sjajnom oblaku pratila Isusa u njegov nebeski stan. Oni su zauzimali najviši položaj u toj anđeoskoj grupi: oni su se pokazali kod Isusovog groba i oni su pratili Isusa kroz cio njegov život. Cijelo nebo je nestrpljivo čekalo kraj Isusovog boravka na svijetu oskvrnjenom prokletstvom grijeha. Sada je došao čas, kad je trebalo da nebo dočeka svog Cara. Koliko su ova dva anđela. željela da se pridruže mnoštvu onih, koji će zaželjeti Isusu dobrodošlicu. Ipak puni ljubavi prema onima, koje je Spasitelj napustio, ostali su da ih tješe. „Nisu li svi službeni duhovi, koji su poslani na službu za one, koji treba da naslijede spasenje".3 {IZ 303.4}

Isus se u ljudskom obličju uzneo na nebo. Učenici su gledali u njega dok ga nije oblak zaklonio ispred njihovih očiju. Isti Isus koji je živio, govorio i molio se s njima; koji je s njima lomio hljeb; koji je sa njima bio u čamcu na jezeru; koji se onog dana s njima mučno penjao na Maslinsku goru — taj isti Isus otišao je da sa svojim Ocem sjedi na prijestolu. Anđeli su ih uvjeravali, da će se isti Isus, koga su vidjeli, kako se od njih uznio na nebo, opet vratiti kao što su ga vidjeli da ide na nebo. On će doći „na oblacima, i ugledat će ga svako oko". „Jer će sam Gospod na dati znak, na glas arhanđela, na zvuk

trube Božje, sići s neba, i mrtvi u Kristu uskrsnut će najprije". „Kad dođe Sin čovečji u slavi svojoj i svi anđeli s njime, onda će sjesti na prijesto slave svoje".4 Tako će se ispuniti obećanje, koje je Isus dao svojim učenicima. „I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet ću doći i uzet ću vas k sebi, da i vi budete gdje sam ja."5 Učenici su dakle mogli da se raduju u nadi, da će Spasitelj opet doći. {IZ 304.1}

Kad su se učenici vratili u Jeruzalem, ljudi su ih sa čuđenjem posmatrali. Očekivali su da će učenici, poslije Isusovog suđenja i raspeća, biti klonuli i postiđeni. Neprijatelji su očekivali da će na njihovim licima moći čitati bol i razočaranje. Umjesto toga, na njima se vidjela radost i zahvalnost Bogu. Radosnim srcem pričali su drugima o Isusovom slavnom uskrsenju i o njegovom uznesenju na nebo, i mnogi su primili njihovo svjedočanstvo. {IZ 304.2}

Učenici su prestali da se boje budućnosti. Znali su da je Isus na nebu i da ih ljubi. Znali su da imaju Prijatelja kod Božjeg prijestola i slali su usrdne molitve u Isusovo ime. Sa svečanim poštovanjem klekli su ponovili obećanje: „Sve što zaištete u Oca u ime moje, dat će vam; do sada ne iskaste ništa u ime moje. Ištite i primit će te da radost vaša bude potpuna".6 Oni su pružili ruku vjere sve dalje i sve više, služeći se ovim silnim dokazom: Isus Krist, koji je umro, pa još i uskrsnuo, koji je s desne strane Bogu, i moli se za nas".7 Pedesetnica im je donijela puninu radosti prisustvom Utješitelja, koga je Krist obećao. {IZ 304.3}

Cijelo se nebo pripremalo da pozdravi Spasitelja pri njegovom ulasku u nebeske dvorove. Isus se uzdizao prvi, pračen mnoštvom onih, koji su uskrsli u času njegova uskrsenja. Anđeoska vojska pratila je radosno povorku klicanjem i pjevanjem hvalopoja i slavopoja. {IZ 304.4}

Kad se povorka, sa Isusom na čelu, približila nebeskom gradu, anđeoska pratnja je uskliknula: {IZ 304.5}

„Vrata, uzvisite vrhove svoje!
Uzvisite se vrata vječna!
Ide car slave!" {IZ 305.1}

Stražari na vratima radosno su pitali: {IZ 305.2}

Tko je taj car slave?" {IZ 305.3}

Oni su pitali ne zato što nisu znali tko je on, nego da čuju odgovor veličanstvene hvale: {IZ 305.4}

„Gospod, silan i moćan!
Gospod silan u boju!

Vrata, uzvisite vrhove svoje!
Uzvisite se vrata vječna!
Ide car slave! {IZ 305.5}

Anđeli su opet pitali: {IZ 305.6}

„Tko je taj car slave?" {IZ 305.7}

Oni se ne bi nikad umorili slušajući slavopoje u čast njegovog imena. Pratnja je odgovorila: {IZ 305.8}

„Gospod nad vojskama!
„On je car slave!"8 {IZ 305.9}

Tada su se širom otvorila vrata nebeskog grada, i anđeoska povorka ušla je kroz vrata u grad praćena divnom muzikom. {IZ 305.10}

Tamo je bio prijesto okružen dugom obećanja. Tamo su bili herubimi i serafimi, vođe anđeoskih vojski, sinovi Božji, pretstavnici svjetova, koji nisu pali u grijeh. Nebeski savjet, pred kojim je Lucifer optužio Boga i njegovog Sina, pretstavnici carstava, koja nisu poznala grijeh, na koja je sotona želio da proširi svoju vlast, — svi su radosnim klicanjem dočekali Spasitelja. Nestrpljivo su čekali da proslave njegovu pobjedu i da uzvise svog cara. {IZ 305.11}

Ali Isus ih je jednim znakom ruke zaustavio. Još ne; on ne može da primi ovoga časa krunu slave i carski plašt. On se najprije javio Ocu. Pokazao je svoju ranjenu glavu, svoja probodena rebra, svoje ruke koje nose ožiljke klinova. Pokazao je i znakove svoje pobjede — pokazao je Bogu obrtani snop, to jest one koji su uskrsli s njime kao pretstavnici velikog mnoštva onih, koji će uskrsnuti iz svojih grobova prilikom njegovog drugog dolaska. On je došao svome Ocu, koji se raduje kad god se jedan grešnik kaje; on se za svakoga raduje pjevajući. Prije stvaranja svijeta, Otac i Sin su se obavezali svečanim zavjetom da će otkupiti čovjeka u slučaju da postane sotonina žrtva. Svečano je bilo utvrđeno da će Krist biti jamac ljudske porodice. Isus je ispunio svoje obećanje. Kad je na križu uzviknuo: „Svrši se"! — taj je uzvik uputio svome Ocu. Zavjet je bio izvršen. Sada je on kazao: „Oče moj, svršeno je". Izvršio sam volju tvoju, Bože moj! Izvršio sam djelo otkupljenja. Ako je tvoja pravda zadovoljena, „hoću da oni, koje si mi dao, budu sa mnom, gdje sam ja".9 {IZ 305.12}

Tada je glas Božji proglasio da je pravda zadovoljena. Sotona je pobjeđen. Oni koji stradaju, koji se bore na zemlji, pomilovani su u Ljubljenome.10 Proglašeni su pravednim pred nebeskim anđelima i pred pretstavnicima svjetova, koji nisu sagriješili. Njegovi sljedbenici bit će jednog dana, gdje je on. „Milost i istina srest će se, pravda i

mir poljubit će se”.11 Otac je zagrlio svoga Sina, i dat je nalog: „Neka mu se poklone svi anđeli Božji”.12 {IZ 306.1}

Ne iskazanom radošću priznala su nebeska poglavarstva, vlasti i sile vrhovnu vlast Kneza života. Anđeoska vojska poklonila se pred njime, dok je radosna pjesma ispunjavala nebeske dvorove: „Dostojno je Jagnje, koje je zaklano da primi silu, bogatstvo i mudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov”.13 {IZ 306.2}

Ljubav je pobjedila! Što je bilo izgubljeno, opet je nađeno. Anđeosk eharfe prate pobjedonosne pjesme: radost i zahvalnost ispunjavaju nebo. Nebom se razliježe usklik: „Onome, koji sjedi na prijestolu i Jagnjetu blagoslovi čast i slava i vlast u vijek vjeka”.14 {IZ 306.3}

Sa ove nebeske svečanosti dopire do nas, koji živimo na zemlji, odjek divnih Isusovih riječi: „Vraćam se k Ocu svome i Ocu vašem, Bogu svome i Bogu vašem”. Nebeska i zemaljska porodica sada čine jednu cjelinu. Za nas se Spasitelj uzneo na nebo, za nas on živi. „Zato i može uvijek spasiti one, koji kroza nj dolaze k Bogu, kad svagda živi, da se može moliti za njih”.15 {IZ 306.4}

U Iščekivanja Kraja

